ANNE RICE

MUMIA

sau Ramses cel Blestemat

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

ANNE RICE
The Mummy or Ramses the Damned
© Anne Rice 1989

Traducere din limba engleza
ANCA MARIA NASTASIA
ION NASTASIA

© RAO International Publishing Company, 2003
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFOLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

mai 2003

ISBN 973-576-493-8

Acest roman le este dedicat, cu dragoste,
lui
Stan Rice
și
Christopher Rice,
și
Gitei Mehta,
un izvor de sugestii,
și lui
sir Arthur Conan Doyle,
pentru marile lui povestiri cu mumii
Lotul numărul 249 *și* Inelul lui Thoth,
și lui
H. Rider Haggard,
care a creat-o pe nemuritoarea Ea, și
tuturor celor care în povestiri, romane și filme
au dat viață „mumiei".
Și, în sfîrșit, tatălui meu,
Howard O'Brien,
care a venit nu o dată să mă ia de la cinematograful de cartier
cînd mă speriam atît de tare de „mumie", încît nu mai
puteam să stau nici măcar în holul cu muzică lugubră,
care se strecura pe sub uși.

Mulțumiri foarte cordiale
lui
Frank Konigsberg
și lui
Larry Sanitsky
pentru încurajarea lor entuziastă
în legătură cu Mumia
și pentru contribuția lor
la elaborarea acestei povestiri.

PARTEA ÎNTÎI

1.

BLIŢURILE ÎL ORBIRĂ pentru un moment. Ce s-ar mai fi debarasat de fotografi... Dar erau luni de zile de cînd îl însoţeau, şi asta chiar de cînd fuseseră găsite primele artefacte la poalele acestor coline golaşe, la sud de Cairo. Era ca şi cînd ar fi ştiut şi ei că, dintr-un moment în altul, se va întîmpla ceva. După toţi aceşti ani, Lawrence Stratford era pe punctul de a face o descoperire majoră.

Aşadar, ei erau aici cu camerele, cu bliţurile orbitoare. Aproape că-l scoaseră din sărite cînd îşi făcu drum, prin îngustul coridor săpat grosolan, spre literele vizibile de pe uşa de marmură, pe jumătate ascunsă.

Dintr-o dată, amurgul păru să devină mai dens. Lawrence vedea literele, dar nu reuşea să le descifreze.

– Samir! strigă el. Am nevoie de lumină.

– Îndată, Lawrence.

Instantaneu, torţa se aprinse în spatele lui şi, în potopul de lumină galbenă, lespedea de piatră se transformă într-o apariţie încîntătoare. Da, hieroglife, săpate adînc şi aurite cu măiestrie, în marmură italiană. Vedea pentru prima dată o asemenea privelişte.

Simți pe mînă atingerea mătăsoasă și caldă a mîinii lui Samir și începu să citească în auzul tuturor:

– „Jefuitori ai celor răposați, feriți-vă de acest mormînt, ca nu cumva să-l treziți pe cel ce-și doarme aici somnul de veci! Mînia lui nu poate fi stăvilită. Ramses cel Blestemat este numele meu."

Lawrence se uită la Samir. Ce putea însemna asta?

– Nu te opri, Lawrence, tradu mai departe! Ești mult mai iute decît mine, spuse Samir.

– „Ramses cel Blestemat este numele meu. Am fost cîndva Ramses cel Mare al Egiptului de Sus și al celui de Jos; omorîtorul de hitiți, ziditorul de temple, îndrăgit de popor și paznicul nemuritor al regilor și reginelor Egiptului în eternitatea timpului. În anul morții marii regine Cleopatra, cînd Egiptul va deveni o provincie romană, eu mă voi abandona întunericului veșnic; vai de toți aceia care vor lăsa să pătrundă razele soarelui prin această ușă!"

– Dar nu are nici un sens, șopti Samir. Ramses cel Mare a domnit cu o mie de ani înaintea Cleopatrei.

– Da, dar acestea sînt, fără discuție, hieroglife din vremea dinastiei a nouăsprezecea, îl puse la punct Lawrence, rîcîind nervos depunerile de moloz de pe inscripție. Și iată, textul se repetă, în latină și în greacă.

Făcu o pauză, apoi citi la repezeală ultimele cîteva rînduri latinești:

– „Luați aminte, eu dorm așa cum doarme pămîntul sub cerul nopții sau sub zăpezile iernii; și după ce mă voi trezi, nu voi mai sluji nimănui."

Pentru un moment, Lawrence rămase fără grai, făcînd ochii mari la cuvintele pe care le citise. Înregistră spusele lui Samir ca pe ceva venit de departe.

– Nu-mi place chestia asta. Oricare i-ar fi înțelesul, este un blestem.

Fără tragere de inimă, Lawrence se întoarse spre Samir și constată pe fața acestuia trecerea de la suspiciune la teamă.

– Trupul lui Ramses cel Mare este la muzeul din Cairo, spuse Samir contrariat.

– Nu, răspunse Lawrence, simţind un frison urcîndu-i-se spre gît. Există *un* trup la muzeul din Cairo, dar nu este al lui Ramses! Priveşte la ornamente, la pecete! În vremea Cleopatrei nu exista nimeni care să fie în stare măcar să scrie vechile hieroglife. Iar acestea sînt perfecte... şi făcute cu mare grijă, precum literele latineşti şi greceşti.

„Oh, măcar dacă ar fi Julie aici!" se gîndi cu amărăciune Lawrence. Fiica lui, Julie, nu se temea de nimic. „Ea ar înţelege acest moment mai bine decît oricine."

Făcînd cu mîna spre fotografi, să se dea la o parte din cale, aproape se poticni cînd să iasă din coridor. Din nou, bliţurile începură să ţăcăne în jurul lui. Cîţiva reporteri dădură buzna spre uşa de marmură.

– Chemaţi săpătorii să vină la treabă, strigă Lawrence. Vreau să se degajeze coridorul pînă la prag. Diseară intru în mormîntul acesta.

– Lawrence, nu te grăbi cu chestia asta, îl avertiză Samir. Aici este ceva care nu trebuie clintit din loc.

– Samir, mă uimeşti, răspunse Lawrence. De zece ani de zile scotocim prin colinele astea pentru nimic altceva decît pentru o asemenea descoperire. Ţine cont că, de două mii de ani, de cînd a fost sigilată, uşa aceea n-a fost atinsă de vreo mînă omenească.

Aproape supărat, împingînd în dreapta şi-n stînga, îşi făcu drum printre reporterii care-l ajunseseră din urmă şi încercau acum să-i închidă calea. Avea nevoie de tihna cortului său pînă avea să fie degajată uşa; avea nevoie de jurnalul lui, singurul său confident adevărat în momentele de frămîntare pe care le traversa. Îl cuprinse o ameţeală bruscă, efect al unei lungi zile toride.

– Fără întrebări acum, doamnelor şi domnilor, zise Samir politicos.

Aşa cum îi era obiceiul, Samir se interpunea între Lawrence şi lumea reală.

Lawrence grăbi pasul pe cărarea accidentată, luxîndu-şi uşor, dar dureros glezna, totuşi continuîndu-şi drumul şi privind cu ochii îngustaţi dincolo de pîlpîitul torţelor, la frumuseţea sumbră a corturilor luminate sub cerul de seară violet.

Înainte de a ajunge în zona sigură a cortului lui, doar un singur lucru îi distrase atenţia: imaginea scurt întrezărită a nepotului său, Henry, care privea leneş de la cîţiva paşi. Henry, care se simţea atît de rău, neavînd ce să caute aici în Egipt, arăta jalnic într-un costum de in, alb, fistichiu. Henry, cu nelipsitul pahar de whisky scoţian în mînă şi cu nelipsita havană între buze...

Fără îndoială, alături de el era dansatoarea din buric, femeia pe nume Malenka, din Cairo, cea care îi dădea englezului ei toate cîştigurile băneşti pe care le realiza.

Lawrence nu putuse niciodată să uite cu totul de Henry, dar, ca dansatoarea să-l ţină pe acesta sub papuc, era mai mult decît putea suporta.

Într-o viaţă trăită ca lumea, Lawrence socotea că Henry era singura şi adevărata lui dezamăgire, nepotul pe care nimeni şi nimic nu-l interesa, în afară de jocurile de noroc şi de băutură; era singurul moştenitor bărbătesc al milioanelor lui Stratford, căruia, la drept vorbind, nu i-ai fi putut încredinţa nici măcar o bancnotă de o liră.

De dorul lui Julie simţi din nou o durere ascuţită. Ea era fiica lui iubită, care ar fi trebuit să fie aici cu el şi care ar fi fost, dacă tînărul ei logodnic nu ar fi convins-o să rămînă acasă.

Henry venise în Egipt pentru bani. Urma să-i dea la semnat lui Lawrence documente de-ale companiei. Tatăl lui Henry, Randolph, îşi trimisese fiul în această misiune disperată, nemaiştiind, ca de obicei, cum să facă să acopere cheltuielile odraslei.

Ce mai pereche grozavă, se gîndi Lawrence înciudat: un pierde-vară şi un preşedinte al consiliului de administraţie al companiei Stratford Shipping, care avea proasta inspiraţie să pompeze profiturile companiei în punga fără fund a fiului său.

Dar Lawrence putea să-i ierte orice fratelui său, Randolph.

Lawrence nu se mulţumise cu transferul, pur şi simplu, al afacerilor de familie asupra lui Randolph. Le aruncase în spinarea lui acestuia, împreună cu toate imensele lor obligaţii şi responsabilităţi, în aşa fel încît el, Lawrence, să-şi poată petrece restul anilor săpînd printre ruinele egiptene care-l pasionau atît de mult.

Şi, ca să fim absolut corecţi, trebuie să spunem că Randolph se dovedise a fi un administrator acceptabil în fruntea companiei Stratford Shipping. Adică pînă în momentul în care fiul său făcuse din el un escroc şi un hoţ. Chiar acum, Randolph ar recunoaşte totul dacă ar fi adus la o confruntare. Dar Lawrence era prea absorbit de preocupările lui ca să se deplaseze pentru acea discuţie. Nu mai voia să părăsească din nou Egiptul pentru îmbîcsitele birouri londoneze ale companiei Stratford Shipping. Nici chiar Julie nu l-ar fi putut convinge să vină acasă.

Şi acum iată-l pe Henry aşteptînd momentul să-şi abordeze unchiul! Dar Lawrence îi refuză această ocazie, intrînd în cort şi trăgîndu-şi în grabă scaunul lîngă masă. Scoase un jurnal legat în piele, pe care şi-l rezervase, probabil, pentru această descoperire. Consemnă la repezeală ceea ce îşi amintea din inscripţia de pe uşă şi problemele pe care aceasta le ridica.

„Ramses cel Blestemat!" Lawrence se lăsă pe spate, privind numele. Pentru prima dată încercă un pic din presentimentul care-l zguduise pe Samir.

Ce naiba puteau să însemne toate astea?

Trecuse o jumătate de oră după miezul nopţii. Oare visa? Uşa de marmură a mormîntului fusese dată la o parte cu grijă, fotografiată şi pusă în cortul lui pe nişte suporţi. Acum erau gata să-şi facă drum înăuntru cu explozibil. Mormîntul! În sfîrşit, al lui...

Lawrence îi făcu semn din cap lui Samir. Simţi freamătul de emoţie propagîndu-se prin mulţime. Bliţuri ţăcăniră în

timp ce el îşi duse mîinile la urechi, apoi detunătura îi surprinse pe toţi. El o simţi în stomac.

Nu era timp de asta. Cu torţa în mînă, continuă să înainteze, deşi Samir încercă încă o dată să-l oprească.

– Lawrence, s-ar putea să dai peste capcane, s-ar putea...

– Dă-te la o parte!

Praful îl făcea să tuşească. Ochii îi lăcrimau.

Puse torţa într-o deschizătură uriaşă. Pereţi decoraţi cu hieroglife – din nou stilul splendid al dinastiei a nouăsprezecea, fără nici un dubiu.

Deodată, păşi înăuntru. Ce răcoare extraordinară; şi mirosul, Doamne, ce miros, un parfum ciudat după tot acest lung şir de secole!

Inima începu să-i bată foarte repede. Sîngele îi năvăli în obraji. Începu să tuşească din nou, din cauza prafului stîrnit de reporteri în coridor.

– Nu mai înaintaţi! strigă el cu vocea omului supărat.

Bliţurile ţăcăneau iarăşi din toate părţile. De-abia putu să vadă deasupra capului tavanul pictat, cu stelele lui mici.

Şi acolo, o masă lungă, încărcată cu vase şi cutii din alabastru. Grămezi de suluri de papirus. Dumnezeule sfinte, nu mai trebuia altceva ca să se poată vorbi de o descoperire de zile mari!

– Dar acesta nu este un mormînt! şopti el.

Era o masă de scris, acoperită cu un strat subţire de praf. Totul arăta de parcă scribul abia îşi părăsise lucrarea. Se vedeau pene ascuţite, un papirus deschis, o călimară şi un pocal. Dar bustul, bustul de marmură, era, negreşit, greco-roman. O femeie: păr ondulat, strîns şi prins la spate cu o bandă de metal, ochi somnoroşi cu pleoapele pe jumătate lăsate, aparent orbi, şi numele săpat la bază:

CLEOPATRA

– Imposibil, auzi el reflecţia lui Samir. Dar iată, Lawrence, racla mumiei!

Lawrence o văzuse deja. Fără grai, se holba la obiectul care se etala imperturbabil chiar în mijlocul acestei încăperi derutante, al acestui birou, al acestei biblioteci, cu munții ei de suluri și cu masa de scris acoperită de praf.

Încă o dată, Samir le porunci fotografilor să plece. Blițurile orbitoare îl înnebuneau pe Lawrence.

– Ieșiți afară, ieșiți cu toții afară! spuse Lawrence.

Protestînd, fotografii se retraseră din fața ușii, lăsîndu-i pe cei doi acolo, într-o liniște amețitoare.

– Asta este mobilă romană. Asta este Cleopatra. Privește la monedele alea, Lawrence, de pe masă! Au chipul ei, și sînt bătute de curînd. Numai acelea valorează...

– Știu. Dar acolo zace un faraon, amice! Fiecare detaliu al raclei este la fel de fin ca oricare alt obiect găsit în Valea Regilor.

– Dar fără un sarcofag, spuse Samir. De ce?

– Acesta nu este un mormînt, răspunse Lawrence.

– Totuși, regele a vrut să fie înmormîntat aici! Samir se apropie de racla mumiei, ridică torța mult deasupra chipului frumos pictat, cu ochii sumbru conturați și cu buzele excelent modelate. Aș putea să jur că este din epoca romană, spuse el.

– Dar stilul...

– Lawrence, este prea expresiv. Este un artist roman care a imitat la perfecție stilul dinastiei a nouăsprezecea.

– Dar cum a putut să se facă un asemenea lucru, prietene?

– Blesteme, șopti Samir, ca și cînd n-ar fi auzit întrebarea.

Se uita la rîndurile de hieroglife din jurul chipului pictat. Literele grecești apăreau ceva mai jos, apoi veneau la rînd cele latinești.

– „Nu te atinge de rămășițele lui Ramses cel Mare", citi Samir. Este același text în toate cele trei limbi. Suficient ca să-l pună pe gînduri pe un om cu judecată.

– Nu și pe mine, răspunse Lawrence. Cheamă lucrătorii aceia să vină aici, să ridice imediat capacul.

Praful se mai liniştise întrucîtva. Torţele, prinse de perete, trimiteau fum din belşug pînă la tavan, dar despre acest lucru avea să-şi facă griji mai tîrziu.

Acum se punea problema să fie desfăcută din bandajele ei forma umană, care se sprijinea de perete. Alături, aranjat cu grijă, ca să stea în picioare, se afla subţirele capac de lemn de la racla mumiei.

Lawrence nu mai băgă de seamă înghesuiala de la intrare a tuturor celor care se uitau în tăcere la el şi la descoperirea lui.

Ridică fără grabă cuţitul şi tăie învelişul sfărîmicios din pînză uscată, care se desfăcu în două, dînd imediat la iveală o siluetă strîns înfăşurată.

Toţi reporterii rămaseră cu gura căscată. Din cînd în cînd, se auzeau bliţurile. Lawrence îşi dădu seama că Samir nu spunea nimic. Amîndoi erau concentraţi asupra chipului scofîlcit de sub feşile de pînză galbenă, asupra braţelor uscate, împreunate liniştit pe piept.

Avură impresia că unul dintre fotografi se ruga să i se permită accesul în încăpere. Samir, pe un ton de om furios, ceru să se facă linişte. La Lawrence, toată zarva aceasta ajungea doar ca o vagă rumoare.

El privea senin la forma emaciată din faţa lui, la învelişul ei de culoarea întunecată a nisipului din deşert. Se părea că detectează o semnificaţie în trăsăturile ascunse de giulgiu; detecta ceva care exprima calmul în împreunarea buzelor subţiri.

Fiecare mumie era un mister. Deshidratate şi totuşi intacte, ele compuneau imaginea vieţii trecute prin experienţa morţii. Nu se întîmpla niciodată să-i privească pe aceşti răposaţi din vremea Egiptului antic, fără ca un frison să nu-i străbată şira spinării. Dar o stranie dorinţă se aprinse în el acum, cînd privea această mumie, această fiinţă misterioasă, care se numea Ramses cel Blestemat, Ramses cel Mare.

Simţea o căldură pe dinăuntru. Veni mai aproape, crestînd din nou învelişul exterior. În spatele lui, Samir dădea ordin fotografilor să lase trecerea liberă. Era pericol de contaminare.

– Da, plecați, toți, va rog!

Întinse mîna spre mumie și o atinse brusc; o atinse cu vîrful degetelor. Ce elasticitate ciudată! De bună seamă, cu timpul, stratul gros format din fești devenise moale.

Mai privi o dată fața îngustă, pleoapele rotunjite și gura întunecată.

– Julie, șopti el, ce păcat că nu poți să vezi...

Bal la Ambasadă. Aceleași vechi cunoștințe; aceeași veche orchestră, același vals de demult, cu muzica lui dulce și monotonă ca un zumzet. Luminile îl orbeau pe Elliott Savarell: șampania îi lăsa în gură un gust acru. Cu toate acestea, bău paharul dintr-o sorbitură și observă un chelner în trecere. Da, încă unul. Și încă unul. Ce-ar mai fi poftit la o tărie bună sau la un whisky bun!

Dar era nevoie de el aici, nu? Nu ar fi același lucru fără contele de Rutherford. Contele de Rutherford era un ingredient esențial, întocmai ca risipa de aranjamente florale, ca miile și miile de lumînări, ca argintăria și caviarul, ca bătrînii muzicanți care scîrțîiau din viorile lor, în timp ce generația tînără dansa.

Fiecare avea de adresat o amabilitate contelui de Rutherford. Fiecare și-l dorea prezent la nunta fiicei sau la o cină, sau la un bal ca acesta. Ce imporanță avea că Elliott și soția sa nu prea mai primeau vizite nici în casa de la Londra, nici la ferma lor din Yorkshire sau că Edith își petrecea acum cea mai mare parte a timpului la Paris, cu o soră rămasă văduvă... Al șaptesprezecelea conte de Rutherford era adevărata țintă a interesului monden. În familia lui, titlurile, într-un fel sau altul, coborau în timp pînă în epoca lui Henric al VIII-lea.

De ce nu se izolase el de toți cu ani și ani în urmă? se întreba Elliott. Cum se făcea oare că polariza atîția oameni care pentru el nu mai prezentau, în cel mai bun caz, decît un interes trecător? O explicație exista. Îi plăceau cîteva dintre

aceste persoane, chiar dacă nu se grăbea s-o recunoască. Îi plăcea vechiul său prieten, Randolph Stratford, la fel cum îi plăcea şi fratele acestuia, Lawrence. Şi, cu siguranţă, îi plăcea Julie Stratford, îi plăcea s-o vadă dansînd cu fiul său. Elliott era aici de dragul fiului său. Firește, Julie nu se gîndea serios să se mărite cu Alex. Cel puţin, nu în viitorul apropiat. Singura speranţă clară la orizont era ca Alex să dobîndească banii ce-i erau necesari pentru a întreţine fermele pe care avea să le moştenească, avere presupusă ca provenind dintr-un vechi titlu şi care, rareori, era mai mult decît o simplă ipoteză.

Partea tristă era că Alex o iubea pe Julie. Banii nu însemnau nimic nici pentru unul, nici pentru celălalt, ce-i drept. Generaţia mai vîrstnică era aceea care făcea planuri peste planuri, aşa cum face ea de obicei.

Elliott stătea rezemat de balustrada aurită, privind în jos, la alunecarea domoală a tinerelor perechi ce dansau, şi, preţ de o clipă, încercă să ignore rumoarea vocilor şi să prindă numai acordurile agreabile ale valsului.

Dar Randolph Stratford începu să vorbească din nou. El dădea asigurări că Julie nu avea nevoie decît de un mic imbold. Numai Lawrence să zică da, iar fiica lui va consimţi.

– Dă-i lui Henry o şansă, zise Randolph din nou. El este numai de o săptămînă în Egipt. Dacă Lawrence ia iniţiativa...

– Dar de ce să facă Lawrence acest lucru? întrebă Elliott.

Tăcere.

Elliott îl cunoştea pe Lawrence mai bine decît îl cunoştea Randolph. Elliott şi Lawrence... Nimeni, la drept vorbind, nu cunoştea întreaga poveste, cu excepţia chiar a celor doi. La Oxford, cu ani în urmă, într-o lume fără griji, fuseseră amanţi, iar la un an, după ce povestea se sfîrşise, petrecuseră împreună o iarnă la sud de Cairo, într-o barcă-locuinţă, pe Nil. Viaţa – era inevitabil – îi despărţise. Elliott se însurase cu Edith Christian, o americancă beneficiară a unei moşteniri. Lawrence transformase Stratford Shipping într-un imperiu.

Dar prietenia lor nu şovăise niciodată. Petrecuseră împreună nenumărate vacanţe în Egipt. Totuşi, uneori se contraziceau cîte o noapte întreagă pe probleme de istorie, ruine, descoperiri arheologice, poezie şi cîte şi mai cîte altele. Elliott fusese singurul care înţelesese cu adevărat situaţia atunci cînd Lawrence se retrăsese şi plecase în Egipt. Îl invidiase pe Lawrence. Aşa apăruse prima încordare între ei. În orele tîrzii, cînd vinul curgea, Lawrence spunea că Elliott este un laş, pentru că-şi iroseşte restul anilor la Londra, într-o lume pe care nu dă doi bani, o lume care nu-i procură nici o satisfacţie. Elliott îl gratifica pe Lawrence cu epitetul de orb şi stupid. În definitiv, Lawrence dispunea de o avere pe care Elliott nici în visele lui cele mai năstruşnice n-o întrezărea. Lawrence era văduv, cu o fiică deşteaptă şi independentă. Elliott avea o soţie şi un fiu care-l solicitau zi şi noapte să-i ajute să-şi consolideze succesele vieţii lor respectabile şi convenţionale.

– Tot ce vreau să spun, insistă Randolph, este că, dacă Lawrence şi-ar da acordul pentru această căsătorie...

– Dar chestiunea aceea măruntă a celor douăzeci de mii de lire? întrebă brusc Elliott.

Tonul era delicat, respectuos, dar întrebarea era de-a dreptul grosolană. Cu toate acestea, el continuă: Edith se întoarce din Franţa peste o săptămînă şi, în mod sigur, o să observe lipsa colierului. Aşa se întîmplă de fiecare data.

Randolph nu răspunse.

Elliott rîse discret, dar nu de Randolph, nici chiar de sine însuşi. Şi, desigur, nici de Edith, care avea acum doar puţin mai mulţi bani decît Elliott şi cea mai mare parte din aceştia în argintărie şi bijuterii.

Poate că Elliott rîdea din cauză că muzica îi dădea o senzaţie de ameţeală; sau poate că ceva legat de imaginea unei Julie Stratford dansînd acolo, jos, cu Alex îi atingea o coardă sensibilă. Sau poate din cauză că, de curînd, pierduse capacitatea de a mai vorbi în eufemisme şi cu jumătăţi de adevăr.

O pierduse o dată cu vigoarea fizică, o dată cu senzaţia de prospeţime care-l însoţise pe tot parcursul tinereţii.

Acum, cu fiecare iarnă ce trecea, încheieturile îl dureau tot mai tare; şi nu mai putea să facă o jumătate de milă de drum de ţară fără să simtă un junghi ascuţit în piept. Nu-l deranja faptul că avea păr alb în proporţie de cincizeci la sută, probabil fiindcă ştia că-i stătea destul de bine aşa. Dar, în secret, îl deranja profund gîndul că trebuia să se folosească de un baston oriunde se ducea. Acestea toate erau simple prefigurări a ceea ce urma să vină.

Bătrîneţe, slăbiciune, dependenţă. Dea Domnul ca Alex să aibă fericirea de a se căsători cu milioanele lui Stratford, şi asta cît mai curînd!

Simţi brusc o stare de nelinişte, de insatisfacţie. Muzica dulce-învăluitoare îl necăjea; era sătul de Strauss pînă peste cap. Dar era ceva mai acut.

I se năzări să-i explice pe loc lui Randolph că el, Elliott, făcuse, cu mult timp în urmă, o gafă de pomină. Ceva în legătură cu acele nopţi lungi din Egipt, cînd el şi Lawrence hoinăreau împreună pe străzile întunecoase din Cairo ori se apostrofau de mama focului în minuscula cabină a bărcii. Lawrence reuşise cumva să-şi trăiască viaţa la proporţii eroice; realizase lucruri de care alţii ar fi fost, pur şi simplu, incapabili. Elliott se lăsase dus de curent. Lawrence se lansase în escapada egipteană, revenind în deşert, la temple, în acele senine nopţi înstelate.

Doamne, ce mult simţea lipsa lui Lawrence! În ultimii trei ani, corespondenţa dintre ei se redusese doar la cîteva scrisori, dar nimic nu avea să umbrească vechea lor prietenie.

– Henry a luat cîteva documente cu el, spuse Randolph, simple acte de interes familial.

Randolph aruncă o prudentă, prea prudentă privire în jur. Elliott avea să rîdă din nou.

– Dacă merge aşa cum sper eu, continuă Randolph, am să-ţi plătesc toată datoria, iar căsătoria va avea loc pînă în şase luni, îţi dau cuvîntul meu.

Elliott zîmbi.

– Randolph, căsătoria poate să aibă loc sau poate să nu aibă loc; asta va rezolva sau nu treburile noastre...

– Nu vorbi aşa, dragul meu!

– Dar eu trebuie să fac rost de acele douăzeci de mii de lire pînă se întoarce Edith acasă.

– Aşa-i, Elliott, aşa-i.

– Vezi, din cînd în cînd ai putea să-i spui nu fiului tău.

Randolph scoase un oftat adînc. Elliott nu insistă. Ştia la fel de bine ca oricare că rătăcirile lui Henry nu mai erau o glumă, că nu aveau nici o legătură cu excesele tinereţii sau cu traversarea unei perioade ingrate. Era ceva complet putred în Henry Stratford, ceva ce se aflase în el dintotdeauna. Era foarte neînsemnată partea de putregai din Randolph. Dar şi aşa era o tragedie; iar Elliott, care îl iubea fără măsură pe propriul său fiu, Alex, nu putea să nu-l compătimească pe Randolph în această privinţă.

Mai multe asigurări; asigurări ferme. Va face rost de cele douăzeci de mii de lire. Dar Elliott nu-l asculta. Era din nou cu ochii pe dansatori, îl vedea pe bunul şi blîndul său fiu şoptindu-i pătimaş lui Julie. Ea avea aerul acela hotărît care o avantaja pentru motive pe care Elliott nu putuse niciodată să le înţeleagă pînă la capăt.

Unele femei, ca să fie frumoase, trebuie să zîmbească. Altele, trebuie să plîngă. Dar Julie radia cu adevărat frumuseţe numai atunci cînd era serioasă, poate pentru că ochii îi erau căprui cu o nuanţă catifelată, poate datorită desenului prea nevinovat al gurii sau tenului obrajilor nefiresc de neted, aşa cum e porţelanul.

Animată de ambiţie, ea aducea desfătare privirilor. Iar Alex, cu toată educaţia şi cu toată asiduitatea lui, părea a nu fi pentru ea decît „un partener"; unul dintre cei o mie de tineri eleganţi care ar fi putut s-o conducă pe pardoseala de marmură.

Se cînta *Morning Papers Waltz*, piesa care-i plăcea lui Julie, care-i plăcuse totdeauna. Îi revenea acum în memorie amintirea

vagă a unei partide de dans pe această melodie cu tatăl ei. Asta se întîmplase cînd aduseseră prima dată acasă gramofonul şi dansaseră în camera egipteană, în bibliotecă şi în saloane, pînă ce lumina începuse să se strecoare printre jaluzele, iar tatăl ei zisese:

– O, draga mea, ajunge. Ajunge.

Acum, muzica o predispunea pe Julie la somn şi la reverii întristătoare. Alex continua să-i vorbească, spunîndu-i, într-un fel sau altul, că o iubeşte, iar în fiinţa ei acţiona acea panică, acea teamă de a nu spune cuvinte jignitoare sau flegmatice.

– Şi dacă vrei să trăieşti în Egipt, spuse Alex cu sufletul la gură, şi să cauţi mumii împreună cu tatăl tău, bine, atunci vom merge în Egipt. Plecăm imediat după nuntă. Iar dacă vrei să participi la mişcarea feministă, bine, atunci voi fi şi eu alături de tine.

– O, da, răspunse Julie, aşa spui acuma. Ştiu că eşti foarte sincer, Alex, numai că eu nu sînt pregătită. Nu pot.

Nu suporta să-l vadă cu expresia aceea gravă pe chip. Nu suporta să-l vadă suferind. Măcar dacă ar fi fost şi el un pic răutăcios, dacă ar fi fost şi el cît de cît meschin, cum erau toţi ceilalţi. Frumoasele lui trăsături ar fi avut de cîştigat de pe urma unui dram de meschinărie. Înalt, subţire, cu păr castaniu, era o fiinţă prea angelică. Ochii săi negri şi vioi erau ca nişte ferestre deschise, dezgolindu-i în întregime sufletul. La douăzeci şi cinci de ani, era un băiat zelos şi naiv.

– Ce-ţi trebuie ţie să te însori cu o militantă feministă? întrebă ea. Cu o cercetătoare? Ştii că aş putea să mă ocup foarte bine cu cercetarea sau cu arheologia. Îmi pare rău că nu sînt chiar acum în Egipt cu tata.

– Scumpa şi iubita mea, mergem acolo. Dar, înainte de asta, căsătoreşte-te cu mine!

Se aplecă spre ea, ca şi cînd ar fi vrut s-o sărute. Ea făcu un pas înapoi. Valsul îi purta într-un ritm aproape nebunesc,

astfel încît, pentru o clipă, ea avu senzaţia că visează şi că este la un pas de a se îndrăgosti cu adevărat.

– Ce să fac, ca să te cuceresc, Julie? îi şopti el în ureche. Am să aduc marile piramide la Londra.

– Alex, tu m-ai cucerit de multă vreme, spuse ea, zîmbind.

Iar asta era, cu siguranţă, o minciună. Era ceva cu adevărat extraordinar în acel moment, în muzica aceea cu ritmul ei dulce, irezistibil, în aerul disperat de pe chipul lui Alex.

– Adevărul adevărat este că... nu vreau să mă mărit. Nu încă... Şi poate că niciodată, nu?

El nu-i răspunse. Fusese prea sinceră, prea categorică. Julie îi cunoştea felul lui brusc de a se retrage în sine însuşi. Nu era nimic nebărbătesc în asta; dimpotrivă, gestul nu era lipsit de distincţie. Îl jignise, iar cînd el zîmbi din nou, faţa îi exprimă o delicateţe şi un curaj care o impresionară şi o făcură să se simtă cu atît mai tristă.

– Tata se întoarce peste cîteva luni, Alex. O să discutăm despre toate atunci. Despre căsătorie, viitor, drepturile femeilor, despre a fi sau a nu fi căsătorit şi despre tine ca unul care meriţi o partidă mult mai bună decît o femeie modernă ca mine care, foarte probabil, ţi-ar scoate peri albi încă din primul an şi te-ar trimite drept în braţele unei doamne de modă veche.

– O, ce-ţi mai place să şochezi, spuse el. Dar îmi place să fiu şocat.

– Dragul meu, chiar îţi place?

Pe neaşteptate, o sărută apăsat. Se opriseră în centrul ringului de dans. În jurul lor, celelalte perechi se învîrteau în acordurile muzicii ce se revărsa. O sărută, iar ea nu i se opuse, abandonîndu-i-se în totalitate, ca şi cînd, într-un fel, trebuia să-l iubească; trebuia cumva să-l întîmpine la jumătatea drumului.

Nu conta că ceilalţi erau, probabil, cu ochii pe ei. Nu conta că mîinile îi tremurau în timp ce o ţinea. Important era faptul că, deşi îl iubea foarte mult, nu era suficient.

Acum era răcoare. De afară venea zgomot: soseau maşini. Zbieretul unui măgar, apoi sunetul strident al unui rîs de femeie, al unei americance care, de îndată ce auzise despre cele întîmplate, venise cu maşina tot drumul de la Cairo.

Lawrence şi Samir şedeau împreună pe scaune de tabără, la antica masă de scris, aplecaţi asupra papirusurilor desfăşurate.

Grijuliu să nu se lase cu toată greutatea pe mobila fragilă, Lawrence consemna grăbit traducerile în caietul legat în piele.

Din cînd în cînd, privea peste umăr la mumie, la marele rege care părea că doarme. Ramses Nemuritorul! Simpla idee îl înflăcăra pe Lawrence. Ştia că va rămîne în încăperea asta stranie pînă tîrziu, după revărsatul zorilor.

– Dar asta trebuie să fie o mistificare, spuse Samir. Ramses cel Mare păzind familiile regale ale Egiptului timp de o mie de ani... Iubitul Cleopatrei?!

– A, dar povestea este sublimă! replică Lawrence.

Lăsă jos stiloul preţ de o clipă, uitîndu-se fix la papirusuri. Ce tare îl dureau ochii!

– Dacă o femeie a putut vreodată să împingă un nemuritor să se îngroape de viu, apoi aceea a fost Cleopatra.

Privi bustul de marmură din faţa lui. Mîngîie afectuos obrajii albi, netezi. Da, Lawrence credea în ea, în Cleopatra, iubita lui Iulius Cezar şi a lui Marc Antoniu, care amînase cucerirea Egiptului de către romani mult mai mult timp decît se crezuse a fi cu putinţă. Cleopatra, ultima regină care domnise peste Egiptul antic... Dar povestea e poveste, el trebuia să-şi reia traducerea...

Samir se ridică şi se întinse neliniştit. Lawrence îl urmări cum se apropie de mumie. Ce făcea? Examina giulgiul din jurul degetelor, examina inelul sclipitor, scarabeul sacru, de la mîna dreaptă. Că era o comoară a celei de a nouăsprezecea dinastii, nimeni nu putea nega, se gîndi Lawrence. Închise ochii şi-şi masă cu delicateţe pleoapele. Apoi îi deschise, concentrîndu-se asupra papirusurilor pe care le avea în faţă.

– Samir, îţi spun, tipul mă convinge. Asemenea cunoştinţe în materie de limbi ar uimi pe oricine. Iar perspectiva lui filozofică este la fel de modernă ca şi a mea.

Întinse mîna după un document mai vechi, pe care-l examinase mai devreme.

– Iar pe ăsta, Samir, vreau să-l examinezi tu. Nu este altceva decît o scrisoare de la Cleopatra către Ramses.

– O mistificare, Lawrence. Un fel de glumiţă romană.

– Nu, amice, nici vorbă de aşa ceva. Ea a scris din Roma această scrisoare cînd a fost asasinat Cezar! Îi spunea lui Ramses că se întoarce acasă la el, în Egipt.

Puse scrisoarea deoparte. Cînd va avea timp, Samir va cerceta el însuşi conţinutul acestor documente. Le va vedea toată lumea. Se întoarse la papirusul original.

– Ascultă, Samir, ultimele gînduri ale lui Ramses: „Romanii nu pot fi condamnaţi pentru cucerirea Egiptului; pînă la urmă, timpul este cel care ne-a cucerit. Toate minunile acestui nou şi brav secol ar trebui să mă scape de griji; totuşi inima mea continuă să sufere; şi mintea mea suferă; mintea mi se închide de parcă ar fi o floare lipsită de lumina soarelui."

Samir încă mai era cu ochii la mumie, la inel.

– O altă menţiune despre soare. Iarăşi şi iarăşi soarele. Dar tu, cu siguranţă, nu crezi în astea! se adresă lui Lawrence.

– Samir, dacă poţi să crezi în blestem, de ce nu poţi crede într-un om nemuritor?

– Lawrence, te joci cu mine... Eu am văzut efectele multor blesteme, prietene. Dar ce-i cu povestea asta cu nemuritorul care a fost la Atena sub Pericle, la Roma în timpul Republicii şi la Cartagina lui Hanibal!? Un om care să fi învăţat-o pe Cleopatra istoria Egiptului?! Despre asta nu ştiu absolut nimic.

– Ia mai ascultă, Samir: „Frumuseţea ei mă va urmări de-a pururi; la fel, curajul şi frivolitatea ei; dragostea ei de viaţă, care părea de o intensitate inumană şi care, în realitate, era atît de omenească."

Samir nu dădu nici un răspuns. Ochii i se opriseră din nou asupra mumiei, ca şi cînd nu putea renunţa să o privească. Lawrence îl înţelegea perfect, motiv pentru care stătea cu spatele ca să poată citi papirusul, ca să termine acea lucrare capitală.

– Lawrence, această mumie este la fel de vie ca oricare dintre acelea pe care le-am văzut la muzeul din Cairo. A fost un individ căruia îi plăcea să spună poveşti. Totuşi, aceste inele...

– Da, prietene, am observat acest lucru cu multă atenţie mai devreme; este efigia lui Ramses cel Mare, aşa că nu avem de-a face numai cu unul care debitează poveşti, ci şi cu un colecţionar de antichităţi. De asta vrei să mă convingi?

Dar ce credea Lawrence? Se aşeză pe pînza moale a scaunului pliant şi-şi lăsă ochii să rătăcească în voie peste lucrurile din strania încăpere. Apoi se apucă din nou să traducă papirusul.

– „Aşa că mă retrag în această încăpere izolată; acum biblioteca îmi va deveni mormînt. Slugile îmi vor unge trupul şi mi-l vor înfăşura într-un linţoliu fin, aşa cum era rînduiala în epoca mea de mult uitată. Dar nici un cuţit să nu se atingă de mine. Nici un meşter în ale îmbălsămării să nu scoată inima şi creierul din trupul meu nemuritor."

Pe Lawrence îl cuprinse subit o stare euforică. Sau poate că visa cu ochii deschişi... Această voce-i părea reală; îi simţea personalitatea, cum nimeni nu reuşise în privinţa vechilor egipteni. Ah, dar, desigur, acesta era un om nemuritor...

Elliott se îmbăta, dar nimeni nu ştia acest lucru, în afară de el însuşi, care se sprijinea de balustrada aurită a palierului, într-o atitudine mai degrabă neglijentă, ceea ce nu-şi mai îngăduise aproape niciodată. Avea un stil prin care-şi armoniza cele mai mici gesturi şi pe care acum îl încălca fără nici un scrupul, fiind foarte convins că nu-l observa nimeni; că nimeni n-avea să se simtă ofensat.

Ah, ce lume şi cîtă prefăcătorie! Ce oroare! Iar el trebuia să se preocupe de această căsătorie; trebuia să vorbească despre

acest lucru; trebuia să facă ceva ca să îmbunătăţească imaginea fiului său, după toate aparenţele, înfrînt, care, după ce o urmărise pe Julie dansînd cu altul, urca acum scările de marmură.

– Te rog să ai încredere în mine, zicea Randolph. Îţi garantez această căsătorie. Tot ce trebuie este să treacă puţin timp.

– Desigur, n-o să crezi că-mi face plăcere să te presez, îi răspunse Elliott, căruia i se împleticea limba de beat ce era. Eu mă simt mult mai bine în lumea viselor, Randolph, acolo unde banii nu există. Dar realitatea este că nici eu, nici tu nu ne putem permite o asemenea reverie. Această căsătorie este esenţială pentru fiecare dintre noi.

– Atunci am să mă duc personal la Lawrence.

Elliott se întoarse spre fiul său. Acesta se afla doar la cîţiva paşi mai încolo, ca un şcolar care aşteaptă să fie luat în seamă de adulţi.

– Tată, am mare nevoie de mîngîiere, spuse Alex.

– Lucrul de care ai nevoie este curajul, tinere, spuse Randolph cu o voce de om indispus. Să nu-mi spui că ai fost din nou refuzat.

Alex luă un pahar de şampanie de la ospătarul care tocmai trecea pe lîngă el.

– Mă iubeşte. Nu mă iubeşte, spuse cu voce stinsă. Realitatea crudă este că nu pot trăi fără ea. Mă scoate din minţi.

– Fireşte că nu poţi, rîse uşor Elliott. Ia te uită! Tînărul acela greoi o calcă pe picioare. Sînt convins că ar fi foarte recunoscătoare dacă te-ai duce imediat s-o salvezi.

Alex încuviinţă din cap, aproape fără să observe că taică-său îi luase paharul pe jumătate plin cu şampanie şi îl băuse. Îşi îndreptă umerii şi se întoarse pe ringul de dans. Avea o statură perfectă.

– Acesta-i lucrul care mă nedumereşte, spuse Randolph în şoaptă. Ea îl iubeşte. L-a iubit întotdeauna.

– Da, dar ea este ca taică-său. Îşi iubeşte libertatea. Şi, sincer să fiu, nu-i fac o vină din asta. Într-un fel, ea este prea mult pentru Alex. Dar el ar face-o fericită, sînt sigur de asta.

– De bună seamă!

– Iar ea l-ar face să se simtă în al nouălea cer; poate că nimeni altcineva n-o să-l facă să se simtă astfel.

– Prostii, spuse Randolph. Orice femeie tînără din Londra ar da orice pentru şansa de a-l face fericit pe Alex. Cel de-al optsprezecelea conte de Rutherford?

– Este lucrul acesta atît de important? Titlurile noastre, banii noştri, conservarea la nesfîrşit a micii noastre lumi decorative şi plictisitoare? Elliott aruncă o privire prin sala de bal. Era în starea aceea lucidă şi periculoasă de beţie, cînd totul începea să se lumineze, cînd cel mai neînsemnat lucru căpăta înţeles, cînd putea ţine discursurile cele mai agresive.

– Mă întreb, uneori, ce-ar fi dacă aş fi în Egipt cu Lawrence. Alex nu ar trebui să-şi vîndă iubitul lui titlu.

Citea în ochii lui Randolph panica. Doamne, ce însemna titlul pentru aceşti prinţi neguţători, pentru aceşti afacerişti care aveau totul în afară de titlul nobiliar? Nu era vorba numai de faptul că Alex ar putea, pînă la urmă, să pună stăpînire pe Julie şi deci pe milioanele lui Stratford, şi de faptul că Alex însuşi ar fi mult mai uşor de stăpînit decît Julie. Era perspectiva nobleţei adevărate, a nepoatelor şi nepoţilor plimbîndu-se prin parcul vechii moşii Rutherford din Yorkshire, a acelui mizerabil Henry Stratford tîrguindu-se într-un mod abject în chestiunea alianţei.

– Încă nu sîntem învinşi, Elliott, spuse Randolph. Iar eu aş prefera mica ta lume decorativă şi plictisitoare. Ce altceva îţi mai trebuie cînd ai realizat acest lucru?

Elliott zîmbi. Încă o gură de şampanie şi o să-i spună lui Randolph ce altceva îi mai trebuia. Ar putea chiar...

– Te iubesc, englez minunat, îi zise Malenka.

Îl sărută, apoi îl ajută să-şi facă nod la cravată; uşoara atingere a bărbiei cu degetele ei delicate făcu să i se înfioare firele de păr de pe gît.

„Ce proaste şi drăgălaşe sînt femeile", gîndi Henry Stratford. De egipteanca aceasta profitase mai mult decît de majoritatea. Era dansatoare de profesie, avea tenul închis, o frumuseţe calmă şi apetisantă, cu care el putea face exact ce dorea. Cu o tîrfă englezoaică nu cunoşteai acel fel de libertate.

Visa să se stabilească, într-o bună zi, împreună cu o asemenea femeie, într-o ţară orientală, lipsit de orice responsabilitate britanică. Adică, după ce va face avere la jocul de cărţi – cîştigul acela mare era necesar ca să-l pună la adăpost de orice contact cu lumea.

Deocamdată, avea ceva de făcut. Faţă de ultima seară, mulţimea din jurul mormîntului se dublase. Şmecheria era să ajungă la unchiul său Lawrence înainte ca acesta să fie monopolizat de oamenii muzeului şi de autorităţi, să-l abordeze acum, cînd acesta nu putea decît să-şi dea acordul la orice, numai să fie lăsat în pace.

– Hai, scumpo!

Henry o mai sărută o dată pe Malenka şi o privi cum se înfăşoară în pelerina de culoare închisă şi se grăbeşte la maşina care o aştepta. Ce recunoscătoare era pentru aceste mici obiecte de lux occidental. Da, o astfel de femeie. O prefera lui Daisy, metresa lui londoneză, o fiinţă răsfăţată şi pretenţioasă care totuşi îl întărîta, poate pentru că era aşa de greu de mulţumit.

Trase o ultimă înghiţitură de whisky, îşi luă mapa de piele şi părăsi cortul.

Mulţimea era dezgustătoare. Din cauza huruitului automobilelor şi a vocilor frenetice, nu închisese ochii toată noaptea. Iar acum, căldura devenea toridă; simţea deja nisip în pantofi.

Cît detesta acest Egipt... Ce silă îi era de aceste tabere pustii, de arabii soioşi călări pe cămile şi de slugile îngălate şi leneşe! Cît de mult ura toată lumea aceasta a unchiului său!

Şi mai era şi Samir, asistentul acela obraznic şi enervant căruia îi intrase în cap că era pe aceeaşi treaptă socială cu

Lawrence şi care încerca să-i liniştească pe reporterii sîcîitori. Putea fi acesta, cu adevărat, mormîntul lui Ramses al II-lea? Va acorda Lawrence un interviu?

Lui Henry puţin îi păsa. Îşi croi drum printre oamenii care păzeau intrarea în mormînt.

– Domnule Stratford, vă rog, îl strigă Samir, în vreme ce o reporteră se ţinea scai după el. Nu-l deranjaţi acum pe unchiul dumneavoastră, îi spuse, cînd se apropie. Lăsaţi-l să-şi savureze descoperirea!

– Pe naiba!

Îl privi cu ură pe paznicul care-i bloca trecerea. Omul se dădu la o parte. Samir se întoarse să le ţină piept reporterilor. Cine intra în mormînt? se interesară aceştia.

– Este o chestiune de familie, îi spuse el rapid şi sec reporterei care încerca să-l urmeze.

Paznicul o împiedică să înainteze.

Atît de puţin timp rămăsese... Lawrence se opri din scris, îşi şterse cu grijă fruntea, îşi împături batista şi mai făcu o scurtă însemnare:

„O idee strălucită să ascunzi elixirul între sumedenie de otrăvuri. Ce loc mai sigur pentru o băutură care-ţi conferă nemurirea decît printre băuturile aducătoare de moarte? Şi cînd te gîndeşti că erau otrăvurile ei – acelea pe care Cleopatra le-a încercat înainte de a se decide să se sinucidă cu venin de viperă."

Se opri, îşi şterse din nou fruntea. Deja era foarte cald înăuntru. Peste cîteva ore, or să tabere pe el, cerîndu-i să predea mormîntul funcţionarilor muzeului! Oh, dacă ar fi făcut această descoperire fără ajutorul celor de la muzeu! Dumnezeu ştie, poate că n-ar fi avut nevoie de ei. Aşa, or să-l deposedeze de toate acestea.

Soarele îşi strecura razele fine de lumină prin uşa rudimentară. Băteau în ulcioarele de alabastru din faţa lui şi i se păru că aude ceva, ceva slab, ca o şoaptă sugrumată.

Îşi întoarse privirile spre mumie, spre trăsăturile clar modelate sub feşile strîns legate. Bărbatul presupus a fi Ramses fusese înalt de statură şi, poate, robust.

Nu un bătrîn ca făptura expusă în muzeul din Cairo. Acest Ramses pretindea că nu îmbătrîneşte niciodată, că este nemuritor şi că, pur şi simplu, doarme înfăşat. Nimic nu-l putea ucide, nici chiar otrăvurile din această încăpere, otrăvuri pe care le încercase în cantităţi mari, cînd durerea pentru Cleopatra îl adusese în pragul nebuniei. Din ordinul lui, slujitorii îi înfăşuraseră trupul inconştient; îl îngropaseră de viu, în sicriul pe care şi-l pregătise personal, supraveghind fiecare detaliu; apoi mormîntul fusese pecetluit şi închis cu uşa pe care el însuşi săpase inscripţia.

Dar ce-l adusese în stare de inconştienţă? Acesta era misterul. Ah, ce poveste încîntătoare. Şi dacă...?

Lawrence se pomeni holbîndu-se la creatura aceea sinistră în bandajul de pînză galbenă. Credea el cu adevărat că e ceva viu acolo? Ceva care să poată să se mişte şi să vorbească? Îi veni să zîmbească.

Se întoarse cu spatele la borcanele de pe masă. Soarele făcea din mica încăpere un infern. Luîndu-şi batista, săltă cu grijă capacul primului borcan din faţa sa. Miros de migdale amare. Ceva la fel de ucigător ca şi cianura.

Nemuritorul Ramses pretindea că, în încercarea de a-şi pune capăt vieţii lui blestemate, ingerase jumătate din conţinutul borcanului.

Şi dacă sub acele învelişuri se afla o fiinţă nemuritoare?

Se auzi din nou acel sunet. Ce să fi fost? Nu era un foşnet; nu, nimic distinct. Mai degrabă ceva ca un oftat.

Mai privi o dată mumia. Soarele o scălda din plin în lungi raze aurii, frumoase şi pline de firişoare de praf, acelaşi soare ce-şi trimitea lumina prin vitraliile bisericilor sau printre ramurile stejarilor bătrîni, în întunecatele vîlcele împădurite.

I se părea că vede praful ridicîndu-se de pe antica figură: o pală de ceaţă aurie formată din particule mişcătoare. Ah, era atît de obosit!

Iar făptura nu mai părea așa de veștejită; luase mai degrabă contur omenesc.

– Dar ce-ai fost tu, de fapt, anticul meu prieten? întrebă Lawrence în șoaptă. Nebun? Dezamăgit? Sau, pur și simplu, ceea ce pretinzi c-ai fost: Ramses cel Mare?

Îl trecu un fior spunînd aceasta – un frison, cum ar zice francezii. Se ridică și se apropie mai mult de mumie. Razele soarelui o scăldau în lumină. Pentru prima dată observă contururile sprîncenelor de sub învelișuri; chipul dur, hotărît al acestei făpturi părea mai expresiv.

Lawrence zîmbi. Îi vorbi în latinește, alegîndu-și cu grijă cuvintele:

– Știi de cînd dormi, faraon nemuritor, tu, care ai pretins că ai trăit o mie de ani?

Masacra oare antica limbă? Petrecuse mulți ani traducînd hieroglife, încît cam uitase limba lui Cezar.

– A trecut de două ori pe atîta timp, Ramses, începînd din momentul în care te-ai închis în această încăpere; din clipa în care Cleopatra și-a pus șarpele veninos la piept.

Privi fix creatura, fără să spună un cuvînt. Exista, oare, vreo mumie care să nu trezească în oameni o cumplită și o adîncă teamă de moarte? Puteai crede că viața dăinuia cumva acolo; că sufletul, prins în capcana fețișilor, nu aștepta decît să fie eliberat prin distrugerea acestei alcătuiri.

Fără să se gîndească, de data aceasta vorbi în engleză:

– Oh, numai de-ai fi nemuritor! Numai de-ai putea să-ți deschizi ochii asupra lumii de azi! Și dacă n-ar trebui să aștept aprobarea de a îndepărta acele mizerabile bandaje, să-ți privesc... fața!

Fața. Se schimbase vreo trăsătură a feței? Nu; era numai lumina soarelui în deplinătatea ei, nu? Dar fața părea cu adevărat mai plină. Respectuos, Lawrence întinse mîna să atingă mumia, dar nu-și realiză intenția, mîna rămînîndu-i nemișcată.

– Sîntem în anul 1914, mare rege al meu! Numele de Ramses cel Mare încă este cunoscut întregii lumi; la fel

este şi numele ultimei tale regine, rosti Lawrence din nou în limba latină.

Deodată se auzi un zgomot în spatele lui.

– Unchiule, vorbeşti latineşte cu Ramses cel Mare? Poate că blestemul te-a şi atins la creier, spuse Henry.

– Oh, el înţelege latineşte, răspunse Lawrence, cu ochii încă pironiţi asupra mumiei. Nu-i aşa, Ramses? Chiar şi greceşte. Şi persana, şi etrusca, şi alte limbi pe care lumea le-a uitat. Cine ştie? Poate că ştiai limba vechilor barbari nordici, limbă care, cu secole în urmă, a devenit engleza noastră.

Trecu încă o dată la limba latină:

– Dar, oh, mare faraon, sînt atîtea minuni pe lume la ora actuală! Sînt atîtea lucruri pe care aş putea să ţi le arăt...

– Unchiule, eu nu cred că te aude, spuse cu răceală Henry. Se auzi un clinchet uşor ca la ciocnirea dintre două pahare.

– În orice caz, să nu ne facem speranţe, continuă el.

Lawrence se întoarse brusc. Henry, cu mapa strînsă la subsuoara stîngă, ţinea în mîna dreaptă capacul unuia dintre borcane.

– Nu atinge asta! spuse Lawrence supărat. Nu vezi că e otravă, imbecilule? Toate sînt pline cu otrăvuri. O picătură şi eşti mort ca şi el. Adică, dacă este cu adevărat mort.

Doar văzîndu-şi nepotul, şi se enerva. Şi într-un moment ca acesta...

Lawrence se întoarse spre mumie. Într-adevăr, chiar şi mîinile păreau mai pline. Iar unul dintre inele aproape că spărsese învelişul. Numai cu cîteva ore în urmă...

– Otrăvuri? întrebă Henry în spatele lui Lawrence.

– E un veritabil laborator de otrăvuri, răspunse Lawrence. Sînt chiar acelea pe care le-a încercat Cleopatra pe bieţii ei sclavi, înainte de a se sinucide!

Dar de ce să irosească această preţioasă informaţie pe Henry?

– E un lucru incredibil de bizar, răspunse nepotul său. Cinic, sarcastic. Eu credeam că a fost muşcată de o viperă, continuă el.

– Eşti un idiot, Henry. Ştii mai puţină istorie decît un egiptean care mînă cămilele. Cleopatra a încercat o sută de otrăvuri înainte de a se hotărî pentru şarpe.

Lawrence se răsuci şi privi glacial spre nepotul său care atinse bustul de marmură al Cleopatrei, trecîndu-şi brutal degetele peste nas şi ochi.

– Păi, îmi închipui că asta face cît o mică avere, oricum. Şi aceste monede. N-o să depui aceste lucruri la British Museum, nu-i aşa?

Lawrence se aşeză în scaunul său pliant. Îşi înmuie peniţa. Unde se oprise cu traducerea? Imposibil să te concentrezi în aceste condiţii de sîcîială.

– Tu n-ai altă preocupare decît banii? întrebă pe un ton rece. Şi ai făcut vreodată cu ei altceva decît să-i pierzi la jocuri de noroc?

Lawrence îşi privi nepotul. Cînd se stinsese focul tineresc de pe chipul acela frumos? Cînd îl asprise îngîmfarea, cînd îl îmbătrînise şi-l făcuse atît de posomorît?

– Cu cît îţi dau mai mult, cu atît pierzi mai mult. Întoarce-te la Londra, pentru numele lui Dumnezeu! Întoarce-te la metresa ta şi la tovarăşii tăi de petreceri! Dar pleacă odată!

De-afară se auzi un zgomot strident – erau rateurile unei maşini care se lupta cu drumul nisipos. Apăru brusc un servitor brunet în haine soioase, ţinînd în mîini o tavă cu un mic dejun complet. În urma lui venea Samir.

– Nu pot să-i mai ţin în frîu, Lawrence, spuse Samir, care cu un mic şi graţios gest îi făcu semn servitorului să pună bucatele pe marginea mesei portabile. Cei de la ambasada britanică sînt şi ei aici. Şi toţi reporterii din Alexandria şi Cairo. Mă tem că afară e un circ în toată regula.

Lawrence privi atent la tacîmurile de argint, cupele de porţelan. Singurul lucru pe care şi-l dorea acum era să fie lăsat singur cu comorile lui.

– Oh, Samir, ţine-i afară cît poţi de mult! Mai lasă-mă cîteva ore singur cu aceste suluri! Samir, povestea este atît de tristă, atît de dureroasă!

– Voi face tot ce pot, răspunse Samir. Dar mănîncă odată micul dejun, Lawrence! Eşti epuizat. Ai nevoie de hrană şi de odihnă.

– Samir, nu m-am simţit niciodată mai bine. Ţine-i afară pînă la amiază! Oh, ia-l şi pe Henry cu tine! Henry, du-te cu Samir! El o să-ţi facă rost de ceva de mîncare!

– Da, veniţi cu mine, domnule, vă rog, spuse Samir grăbit.

– Am de vorbit între patru ochi cu unchiul meu.

Lawrence se întoarse iar la caietul lui de însemnări. Sulul de deasupra se deschise. Da, regele vorbea despre suferinţa lui de mai tîrziu, despre faptul că se retrăsese aici într-o cameră secretă, de mausoleul din Alexandria al Cleopatrei, departe de Valea Regilor.

– Unchiule, spuse Henry pe un ton glacial, eu aş fi mai mult decît fericit să mă întorc la Londra, dacă ţi-ai rezerva un moment ca să semnezi...

Lawrence refuză să-şi ridice ochii de pe papirus. Poate există vreo indicaţie referitoare la locul unde a fost cîndva mausoleul Cleopatrei.

– De cîte ori să-ţi spun, murmură el pe un ton nici aspru, nici amabil. Nu! Nu semnez nici o hîrtie! Acum, ia-ţi mapa şi piei din faţa mea!

– Unchiule, contele vrea un răspuns cu privire la Julie şi Alex. N-o să aştepte la nesfîrşit. Iar cît priveşte aceste hîrtii, este vorba doar de cîteva acţiuni.

Contele... Alex şi Julie. Era monstruos.

– Doamne Dumnezeule, într-un moment ca acesta!

– Unchiule, pămîntul n-a încetat să se mai învîrtească din cauza descoperirii tale, spuse cu voce acră. Dar stocul de acţiuni trebuie lichidat.

Lawrence puse tocul jos.

– Nu, nu trebuie, spuse el, aruncîndu-i lui Henry o privire rece. Cît priveşte căsătoria, asta poate să aştepte mult şi bine. Sau pînă cînd Julie va decide singură. Du-te acasă şi spune-i asta bunului meu prieten, contele Rutherford! Şi spune-i tatălui tău că nu voi mai lichida acţiuni ale familiei. Iar acum, lasă-mă în pace!

Henry nu se clinti din loc. Schimbă nervos mapa dintr-o mînă într-alta, cu faţa crispată în timp ce-l fixa pe unchiul său:

– Unchiule, nu înţelegi că...

– Dă-mi voie să-ţi spun ceea ce *înţeleg*, spuse Lawrence, că tu ai pierdut sume fabuloase la jocuri de cărţi şi că tatăl tău n-o să se dea înapoi de la nimic ca să-ţi acopere datoriile. Nici chiar Cleopatra cu Marc Antoniu, amantul ei căzut în patima băuturii, n-ar fi putut să risipească averea care ţi s-a strecurat ţie printre degete. Şi, la drept vorbind, ce nevoie are Julie de titlul de Rutherford? Alex are nevoie de milioanele lui Stratford, ăsta-i adevărul. Alex este un cerşetor cu titlu, la fel ca şi Elliott. Să mă ierte Dumnezeu, dar ăsta este adevărul.

– Unchiule, cu acest titlu Alex ar putea cumpăra orice moştenitoare din Londra.

– Atunci de ce n-o face?

– Un cuvînt de la dumneata şi Julie s-ar decide...

– Iar Elliott o să-ţi fie recunoscător că i-ai aranjat treburile, nu-i aşa? Cu banii fiicei mele va fi foarte generos, într-adevăr. Henry era alb de furie. De ce naiba te interesează pe tine această căsătorie? întrebă necăjit Lawrence. Te umileşti pentru că ai nevoie de bani....

Avu impresia că buzele nepotului său se mişcă a înjurătură. Se întoarse spre mumie, încercînd să ţină toate astea la distanţă. Se ferea de tentaculele vieţii londoneze pe care o lăsase departe şi care încerca acum să-l prindă aici din urmă.

Într-adevăr, întreaga figură arăta mai plină! Iar inelul era cît se poate de vizibil, de parcă degetul, îngroşat acum, spărsese complet învelişul. Lawrence îşi închipui că vede culoarea ştearsă de carne sănătoasă.

– Îţi pierzi minţile, îşi şopti sieşi. Sunetul acela se produse din nou. Încercă să tragă cu urechea, dar starea de concentrare îl făcu doar mai conştient de zgomotul de afară. Se apropie mai mult de trupul din sicriu.

Dumnezeule mare, ceea ce vedea sub învelişul de pe cap era păr?

– Îmi pare tare rău pentru tine, Henry, şopti pe neaşteptate. Că nu poţi să te bucuri şi tu de o asemenea descoperire. De acest rege antic, de acest mister.

Cine a spus că nu putea să atingă aceste rămăşiţe? Doar să mişte un pic din pînza putredă...

Îşi scoase briceagul şi-l ţinu nesigur în mînă. În urmă cu douăzeci de ani poate ar fi deschis dintr-o tăietură lucrul ăsta. Atunci n-ar fi avut de-a face cu funcţionari băgăreţi. Ar fi putut să verifice singur dacă sub toată acea pulbere...

– Unchiule, dacă aş fi în locul dumitale, n-aş face treaba asta, îl întrerupse Henry. Cei de la muzeul din Londra or să facă un scandal monstru.

– Ţi-am spus să ieşi afară!

Lawrence îl auzi pe Henry turnîndu-şi cafea într-o ceaşcă. Era ca şi cînd nepotul lui ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume. Aroma se răspîndi în mica încăpere închisă. Lawrence se lăsă din nou în scaunul pliant şi-şi tamponă încă o dată fruntea cu batista împăturită. Erau de-acum douăzeci şi patru de ore de cînd nu mai dormise. Poate ar trebui să se odihnească.

– Bea-ţi cafeaua, unchiule Lawrence, îi spuse Henry. Pentru dumneata am turnat-o.

Într-adevăr, ceaşca era plină.

– Eşti aşteptat afară. Eşti mort de oboseală.

– Nebun afurisit, rosti Lawrence în şoaptă. Ţi-am spus să pleci de-aici.

Henry îi puse ceaşca în faţă, chiar lîngă caietul de însemnări.

– Atenţie, papirusul acela e de o valoare inestimabilă.

Cafeaua era, într-adevăr, ispititoare, ceea ce făcea inutilă insistența lui Henry. Lawrence ridică ceașca, luă o înghițitură bună și închise ochii.

Oare ce văzuse când pusese ceașca jos? Mumia mișcîndu-se în lumina soarelui? Imposibil! Brusc, o senzație de arsură în gîtlej șterse totul. Parcă i se bloca gîtlejul! Nu mai putu să respire sau să vorbească.

Încercă să se ridice; se holba la Henry; și, deodată, percepu mirosul ce se ridica din ceașca pe care încă o ținea în mîna-i tremurîndă. Migdale amare. Era otravă. Ceașca îi căzu din mînă; auzi vag cum se sparge de pardoseala de piatră.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ticălosule!

Se prăbuși; cu mîinile întinse spre nepotul său care, cu fața albă și înverșunat, îl privi glacial, ca și cînd această catastrofă nu se întîmpla; ca și cînd el nu murea.

Trupul îi fu cuprins de convulsii. Se răsuci cu o mișcare violentă. Ultimul lucru pe care îl văzu fu mumia în lumina orbitoare a soarelui; ultimul lucru pe care îl simți fu nisipul de pe jos sub fața care îi ardea.

Un lung răstimp, Henry Stratford rămase pironit locului. Se holba la trupul unchiului său și nu-i venea să-și creadă ochilor. Altcineva săvîrșise acest fapt. Altcineva perforase vălul gros al frustrării și pusese în mișcare acest asasinat monstruos. Altcineva pusese linguriță de argint în borcanul cu otravă veche și o picurase în ceașca lui Lawrence.

Toate împietriseră în lumina solară impregnată cu pulbere. Particulele cele mai fine păreau suspendate în aerul fierbinte. Doar un sunet stins se auzea în încăpere; ceva ca bătaia unei inimi.

Plăsmuiri ale imaginației... Era absolut necesar să-și țină firea. Era absolut necesar să facă ceva ca să nu-i mai tremure mîna. Să-și împiedice buzele să scoată vreun strigăt. Pentru că un lucru era foarte clar: un strigăt, odată slobozit, nu mai putea fi oprit.

, Eu l-am ucis. L-am otrăvit.

Acum, acel obstacol mare şi hidos în calea planului meu nu mai există.

Apleacă-te; ia-i pulsul! Da, a murit. A murit de-a binelea."

Henry se îndreptă din şale, luptînd cu acea răbufnire de dezgust, şi scoase repede mai multe hîrtii din mapă. Înmuie tocul unchiului său şi scrise repede şi citeţ numele de Lawrence Stratford, aşa cum făcuse de mai multe ori în trecut cu hîrtii mai puţin importante.

Mîna îi tremura destul de tare, dar cu atît mai bine. Pentru că unchiul său tocmai avusese astfel de tremurături. Şi mîzgălitura arătă cu atît mai bine cînd fu gata.

Puse tocul la loc şi stătu cu ochii închişi, încercînd din nou să se calmeze, încercînd doar să-şi spună în gînd că s-a terminat.

Îl invadă subit gîndul ciudat că ar putea să anuleze faptele! Că la mijloc nu fusese mai mult decît un impuls; că ar putea să dea timpul înapoi şi unchiul său ar fi din nou printre cei vii. În mod categoric, lucrul acesta nu s-ar fi putut întîmpla! Otravă... cafea... Lawrence mort...

Apoi îi reveni în minte o amintire, pură şi calmă, şi, desigur, bine venită, a zilei în care se născuse Julie, verişoara lui, cu douăzeci şi unu de ani în urmă. Unchiul său şi el şedeau în salon împreună, Lawrence, pe care-l iubise mai mult decît pe tatăl său.

– Vreau să ştii că tu vei fi totdeauna nepotul meu, nepotul meu drag...

Dumnezeule, era pe punctul de a-şi pierde minţile? Preţ de o clipă nu mai ştiu nici măcar unde se afla. Ar fi putut jura că mai era cineva cu el în acea încăpere. Cine era?

Ciudăţenia aceea din racla mumiei. Nu te uita la ea! De parcă s-ar fi aflat acolo un martor... Întoarce-te la treaba pe care o ai de făcut!

Hîrtiile sînt semnate; acţiunile puteau fi vîndute; acum, Julie avea şi mai multe motive să se mărite cu prostănacul

acela de Alex Savarell. Iar tatăl lui Henry avea şi mai multe motive să pună stăpînire completă pe Stratford Shipping.

Da. Da. Dar ce era de făcut în acel moment? Henry mai aruncă o privire spre masă. Toate erau la locul lor. Şi cele şase monede de aur ale Cleopatrei. Ah, da, să ia una. Repede, o strecură în buzunar. O uşoară emoţie îi încălzi obrazul. Da, moneda trebuie să coste o avere. Ar putea s-o bage într-o tabacheră; ca s-o subtilizeze mai uşor. Foarte bine.

Acum să iasă imediat. Nu, nu se gîndea corect. Nu se putea linişti. Să-l strige pe Samir, asta trebuia să facă. Ceva oribil i s-a întîmplat lui Lawrence. Apoplexie, atac de cord, imposibil de spus! Şi celula asta este ca un cuptor. Trebuie să vină un doctor imediat.

– Samir! strigă el, privind fix drept înainte, ca un actor de matineu în momentul şocului.

Privirea îi căzu din nou drept pe ciudăţenia aceea groaznică, respingătoare, învelită în pînză. Oare, aceasta îl privea şi ea la rîndul ei? Ţinea oare ochii deschişi sub bandaje? Era absurd! Totuşi, iluzia declanşase în el o panică răscolitoare, numai bună să-l facă să strige imediat după ajutor.

2.

SLUJBAŞUL CITI pe furiș ultima ediție a lui *London Herald*, împături foile și le ascunse cu grijă în dosul mesei de lucru lăcuite într-o nuanță închisă. În birou domnea liniștea acum, deoarece șefii erau în ședință, singurul sunet fiind țăcănitul îndepărtat al unei mașini de scris dintr-o cameră alăturată.

BLESTEMUL MUMIEI ÎL UCIDE
PE MAGNATUL COMPANIEI STRATFORD SHIPPING.
„RAMSES CEL BLESTEMAT" ÎI DOBOARĂ PE CEI
CARE ÎI TULBURĂ ODIHNA

Tragedia pusese stăpînire pe imaginația publică. Era imposibil să faci un pas fără să vezi povestea pe prima pagină. Ziarele de mare tiraj brodau în fel și chip pe această temă, copleșindu-și cititorii cu poze făcute în grabă cu piramide și cămile, cu mumia în sicriul ei de lemn și cu bietul domn Stratford mort la picioarele ei.

Bietul domn Stratford, pentru care era o plăcere să lucrezi, era amintit acum în legătură cu această moarte senzațională și misterioasă.

Chiar cînd era pe cale să se stingă, tevatura primi o nouă infuzie de vitalitate.

MOŞTENITOAREA SFIDEAZĂ BLESTEMUL MUMIEI. „RAMSES CEL BLESTEMAT" VA SOSI LA LONDRA.

Slujbaşul întoarse tacticos foaia, împăturind din nou ziarul de mai multe ori, pînă ce-l aduse la dimensiunile unei coloane de articol. Era greu de crezut că domnişoara Stratford avea să aducă acasă toată comoara ca s-o expună în locuinţa ei din Mayfair. Dar asta era ceea ce tatăl ei făcuse întotdeauna.

Slujbaşul spera să fie invitat la recepţie, dar, în această privinţă, n-avea nici o şansă, cu toate că lucrase vreo treizeci de ani la Stratford Shipping.

Şi cînd te gîndeşti că era vorba de un bust al Cleopatrei, singura ei imagine autentică! Şi monedele recent bătute cu chipul şi numele ei... Ah, ce-ar mai fi vrut să vadă aceste lucruri în biblioteca domnului Stratford... Dar va trebui să aştepte pînă ce British Museum va reclama colecţia şi o va pune la dispoziţia publicului larg.

Erau lucruri pe care el ar fi putut să i le spună domnişoarei Stratford, dacă s-ar fi ivit vreodată ocazia, lucruri despre care bătrînul domn Lawrence ar fi vrut să i se vorbească fiicei sale.

De pildă, faptul că Henry Stratford nu mai şezuse de un an de zile la birou şi că totuşi încasa salariul întreg, plus prime; şi că domnul Randolph emitea la întîmplare cecuri în contul companiei şi apoi falsifica documentele.

Dar poate că tînăra avea să descopere toate acestea prin propriile ei forţe. Testamentul îi lăsa dreptul deplin de a dispune de compania tatălui ei. Acesta era motivul pentru care se afla chiar acum în sala de consiliu, împreună cu frumosul ei logodnic, Alex Savarell, vicontele Summerfield.

Randolph nu suporta s-o vadă plîngînd în halul acesta. Era oribil să-i bagi pe gît hîrtii pentru semnat. Doliul îi dădea

o şi mai pronunţată notă de fragilitate; era lividă şi trasă la faţă, ca şi cînd ar fi avut febră, ochii îi erau plini de acea lumină ciudată pe care el o văzuse prima dată, cînd ea îi spusese că tatăl ei murise.

Cu ochii plecaţi în pămînt, ceilalţi membri ai consiliului de conducere se cufundaseră într-o tăcere posomorîtă. Alex o ţinea pe Julie de mînă cu delicateţe. Pe faţa lui se desluşea o umbră de derută, ca şi cum el nu înţelegea moartea; ca şi cînd el nu voia ca ea să sufere. Era un suflet simplu, căzut ca din lună printre aceşti negustori şi oameni de afaceri; aristocratul de porţelan, cu tînăra devenită moştenitoare.

„De ce trebuie să stăruim în asta? De ce nu sîntem singuri cu suferinţa noastră?"

Totuşi, Randolph o făcea pentru că trebuia s-o facă, deşi toată chestiunea nu păruse niciodată aşa de lipsită de sens. Niciodată dragostea lui faţă de unicul său fiu nu fusese supusă unei încercări atît de dureroase.

– Pur şi simplu, deocamdată nu pot să iau nici o decizie, unchiule Randolph, îi spuse ea politicoasă.

– Firește că nu poţi, draga mea, răspunse el. Nimeni nu aşteaptă aşa ceva. Singurul lucru pe care poţi să-l faci este să semnezi acest proiect pentru fonduri de urgenţă şi să laşi restul în seama noastră.

– Vreau să trec în revistă totul, să mă implic în probleme, zise ea. Asta este, în mod evident, ceea ce intenţiona tata. În ce priveşte situaţia magazinelor din India, eu nu înţeleg cum s-a ajuns la o asemenea criză.

Ea făcu o pauză, nevoind să aprofundeze chestiunea, probabil absolut incapabila de acest efort. Plîngea din nou în tăcere.

– Las-o în seama mea, Julie, spuse el fără vlagă. De ani de zile rezolv crize în India.

Randolph împinse documentele către ea. „Semnează, te rog, semnează. Nu-mi cere explicaţii acum. Nu adăuga umilire la această durere."

Ceea ce era atît de surprinzător era faptul că simţea foarte mult lipsa fratelui. Sentimentele pe care le avem faţă de cei pe care-i iubim ne devin cunoscute abia după ce ne-au fost luaţi. Toată noaptea rămăsese cu ochii deschişi, amintindu-şi de unele şi de altele... de zilele de la Oxford, de primele lor călătorii în Egipt... Randolph, Lawrence şi Elliott Saravell. Nopţile acelea la Cairo. Se sculase devreme şi scotocise printre vechi fotografii şi hîrtii. Era o minune cît de vii erau amintirile.

Acum, fără entuziasm şi voinţă, încerca s-o păcălească pe fiica lui Lawrence. Încerca să acopere zece ani de minciuni şi înşelătorii. Lawrence înfiinţase Stratford Shipping pentru că el nu se sinchisea de bani. Oh, ce să mai vorbim de riscurile pe care Lawrence obişnuia să şi le asume. Şi ce făcuse Randolph de cînd preluase conducerea? Ţinuse hăţurile şi furase.

Spre marea lui uimire, Julie luă tocul şi semnă la repezeală toate hîrtiile, fără măcar să le citească.

Aşadar, pentru un scurt răstimp era ferit de inevitabilele ei întrebări.

„Îmi pare rău, Lawrence." Asta fuse ca o rugă tăcută. „Poate, dacă ai şti întreaga poveste..."

– Peste cîteva zile, unchiule Randolph, vreau să mă aşez şi, împreună cu dumneata, să verific totul. Cred că asta este ceea ce şi-a dorit tata. Dar sînt aşa de obosită! Deci e timpul să merg acasă.

– Da, lasă-mă să te conduc acasă, spuse Alex cu promptitudine, ajutînd-o să se ridice.

„Dragul şi bunul de Alex. De ce nu a putut fiul meu să aibă măcar o părticică din această bunătate? Întreaga lume ar fi putut fi a lui."

Randolph se duse rapid să deschidă uşile duble. Spre mirarea lui, dădu peste oamenii de la British Museum care aşteptau. Ghinion. Dacă ar fi ştiut, ar fi ajutat-o să se descurce altfel. Nu-i plăcea de mierosul domn Hancock, care se purta ca şi cînd tot ce descoperise Lawrence aparţinea muzeului şi lumii.

– Domnişoară Stratford, spuse omul, apropiindu-se de Julie. S-a aprobat totul. Prima prezentare a mumiei se va face acasă la dumneavoastră, întocmai cum şi-ar fi dorit-o tatăl dumneavoastră. Noi, desigur, vom înregistra totul şi vom transfera colecţia la muzeu îndată ce veţi dori acest lucru. Am crezut că veţi avea nevoie de garanţia mea personală...

– Desigur, răspunse Julie pe un ton plictisit, pentru că acest lucru n-o interesa mai mult decît şedinţa consiliului de conducere, evident. Îţi sînt recunoscătoare, domnule Hancock. Dumneata ştii ce a însemnat această descoperire pentru tatăl meu, spuse şi apoi făcu o nouă pauză, ca şi cînd ar fi fost pe punctul de a izbucni în plîns. Şi de ce nu? Singurul meu regret este că n-am fost şi eu cu tata în Egipt.

– Draga mea, el a murit acolo unde a fost cel mai fericit, interveni, nepotrivit, Alex. Şi printre lucrurile pe care le-a iubit.

Drăguţe cuvinte. Lawrence fusese înşelat. Numai cîteva ore se bucurase de importanta sa descoperire. Chiar şi Randolph înţelegea atîta lucru.

Hancock o luă pe Julie de braţ. Se duseră împreună spre uşă:

– Desigur, este imposibil să stabilim autenticitatea rămăşiţelor pînă nu le supunem unei examinări temeinice. Monedele, bustul, toate acestea sînt descoperiri fără precedent...

– Nu avem pretenţii exagerate, domnule Hancock. Tot ceea ce cer este o mică recepţie pentru prietenii cei mai vechi ai tatălui meu.

Acum, Julie îi oferi mîna, dar, în realitate, îl concedie. Asemenea lucruri le făcea într-o manieră atît de hotărîtă, asemănătoare cu a tatălui ei. Asemănătoare cu a contelui de Rutherford, cînd stai să te gîndeşti. Totdeauna îi fusese proprie o manieră aristocratică. Şi măcar de-ar avea loc căsătoria...

– La revedere, unchiule Randolph.

El se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Te iubesc, draga mea, şopti el.

Aceste cuvinte îl surprinseră. La fel şi zîmbetul care transfigura chipul ei. Auzise ea ceea ce voise el să-i spună? „Îmi pare atît de rău, atît de rău pentru toate, draga mea."

Singură, în sfîrşit, pe scările de marmură. Plecaseră toţi, afară de Alex. În adîncul sufletului ei, îi părea rău că nu plecase şi el. Lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult acum era interiorul liniştit al limuzinei ei Rolls-Royce, ale cărei geamuri trase îşi izolau stăpîna de zgomotul lumii înconjurătoare.

– Acum, vreau să spun asta numai o singură dată, Julie, zise Alex, ajutînd-o să coboare scările. Dar o spun din tot sufletul. Nu amîna căsătoria din cauza acestei tragedii. Eu îţi cunosc sentimentele, dar acum eşti singură în casa aceea. Vreau să fiu cu tine, să am grijă de tine. Vreau să fim soţ şi soţie.

– Alex, te-aş minţi, spuse ea, dacă ţi-aş spune că pot să iau acum o decizie. Mai mult decît oricînd, am nevoie de timp de gîndire.

Nu suporta să-l privească brusc; totdeauna părea foarte tînăr. Ea fusese vreodată tînără? Întrebarea l-ar fi făcut pe unchiul Randolph să zîmbească, poate. Avea douăzeci şi unu de ani. Dar Alex, la douăzeci şi cinci, i se părea un adolescent. Era foarte dureros pentru ea să nu-i acorde iubirea pe care el o merita.

Lumina soarelui o deranjă cînd el deschise uşa dinspre stradă. Îşi lăsă în jos voaleta pălăriei. Nici un reporter, slavă Domnului că nu era nici un reporter, iar marele automobil negru aştepta cu portiera deschisă.

– N-am să fiu singură, Alex, spuse ea încet. Îi am acolo pe Rita şi pe Oscar. Iar Henry o să se mute înapoi în vechea lui cameră. Unchiul Randolph a insistat în problema asta. O să am mai mult anturaj decît va fi nevoie.

Henry... Ultima persoană de pe lumea asta pe care voia s-o vadă era Henry. Ce ironie a sorţii că tocmai el fusese ultimul om pe care tatăl ei îl văzuse înainte de a închide ochii în moarte.

În momentul în care debarcă, Henry Stratford fu asaltat de reporteri. Îl speriase blestemul mumiei? Avusese măcar o clipă senzaţia că o forţă supranaturală acţionează în mica încăpere de piatră în care survenise moartea lui Lawrence Stratford? Cu calm, dar cu greu, Henry îşi făcu drum prin vamă, ignorînd bliţurile zgomotoase ale aparatelor de fotografiat. Cu nerăbdare glacială şi privire fixă, îi urmări pe vameşii care îi controlară cele cîteva valize, apoi îi făcură semn să treacă.

Îi vîjîiau urechile. Dorea să bea ceva. Îşi dorea tihna casei din Mayfair. Avea nevoie de amanta lui, Daisy Banker. Îşi dorea orice numai nu perspectiva sumbră de a merge în maşină cu tatăl său. Urcă în spatele Rolls-ului, evitînd din răsputeri orice încrucişare de priviri cu Randolph.

În timp ce lunga şi greoaia limuzină se opintea să iasă din traficul intens, îl zări pe Samir Ibrahaim salutînd un grup de oameni îmbrăcaţi în negru – fără îndoială, indivizii aceia insistenţi de la muzeu. Ce bine că, pentru opinia publică, trupul lui Ramses cel Mare prezenta mult mai mult interes decît trupul lui Lawrence Stratford, care fusese îngropat fără ceremonie în Egipt, exact aşa cum îşi dorise el.

Dumnezeule, tatăl său arăta groaznic, de parcă ar fi îmbătrînit peste noapte cu zece ani. Avea chiar o ţinută neîngrijită.

– Ai o ţigară? întrebă Henry brusc.

Fără să-l privească, tatăl său scoase un trabuc mic şi subţire şi un chibrit.

– Căsătoria rămîne lucrul esenţial, murmură Randolph, aproape ca pentru sine. O tînără abia căsătorită, pur şi simplu, nu are timp să se gîndească la afaceri şi, deocamdată, am aranjat ca tu să stai cu ea. Nu poate să rămînă singură.

– Dumnezeule, tată, sîntem în secolul al douăzecilea! De ce naiba nu poate să rămînă singură?

Să stea în casa aceea, cu mumia aceea nesuferită, expusă în bibliotecă? Îi repugna. Închise ochii, savură în tăcere trabucul, iar gîndul îi zbură la amantă. O serie de imagini erotice, picante, îi trecură rapid prin minte.

– La naiba, vei face ce-ţi spun eu! zise taică-său, dar vocea îi sună neconvingător.

Randolph privi pe fereastră.

– Vei sta acolo şi vei fi cu ochii pe ea, vei face tot posibilul ca s-o determini să se mărite cît mai curînd. Fă pe dracu-n patru ca să nu-l părăsească pe Alex! Îmi face impresia că Alex a început s-o cam irite.

– Nu-i de mirare. Dacă Alex ar fi mai descurcăreţ...

– Pentru ea căsătoria este bună. E bună pentru oricine.

– Bine, bine, hai să lăsăm asta!

Tăcerea se aşternea pe măsură ce maşina rula. Era timpul să cineze cu Daisy şi să-şi acorde un lung răgaz înainte de jocul de cărţi la Flint's, adică, dacă ar putea să-l stoarcă imediat de nişte bani pe taică-său...

– Nu a suferit, nu-i aşa?

Henry avu o mică tresărire.

– Ce? Despre ce vorbeşti?

– Despre unchiul tău! zise taică-său, întorcîndu-se spre el pentru prima dată. Despre răposatul Lawrence Stratford, care a murit de curînd în Egipt! A suferit, pentru numele lui Dumnezeu, sau s-a stins în linişte?

– Acum era bine, pentru ca în minutul următor să fie deja întins pe pardoseală. S-a stins în cîteva secunde. Dar de ce îmi pui o asemenea întrebare?

– Eşti un ticălos mic şi sentimental, nu-i aşa?

– N-am putut să împiedic nenorocirea!

Preţ de o clipă, atmosfera acelei celule închise îl învălui din nou... Mirosul înţepător al otravei... Şi ciudăţenia aceea din raclă şi senzaţia apăsătoare că te urmărea cu privirea.

– Lawrence era un nebun, un bătrîn îndărătnic, spuse Randolph aproape în şoaptă. Dar l-am iubit.

– Vorbeşti serios? făcu Henry şi se întoarse brusc, privindu-l pe taică-său drept în faţă. I-a lăsat totul ei, iar tu l-ai iubit!

– Ne-a lăsat destul şi nouă încă de mult. Ar fi trebuit să fie suficient, mai mult decît suficient...

– E o nimica toată în comparaţie cu ce moşteneşte ea!

– Nu vreau să discut asta.

„Răbdare, gîndi Henry. Răbdare." Se lăsă pe spate, pe suprafaţa moale a tapiţeriei cenuşii. „Am nevoie de cel puţin o sută de lire, dar n-o să le obţin aşa."

Daisy Banker privi prin perdelele de dantelă cum Henry cobora din taxi. Ea locuia într-un apartament spaţios deasupra music-hall-ului, unde cînta în fiecare noapte de la ora douăzeci şi două pînă la două dimineaţa; o frumuseţe de femeie cu ochi albaştri, mari, somnoroşi şi cu părul blond-argintiu. Vocea ei nu era ceva ieşit din comun, iar ea ştia lucrul acesta; dar era îndrăgită. Foarte îndrăgită.

Îi plăcea de Henry Stratford sau aşa îşi spunea. El fusese şansa vieţii ei. El îi făcuse rost de slujba de la parter, deşi nu putea să-şi dea seama cum; şi plătea pentru apartament sau, cel puţin, aşa se presupunea. Ştia că mai era ceva de plătit, dar Henry de-abia se întorsese din Egipt. El rezolva problema sau punea la punct pe oricine îl chestiona în legătură cu ea. Era foarte priceput la asta.

Auzindu-l urcînd scările, alergă la oglindă. Îşi scoase gulerul de puf al capotului şi îşi aranjă perlele la gît. Se ciupi de obraji, ca să prindă culoare, exact în clipa în care cheia lui Henry se răsucea în broască.

– Şi eu eram gata să te dau dispărut! striga ea, în timp ce el intra în cameră.

Dar, oh, înfăţişarea lui. Efectul asupra ei nu întîrzia niciodată să se producă. Era atît de chipeş, cu ochii lui căprui şi cu părul castaniu închis; şi modul de a se comporta – un gentleman autentic. De data aceasta, îi plăcu cum îşi scoase pelerina şi o aruncă nonşalant pe un scaun, şi cum îi făcu semn să vină în braţele lui. Era atît de leneş; şi atît de plin de el! Dar de ce ar fi altfel?

– Şi maşina mea? Înainte de a pleca mi-ai promis o maşină care să fie doar a mea. Unde este? Nu era aceea de jos. Aceea era un taxi.

În zîmbetul lui era o notă de răceală. În timp ce o săruta, degetele i se înfipseră în carnea moale a braţelor ei. Ea simţi un uşor fior rece urcîndu-i prin şira spinării; gura îi ardea. Îl sărută din nou, iar cînd el o conduse în dormitor, ea nu scoase un cuvînt.

– O să-ţi fac rost de maşină, îi şopti el la ureche cînd ea îşi smulse capotul şi se lipi de el în aşa fel, încît sfîrcurile sînilor atinseră suprafaţa scorţoasă a cămăşii lui scrobite.

Îl sărută pe obraz, apoi pe bărbie, şi îi linse tuleiele rare. Era un deliciu să-l simtă respirînd în felul acela, să-i simtă mîinile sprijinindu-se pe umerii ei.

– Fără prea multă brutalitate, domnule, şopti ea.

– De ce nu?

Sună telefonul. Ei îi venea să-l smulgă din perete. În timp ce el răspunse, ea îi descheie nasturii de la cămaşă.

– Ţi-am spus să nu mai suni, Sharples.

„Oh, licheaua aia afurisită", gîndi ea jalnic. Ar fi dorit să-l ştie mort. Lucrase pentru el înainte ca Henry Stratford să o fi salvat. Sharples era un tip meschin, simplu şi urît. El îi lăsase o cicatrice, o mică semilună la ceafă.

– Ţi-am spus că îţi plătesc cînd mă întorc, nu-i aşa? Ce-ar fi să-mi dai timp să-mi desfac valiza!

Trînti micul receptor în furcă. Ea împinse telefonul cît mai departe pe masa placată cu marmură.

– Vino la mine, iubitule, spuse ea, aşezîndu-se pe marginea patului.

Ochii i se înceţoşară uşor, urmărindu-l cum se holbează la telefon. N-avea nici un ban, nu? Lefter sută la sută.

Straniu. În această casă nimeni nu-l priveghease pe tatăl ei. Şi acum sicriul vopsit al lui Ramses cel Mare era purtat cu grijă prin saloanele duble şi prin biblioteca pe care tatăl ei o numise totdeauna camera egipteană. Un priveghi pentru mumie, dar în absenţa celui mai îndreptăţit pentru a fi jelit.

Atenţia lui Julie se concentră asupra lui Samir, care îndruma oamenii de la muzeu să aşeze cu grijă sicriul în poziţie verticală, în colţul de sud-est, la stînga uşilor deschise ale serei. O poziţie perfectă. Oricine intra în casă putea să-l vadă imediat. Toţi cei din saloane vor avea o bună perspectivă a acestuia; iar în momentul în care se sălta capacul şi trupul devenea accesibil vederii, mumia însăşi va părea să ia notă de toţi cei care se adunaseră ca s-o omagieze.

Sulurile şi borcanele de alabastru erau aranjate lîngă masa de marmură, sub oglindă, la stînga sicriului aşezat în poziţie verticală, pe peretele dinspre răsărit. Bustul Cleopatrei era deja pe punctul de a fi fixat pe un suport în centrul camerei. Monedele din aur erau expuse într-o cutie specială, lîngă masa de marmură. Şi alte felurite comori puteau fi aranjate în orice mod pe care Samir l-ar fi găsit adecvat.

Lumina blîndă a soarelui de după-amiază se strecura din seră, aruncîndu-şi jocurile complicate pe deasupra măştii aurii şi a braţelor încrucişate ale regelui. Era o priveliştе somptuoasă, originală. Numai un nebun ar fi putut pune sub semnul îndoielii o asemenea comoară. Dar ce înţeles avea toată povestea aceasta?

Oh, cel puţin dacă oamenii ar fi plecat, se gîndi Julie, ar fi putut rămîne singură, ca să studieze aceste obiecte. Dar ei vor veni mereu aici, ca să examineze exponatele. Iar Alex, cum să procedeze cu Alex, care stătea lîngă ea şi nu o lăsa nici un moment singură?

Firеşte, se bucurase de sosirea lui Samir, deşi, văzîndu-l că suferă, suferinţa ei devenea şi mai acută.

În costumul negru occidental şi în cămaşa albă scrobită, el avea un aer distant şi stingher. În hainele de mătase pe care le purta în ţara lui de baştină, Samir era un prinţ cu ochii negri, cu totul străin de rutina sumbră a acestui secol zgomotos şi de goana forţată spre progres. Aici se vedea că este stingher şi se manifesta aproape servil, în ciuda manierei poruncitoare în care îi punea pe lucrători la treabă.

Alex privea cu expresia cea mai stranie la lucrători şi la relicvele lor. Ce era asta? Pentru el aceste lucruri nu însemnau nimic, ţineau de altă lume. Dar nu le găsise el frumoase? Ah, ei îi venea aşa de greu să înţeleagă.

– Mă întreb dacă există vreun blestem, şopti el pe un ton moale.

– Oh, te rog, nu fi caraghios, răspunse Julie. Acum, ei or să lucreze cîtva timp. De ce nu ne întoarcem în seră să bem un ceai?

– Da, aşa ar trebui, răspunse el.

Pe faţă i se citea dezgustul. Nu confuzie. Nu-l impresionau cu nimic aceste comori. Îi erau străine; nu prezentau nici un fel de importanţă. Probabil că ea ar fi încercat acelaşi sentiment privind o maşină modernă pe care n-o înţelegea.

O cuprinse tristeţea. Acum nu exista lucru care să n-o întristeze, dar cel mai mult o mîhnea faptul că tatăl ei petrecuse atît de puţin timp cu aceste multe comori, că murise chiar în ziua celei mai mari descoperiri a lui. Şi faptul că ea era aceea care trebuia să se bucure de fiecare obiect pe care el îl găsise în acel mormînt misterios şi controversat.

Poate, după ceai, Alex va înţelege că ea doreşte să fie singură. Julie îl conduse prin vestibul, pe lîngă uşile duble ale saloanelor, pe lîngă uşile bibliotecii şi dincolo, în sera ferigilor şi a florilor care se întindeau pe toată partea din spate a casei.

Acesta era locul favorit al tatălui ei cînd nu stătea în bibliotecă. Nu era o întîmplare faptul că masa de lucru şi cărţile lui erau la o distanţă de numai un metru, dincolo de uşile acelea de sticlă.

Se aşezară amîndoi la masa din răchită împletită, cu soarele jucîndu-se frumos pe serviciul de ceai din argint, din faţa lor.

– Bietul de tine, dragule, îi spuse ea lui Alex.

Puse prăjiturile pe farfurii. Îi dădea, astfel, ceva să facă.

Cunoscuse ea vreodată vreo fiinţă umană care să poată face toate acele lucruri mărunte? Alex ştia să şofeze, să danseze, să tragă cu arma, să toarne ceai şi să prepare delicioasele

cocteiluri americane, să se adapteze, cît ai clipi, protocolului de la Buckingham Palace. Cînd citea o poezie cu ocazia vreunui eveniment, era în stare să simuleze o trăire atît de intensă, încît o făcea pe Julie să plîngă. Era şi un mare meşter al sărutului şi nu era nici o îndoială că mariajul cu el va avea momente de adîncă senzualitate. Nici un fel de îndoială în privinţa aceasta... Dar ce mai promitea căsătoria lor?

Se simţi dintr-o dată egoistă. Nu erau suficiente toate acestea? Nu fuseseră pentru tatăl ei, un om de afaceri foarte bogat ale cărui maniere nu se puteau distinge de cele ale prietenilor aristocraţi. Aşa ceva nu însemnase absolut nimic.

– Bea, draga mea, ai nevoie, îi spuse Alex, oferindu-i cupa în felul în care îi plăcea ei.

Fără lapte, fără zahăr. Numai o felie subţire de lămîie.

Chiar avea nevoie de ceai.

Se părea că în jurul ei se produce o modificare a luminii. O umbră... Ridicîndu-şi privirea, observă că Samir intrase discret în cameră.

– Samir... Stai jos, împreună cu noi.

El îi făcu semn să rămînă unde se afla. Ţinea în mînă o carte legată în piele.

– Julie, zise el, însoţindu-şi adresarea cu o privire şovăielnică şi îndreptată în direcţia camerei egiptene. Ţi-am adus carnetul de însemnări al tatălui tău. N-am vrut să-l dau celor de la muzeu.

– Oh, sînt atît de bucuroasă! Rămîi cu noi, te rog!

– Nu, trebuie să mă întorc imediat la lucru. Vreau să mă asigur că lucrurile sînt făcute aşa cum se cuvine, iar tu, Julie, trebuie să citeşti acest carnet. Ziarele n-au publicat decît în linii mari această poveste. Aici sînt mai multe lucruri.

– Hai, ia loc, insistă ea din nou. O să ne îngrijim împreună de ele mai tîrziu.

După un moment de ezitare, el cedă. Se aşeză pe scaun lîngă ea, făcînd o mică reverenţă către Alex, căruia îi fusese prezentat mai înainte.

– Julie, tatăl tău de-abia își începuse traducerile. Știi ce bine stăpînea limbile vechi...

– Da, sînt nerăbdătoare să le citesc. Dar, de fapt, ce te frămîntă? întrebă ea pe un ton serios. Ce s-a întîmplat?

– Julie, sînt neliniștit din cauza acestei descoperiri. Sînt neliniștit din cauza mumiei și a otrăvurilor din mormînt, spuse Samir după o clipă de chibzuință.

– Erau, într-adevăr, otrăvurile Cleopatrei? întrebă repede Alex. Sau este ceva născocit de reporteri?

– Cine știe... răspunse Samir politicos.

– Samir, totul este etichetat cu atenție, spuse Julie. Servitorilor li s-a spus.

– Dar tu nu crezi în blestem, nu-i așa? întrebă Alex.

Samir schiță un început de zîmbet politicos:

– Nu. Cu toate acestea, spuse el, întorcîndu-se spre Julie, promite-mi că, dacă observi ceva ciudat, chiar dacă ai numai o presimțire, mă vei suna imediat la muzeu.

– Dar, Samir, nu m-am așteptat niciodată ca tu să crezi că...

– Julie, blestemele sînt rare în Egipt, spuse el grăbit. Dar avertismentele scrise pe racla acestei mumii sînt foarte severe. Despre povestea nemuririi acestei făpturi sînt mai multe detalii în acest carnet.

– Dar tu, Samir, nu crezi că tata a murit, într-adevăr, din cauza unui blestem...

– Nu. Dar lucrurile găsite în mormînt sfidează orice explicație. Afară doar dacă, de pildă, crezi... Dar și acest lucru este absurd. Te rog doar să nu iei nimic de bun. Să mă chemi imediat dacă ai nevoie de mine.

Își luă brusc rămas-bun de la ea și se întoarse în bibliotecă. Îl auzi vorbind în arabă cu unul dintre lucrători. Îi urmări tulburată prin ușile deschise.

„Amărăciune, se gîndi ea. Este un simțămînt straniu și prost înțeles. El e trist din cauza tatei, ca și mine; pentru el întreaga descoperire este compromisă. Ce dificilă trebuie să fie toată această situație!"

Şi el s-ar fi bucurat de toată descoperirea asta, numai dacă... Evident, ea înţelegea. Situaţia ei era alta. Lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult era să fie singură cu Ramses cel Mare şi cu Cleopatra lui. Dar ea înţelegea. Durerea pentru pierderea tatălui se va face simţită totdeauna. De fapt, nu voia ca durerea aceasta să se stingă. Se uită la Alex, biet tînăr rătăcit care o fixa cu priviri atît de îngîndurate.

– Te iubesc, şopti el pe neaşteptate.

– De ce, ce naiba te-a apucat?!

Ea rîse slab. El avea un aer deconcertat, pueril. Chipeşul ei logodnic suferea cu adevărat, ceea ce ea nu putea suporta.

– Nu ştiu, spuse el. Poate că am o presimţire. Aşa se numeşte? Singurul lucru pe care îl ştiu este că vreau să-ţi amintesc că te iubesc.

– Oh, Alex, dragă Alex...

Se aplecă spre el şi-l sărută, şi-i simţi strîngerea de mînă bruscă şi disperată.

Micul şi elegantul ceas de pe masa de toaletă a lui Daisy sună ora şase.

Henry se lăsă pe spate, se relaxă, apoi întinse din nou mîna după şampanie, îşi umplu întîi paharul lui, apoi pe al ei.

Faţa ei exprima un calm somnolent, breteaua subţire de satin a cămăşii de noapte îi căzuse pe un braţ.

– Bea, draga mea, zise el.

– Nu mai beau, puiule. Diseară trebuie să cînt, replică ea, ridicîndu-şi arogant bărbia. Nu pot să beau toată ziua ca unii pe care-i cunosc.

Luă o bucată de friptură de pasăre şi şi-o vîrî în gură fără pic de eleganţă. Frumoasă gură.

– Dar verişoara asta a ta! Nu-i este frică de mumia aia afurisită? S-o ţină chiar acolo, în propria-i casă!

Ochii stupizi, mari şi albaştri îl fixau; exact tipul de ochi care-i plăceau. Deşi tînjea după Malenka, frumoasa lui

egipteancă... Tînjea cu adevărat. O orientală se caracteriza prin aceea că nu trebuia să fie proastă; putea fi deşteaptă, şi totuşi uşor de manevrat. La o fată ca Daisy, prostia era esenţială; şi apoi, trebuia să-i vorbeşti, să-i tot vorbeşti.

– De ce naiba i-ar fi frică de o mumie afurisită? întrebă el pe un ton arţăgos. Prostia este să oferi comoara întreagă unui muzeu. Verişoara mea nu ştie ce sînt banii. Are prea mulţi ca să ştie. Unchiul mi-a întregit mie fondul cu te miri ce, iar ei îi lasă un imperiu naval. El a fost cel care...

Se opri. Cămăruţa aceea; soarele trimiţîndu-şi razele asupra acelui obiect. Îl văzu din nou. Văzu *ce făcuse!* Nu. Nu era drept. A murit de un atac de cord sau de apoplexie, aşa s-a întîmplat... omul zăcea întins pe pardoseala nisipoasă. „N-am făcut eu asta." Şi ciudăţenia aceea... nu se holba prin înveliş... asta era o absurditate!

Bău şampania prea repede. Ah, dar ce bună era! Îşi umplu paharul din nou.

– Dar o mumie sinistră chiar în casă cu ea... spuse Daisy.

Brusc, violent, el revăzu ochii aceea, sub bandajele putrezite, holbîndu-se la el. Da, se holbau. „Opreşte aceste viziuni, nebunule, ai făcut ceea ce trebuia să faci! Opreşte-te sau o să înnebuneşti."

Se ridică de la masă cu oarecare stîngăcie, îşi puse jacheta şi îşi îndreptă cravata de mătase.

– Unde te duci? întrebă Daisy. Eşti prea ameţit ca să ieşi acum la plimbare. Asta-i părerea mea.

– Dar nu ţi-am cerut-o, răspunse el.

Ea ştia unde se duce. Henry avea cele o sută de lire pe care reuşise să le stoarcă de Randolph, iar cazinoul era deschis. Se deschisese la căderea serii.

El voia să fie acolo singur, ca să se poată concentra cu adevărat. Simplul gînd că exista postav verde sub lămpi, zaruri zornăitoare şi ruletă îl tulbura profund. Să cîştige o dată bine şi apoi va renunţa, îşi promise. Cu o sută de lire pentru început. Nu, nu putea să aştepte...

Firește, o să-l întîlnească pe Sharples; îi datora prea mulți bani acestuia, dar cum naiba să-și achite datoria dacă nu se ducea la jocul de cărți; și, deși simțea că n-o să aibă noroc – nu, nici un fel de noroc în acea seară –, trebuia totuși să facă o încercare.

– Așteaptă un pic, domnule; ia loc, spuse Daisy, venind după el. Mai bea un pahar cu mine, apoi trage un pui de somn. Este de-abia ora șase.

– Lasă-mă în pace! replică el.

Își puse paltonul și mănușile de piele. Sharples. Un tîmpit, Sharples. Se pipăi în buzunarul paltonului, căutînd cuțitul pe care îl purta cu el de ani de zile. Da, era tot acolo. Îl scoase afară și-i examină lama subțire de oțel.

– O, nu, domnule, spuse gîfîit Daisy.

– Nu fi proastă, rîse el cu dezinvoltura și, punînd cuțitul la loc în buzunar, ieși pe ușă.

Nu se auzea decît gîlgîitul înfundat al fîntînii din seră, amurgul cenușiu trecuse de mult, singura lumină a camerei egiptene venea de la lampa cu abajur verde de pe masa de lucru a lui Lawrence.

Julie ședea în fotoliul de piele al tatălui ei, cu spatele la perete, în capotul de mătase, moale, confortabil și surprinzător de călduros, cu mîna pe jurnalul pe care încă nu-l citise.

Masca lucioasă a lui Ramses cel Mare inspira o foarte vagă teamă, ochii mari, migdalați, scrutînd umbrele blînde; marmoreana Cleopatră părea că radiază. Și frumoase erau monedele aranjate pe catifeaua neagră, pe fundalul peretelui îndepărtat!

Le cercetase cu multă atenție mai devreme. Același profil ca și bustul, același păr ondulat sub diadema de aur. O Cleopatră grecească, nu stupida imagine egipteană atît de des întîlnită în programele tragediilor shakespeariene sau în gravurile care ilustrează *Viețile* lui Plutarh și mulțimea poveștilor populare.

Profil de femeie frumoasă; puternică, nu genul melodramatic. Puternică, deoarece romanilor le plăcea ca eroinele şi eroii lor să fie puternici.

Sulurile groase de pergament şi papirus arătau mult prea fragile, aşa cum zăceau îngrămădite pe masa de marmură. Celelalte obiecte puteau fi şi ele distruse cu uşurinţă de nişte mîini indiscrete. Pene de gîscă şi călimări, un mic vas de argint destinat arderii uleiului, se pare, cu un inel în care se potrivea un flacon de sticlă. Flacoanele însele erau răspîndite pe lîngă vas: excelente specimene de sticlărie a unei epoci timpurii, fiecare cu cîte o minusculă calotă de argint. Evident, toate aceste mici relicve şi şirul de borcane din alabastru, din spatele lor, erau însoţite de mici inscripţii făcute cu gust: „Vă rugăm nu atingeţi obiectele".

Cu toate acestea, o îngrijora perindarea atîtor vizitatori prin faţa exponatelor.

– Nu uitaţi, este otravă, vă atrag foarte serios atenţia, le spusese Julie Ritei şi lui Oscar, care erau nelipsitele ei ajutoare, fata în casă şi valetul.

Avertismentul fusese suficient ca să-i ţină la distanţă de camera cu pricina.

– E doar un trup, domnişoară, spuse Rita. Un mort! Ce dacă este un rege egiptean! Ascultaţi-mă pe mine, lăsaţi mortul în pace, domnişoară!

Julie rîse discret, ca pentru sine.

– British Museum este plin de morţi, Rita.

Dacă morţii *ar putea* să se întoarcă printre cei vii! Măcar dacă spiritul tatălui ei ar reveni la ea. Ce minune ar fi! Să-l ai din nou în preajmă, să-i vorbeşti, să-i auzi glasul. „Ce s-a întîmplat, tată? Ai suferit? A fost măcar o secundă în care te-ai temut?"

Da, şi-ar fi dorit foarte mult o asemenea reîntîlnire. Dar asemenea lucruri nu se vor întîmpla niciodată. Aceasta este grozăvia. Pe drumul de la leagăn pînă la mormînt sîntem asaltaţi de tragediile acestei lumi. Splendoarea supranaturalului ţine de poveşti şi poezii, şi de piesele lui Shakespeare.

Dar de ce să zăbovească asupra acestui lucru? Acum venise momentul să rămînă singură cu comorile tatălui ei şi să citească ultimele cuvinte scrise de mîna lui.

Deschise la pagina care purta data descoperirii. La vederea primelor cuvinte o podidiră lacrimile:

Trebuie să-i scriu Juliei, să-i descriu totul. Hieroglifele de pe uşă sînt, practic, fără greşeală; pesemne că le-a scris cineva care ştia ce scrie. Totuşi, greaca este în întregime din perioada ptolemeică. Iar latina este sofisticată. Imposibil. Totuşi, asta este. Samir, neobişnuit de temător şi superstiţios. Trebuie să dorm cîteva ore. Voi coborî diseară!

Exista o schiţă grăbită, făcută în cerneală: uşa mormîntului şi trei ample paragrafe scrise de mînă. Julie trecu în grabă la pagina următoare:

Nouă seara, după ceasul meu. În încăpere, în sfîrşit. Pare a fi mai degrabă o bibliotecă, decît un mormînt. Omul a fost pus să se odihnească în sicriul regelui, lîngă o masă de lucru pe care a lăsat vreo treisprezece suluri. El scrie numai în latină, în grabă – este evident acest lucru – dar nu neglijent. Sînt pete de cerneală peste tot, dar textul este foarte coerent:

„Numiţi-mă Ramses cel Blestemat. Pentru că acesta este numele pe care mi l-am dat eu însumi. Dar am fost odată Ramses cel Mare al Egiptului de Sus şi de Jos, omorîtor al hitiţilor, părinte al multor fii şi fiice, care a domnit peste Egipt şaizeci şi patru de ani. Monumentele mele încă stau în picioare; stela înşiră victoriile mele, deşi au trecut o mie de ani de cînd am fost scos, copil nemuritor, din pîntecele mamei.

Ah, moment fatal, acum îngropat de timp, cînd am luat elixirul blestemat de la o preoteasă hitită. N-am ţinut seamă de avertismentele ei. Am rîvnit la nemurire. Aşa că

am băut poţiunea din preaplinul cupei. Şi acum, după multe secole... printre otrăvurile pierdutei mele regine, ascund poţiunea pe care ea n-a vrut s-o accepte de la mine.... nefericita mea Cleopatră."

Julie se opri. Elixirul ascuns printre aceste otrăvuri? Înţelese ce voise să spună Samir. Ziarele nu dezvăluiseră acea parte a micului mister. Chinuitor... Aceste otrăvuri ascund între ele o formulă care poate să-ţi dăruiască viaţă veşnică.

– Dar cine ar crea o asemena ficţiune? şopti ea.

Se pomeni cu privirile concentrate asupra bustului de marmură al Cleopatrei. Nemurire. De ce n-a vrut Cleopatra să bea poţiunea? Oh, într-adevăr, începea să creadă toate aceste lucruri! Julie zîmbi.

Trecu la pagina următoare a jurnalului. Traducerea era întreruptă. Tatăl ei scrisese numai rîndurile de mai jos:

Continuă să descrie cum Cleopatra l-a trezit din somnul lui plin de vise, cum a instruit-o, cum a iubit-o, cum a văzut-o seducîndu-i pe conducătorii romani unul cîte unul...

– Da, şopti Julie. Pe Iulius Cezar, mai întîi, apoi pe Marc Antoniu. Dar de ce nu a vrut să ia elixirul?

Urma un alt paragraf al traducerii:

„Cum să mai suport această povară? Cum să mai îndur singurătatea? Totuşi, nu pot să mor. Otrăvurile ei nu mă pot vătăma. Ele fac ca elixirul meu să se păstreze nealterat, ca să visez că şi alte regine, frumoase şi înţelepte, vor împărţi secolele cu mine. Dar nu faţa ei o văd? Nu vocea ei o aud? Cleopatra! Ieri. Mîine. Cleopatra!"

Ce urma era scris în latină, mai multe paragrafe însăilate pe care Julie nu le putu citi. Nici cu ajutorul unui dicţionar n-ar

fi putut sa le traducă. Mai erau şi cîteva rînduri în egipteana demotică, chiar mai greu de priceput decît cele latineşti. Nimic mai mult.

Puse cartea jos. Se luptă cu inevitabilele lacrimi. Parcă simţea prezenţa tatălui ei în camera. Ce emoţionat trebuie să fi fost el! Ce alcătuire frumoasă era scrisul lui de mînă!

Şi ce fascinant era întregul mister!

Undeva, printre toate acele otrăvuri, se afla un elixir care te făcea nemuritor? Nu este nevoie să iei acest lucru ad litteram pentru a-l găsi frumos. Şi iată acel mic arzător de argint şi delicatul flacon. Ramses cel Blestemat crezuse în asta. Poate că şi tatăl ei crezuse.

Şi, deocamdată, cine ştie, poate că şi ea credea.

Se ridică încet şi se apropie de lunga masă de marmură, de lîngă peretele opus. Sulurile erau prea fragile. Erau mici frînturi şi bucăţi de papirus împrăştiate peste tot. Observase că stricăciunea se produsese atunci cînd oamenii le ridicaseră – deşi cu multă atenţie – din lăzile lor. Nu îndrăzni să le atingă. Pe de altă parte, nu putea să le citească.

Cît despre borcane, nu trebuia să le atingă nici pe acestea. Dacă s-a vărsat ceva din acea otravă sau s-a răspîndit cumva în atmosferă?

Se surprinse privindu-şi propria imagine în oglinda din perete. Se întoarse la masa de lucru şi găsi ziarul care stătea împăturit acolo.

Antoniu şi Cleopatra de Shakespeare ţinea de multă vreme afişul la Londra. Ea şi Alex intenţionaseră să meargă la acest spectacol, dar pe Alex îl fura somnul la piesele serioase. Numai Gilbert şi Sullivan îl amuzau, dar, chiar şi atunci, începea să moţăie pe la sfîrşitul actului al treilea.

Studie micul anunţ despre spectacol. Se ridică şi se întinse după volumul lui Plutarh de pe raftul de deasupra mesei de lucru. Unde era povestea cu Cleopatra? Plutarh nu-i consacrase o biografie completă. Nu, povestea ei era cuprinsă în cea a lui Marc Antoniu, firește.

Răsfoi repede cartea pînă dădu de pasajele pe care şi le amintea vag. Cleopatra fusese o mare regină şi, după cum spunem noi astăzi, un mare om politic. Nu numai că-i sedusese pe Cezar şi pe Antoniu, dar, timp de decenii, împiedicase căderea Egiptului sub stăpînirea romană, pînă la urmă, luîndu-şi viaţa, cînd Antoniu şi-o luase el însuşi pe a lui, iar Octavian Cezar începuse să ia cu asalt porţile. Pierderea Egiptului în favoarea Romei devenise inevitabilă, dar ea aproape reuşise să schimbe cursul evenimentelor. Dacă n-ar fi fost asasinat, Iulius Cezar ar fi putut s-o facă pe Cleopatra împărăteasa lui. Dacă Marc Antoniu ar fi fost ceva mai puternic, Octavian ar fi putut fi răsturnat.

Chiar în ultimele ei zile, Cleopatra a fost, în felul ei, victorioasă. Octavian a vrut s-o ducă la Roma ca pe un prizonier regesc. Ea l-a înşelat. A încercat zeci de otrăvuri pe prizonieri osîndiţi la moarte, apoi a ales să-şi pună capăt vieţii prin muşcătură de şarpe. Gărzile romane nu au împiedicat-o să se sinucidă. Şi astfel, Octavian a pus stăpînire pe Egipt. Dar pe Cleopatra n-a putut s-o supună.

Julie închise cartea într-un mod aproape reverenţios. Privi la şirul lung de borcane din alabastru. Ar putea fi acestea, cu adevărat, otrăvurile?

Privind la splendidul sicriu, se cufundă într-o reverie stranie. O sută ca acesta văzuse aici şi la Cairo. O sută ca acesta examinase încă de la vîrsta de la care avea primele amintiri. Numai acesta conţinea un om care pretindea a fi nemuritor. Care pretindea că pentru el înmormîntarea nu însemna mutarea în împărăţia morţii, ci în cea a „somnului cu foarte multe vise".

Care era secretul acestei letargii? Era acela al trezirii? Şi elixirul!

– Ramses cel Blestemat! şopti ea. Vrei să te trezeşti pentru mine, aşa cum ai făcut-o pentru Cleopatra? Vrei să te trezeşti pentru un nou secol de minuni, chiar dacă regina ta este moartă?

Tăcerea, fără alt răspuns... şi regele de aur cu mîinile sculptate, încrucişate pe piept, cu ochii mari şi blînzi fixaţi asupra ei...

– Asta-i hoţie! spuse Henry, stăpînindu-şi cu greu mînia. Lucrul acesta e de mare preţ.

Îl privi sever şi fix pe omuleţul de la masa de lucru din biroul magazinului de monede. Jalnic şi mărunt hoţ în îmbîcsita lui lume de cutii de sticlă murdare, de frînturi şi de bucăţi de monedă expuse, ca şi cînd ar fi nişte bijuterii.

– Dacă este autentică, da, răspunse omul încet. Şi dacă este autentică, de unde a venit? O monedă ca aceasta, cu imaginea perfectă a Cleopatrei? Asta este ceea ce va interesa, înţelegi, de unde a venit? Dar nu mi-ai spus numele dumitale.

– Nu, nu ţi l-am spus.

Exasperat, Henry smulse moneda din mîinile negustorului, o vîrî în buzunar şi dădu să plece. Zăbovi destul de mult ca să-şi pună mănuşile. Cît îi mai rămăsese? Cincizeci de lire? Era furios. Ieşi în vîntul tăios de-afară, trîntind uşa în urma lui.

Pentru un lung răstimp, negustorul păstră un calm desăvîrşit. Încă mai avea senzaţia că pipăie moneda pe care o lăsase, pur şi simplu, să-i scape printre degete. Niciodată în aceşti lungi ani nu mai văzuse aşa ceva. Ştia că este autentică şi, deodată, se simţi un prostănac, senzaţie pe care n-o mai încercase niciodată în viaţa lui.

Ar fi trebuit s-o cumpere! Ar fi trebuit să-şi asume riscul. Ştia că este furată, dar hoţ n-ar fi putut deveni nici chiar pentru regina Nilului.

Se ridică de la masa de lucru şi trecu printre prăfuitele perdele de creton care îi separau magazinul de un mic salon unde, chiar pe durata orelor de activitate, îşi petrecea o bună parte din timp în singurătate deplină. Ziarul era acolo unde îl lăsase, lîngă fotoliul cu rezemătoare laterale. Îl despături şi dădu peste următorul titlu:

„MUMIA LUI STRATFORD ŞI BLESTEMUL EI VIN LA LONDRA“

Sub titlu, o poză înfăţişa un tînăr zvelt debarcînd de pe *Melpomine,* împreună cu mumia faimosului Ramses cel Blestemat. Henry Stratford, nepotul arheologului decedat, spunea legenda. Da, era bărbatul care tocmai îi vizitase magazinul. Oare furase moneda din mormîntul în care unchiul său murise atît de brusc? Cîte ca aceea mai luase? Negustorul nu ştia ce să creadă; pe de o parte, încerca o senzaţie de uşurare, iar pe de alta, îl asaltau regretele. Rămase cu privirea fixată asupra telefonului.

Amiază. În sufrageria clubului domnea calmul, cei cîţiva membri se împrăştiaseră pe la mesele drapate în alb şi-şi luau în linişte dejunul. Era exact atmosfera care îi plăcea lui Randolph, un adevărat refugiu, la adăpost de zarva oraşului şi de nesfîrşita presiune şi agitaţie din biroul său.

Nu-i făcu nici o plăcere cînd îl văzu pe fiul său la uşă, la vreo cincisprezece metri distanţă. Nu dormise toată noaptea, mai mult ca sigur. Totuşi, Henry era bărbierit şi îmbrăcat elegant. În privinţa asta, Randolph îi asigura totul! Lui Henry mărunţişurile nu-i scăpau niciodată de sub control. Marile probleme erau cele pe care nu le putea surmonta – faptul că nu avea o viaţă în accepţia reală a cuvîntului. Devenise un cartofor şi un beţiv înrăit.

Randolph se întoarse la supa lui.

Nu-şi ridică ochii cînd fiul său se aşeză vizavi şi-i spuse chelnerului să-i aducă „imediat" whisky scoţian şi apă.

– Ţi-am spus să rămîi peste noapte la verişoara ta, zise pe un ton posomorît Randolph. Ţi-am lăsat cheia, mai adăugă el, deşi conversaţia n-avea nici un sens.

– Am luat-o, mulţumesc. Iar verişoara mea, n-avea grijă, se descurcă perfect fără mine. Are mumia ei care îi ţine de urît.

Chelnerul îi aduse paharul şi Henry îl goli imediat.

Randolph mai luă o lingură de supă fierbinte.

– De ce naiba iei masa într-un loc ca ăsta? Sînt zece ani de cînd nu mai e la modă. E un adevărat cavou.

– Vorbeşte încet!

– Dar de ce? Toţi membrii sînt surzi.

Randolph se lăsă pe spătarul scaunului. Făcu un mic semn chelnerului, care veni să ia farfuria de supă.

– Este clubul meu şi-mi place, îi spuse el monoton.

Fără sens. Orice discuţie cu fiul său era fără sens. Îi venea să plîngă la gîndul acesta. L-ar apuca plînsul dacă ar zăbovi prea mult asupra faptului că lui Henry îi tremurau mîinile, că era palid şi tras la faţă şi că avea priviri rătăcite, priviri de beţiv, de om dedat viciilor.

– Adu-mi sticla, îi spuse Henry chelnerului, fără să ridice capul. Nu mai am decît douăzeci de lire, se adresă el de data aceasta tatălui său.

– Nu pot să-ţi dau în avans nimic! făcu Randolph plictisit. Atîta timp cît ea este cea care dispune, situaţia este de-a dreptul disperată. Tu nu înţelegi.

– Mă minţi. Ştiu că ieri a semnat nişte hîrtii.

– Tu ţi-ai luat salariul pe un an în avans.

– Tată, am nevoie de încă o sută...

– Dacă verifică ea, personal, registrele, probabil că va trebui să-i mărturisesc totul şi să-i cer să-mi mai acorde o şansă.

Simpla rostire a acestor cuvinte îi produse o surprinzătoare senzaţie de uşurare. Poate că asta era ceea ce-i trebuia. Deodată, privi de la mare distanţă la fiul său. Da, trebuie să-i spună nepoatei totul şi s-o roage... Ce? Să-l ajute.

Henry zîmbea batjocoritor:

– Să ne lăsăm la mila ei... Oh, e nostim!

Randolph întoarse capul în altă parte, trecînd cu privirea printre şirurile lungi de mese drapate în alb. Nu mai rămăsese decît o figură gîrbovită, căruntă, singură la o masă, într-un colţ îndepărtat. Bătrînul viconte Stephenson, unul dintre vechii proprietari funciari care încă mai avea cont la bancă, pentru a-şi putea administra vastele moşii. „Bine, ospătează-te în pace, prietene", gîndi Randolph fără elan.

– Ce-am putea face? îl întrebă el în şoaptă de data aceasta pe fiul său. Tu ai putea să te duci la treabă mîine. Cel puţin, fă act de prezenţă...

Dar, oare, fiul său asculta, fiul său care fusese toata viaţa lui un neisprăvit, fiul său care n-avea nici un viitor, nici o ambiţie, nici un plan, nici un vis?

Randolph avu o bruscă strîngere de inimă, gîndindu-se la aceste lucruri, la anii de-a lungul cărora fiul său nu făcuse altceva decît să se poarte ca un bezmetic, să umble cu ascunzişuri şi să producă supărări. Îl durea sufletul văzîndu-l cum îi scapără ochii de dorinţa de a-şi însuşi obiectele simple de pe masă: argintăria grea, şerveţelul pe care încă nu-l despăturise, paharul şi sticla cu whisky scoţian.

– În regulă, îţi pun ceva în cont, spuse el.

Ce mai conta o sută de lire în plus? Acesta era unicul său fiu. Unicul său fiu.

O ocazie sumbră, însă incontestabil, tulburătoare. La sosirea lui Elliott, casa Stratford era plină pînă la refuz. Îi fusese întotdeauna agreabilă această casă, cu camerele neobişnuit de mari şi cu impresionanta ei scară interioară.

Atîta lemnărie de culoare închisă, atîtea rafturi cu munţi de cărţi, şi totuşi în casă domnea o atmosferă veselă din pricina luminii electrice care o scălda din abundenţă şi a vastităţii pereţilor acoperiţi cu tapet auriu. Dar, aşa cum stătea în salonul din faţă, simţea acut lipsa lui Lawrence. L-ar fi dorit prezent aici; toate momentele irosite ale prieteniei lor se întorceau acum ca să-l chinuie. Şi mai era demult trăita poveste de dragoste care încă îi mai dădea tîrcoale...

Da, anticipase aceste retrăiri. Dar astă-seară n-ar fi vrut să fie în nici un alt loc de pe pămînt decît în casa lui Lawrence, ca să asiste la prima prezentare oficială a lui Ramses cel Blestemat, descoperirea lui Lawrence. Făcu un uşor gest cu înţelesul de „daţi-vă la o parte", ca să se poată strecura printre cei care se buluciseră imediat spre el, şi, lăsîndu-şi capul în jos, îşi făcu drum încet-încet printe străini şi vechi prieteni, pînă ajunse în camera egipteană. În seara aceasta îl dureau rău picioarele din cauza umezelii, cum obişnuia el să spună. Dar,

din fericire, n-avea să stea mult timp în picioare. Avea un baston nou care îi plăcea, o unealtă fantezistă, cu mîner de argint.

– Mulţumesc, Oscar, rosti cu obişnuitul său zîmbet, în momentul în care luă primul pahar cu vin alb.

– Un moment, prietene, îi zise Randolph, plictisit. Acum urmează a-l desfăşa pe individul fantomă. Cine ştie ce s-o mai întîmpla.

Elliott încuviinţă din cap. Randolph arăta groaznic, nici o îndoială. Moartea lui Lawrence îl zdruncinase complet. Dar aici făcea tot ce-i stătea în putinţă şi asta era evident.

Trecură împreună în rîndurile din faţă şi, pentru prima dată, Elliott puse ochii pe sicriul tulburător de frumos al mumiei. Expresia copilărească, naivă, a măştii de aur îl vrăji. Apoi îşi mută privirile spre banderolele scrise care înconjurau partea de jos a figurii. Cuvinte latineşti şi greceşti, scrise de parcă ar fi fost hieroglife egiptene!

Era cu gîndurile aiurea cînd Hancock de la British Museum ceru să se facă linişte, bătînd tare, cu o linguriţă, într-un pahar de cristal. Lîngă Hancock era Alex, cu mîna pe după mijlocul lui Julie, care arăta excelent în doliu. Părul, pieptănat riguros pe spate, dezvăluia faţa palidă, demonstrînd tuturor că fizionomia ei n-avusese niciodată nevoie de bonete fanteziste sau de alte podoabe.

Cînd privirile li se întîlniră, Elliott îi adresă lui Julie un zîmbet melancolic şi o văzu cum se înseninează imediat la faţă. Era transfigurarea cu care îl întîmpina de fiecare dată. „Într-un fel, îşi zicea el, ei îi place mai mult de mine decît de fiul meu. Ce ironie!" Dar fiul său privea cu mirare la cele din jur, de parcă ar fi fost complet în afara lor. Şi poate că aşa era, şi că asta era problema.

Samir Ibrahaim apăru subit în stînga lui Hancock. Un alt vechi prieten. Dar el nu-l vedea pe Elliott. Puţin cam neliniştit îi îndrumă pe doi tineri să pună mîna pe capacul raclei cu mumia şi să aştepte instrucţiuni. Aceştia rămaseră cu ochii în pămînt, ca şi cînd ar fi încercat o umbră de jenă

pentru actul pe care erau gata să-l săvîrşească. În cameră se lăsă o tăcere mormîntală.

– Doamnelor şi domnilor, spuse Samir, în vreme ce tinerii ridicară capacul şi-l puseră cu eleganţă alături. Vi-l prezint pe Ramses cel Mare.

Mumia putea fi văzută acum de toţi; era silueta înaltă a unui bărbat cu mîinile încrucişate pe piept, în aparenţă chel şi gol sub bandajele groase, decolorate.

Un icnet colectiv se ridică din mulţime. În lumina aurie a policandrelor electrice şi a cîtorva candelabre răzleţe, figura din raclă dădea fiori, aşa cum se întîmplă de obicei. Moartea îmbălsămată şi ferecată.

Se produse un simulacru de aplauze. Tresăriri, chiar rîsete penibile, după care masa densă de vizitatori se împrăştie, unii veniră mai în faţă, ca să vadă mai bine, apoi se retraseră, ferindu-se ca de dogoarea unui foc, întorcîndu-se cu spatele către acea privelişte.

Randolph oftă şi scutură din cap:

– A murit pentru asta, nu-i aşa? Îmi pare rău că nu înţeleg de ce.

– Nu fi pesimist, spuse bărbatul de lîngă el, cineva de care Elliott ar fi trebuit să-şi amintească, dar nu reuşea. Lawrence a fost fericit...

– A făcut ceea ce a vrut să facă, şopti Elliott.

Dacă i s-ar mai repeta lucrul acesta încă o dată, ar plînge.

Lawrence ar fi fost fericit să-şi examineze comoara. S-ar fi apucat bucuros să traducă acele suluri. Moartea lui Lawrence era o tragedie. Oricine încerca să-i dea o altă interpretare era un mare prost.

Elliott îl strînse delicat de braţ pe Randolph şi plecă, îndreptîndu-se agale spre venerabilul corp neînsufleţit al lui Ramses.

Generaţia mai tînără, strînsă în jurul lui Alex şi al lui Julie, părea a fi hotărîtă în unanimitate să-i blocheze înaintarea. Elliott auzi vocea ei – frînturi – pe măsură ce conversaţia îşi redobîndi verva şi volumul.

– ... O poveste remarcabilă în papirusuri, explică Julie. Dar tata era de-abia la începutul traducerii. Aş vrea să ştiu ce părere ai, domnule Elliott.

– Ce-a fost asta, draga mea?

Elliott tocmai ajunsese la mumie şi îi cerceta faţa, minunîndu-se de uşurinţa cu care se putea discerne o expresie sub atîtea straturi de material putred. Acum, cînd Julie veni mai aproape de el, Elliott o luă de mînă. Alţii se înghesuiau, încercînd să obţină un loc de unde să vadă mai bine, dar Elliott rămînea pe poziţia lui, înverşunat.

– Care este părerea dumitale, domnule Elliott, despre întregul mister? întrebă Julie. Este acesta un sicriu din vremea dinastiei a nouăsprezecea? Uite, tata mi-a spus cîndva că dumneata ştii mai multă egiptologie decît toţi cei de la muzeu.

El rîse discret. Ea, îngrijorată, voi să se asigure că Hancock nu era prin apropiere. Slavă Domnului, acesta era prins în micul lui anturaj, explicînd ceva despre acele suluri, desigur, şi despre splendidele borcane, înşirate de-a lungul peretelui, sub oglindă.

– Ce crezi? stărui Julie din nou. A existat vreodată vreun subiect atît de seducător?

– Nu este posibil să fie Ramses cel Mare, draga mea, spuse el. Dar ştii şi tu lucrul ăsta.

El se opri să cerceteze din nou capacul pictat al sicriului şi trupul cuibărit în bandajul prăfuit.

– O treabă excelentă, trebuie s-o spun. Nu s-au folosit multe chimicale; nici un miros de bitum.

– Nu e nici un bitum, interveni brusc Samir.

Acesta şedea la stînga lui Elliott, care nici măcar nu-l observase.

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Elliott.

– Regele ne dă propria lui explicaţie, spuse Samir. Sau aşa mi-a spus Lawrence. Ramses însuşi se înfăşurase în învelitorile respective, cu toate rugăciunile şi ceremonia de cuviinţă;

dar nu a fost îmbălsămat. El n-a fost niciodată scos din chilia în care şi-a scris povestea.

– Ce idee uimitoare! spuse Elliott. Ai citit şi dumneata aceste inscripţii? Elliott arătă spre textul latinesc în timp ce traducea: „Razele soarelui să nu atingă rămăşiţele mele; pentru că eu în întuneric dorm; dincolo de orice suferinţă; dincolo de orice cunoaştere..." Păi, cu greu s-ar putea spune că avem de-a face cu spiritualitatea egipteană. Cred că eşti de acord...

Samir se întuneca la faţă pe măsură ce parcurgea literele mărunte:

– Peste tot sînt blesteme şi avertismente. Am fost un om curios pînă am deschis acest mormînt straniu.

– Acum ţi-e frică?

Nu era o întrebare pe care s-o adresezi unui alt bărbat. Dar conţinea un adevăr. Julie era, pur şi simplu, ca sub o vrajă.

– Domnule Elliott, vreau să citeşti însemnările tatălui meu, spuse ea, mai înainte ca muzeul să strîngă şi să pună totul sub cheie. Bărbatul nu pretinde a fi numai Ramses. E ceva mult mai mult...

– Nu cumva te referi la prostiile din ziare?! o întrebă el. Povestea cu nemurirea şi cu iubirea pentru Cleopatra...

Ea îl privi într-un fel straniu:

– Tata a tradus ceva din toate acestea, repetă ea. Privi într-o parte. Am carnetul cu însemnări. Este pe masa lui de lucru. Samir o să fie de acord cu mine, cred. O să-l găseşti interesant.

Dar Hancock şi un tip zîmbăreţ îl trăgeau deoparte pe Samir. Lady Treadwell o acostă pe Julie înainte ca aceasta să poată continua. Voia să ştie dacă ea se temea de blestem.

Elliott simţi cum mîna lui Julie alunecă dintr-a lui. Bătrînul Winslow Baker voia să-i vorbească chiar acum. „Nu, vezi-ţi de treabă!" O femeie înaltă, cu obraji fanaţi, cu mîinile albe

şi lungi stătea lîngă sicriu şi cerea să i se spună dacă toată chestia asta nu era o glumă proastă.

– Categoric, nu! spuse Baker. Săpăturile lui Lawrence au scos totdeauna la iveală lucruri interesante, garantez asta.

Elliott zîmbi. Îndată ce cei de la muzeu vor da la o parte acest înveliş, se vor putea data în mod corespunzător rămăşiţele. Se vor găsi dovezi convingătoare. Cu privire la epocă, firește.

– Lord Rutherford, nu v-am recunoscut, spuse femeia.

Dumnezeule, oare el trebuia să o recunoască? Cineva se oprise în faţa ei; fiecare voia să vadă mumia. Acesta ar fi trebuit să se mişte, dar nu voia.

– Nu mă împac cu gîndul că-l vor dezgoli, spuse Julie în şoaptă. Este pentru prima dată cînd îl văd. N-am îndrăznit să deschid singură racla.

– Hai, scumpo, e un vechi prieten cu care vreau să-ţi fac cunoştinţă, interveni brusc Alex. Tată, gata! Mai menajează-ţi picioarele! Vrei să te ajut să iei loc pe scaun?

– Mă descurc singur, Alex, nu-mi purta de grijă, replică Elliott.

Adevărul era că Elliott era obişnuit cu durerile. Simţea un fel de cuţitaşe la încheieturi; iar, în acel moment, pînă şi degetele de la mîini îl dureau. Dar, uneori, uita complet de aceste necazuri.

Acum era faţă în faţă cu Ramses cel Blestemat, iar nenumăraţi inşi stăteau cu spatele la el. Splendid!

Îşi îngustă ochii cînd se aplecă foarte mult ca să cerceteze faţa mumiei. O faţă uimitor de bine conturată, cîtuşi de puţin deshidratată. Şi, bineînţeles, nu era faţa unui bătrîn, aşa cum ar fi fost Ramses la sfîrşitul unei domnii de şaizeci de ani.

Avea gura unui tînăr, a unui bărbat în floarea vîrstei. Nasul era subţire, dar nu emaciat; era ceea ce numesc englezii un nas aristocratic. Arcurirea sprîncenelor era proeminentă, iar ochii nu era cu putinţă să fi fost mici. Probabil,

fusese un bărbat frumos. Într-adevăr, era greu de pus la îndoială acest lucru.

Cineva spuse pe un ton arţăgos că mumia trebuia să fie la muzeu. Altul, că o poveste mai macabră nu se poate închipui. Şi dacă stăteai să te gîndeşti, aceştia fuseseră prieteni cu Lawrence... Hancock examina monedele de aur expuse în cutia căptuşită cu catifea. Samir era alături de el.

De fapt, Hancock făcea tapaj pentru o anumită chestie. Lui Elliott nu-i era necunoscut acest ton oficios:

– Au fost cinci, numai cinci? Sunteţi sigur de asta?

Vorbea aşa de tare, de parcă Samir, pe lîngă faptul că era egiptean, ar fi fost şi surd.

– Foarte sigur. V-am spus, zise Samir cu o nuanţă de iritare. Am înregistrat personal tot ce se afla în încăpere.

Ostentativ, Hancock îşi mută privirea spre cineva din partea cealaltă a camerei. Elliott înţelese că acela era Henry Stratford, care arăta superb în costumul de lînă de culoarea porumbeilor cenuşii, cu cravata de mătase neagră la gît. Henry rîdea şi vorbea, reacţii nu lipsite de o doză de nervozitate. Interlocutorii lui erau Alex şi Julie şi mulţimea aceea de tineri pe care, în secret, el îi detesta.

„Frumos ca întotdeauna, reflectă Elliott. Frumos ca la douăzeci de ani, cînd faţa-i îngrijită trecea fulgerător de la expresia unei vulnerabilităţi înşelătoare la cea a unei răutăţi glaciale."

Dar de ce îl privea Hancock cu atîta luare-aminte? Şi ce-i şoptea acum Samir la ureche? Samir zăbovi un lung răstimp cu ochii asupra lui Hancock, apoi făcu gestul galeş al unei scurte ridicări din umeri, mutîndu-şi şi el privirea asupra lui Henry.

„Cît de mult trebuie să deteste Samir toate lucrurile acestea, gîndi Elliott. Cît de mult trebuie să urască acel incomod costum occidental; el are nevoie de *gellebiyya* lui din borangic şi de papucii lui, şi ar trebui să le aibă. Ce barbari trebuie să părem noi..."

Elliott se duse în colțul cel mai îndepărtat al camerei și se lăsă în fotoliul din piele al lui Lawrence, împingîndu-l la perete. Mulțimea forfotea, lăsînd să se vadă cum Henry se desprinde din nou de ceilalți și privește stingherit în dreapta și în stînga. Foarte subtil, ca un sforar de culise, el pune la cale ceva, nu-i așa?

Henry trecu agale pe lîngă masa de marmură, cu mîna ridicată, ca și cum ar fi vrut să atingă sulurile antice. Mulțimea se strînse din nou la un loc; Elliott aștepta. Micul grup de persoane din fața lui se urni, în cele din urmă, și iată-l pe Henry, la cîțiva metri, privind cu interes un colier de pe un mic raft de sticlă, una dintre acele multe relicve pe care Lawrence le adusese acasă cu ani în urmă.

Îl vedea cineva pe Henry ridicînd colierul și privindu-l cu drag, ca și cînd el, Henry, ar fi fost un amator de antichități? Îl vedea cineva vîrînd obiectul în buzunar și luînd-o din loc, cu fața palida și cu gura încleștata?

„Licheaua!"

Elliott doar zîmbi. Sorbi o dată din vinul alb de la gheață, deși ar fi preferat un sherry. Îi părea rău că-l văzuse pe Henry. Îi părea rău că fusese martor la furtișag.

Amintirile lui secrete despre Henry nu-și pierduseră niciodată vigoarea lor dureroasă, poate pentru că nu le mărturisise nimănui. Nici chiar lui Edith, deși îi spusese multe alte lucruri murdare despre el însuși cînd vinul și pofta de a filozofa îl determinaseră să procedeze așa; și nici preoților romano-catolici la care se ducea uneori ca să vorbească despre ceruri și despre iad, cu o vervă și o intensitate polemică pe care nimeni altcineva nu le-ar fi tolerat.

Își spunea mereu că, dacă nu le-ar retrăi, atunci, ar fi uitat și acele timpuri întunecate. Dar ele erau înfricoșător de vii chiar și acum, după vreo zece ani.

Cîndva îl iubise pe Henry Stratford, dar acesta fusese singurul iubit care încercase să-l șantajeze.

Firește, încercarea se soldase cu un eșec total. Elliott îi rîsese în nas lui Henry. Nu se lăsase tras pe sfoară.

– Să-i spun tatălui tău totul despre asta? Sau să-i spun mai întîi unchiului tău Lawrence? O să se înfurie pe mine... poate pentru vreo cinci minute. Dar pe tine, nepotul lui favorit, o să te disprețuiască cît vei trăi, pentru că am să-i spun despre toate, înțelegi, pînă și despre suma de bani pe care o ceri. Cît ai cerut? Cinci sute de lire? Te-ai făcut de rîs pentru atîta lucru, să știi...

Ce supărat și afectat fusese Henry. Și cît de uluit!

Ar fi trebuit să fie un triumf; dar nimic nu putea lua durerea umilirii totale. Henry la douăzeci și doi de ani – o viperă cu chip angelic, năpustindu-se ca o haimana de pe stradă asupra lui Elliott, în hotelul lor parizian.

Apoi fuseseră micile furtișaguri. La o oră după plecarea lui Henry, Elliott descoperise că-i lipseau tabachera, portofelul și tot numerarul. Îi dispăruseră halatul și butonii de la mînecuțe. Și alte articole pe care nu și le mai amintea.

Niciodată nu se putuse hotărî să aducă vorba despre întregul dezastru. Dar acum i-ar fi plăcut să-l înțepe de Henry, să treacă pe lîngă el și să-l întrebe despre colierul care tocmai fusese introdus în buzunar. Ce se va întîmpla cu bijuteria? Henry îi va rezerva aceeași soartă ca tabacherei de aur, ca portofelului și ca butonilor cu diamante? Sau îl va plasa la același munte de pietate?

Era un lucru trist, într-adevăr. Henry fusese un tînăr talentat, dar, în ciuda pregătirii, a ereditații și a nenumăratelor ocazii, ratase totul. Începuse cu jocurile de noroc cînd nu era decît un băietan; nu împlinise douăzeci și cinci de ani cînd dăduse în patima băuturii, iar acum, la treizeci și doi de ani, avea o mînă veșnic bolnăvicioasă care accentua frumoasele-i trăsături și îl făcea, într-un mod ciudat, respingător, în ciuda fizionomiei sale. Și cine suferea din această cauză? Randolph, bineînțeles, care, împotriva tuturor dovezilor, credea că declinul lui Henry era eșecul tatălui său.

„Ducă-se dracului!“ se gîndi Elliott. Poate că el căutase în Henry vreo scînteie din flacăra pe care o găsise la Lawrence. Aici era toată greşeala lui – să-l vadă pe unchi în nepot. Totuşi, la început, aceasta fusese credinţa lui sinceră. Şi, în definitiv, Henry Stratford era cel care-l urmărise. „Da, ducă-se dracului Henry!“

Elliott venise să vadă mumia. Mulţimea se dădu iarăşi puţin înapoi. El luă un nou pahar cu vin de pe tava cu care tocmai îl îmbia un chelner, se ridică în picioare, ignorînd junghiul atroce din şoldul stîng, şi făcu cale întoarsă spre silueta solemnă din sicriu.

Se uită din nou la faţă, la aspectul înverşunat al gurii cu bărbia-i fermă. Un bărbat în floarea vîrstei, fără doar şi poate. Iar părul era lipit de craniul bine conturat, sub bandajele umflate.

Elliott ridică paharul în semn de salut:

– Ramses, şopti el, venind mai aproape. Bine ai venit la Londra! Ştii unde-i Londra?

Rîse încet de el însuşi la gîndul că vorbeşte în limba latină cu creatura din sicriu. Apoi citâ cîteva fraze din relatarea lui Cezar despre cucerirea Britanniei.

– Iată unde te afli, mare rege, spuse el, făcînd o slabă încercare de-a o da pe greceşte, dar, evident, era prea greu pentru el. Sper că îţi place afurisitul ăsta de loc mai mult decît mie, zise în latină.

Se auzi deodată un foşnet slab. De unde venea? Ce ciudat să-l auzi atît de distinct cînd vuietul conversaţiei din jurul lui era o pacoste atît de persistentă! Dar sunetul se percepea în aşa fel, încît ai fi zis că vine chiar din sicriu, de undeva din faţa lui.

Scrută faţa din nou. Apoi braţele şi mîinile, care păreau să se fi prins în pînza putredă şi stăteau să se desprindă dintr-un moment în altul. De fapt, era o ruptură vizibilă în materialul murdar, întunecat. Se vedea astfel o parte din îmbrăcămintea de corp exact acolo unde se încrucişau

mîinile. Grav. Obiectul se deteriora chiar sub ochii lui. Sau poate că începuseră să acționeze mici paraziți. Trebuiau stopați imediat.

Privi la picioarele mumiei. Situația era alarmantă. Chiar aici, sub privirea lui, se forma o grămăjoară de praf ce părea să cadă din mîna dreaptă răsucită, de pe care învelitorile fuseseră rupte rău.

– Dumnezeule, Julie trebuie să trimită asta imediat la muzeu, șopti el.

Apoi auzi din nou sunetul acela. Foșnet? Nu, era ceva mai slab. Da, trebuie avut grijă în mod corespunzător de obiect. Numai Dumnezeu știa ce efect avea umezeala londoneză asupra mumiei. Dar, în mod sigur, Samir știa aceasta. La fel, Hancock.

– Nici mie nu-mi place umezeala, mare rege. Mă îmbolnăvește. Drept pentru care mă duc imediat acasă și te las în seama adoratorilor tăi, îi vorbi el mumiei în latinește.

Făcu stînga-mprejur, sprijinindu-se cu toată greutatea în baston, ca să-și mai potolească durerea din șold. Mai privi îndărăt o singură dată. Mumia avea un aer de robustețe. Parcă arșița Egiptului n-ar fi deshidratat-o cîtuși de puțin.

Daisy privea la micul colier în timp de Henry i-l prindea la gît. Cabina ei gemea de flori, de sticle cu vin roșu, cu șampanie la gheață și de alte daruri, dar nimic de la un bărbat de frumusețea lui Henry Stratford.

– Mi se pare nostim, spuse ea, înclinîndu-și capul într-o parte. Un lănțișor de aur și un mic breloc colorat sau ceva asemănător... De unde ai făcut rost de el?

– Asta valorează mai mult decît fleacurile pe care ți le-ai dat jos, zise Henry, zîmbind.

Vorbea poticnit. Se îmbătase din nou. Aceasta însemna că avea să se comporte ca ultimul om sau că avea să fie foarte, foarte amabil.

– Acum, pisicuţo, hai să mergem la Flint's. Mă simt în al nouălea cer, iar cele o sută de lire îmi ard buzunarul. Hai să plecăm!

– Vrei să spui că aiurita aia de verişoară a ta stă acum singură-singurică în casă cu, nici mai mult nici mai puţin, o raclă funerară larg deschisă tocmai acolo, în salon?

– Las-o în plata Domnului!

Cu o mişcare sprintenă, Henry apucă blana de vulpe argintie, pe care i-o cumpărase, şi i-o puse pe umeri, apoi o trase afară din cabină, spre intrarea artiştilor.

Cînd ajunseră, Flint's era plin pînă la refuz. Pe ea o deranjau fumul şi mirosul de băutură; dar îi plăcea să fie în compania lui aici, cînd el avea bani şi chef. În timp ce o conduse spre ruletă, o sărută pe obraz.

– Ştii regula. Stai în stînga şi numai în stînga mea. Asta mi-aduce întotdeauna noroc.

Daisy încuviinţă din cap. Să priveşti toţi domnii distinşi din această încăpere; şi femeile încărcate de bijuterii. Iar acum, acest lucru caraghios la gît. Chestia asta o neliniştea.

Julie tresări; ce era acel sunet? Aflîndu-se singură în biblioteca plină de umbră, se simţi cuprinsă de o vagă stare de nelinişte.

Nu mai era nimeni prin preajmă, dar ar fi putut jura că auzise pe cineva. Nu un pas, nu. Doar acele sunete aproape imperceptibile care trădau prezenţa unei alte persoane în cameră, foarte aproape de ea.

Se uită la mumia care dormea în racla ei şi care, în semiîntuneric, părea acoperită cu un strat subţire de cenuşă. Şi ce expresie sumbră, meditativă, avea. Julie, într-adevăr, nu observase acest lucru înainte. Mumia avea un asemenea aer, încît amintea foarte mult de cineva care se luptă cu un coşmar. Julie aproape văzu o cută pe frunte.

Era bucuroasă acum că nu fusese pus capacul? Nu era sigură. Dar era prea tîrziu. Jurase să nu se atingă de aceste

lucruri; şi trebuia să se ducă la culcare; nu fusese niciodată atît de obosită ca în acel moment. Vechii prieteni ai tatălui ei zăboviseră prea mult. Apoi năvăliseră gazetarii. Ce obrăznicie nemaipomenită! Paznicii reuşiseră, pînă la urmă, să-i de afară, dar nu şi să-i împiedice să facă o serie de poze cu mumia.

Acum ceasul bătea ora unu. Nu era nimeni prin preajmă. Atunci ea de ce tremura? Se duse repede la uşa din faţă şi era pe punctul de a trage zăvorul cînd îşi aminti de Henry. El avea obligaţia să-i fie însoţitor şi protector. Straniu era faptul că, de cînd venise acasă, el nu-i spusese nici un cuvînt amabil. Şi el, desigur, nu era în camera lui de la etaj. Dar cu toate acestea... Lăsă uşa nezăvorîtă.

Era straşnic de frig cînd coborî în strada pustie. Îşi puse în mare viteză mănuşile.

N-ar fi trebuit s-o pălmuiască, gînd el. Dar ea n-ar fi trebuit să intervină, lua-o-ar naiba. El ştia ce face. Îşi sporise banii de zece ori! Măcar la acea ultimă aruncare... Apoi, în timp ce el se pregătea să semneze o notă, ea intervenise.

– Dar nu trebuie!

Enervant felul în care ceilalţi se uitau la el. El ştia ce datorează. Ştia ce face. Iar Sharples era acolo, canalia aia! Ca şi cînd i-ar fi frică de Sharples.

Sharples era acela care venea acum de pe străduţa din faţă. Deocamdată, nu era sută la sută sigur. Era atît de întuneric, cu ceaţa vălurindu-se pînă aproape de sol, dar în dunga de lumină a ferestrei de sus, îi văzu faţa ciupită de vărsat.

– Dă-te la o parte din calea mea!

– Alt ghinion, domnule? spuse Sharples, intrînd în cadenţă alături de el. Domnişorica vă costă bani. Ea a fost totdeauna costisitoare, domnule, chiar şi atunci cînd lucra pentru mine. Iar eu sînt un om generos, să ştiţi.

– Lasă-mă în pace, descreieratule!

Henry grăbi pasul. Becul era mult mai departe. Şi nu era nici un taxi la ora aceea.

– Nu fără o mică dobîndă la împrumut, domnule.

Henry se opri. Moneda cu efigia Cleopatrei. O să-şi dea seama imbecilul de valoarea ei? Simţi deodată degetele individului înfigîndu-i-se în braţ.

– Cum îndrăzneşti?

Se smulse din strînsoare şi îşi continuă drumul. Apoi scoase încet moneda din buzunarul interior al hainei, o ţinu în lumina slabă şi ridică din sprînceană, privind la bărbatul care i-o luă imediat din palmă.

– Ah, asta-i o frumuseţe, domnule. O adevărată frumuseţe a... ha... o... logică!

O întoarse pe partea cealaltă, ca şi cînd inscripţiile ar fi însemnat, cu adevărat, ceva pentru el.

– Ai şterpelit-o, nu-i aşa, domnule? Din comoara unchiului dumitale, am dreptate?

– Ia-o sau dă-mi-o înapoi!

Sharples strînse moneda în pumn, ca un om care face o scamatorie pentru un copil.

– Nici usturoi n-ai mîncat, nici gura nu-ţi miroase, nu-i aşa, domnule? zise el, vîrîndu-şi moneda în buzunar. Mai era acolo, mai sufla, domnule, cînd i-ai şterpelit moneda? Sau ai aşteptat pînă şi-a dat duhul?

– Du-te dracului!

– Asta n-o să rezolve problema, domnule, nici vorbă. Asta nu acoperă datoria pe care o ai faţă de mine şi faţă de domnii de la Flint's, domnule.

Henry se întoarse brusc pe călcîie, îşi potrivi puţin cilindrul pe care i-l deranjase vîntul biciuitor şi iuţi pasul spre colţ. Îl auzea în urma lui pe Sharples pocnindu-şi tocurile de trotuar. Şi nu era nimeni înainte, în întunericul neguros, şi nimeni în urmă, iar acea mică dungă de lumină de la uşa lui Flint's nu se mai vedea.

Îl auzi pe Sharples apropiindu-se tot mai mult. Băga mîna în buzunaul hainei după cuţit. Îl scoase încet-încet afară, îi dezveli tăişul şi strînse zdravăn mînerul.

Deodată, simţi că Sharples îi sare în spate.

– Îmi pare că nu-ţi strică o mică lecţie de cum să-ţi plăteşti datoriile, domnule, îi spuse pungaşul.

Mîna lui Sharples alunecă pe umărul lui Henry, dar acesta se întoarse rapid, lovindu-l cu genunchiul şi dezechilibrîndu-l pentru o clipă. Henry ţinti vesta de mătase lucioasă a adversarului, acolo unde cuţitul putea pătrunde, cu uşurinţă, printre coaste. Şi, spre mirarea lui, îl simţi înfigîndu-se în pieptul individului pe care-l văzu dezvelindu-şi albul dinţilor într-un ţipăt sec.

– Nemernicule! Ţi-am spus să mă laşi în pace!

Scoase cuţitul şi-l înfipse din nou în individ. Auzi mătasea pîrîind de data aceasta şi se dădu înapoi, tremurînd ca varga.

Sharples făcu cîţiva paşi şovăitori. Apoi se prăbuşi în genunchi. Adus de umeri, se lăsă în faţă. Apoi se ridică uşor într-o parte, corpul îşi pierdu toată vlaga şi se prăbuşi pe pavaj.

Henry nu-i putu vedea faţa în întuneric. Văzu numai corpul fără viaţă lăţit jos. Frigul muşcător al nopţii îl paralizase. Inima îi bătea în urechi, aşa cum îi bătuse în camera din Egipt, cînd îl privise pe Lawrence mort, întins pe pardoseală.

„Da, să-l ia dracul! N-ar fi trebuit să încerce chestia asta cu mine!“ Se sufoca de furie. Nu-şi putea mişca mîna dreaptă, încleştată pe cuţit, aşa de îngheţată era, cu toată mănuşa în care era îmbrăcată. Cu mare grijă, îşi ridică mîna stîngă, închise cuţitul şi-l puse la locul lui.

Îşi plimbă privirile de la dreapta la stînga. Întuneric, linişte. Numai huruitul înfundat al unui automobil pe o stradă îndepărtată. Se auzea apa picurînd undeva, ca dintr-o ţeavă spartă. Deasupra, cerul pălea tot mai mult, bătînd în culoarea ardeziei.

Îngenunche în întunericul tot mai inconsistent. Întinse din nou mîna spre mătasea sclipitoare a vestei şi, atent să nu atingă marea pată umedă şi întunecată, ajunse sub reverul hainei. Portofelul victimei. Gros, doldora de bani!

Nici măcar nu zăbovi asupra conţinutului. În schimb, îi dădu drumul în acelaşi buzunar cu cuţitul. Apoi se întoarse brusc, îşi ridică bărbia şi se îndepărtă cu paşi vioi şi sacadaţi. Începu chiar să fluiere.

Mai tîrziu, aşezat confortabil pe locul din spate al unui taxi, scoase portofelul. Trei sute de lire. Într-adevăr, asta nu pica rău. Dar, privind uimit la teancul de bancnote soioase, îl cuprinse panica. Se părea că nu poate să vorbească sau să se mişte, iar cînd privi pe geamul taxiului, văzu numai cerul cenuşiu şi murdar deasupra acoperişurilor posomorîte. Şi se părea că nu doreşte nimic şi nici că ar putea dori ceva care să-i aline disperarea în care se afla.

Trei sute de lire. Dar nu pentru asta ucisese un om. Păi, cine putea spune că el a ucis pe cineva! Lawrence, unchiul său, murise de apoplexie la Cairo. Iar în privinţa lui Sharples, un cămătar mizerabil cu care făcuse cunoştinţă într-o seară la Flint's; ei bine, pe acesta îl omorîse unul dintre acoliţii săi. I-a sărit în spinare pe o stradă întunecoasă şi i-a împlîntat cuţitul în coaste.

Desigur, asta se întîmplase. Cine să-l amestece pe el în aceste treburi josnice?

El era Henry Stratford, vicepreşedinte al firmei Stratford Shipping, membru al unei distinse familii, bărbat cu perspectiva imediată de a intra, prin căsătorie, în familia contelui de Rutherford. Nimeni n-ar îndrăzni...

Acum va trece pe la verişoara lui. Îi va spune că nu prea i-a mers bine. Şi ea, desigur, o să-i sară în ajutor cu o sumă destul de confortabilă, poate de trei ori mai mare decît cea pe care o avea asupra lui, pentru că ea, Julie, va înţelege că aceste pierderi sînt un lucru temporar. Asta va fi o bună ocazie de reapropiere.

Verişoara lui, singura lui soră. Cîndva, Julie şi el se iubiseră. Se iubiseră aşa cum numai o soră şi un frate se pot iubi. El o s-o facă să-şi reamintească... Ea n-o să-l deranjeze cu nimic, aşa că se va putea odihni un pic.

Necazul cel mare, în ultimul timp, era că nu se putea odihni.

3.

JULIE COBORÎ agale, în papuci, scările, cu părul castaniu revărsat în valuri peste umeri şi ceafă, cu faldurile capotului de dantelă într-o mînă, ca să nu se împiedice în el.

Cînd intră în bibliotecă, înainte de orice, văzu soarele, marea şi binecuvîntata revărsare de lumină galbenă umplînd aera dincolo de uşile deschise, un izvor de raze orbitoare printre ferigi, în apa jucăuşă a fîntînii şi în frunzişul verde unduind sub plafonul de sticlă.

Lungi raze piezişe căzdeau în colţul umbros pe masca lui Ramses cel Blestemat, pe culorile întunecoase ale covorului oriental şi pe mumia însăşi, care şedea în picioare în racla ei deschisă, cu faţa şi membrele bine înfăşurate, devenite acum aurii în ceaţa uşoară, aurii ca nisipul deşertului la amiază.

Camera se lumină în faţa ochilor lui Julie. Soarele exploda brusc peste monedele de aur cu efigia Cleopatrei de pe patul lor de catifea. Stîrni reflexe strălucitoare în marmura netedă a bustului Cleopatrei, cu ochii de mironosiţă pe jumătate închişi. Învălui alabastrul translucid al lungului şir de borcane. Puse în valoare mici frînturi şi piese de aur vechi, răspîndite prin încăpere, precum şi titlurile aurii ale multelor cărţi legate

în piele. Sublinie, pe masa de lucru, numele „Lawrence Stratford", adînc gravat pe coperta de catifea a jurnalului.

Julie rămase nemişcată în picioare, căldura invadînd-o din toate părţile. Mirosul misterios de mucegai devenea din ce în ce mai imperceptibil. Şi mumia, mumia părea că se mişcă în lumina tot mai intensă, ca şi cînd ar fi reacţionat la sporul de căldură, că suspină aproape ca o floare ce-şi deschide petalele. Ce iluzie chinuitoare! Firește, mumia nu se mişcase deloc; dar, cumva, părea mai plină, umerii şi braţele ei puternice păreau mai rotunjite, degetele, ca şi cînd ar fi fost vii, păreau că tind către ceva.

– Ramses..., şopti Julie.

Se auzi din nou acel sunet, sunetul care o înfiorase cu o noapte înainte. Dar nu, de fapt, nu era un sunet. Era numai răsuflarea acestei case mari. A grinzilor şi a tapetului, în căldura dimineţii. Închise ochii preţ de o clipă. Apoi pasul Ritei răsună în salon. Desigur, Rita fusese... Sunetul acela era bătaia inimii ei, respiraţia ei, foşnetul hainelor ei în mişcare.

– Mie, domnişoară, nu-mi place aşa ceva în casă, spuse Rita.

Ea producea acel sunet cînd ştergea cu pămătuful praful de pe mobila din sufragerie?

Julie nu se întoarse să vadă ce mai era în spatele ei. Era concentrată asupra mumiei. Iat-o apropiindu-se de aceasta şi privind-o drept în faţă. Dumnezeule, ea n-o văzuse cu adevărat seara trecută! Nu o văzuse aşa ca acum, în această revărsare de lumină şi căldură. Ceea ce avea în faţă fusese cîndva un bărbat viu, ferecat acum pentru totdeauna în giulgiuri.

– Vă spun drept, domnişoară, se înfioară carnea pe mine.

– Nu fi absurdă, Rita! Ca o fată bună ce eşti, adu-mi nişte cafea!

Julie se apropie şi mai mult de sicriu. Îl putea atinge dacă voia. La urma urmei, nu era nimeni care s-o oprească. Aşteptă puţin pînă se îndepărtă Rita, pînă cînd auzi uşa de la bucătărie deschizîndu-se şi închizîndu-se. În momentul

acesta, fără să şovăie, întinse mîna şi pipăi bandajul de pînză care acoperea braţul drept. Prea moale, prea fragil. Şi încălzit de soare!

– Nu, aici nu e bine pentru tine, nu-i aşa? întrebă ea privind ochii mumiei, ca şi cînd ar fi fost o impoliteţe să procedeze altfel. Dar eu nu vreau ca ei să te ia de aici. O să-mi fie dor de tine cînd n-o să mai fii aici. N-o să-i las să te deschidă. Îţi promit!

Era păr castaniu închis ce se vedea sub bandajul din jurul craniului. Părea a fi foarte des, era bine lipit de craniu, dînd astfel impresia groaznică de calviţie. Dar înfăţişarea de ansamblu o impresiona cu adevărat şi o făcea să treacă peste detalii. Făptura respectivă avea un contur distinct, cam ca acela al unei sculpturi frumoase. Un Ramses înalt, lat în umeri, cu capul înclinat, cu mîinile în atitudinea aceea de resemnare.

Cuvintele din jurnal îi reveneau cu o claritate dureroasă.

– Tu *eşti* nemuritor, dragul meu, rosti ea. Tatăl meu s-a îngrijit de asta. Poţi să ne blestemi că ţi-am deschis mormîntul, dar mii de oameni vor veni să te vadă; în cele din urmă, mii de oameni îţi vor rosti numele. Tu vei trăi de-a pururi...

Totul era atît de straniu, încît Julie era pe punctul de a izbucni în plîns. Tatăl ei mort... Şi descoperirea aceasta care însemnase atît de mult pentru el... Tatăl într-un mormînt anonim, la Cairo, aşa cum şi-o dorise; iar Ramses cel Blestemat devenit atracţia Londrei.

Pe neaşteptate, vocea lui Henry o făcu să tresară:

– Tu îi vorbeşti blestematului de obiect exact aşa cum îi vorbea tatăl tău.

– Vai de mine, n-am ştiut că eşti aici! De unde ai apărut?

Henry stătea în arcada dintre cele două saloane, cu pelerina de mătase atîrnîndu-i neglijent de un umăr. Nebărbierit, foarte probabil beat. Şi acel zîmbet al lui care îţi îngheaţă sîngele în vine.

– Eu sînt însărcinat să am grijă de tine, spuse el, îţi aminteşti?

– Da, desigur. Sînt sigură că pentru tine este o mare plăcere.

– Unde este cheia de la bufetul cu băuturi? E încuiat, nu-i aşa? De ce naiba face Oscar chestia asta?

– Oscar lipseşte pînă mîine. Poate vrei cafea. Asta ţi-ar face bine.

– Mi-ar face bine acum, dragă verişoară?

Înaintînd arogant spre ea, îşi scoase pelerina. Cu ochii explora camera egipteană, de parcă ceva îl deranja acolo.

– Tu n-ai să mă laşi niciodată în pană, nu-i aşa? întrebă el şi din nou schiţă fulgerător zîmbetul acela amar. Tovarăşa mea de joacă din copilărie, verişoara mea, surioara mea! Nu pot să sufăr cafeaua. Vreau vin de Porto sau sherry.

– Păi, n-am, spuse ea. Du-te sus şi culcă-te, ca să-ţi treacă dorul de vin, ăsta-i leacul!

Rita venise la uşă, aşteptînd parcă instrucţiuni.

– Rita, te rog fă cafea şi pentru domnul Stratford! spuse Julie, văzînd că el nu se mişcase din loc.

Era foarte clar că n-avea să plece nicăieri. Privea fix la mumie, de parcă aceasta i-ar fi inspirat spaimă.

– Chiar aşa îi vorbea tata? întrebă ea. Aşa ca mine?

El nu-i răspunse imediat. Se întoarse şi, pe cît de dărîmat, pe atît de arogant, se duse să examineze borcanele de alabastru.

– Da, îi vorbea, ca şi cînd mumia i-ar fi putut răspunde. Mai ales în latineşte. Dacă vrei să ştii, tatăl tău a fost bolnav cîtva timp. Prea mulţi ani petrecuţi în arşiţa deşertului şi prea mare risipă de bani pe cadavre şi statui, pe brelocuri şi fleacuri.

Cît de mult o răneau cuvintele lui. Atîta dispreţ, ba chiar atîta ură... Cu spatele la Julie, Henry zăbovi în faţa unui borcan. Oglinda o ajută să-şi vadă vărul încruntîndu-se la exponat.

– Erau banii *lui*, nu-i aşa? îl întrebă ea. A făcut destul pentru noi toţi sau aşa credea el.

El făcu o întoarcere bruscă pe loc:

– Asta ce vrea să însemne?

– Păi, tu nu te-ai gospodărit chiar de nota zece, nu-i aşa?

– Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Cine eşti tu să mă judeci pe mine? o întrebă.

Deodată, cu soarele luminîndu-i faţa, el păru de o răutate înfricoşătoare.

– Şi ce-i cu acţionarii de la Stratford Shipping? Ai făcut tot ce-ai putut pentru ei? Sau nici acest lucru n-am dreptul să-l judec?

– Fii atentă, fetiţo, replică el.

Se apropie de ea. Aruncă o privire aroganta în stînga, către mumie, de parcă aceasta ar fi fost o altă prezenţă, o persoană reală, apoi îşi întoarse puţin umărul şi îşi privi verişoara, cu pleoapele întredeschise:

– Tata şi cu mine sîntem singurele rude care ţi-au rămas. Poate că nu-ţi trece prin cap cîtă nevoie ai de noi... În definitiv, ce ştii tu despe comerţ şi navigaţie?

Ce lucru curios! El tocmai realizase ceva, ca apoi să compromită totul. Ea avea nevoie de amîndoi, dar asta n-avea nici o legătură cu comerţul şi navigaţia. Avea nevoie de ei pentru că ei erau sîngele ei, iar cît priveşte comerţul şi navigaţia, ducă-se dracului!

Nu voia să-şi dezvăluie durerea în faţa lui. Întoarse capul în altă parte şi privi în lungul celor două saloane, spre ferestrele spălăcite dinspre nord, de pe faţada casei, acolo unde dimineaţa părea că are slabe şanse să se instaleze.

– Ştiu şi eu să adun doi şi cu doi. Şi asta mă pune într-o situaţie foarte ingrată şi penibilă.

Avu un sentiment de uşurare văzînd-o pe Rita venind din salon. Cu spinarea arcuită ca sub o povară, servitoarea aduse cafeaua într-un serviciu de argint greu. Îl puse pe masa din centrul salonului din fund, doar la cîţiva paşi de locul unde se afla Julie.

– Mulţumesc, dragă. Atît deocamdată, zise ea.

Aruncînd o privire scurtă şi pătrunzătoare spre sicriu, Rita se retrase. Julie era, din nou, singură în acest moment

extrem de penibil. Se întoarse fără grabă şi îl văzu pe Henry stînd chiar în faţa lui Ramses.

– Atunci, ar trebui să intru direct în subiect, zise şi se întoarse, ca să fie cu faţa spre ea.

Îşi duse mîna la cravata de mătase, îi desfăcu nodul, şi-o trase de la gît şi şi-o înfundă în buzunar. Aproape că-şi tîrşîi picioarele cînd se apropie de ea.

– Ştiu ce vrei, spuse ea. Ştiu ce vreţi tu şi unchiul Randolph. Şi, ce e mai important, ştiu de ce aveţi nevoie amîndoi. Ceea ce v-a lăsat tata n-o să poată să vă acopere datoriile. Doamne, aţi dus totul de rîpă!

– Eşti atît de ipocrită, replică Henry.

Stătea doar la un pas de ea acum, cu spatele la mumie şi la soarele strălucitor.

– Feminista, mica specialistă în arheologie. Acum o să-ţi încerci mîna în afaceri, nu-i aşa?

– O să-ncerc, îi răspunse ea cu răceală pentru că iritarea lui o stimula pe a ei. Ce mai pot face? Să las toate astea să treacă printre degetele tatălui tău! Ah, mi-e milă de tine!

– Ce vrei să spui?

Lui Henry îi mirosea gura a băutură. Avea faţa umbrită de ţepii bărbii nerase.

– Că o să ne ceri demisiile? Asta vrei să spui?

– Încă nu ştiu...

Julie îi întoarse spatele. Se duse în salonul din faţă şi deschise micul *secretaire*. Se aşeză în faţa lui, scoase carnetul de cecuri şi deschise călimara.

În timp ce completă cecul, îl auzi în spate pe Henry plimbîndu-se.

– Spune-mi, vere, este bine cînd ai mai mult decît poţi cheltui, mai mult decît poţi număra? Cînd n-ai făcut nimic ca să meriţi aceşti bani?

Fără să-l privească, se întoarse şi-i dădu cecul. Se ridică şi se duse la fereastra din faţă. Ridică perdeaua de dantelă şi se uită afară, în stradă. „Te rog pleacă, Henry", zise ea în

gînd, tristă şi dezamăgită. Nu voia să-şi jignească unchiul. Nu voia să jignească pe nimeni. Dar ce putea face? Ştia de ani de zile de matrapazlîcurile lui Randolph. Discutase cu tatăl ei chestiunea aceasta ultima dată cînd fusese la Cairo. Desigur, Lawrence intenţionase să ia situaţia în propriile mîini, totdeauna îl însufleţise această idee. Dar acum, toată responsabilitatea cădea asupra ei.

Se întoarse brusc. Liniştea o tulbura. Îl văzu pe Henry stînd în picioare în camera egipteană. Simţea că o ţintuieşte cu ochii lui reci şi aparent lipsiţi de viaţă:

– După ce te măriţi cu Alex, ai să ne dezmoşteneşti?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Henry! Du-te şi lasă-mă în pace!

Era ceva derutant în înfăţişarea lui, în trăsăturile aspre ale feţei. Nu mai era tînăr, nu-i aşa? Părea că îmbătrînise în năravurile, păcatele şi deziluziile lui. „Ai milă, gîndi. Ce poţi face ca să-l ajuţi? Dă-i o avere şi o termină în două săptămîni..." Julie reveni în poziţia iniţială şi privi afară, la strada în plină iarnă londoneză.

Trecători matinali. Bona de vizavi cu gemenii în cărucior-ul de răchită. Un bătrîn trecînd grăbit, cu un ziar la subsuoară. Şi paznicul de la British Museum, tîrîndu-şi picioarele alene pe treptele din faţă, chiar pe sub fereastra ei. În jocul străzii, în faţă la Randolph, Sally, fata în casă, în pragul uşii principale, scuturînd un covor, convinsă că nu se trezise nimeni care s-o vadă.

De ce nu se auzea nici un sunet în spatele ei, în saloanele duble? De ce Henry nu dădea buzna, trîntind uşa din faţă? Poate că plecase, dar nu, ea auzi deodată un mic zgomot de paşi furişaţi, o linguriţă atingînd ceva de porţelan. Banala cafea.

– Nu ştiu cum s-a putut ajunge aici, spuse ea, cu ochii încă la spectacolul străzii. Fonduri de încredere, salarii, prime, voi aveţi totul, voi amîndoi.

– Nu, nu totul, draga mea, zise el. Tu ai totul.

Sunet de cafea turnată.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Eu nu vreau această ceartă mai mult decît o vrei tu. Vino! Stai jos! Hai să bem împreună cîte o ceaşcă de cafea, ca nişte oameni civilizaţi.

Ea nu se putea mişca. Gestul părea mai sinistru decît iritarea lui.

– Hai, bea o cafea cu mine, Julie.

Exista vreo ieşire din situaţie? Cu privirile abătute, ridicînd ochii numai atunci cînd acest lucru părea inevitabil, se ridică şi se îndreptă spre masă, unde o aştepta Henry, pregătit să-i ofere o ceaşcă aburindă.

Era ceva inexplicabil de ciudat în gestul lui, în felul în care o îmbia, în expresia foarte ştearsă a feţei lui.

Dar toate acestea nu durară mai mult de o secundă. Pentru că ceea ce văzu ea în spatele lui fu de natură să-i îngheţe sîngele în vine. Raţiunea nu putea admite aşa ceva, dar mărturia simţurilor era de netăgăduit.

Mumia se mişca. De pe braţu-i drept, pe care-l ţinea întins, atîrnau feşile rupte, deoarece îşi părăsise cutia aurie! Julie vru să ţipe, dar strigătul îi îngheţă în gît. Arătarea venea spre ea, spre Henry, care stătea cu spatele la sicriu – cu un mers nesigur, tîrşîit, cu braţul întins înainte, stîrnind praful din pînza intrată în putrefacţie. Un miros pătrunzător de praf şi descompunere umplea camera.

– Ce dracu se-ntîmplă cu tine? întrebă Henry.

Dar arătarea era acum imediat în spatele lui. Mîna întinsă îi cuprinse gîtul acestuia.

Ţipătul lui Julie nu se putu elibera. Înmărmurită, nu auzi decît un slab strigăt interior, de felul celor sufocate de neputinţă, din coşmarurile ei cele mai apăsătoare.

Henry se întoarse, ridicînd instinctiv mîinile pentru a se apăra. Ceaşca de cafea căzu, zornăind pe tava de argint. Un hîrîit i se desprinse de pe buze în timp ce se lupta cu arătarea care-l strangula. Îşi înfipse degetele în giulgiul murdar; misterioasa plăsmuire îşi desprinse braţul stîng din bandaje,

încercînd să-şi imobilizeze victima cu amîndouă mîinile şi stîrnind rotocoale de praf.

Cu un ţipăt ruşinos, Henry aruncă creatura de pe el şi căzu în mîini. Într-o clipă fu în picioare şi, mişcîndu-se repede, traversă covorul. Se strecură în fugă prin camera din faţă şi peste plăcile de marmură ale holului, pînă la uşă.

Fără grai, îngrozită, Julie se holba la înspăimîntătoarea creatură care îngenunchease lîngă masa din mijloc. Arătarea gîfîia, se lupta cu lipsa de aer. Julie abia auzi uşa din faţă deschizîndu-se şi închizîndu-se cu zgomot.

Niciodată în viaţa ei nu mai trăise momente atît de lipsite de logică. Cuprinsă de un tremur violent, se dădu îngrozită înapoi din faţa acestei fiinţe în zdrenţe, din faţa acestui mort care revenise la viaţă şi care părea acum incapabil să se ridice pe picioare.

Oare se uita la ea? Ochi erau aceia care se vedeau lucind prin bandajele scămoşate? Ochi albaştri? Întinse mîna spre Julie. Un fior rece, involuntar, o străbătu pe fiica lui Lawrence Stratford. O cuprinse un val de ameţeală. „Să nu leşini! Orice s-ar întîmpla, să nu leşini."

Deodată, arătarea se răsuci. Cu un aer de mare chibzuinţă, îşi privi sicriul sau atenţia ei se îndreptă spre sera inundată de lumina ce venea prin acoperiş? Stătea întinsă pe covor, de parcă s-ar fi aflat la capătul puterilor, apoi întinse mîna spre ceva, ca şi cînd ar fi năzuit spre ampla revărsare a soarelui matinal.

Julie îi auzi din nou răsuflarea. Trăieşte! Dumnezeule, trăieşte! Se căznea să înainteze, ridicîndu-şi puţin bustul puternic de pe covor şi ajutîndu-se cu mişcări încete ale genunchilor.

Din salonul plin de umbră, se îndepărtă tîrîş, puţin cîte puţin, pînă cînd ajunse în cel mai îndepărtat loc, unde razele soarelui pătrundeau în bibliotecă. Se opri acolo şi păru să respire adînc, ca şi cînd, în realitate, n-ar fi inspirat aer, ci lumină. Se ridică pe coate puţin mai sus şi începu, din nou cu mare iuţeală, să se tîrască spre seră. Picioarele trăgeau după ele ban-

dajele de pînză. Pe covor se formase o dîră de praf. Feşile de pe braţe îi căzuseră fîşii-fîşii. Pînza atîrnîndă părea că se destramă.

Fără să-şi fi propus în mod expres, Julie mergea în urma mumiei, păstrînd o distanţă de siguranţă. Era cu totul incapabilă de a se abţine să nu o mai urmărească sau să nu o mai privească cu ochii măriţi, de parcă ar fi fost hipnotizată de înaintarea îndîrjită prin uşile serei.

Fiinţa se mişca spre locul cel mai încălzit de soare şi deodată se opri lîngă fîntînă şi se întoarse pe spate. O mînă o întinse spre tavan; cealaltă îi căzu moale pe piept.

Fără să facă zgomot, Julie intră în seră. Nefiind încă în stare să-şi stăpînească tremurul, se apropie din ce în ce mai mult, pînă ajunse să o privească direct.

Trupul se împlinea în lumina soarelui! Sub ochii ei, musafirul devenea din ce în ce mai robust! Auzea cum se desface giulgiul, eliberîndu-l. Îi vedea pieptul mărindu-se, în ritmul unei respiraţii regulate.

Şi faţa, Dumnezeule, faţa. Erau ochi, ochi mari, de un albastru strălucitor sub acoperămîntul subţire. Creatura se ridică brusc şi-şi slăbi bandajele. Da, mari şi frumoşi ochi albaştri. După ce mai rupse o parte din materialul cu care era acoperit, îşi scoase fîşiile de pînză de pe cap şi îşi dezveli părul castaniu.

Apoi, cu o graţie liniştită, se ridică pe genunchi şi îşi vîrî în fîntînă mîinile bandajate, ducîndu-şi la buze apa scînteietoare. Bău apă cu nesaţ; înghiţea şi ofta. Apoi se opri şi se întoarse spre Julie, continuînd să-şi şteargă stratul gros de cenuşă de pe faţă.

Un bărbat care o privea! Ochii albaştri ai unui bărbat inteligent o priveau!

Ţipătul acela se ridică din nou, dar rămase ferecat. Numai un oftat discret se auzi din ea. Sau fusese un gîfîit? Julie îşi dădu seama că făcuse un pas înapoi. Fiinţa se ridică în picioare.

Julie ridică acum cît era de lung şi se uită calm la ea, degetele-i lucrînd aproape mecanic la îndepărtarea bandajului putred care-i prinsese capul ca o pînză de păianjen. Da, avea păr ondulat, castaniu închis care-i ajungea pînă sub urechi şi-i

venea uşor peste frunte. În timp ce ochii o priveau, ochii lui făceau dovada puterii de a fascina. Dumnezeule mare, imaginaţi-vă! O privea, iar ea era fascinată...

Ea era pe punctul de a leşina. Citise despre asta. Ştia ce este asta, deşi nu i se întîmplase niciodată. Dar pămîntul îi fugea, cu totul, de sub picioare, iar lucrurile începeau să se întunece. Nu. Pînă aici! Nu putea să leşine în timp ce acest musafir o cerceta cu privirea.

Aceasta era mumia revenită la viaţă!

Se întoarse în camera egipteană, cu picioarele tremurînd, cu trupul acoperit de transpiraţie; cu mîinile agăţate de capotul de dantelă.

Fiinţa o urmări, parcă sincer curios să vadă ce intenţiona să facă. Apoi îşi îndepărtă mai multe bandaje de la gît, de la umeri şi de pe piept. Puternicul lui piept dezgolit.

Julie închise ochii, apoi îi deschise încet. Era tot acolo, cu acele braţe puternice şi cu praful căzînd din luciosul lui păr castaniu.

El făcu un pas spre ea. Ea se dădu înapoi. El mai făcu un pas. Ea se dădu şi mai înapoi. De fapt, prin bibliotecă, merse numai cu spatele. Foarte curînd, simţi în spate masa din mijloc a celui de-al doilea salon. Atinse cu mîinile marginea tăvii de argint pe care o folosea la cafea..

Musafirul făcu cîţiva paşi liniştiţi, egali, spre ea – acest fenomen, acest bărbat frumos cu trupul splendid şi ochii mari, de un albastru ce exprima blîndeţea.

Dumnezeule mare, îţi puteai pierde minţile! Ce dacă era frumos?! Cu puţin timp în urmă, încercase să-l strangulezе pe Henry! Se învîrti ca o sfîrleză în jurul mesei, pipăind în stînga şi în dreapta ei, spre uşile din faţă ale salonului.

Musafirul se opri cînd ajunse la masă. Privi la ibricul de argint şi la ceaşca răsturnată. Luă ceva de pe tavă. Ce era? O batistă mototolită. Henry o lăsase acolo? Arătă cu mare precizie spre cafeaua vărsată, apoi, cu o voce moale, sonoră şi distinct masculină rosti:

– Vino să bei o ceaşcă de cafea cu mine, Julie!

Accent perfect britanic! Cuvinte cunoscute! Julie simţi cum o traversează un fior. Invitaţia nu venea de la musafirul misterios. Vai, îl imita pe Henry. Aceeaşi intonaţie precisă. Era ceea ce spusese Henry!

Musafirul întinse batista, pe care o despăturise. Pulbere albă, scînteietoare, parcă plină de cristale minuscule. Arătă cu degetul spre şirul de borcane din alabastru. Unuia dintre acestea îi lipsea capacul! Vorbi din nou cu acelaşi accent englezesc perfect şi limpede:

– Bea-ţi cafeaua, unchiule Lawrence.

De pe buzele Juliei se desprinse un oftat. Sensul invitaţiei nu lăsa nici un fel de dubiu. Julie era numai ochi, iar cuvintele respective îi răsunau în creier. Henry îi otrăvise tatăl, iar această creatură fusese de faţă la acel asasinat. Henry încercase s-o otrăvească şi pe ea. Uzînd de toate resursele ei intelectuale, încercă să-şi inducă ideea că nu este adevărat. Încercă să găsească un motiv pentru care n-ar fi fost posibil să se întîmple aşa ceva. Dar ştia că aşa fusese. La fel de sigur cum ştia că acest musafir era viu şi respira, stătea în faţa ei cu spatele la soare. Era nemuritorul Ramses, cel care, lepădîndu-se de giulgiurile putrezite, revenise la viaţă. Iar acum stătea în faţa ei, în salon.

Picioarele începeau s-o lase. N-avea cum să se opună, iar întunericul creştea. Simţind cum se prăbuşeşte, văzu figura înaltă repezindu-se înainte, se simţi prinsă de braţe puternice şi ridicată în aer, ţinută de o forţă foarte sigură, astfel încît avu aproape o senzaţie de confort.

Deschise ochii şi privi fiinţa drept în faţă. În faţa lui frumoasă. O auzi pe Rita ţipînd în vestibul. Şi întunericul crescu din nou.

– Ce naiba spui!

Randolph nu se trezise chiar de-a binelea. Se lupta să iasă de sub mormanul de cuverturi, căutîndu-şi halatul de mătase boţit, care se afla la picioarele patului.

– Îmi spui că ţi-ai lăsat verişoara acolo, singură cu mumia!

– Îţi spun că mumia a încercat să mă omoare, urlă Henry, ca un nebun. Asta îţi spun! Nenorocita aia a ieşit din sicriu şi a încercat să mă sugrume cu mîna dreaptă!

– Ptiu, unde sînt papucii mei?! Ea este singură în casa aceea, dobitocule!

Desculţ, cu halatul umflîndu-i-se în spate, ca un balon, o luă la fugă prin vestibul şi pe scări în jos.

– Mai repede, imbecilule! strigă el la fiul său, care ezita în capul scării.

Julie deschise ochii. Şedea pe sofa, iar Rita se agăţase de ea. Rita o deranja cu smiorcăielile ei.

O altă prezenţă era mumia, în picioare, chiar acolo. Nimic de domeniul imaginarului. Nici şuviţa de păr castaniu lăsată pe fruntea-i netedă şi lată. Nici adînc umbriţii ochi albaştri. Îşi desfăcuse o bună parte din materialul putred care-i acoperea trupul. Se despuiase pînă la mijloc; un zeu, pe moment asta părea. Mai ales, cu zîmbetul acela. Zîmbetul acela cald şi învăluitor.

Sub privirile ei, părul lui părea că se mişcă, de parcă ar fi crescut în clipa aceea. Era un păr mai bogat şi mai lucios decît fusese înainte ca Julie să leşine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-şi mai lua ochii de la părul misteriosului musafir? El veni mai aproape. Era cu picioarele goale, eliberate de povara giulgiurilor.

– Julie, spuse el pe un ton delicat.

– Ramses, replică ea în şoaptă.

Creatura făcu un semn cu capul, dublat de un zîmbet prelung.

– Ramses! rosti el pe un ton autoritar şi-i făcu o foarte elegantă plecăciune cu capul.

„Doamne Dumnezeule, gîndi ea, acesta este nu numai un bărbat înzestrat cu frumuseţe; acesta este cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată."

Stupefiată, Julie se forţă să se ridice în picioare. Rita stătea lipită de ea, dar Julie reuşi să o îndepărteze. Mumia o luă de mînă şi o ajută să stea în picioare.

Degetele erau calde, pline de praf. Ea se pomeni privindu-l drept în faţă. Pielea era la fel ca pielea oricărei alte fiinţe omeneşti, dar mai netedă, poate mai moale şi de o culoare mai vie, ca aceea a unui om care, în urma unei alergări, avea obrajii puţin îmbujoraţi.

Ramses îşi întoarse brusc capul. Julie sesiză şi ea acest gest. Voci afară; discuţii în contradictoriu. Un automobil oprise în faţa casei.

Rita făcu o mişcare stîngace spre fereastră, de parcă mumia ar fi încercat să o oprească.

– E poliţia, domnişoară, slavă Domnului!

– Nu, asta este un dezastru! Pune zăvorul la uşă imediat.

– Dar domnişoară...

– Pune zăvorul. Acum!

Rita alergă să execute ordinul. Julie îl luă de mînă pe Ramses.

– Hai cu mine la etaj, imediat, îi zise. Rita, pune capacul la sicriu. E uşor, aproape ca un fulg. Închide-l repede şi vino încoace.

Abia apucase Rita să tragă zăvorul că şi începuseră bătăile în uşă şi ţîrîitul soneriei. Stridentul sunet metalic din spatele casei îl făcu pe Ramses să tresară. Trecu repede cu privirea peste tavan şi peste partea din spate a casei, ca şi cînd ar fi auzit sunetul propagîndu-se prin sîrmă pînă la peretele bucătăriei.

Julie trase de el delicat, dar stăruitor şi, spre uimirea ei, el o urmă cu uşurinţă pe scări în sus.

Ea auzea mici strigăte de dezolare care veneau de la Rita. Dar Rita făcea ceea ce i se spusese. Julie auzi un zgomot cînd capacul sicriului alunecă la loc.

Iar Ramses rămăsese cu ochii la tapet, la portretele înrămate, la raftul cu bibelouri cuibărit în ungherul din capul

scărilor. Privea la fereastra cu geamuri colorate, la covorul de lînă cu desenul de pene şi frunze răsucite.

Bătăile în uşă deveneau de-a dreptul insuportabile. Julie îl auzea pe unchiul ei Randolph strigînd-o pe nume.

– Ce să fac, domnişoară? strigă Rita.

– Vino sus imediat!

Julie privi la Ramses, care, la rîndu-i, o urmărea, cu un amestec straniu de răbdare şi voioşie.

– Arăţi normal, şopti ea. Perfect normal. Frumos, dar normal. Îl trase mai departe în vestibul. Baia, Rita! strigă la Rita care, şovăitoare şi tremurînd, tocmai apăruse în spatele lui. Repede! Dă drumul la apă.

Îl conduse în continuare spre partea din faţă a casei. Rita trecu în grabă pe lîngă ei. Preţ de un minut bătăile în uşă încetară. Julie auzi o cheie răsucindu-se în broască. Dar noroc cu zăvorul, slavă Domnului! Bătăile reîncepură.

Ramses îi zîmbea acum cu adevărat, ca şi cînd s-ar fi pregătit să rîdă. El aruncă o privire atentă spre dormitor cînd trecu pe lîngă el. Deodată, văzu, deasupra capului, candelabrul electric legat de tavan printr-un lanţ prăfuit. Beculeţele aprinse păreau şterse în lumina zilei, dar continuau să ardă, iar Ramses îşi îngustă privirea ca să studieze, pentru prima dată opunîndu-i lui Julie o blîndă împotivire.

– Mai tîrziu o să vezi toate acestea! spuse ea, intrînd în panică.

Apa vîjîia în cadă. Aburii ieşeau pe uşă afară.

El îi făcu un alt mic semn reverenţios, cu o uşoară ridicare a sprîncenelor, şi o urmă în baie. Păru să-i placă gresia strălucitoare. Se întoarse încet spre fereastră şi fu uimit de lumina soarelui care scînteia în geamurile îngheţate. Se aplecă uşor şi deschise fereastra cît mai larg, ca să poată vedea panorama acoperişurilor din faţa lui şi strălucitorul cer matinal de deasupra.

– Rita, hainele tatei, spuse Julie, cu răsuflarea tăiată, în condiţiile în care cei de-afară puteau să spargă uşa dintr-un

moment în altul. Grăbeşte-te, adu imediat halatul, papucii, o cămaşă, tot ce-ţi cade în mînă!

Ramses îşi înălţă capul şi închise ochii. Se pătrundea de lumina soarelui. Julie îi vedea părul mişcîndu-se uşor; cîteva şuviţe i se buclau pe frunte. Părul părea să se îndesească. Se îndesea.

Desigur. Ea îşi dădea seama că lumina îl trezise din somnul populat de vise. Soarele! Fusese prea slab ca să facă mai mult decît să se lupte cu Henry. Trebuia să se tîrască în lumina soarelui pentru a-şi dobîndi întreaga energie.

De jos se auzeau strigăte. „Poliţia, poliţia!" Rita veni în fugă cu o pereche de papuci în mînă şi cu un morman de îmbrăcăminte pe braţ.

– Sînt reporteri afară, domnişoară; sînt o mulţime, plus poliţia, plus unchiul dumneavoastră, Randolph.

– Da, ştiu. Du-te jos acum şi spune-le că vom coborî şi noi, dar să nu scoţi zăvorul!

Julie luă halatul de baie din mătase şi cămaşa albă şi le agăţă în cuier. Atinse umărul lui Ramses.

El se întoarse şi o privi, iar căldura spontană a zîmbetului lui o uimi.

– Britannia, rosti el încet, mişcîndu-şi ochii de la dreapta la stînga, vrînd parcă să cuprindă locul în care stăteau.

– Da, Britannia! zise ea.

O dulce şi bruscă ameţeală puse stăpînire pe ea. Arătă spre baie.

– *Lavare!*

Nu însemna asta a se spăla? El încuviinţă din cap, privind la tot ce era în jur: robinetele din alamă, aburii care se ridicau din cada adîncă. Se uită la îmbrăcăminte.

– Pentru dumneata! spuse ea, arătînd către halat, apoi către Ramses.

Oh, numai de-ar putea să-şi amintească limba latină!

– Veşminte, rosti disperată.

Atunci el rîse. Cu drăgălăşenie, cu amabilitate, cu îngăduinţă. Iar ea, cu ochii uimiţi de frumuseţea neridată, strălucitoare

a feței lui, înmărmuri din nou. Avea dinții albi și regulați, pielea impecabilă. Avea un aer straniu de stăpîn cînd se uita la ea. La urma urmei, el era Ramses cel Mare, nu-i așa? Avea să leșine din nou, dacă nu înceta cu asta.

Merse cu spatele spre ușă.

– *Reste! Lavare!* rosti ea.

Făcu gesturi rugătoare cu amîndouă mîinile. Apoi încercă să plece, dar instantaneu simți puternica lui mînă dreaptă strîngînd-o de încheietură.

Inima i se opri cu totul.

– Henry! zise el încet.

Fața lui luă un aer de amenințare, dar nu la adresa ei.

Încet-încet, ea își reveni. O auzi pe Rita strigînd la cei de afară să înceteze cu bătăile în ușă. Din stradă se auzea strigatul cuiva.

– Nu, nu te preocupa de Henry. Nu acum. O să am eu grijă de Henry, poți fi sigur.

Oh, dar el nu voia să înțeleagă asta. Julie îi făcu semn să aibă răbdare, să fie îngăduitor. Apoi se desprinse încet din strînsoarea lui. El dădu afirmativ din cap și o lăsă să plece. Ea se retrase de-a-ndăratelea, închise ușa, străbătu vestibulul și coborî scările.

– Deschide-mi ușa, Rita! strigă Randolph.

Julie aproape se poticni de treapta de jos a scărilor. Intră ca o vijelie în salon. Capacul era la locul lui pe sicriu! O să se vadă dîra aceea slabă de praf pe parchet? Dar nimeni n-o să creadă așa ceva! Nici ea n-ar fi crezut!

Se opri, închise ochii, respiră adînc, apoi îi spuse Ritei să deschidă ușa.

Se întoarse. Pe față îi apăru o expresie destul de înțepată cînd îl văzu pe Randolph, unchiul ei, intrînd în cameră, ciufulit și desculț, numai în halat. Paznicul de la muzeu era chiar în spatele lui. Mai erau doi domni care păreau polițiști în civil, despre care nu știa precis ce rost aveau.

– Ce Dumnezeu s-a întîmplat? întrebă ea. M-aţi trezit tocmai cînd dormeam aşa de bine. Cît e ceasul?

Julie privi în jur nedumerită:

– Rita, ce se întîmplă?

– Zău dacă ştiu, domnişoară! spuse Rita aproape ţipînd.

Julie îi făcu semn să tacă.

– Oh, draga mea, m-am îngrozit, răspunse Randolph. Henry zicea...

– Da? Ce zicea Henry?

Cei doi domni în paltoane examinau pata de cafea. Unul din ei se holba la batista despăturită cu pulberea albă împrăştiată pe parchet. Ce mult semăna cu zahărul în lumina soarelui! Şi iată-l şi pe Henry, şovăind în uşa vestibulului.

Preţ de un moment, îl pironi cu privirea încruntată. „El l-a omorît pe tata!" Dar nu-şi putea permite să simtă asta chiar acum. Nu-şi putea permite să creadă aşa ceva, căci ar înnebuni. Cu ochii minţii vedea din nou cum Henry îi oferă acea ceaşcă de cafea; îi vedea expresia înlemnită, faţa palidă.

– Ce e cu tine, Henry? îl întrebă cu răceală, reprimîndu-şi tremurul vocii. Acum o jumătate de oră ai zbughit-o de aici de parcă ai fi văzut un strigoi.

– Tu ştii foarte bine ce s-a întîmplat, şopti el.

Henry era lac de transpiraţie. Faţa i se făcuse albă ca varul. Îşi scoase batista şi îşi şterse buza superioară. Mîinile îi tremurau foarte tare, ceea ce Julie nu putu să nu observe.

– Ţine-ţi firea, zise Randolph, întorcîndu-se către fiul său. Acum spune: ce naiba ai văzut?

– Întrebarea este, domnişoară, spuse cel mai scund din cei doi poliţişti, dacă a fost vreun intrus în această casă.

Voce şi maniere de gentleman. Julie începea să se elibereze de teamă. Pe măsură ce vorbea, îi revenea încrederea în sine.

– Firește că nu, domnule. A văzut vărul meu vreun intrus? Henry, pesemne că ai conştiinţa încărcată. Ai halucinaţii. Eu nu am văzut pe nimeni aici.

Randolph îi aruncă o privire furioasă lui Henry. Poliţiştii nu ştiau ce să creadă.

Henry însuşi era cuprins de o mînie surdă. O fixă pe Julie cu nişte priviri de parcă ar fi vrut s-o sugrume cu propriile-i mîini. Ea îi răspunse cu acelaşi fel de privire glacială, gîndind: „Tu mi-ai ucis tatăl. M-ai fi ucis şi pe mine. Nu ştim cum să reacţionăm în asemenea momente. Nu putem şti, îşi zise ea în gînd. Singurul lucru pe care-l ştiu este că îl urăsc şi că n-am urît în viaţa mea altă fiinţă omenească."

– Racla mumiei! răbufni brusc Henry ţinîndu-se de uşă, ca şi cînd nu îndrăznea să intre în cameră. Vreau să se deschidă racla acum.

– Într-adevăr, depăşeşti orice limită. Nimeni nu se va atinge de raclă. Ea conţine o relicvă inestimabilă, care ţine de British Museum şi nu trebuie să fie expusă la aer.

– Ce naiba vrei să spui cu asta? vociferă el.

Devenea isteric.

– Fii calm! îi spuse Randolph. Am auzit destule!

De afară se auzeau zgomote, voci. Cineva venise pînă în capul scărilor şi privea atent prin uşa din faţă.

– Henry, nu vreau această tevatură în casa mea, spuse Julie scurt.

Poliţistul îl studie pe Henry cu răceală.

– Domnule, dacă doamna nu vrea să i se facă percheziţie la domiciliu...

– Aşa e, nu vreau, răspunse Julie. Cred că v-aţi pierdut o bună parte din timpul dumneavoastră. După cum vedeţi, aici nimic nu s-a clintit de la locul lui.

Firește, ceaşca de cafea era la locul ei pe tavă, iar batista, pe podea, dar Julie rămase fermă pe poziţii, purtîndu-şi privirea de la Henry la poliţist. Apoi, la celălalt poliţist, care o scruta cam cu prea mare atenţie, deşi nu scotea o vorbă.

Nici unul dintre ei nu ştia ce vedea ea: silueta lui Ramses coborînd agale scările. Acesta traversă vestibulul din faţă şi intră fără zgomot în cameră, dar ei nu-l văzură. Asta pînă cînd

Julie nu-şi mai putu lua ochii de la el, iar ceilalţi sesizară acest lucru şi se întoarseră să vadă sursa acestei fascinaţii: bărbatul înalt, cu părul castaniu, îmbrăcat într-un halat de baie din satin de culoare purpurie, care stătea în prag.

Se uita la el cu răsuflarea tăiată. Era maiestuos. Era ceea ce trebuie să fie toţi regii. Totuşi, avea aerul unuia care venea dintr-o altă lume, de la o curte regală cu supuşi aleşi dintre supraoameni. Oameni cu o energie ieşită din comun şi cu ţinută impresionantă, cu ochi vioi şi pătrunzători.

Chiar şi halatul cu reverele lui de satin avea un aer exotic pe el. Papucii erau ca aceia dintr-un mormînt antic. Cămaşa albă era neîncheiată la nasturi, totuşi faptul părea suspect de „normal", poate pentru că pielea lui avea luciul acela puternic, pentru că îşi bomba puţin pieptul înainte şi stătea cu picioarele ferm fixate pe podea în poziţie de „pe loc repaus", aşa cum nici un om al epocii noastre n-ar mai face-o. Aceasta era postura din care se comanda supunere, dar în înfăţişarea lui nu era nici urmă de aroganţă. El se uita, pur şi simplu, la ea şi la Henry, care se înroşise pînă în vîrful urechilor.

Henry privea insistent la cămaşa descheiată şi la inelul cu scarabeu pe care Ramses îl purta la mîna dreaptă. Amîndoi inspectorii îl priveau uimiţi. Randolph părea complet derutat. Recunoştea oare halatul pe care i-l dăduse fratelui său? Rita se lipise cu spatele de perete, acoperindu-şi gura cu mîinile.

– Unchiule Randolph, spuse Julie, făcînd cîţiva paşi înainte. Acesta este un bun prieten al tatei; tocmai a sosit din Egipt. Un egiptean pe care tata l-a cunoscut foarte bine. Ah... domnul Ramsey, Reginald Ramsey. Vă rog să faceţi cunoştinţă cu unchiul meu, Randolph Stratford, şi cu fiul său, Henry...

Ramses îl studie pe Randolph, apoi îşi fixă privirea din nou pe Henry. Acesta, la rîndul lui, se holba prosteşte la Ramses. Julie făcu un mic gest către Ramses, îndemnîndu-l să aibă răbdare.

– Cred că acum nu e momentul pentru reuniuni mondene, spuse ea pe un ton de jenă. Într-adevăr, sînt foarte obosita şi toate chestiile astea m-au luat prin surprindere...

– Bine, domnişoară Stratford, poate că acesta a fost domnul pe care l-a văzut vărul dumneavoastră, zise simpaticul poliţist.

– Oh, se prea poate, răspunse ea. Dar acum trebuie să am grijă de musafirul meu. N-a luat micul dejun. Trebuie...

Henry ştia! Julie îşi dădea seama de acest lucru. Ea se străduia să spună ceva amabil sau, după cum o cerea situaţia, ceva prozaic. Că era trecut de ora opt. Că îi era foame. Henry se făcu mic într-un colţ. Ramses, în spatele celor doi poliţişti, cu privirea aţintită asupra lui Henry, se duse la batistă şi, cu un gest foarte graţios şi vioi, o ridică de pe podea. În afară de Julie şi de vărul ei, nimeni nu văzu acest lucru. Sfredelindu-l cu privirea pe Henry, Ramses vîrî batista în buzunarul halatului său.

Randolph se holba perplex la Julie; unul din poliţişti, vădit lucru, se plictisea.

– Te simţi bine, draga mea? zise Randolph. Eşti sigură?

– Oh, da, sigur...

Se duse imediat la Randolph şi, luîndu-l de braţ, îl conduse pînă la uşă. Poliţiştii îi urmară.

– Eu sînt inspectorul Trent, doamnă, spuse cel vorbăreţ, iar acesta este colegul meu, sergentul Galton. Să ne chemaţi dacă aveţi nevoie de noi!

– Da, sigur, răspunse ea.

Henry era pe punctul de a exploda. Deodată, o luă la fugă, mai s-o dărîme pe Julie, trecînd ca o vijelie prin uşa deschisă şi prin mulţimea adunată pe scări.

– A fost mumia, domnule? strigă cineva. Aţi văzut mumia mergînd?

– A fost blestemul?

– Aţi păţit ceva, domnişoară Stratford?

Poliţiştii ieşiră în grabă, inspectorul Trent poruncind mulţimii să se împrăştie imediat.

– Dar ce naiba s-a întîmplat cu el? mormăi Randolph. Nu înţeleg nimic.

Julie îl strîngea de braţ din ce în ce mai tare. Nu, nu era posibil ca el să ştie ce făcuse Henry. El nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău tatălui ei. Dar cum putea fi sigură? Sub impulsul momentului, îl sărută. Îşi prinse unchiul pe după gît şi-l sărută pe obraz.

– Nu te nelinişti, unchiule Randolph! zise ea brusc, simţind că nu-şi mai poate stăpîni plînsul.

Randolph clătină din cap. Era umilit, chiar puţin înfricoşat. Urmărindu-l cum pleacă, îi păru nemaipomenit de rău pentru el. Un regret cum niciodată în viaţa ei nu mai încercase pentru nimeni. Îşi dădu seama că unchiul ei era desculţ doar după ce acesta ajunse la jumătatea străzii. Reporterii se ţineau după el. După plecarea poliţiştilor, doi reporteri se întoarseră, dar ea se retrase în grabă, trîntind uşa în urma ei. Văzu prin geam silueta îndepărtată a unchiului ei urcînd în fugă treptele din faţa casei lui.

Apoi, întorcîndu-se încet, Julie reveni în camera din faţă.

Linişte. Cîntarea şoptită a fîntînii din seră. Afară, pe stradă, un cal trecînd în trap vioi. În colţ, Rita tremurînd, cu şorţul strîns în mîinile care se mişcau cu febrilitate.

Şi Ramses, nemişcat, în mijlocul camerei. În poziţie verticală, cu braţele împreunate, cu picioarele puţin depărtate unul de altul, se uita la ea. Lumina soarelui, aurie şi caldă, forma un halou ce-l înconjura din spate, lăsîndu-i faţa în umbră. Strălucirea profundă a ochilor săi era aproape la fel de derutantă ca şi luciul intens al părului său bogat.

Pentru prima dată, pricepea înţelesul simplu al cuvîntului *regal*. Îi veni în minte un alt cuvînt, nefamiliar, dar perfect adecvat. Era cuvîntul *fermecător*. I se părea că o parte din frumuseţea lui se afla dincolo de aparenţe. Părea uimitor de inteligent şi de curios, deşi foarte stăpîn pe sine, toate acestea în acelaşi timp. Din altă lume, totuşi perfect normal. Mai grandios decît uman, şi totuşi uman.

El, pur şi simplu, o privea. Faldurile adînci ale lungului şi grecoiului halat de satin se mişcau leneş în curentul de aer cald, mîngîietor, ce venea dinspre seră.

– Rita, lasă-ne, şopti ea.

– Dar, domnişoară...

– Pleacă!

Linişte din nou. Ramses veni spre ea. Nici o urmă de zîmbet; numai o seriozitate blajină, ochii mărindu-i-se puţin cînd păru că-i studiază chipul, părul, rochia.

„Cum i s-o fi părînd acest capot străveziu din dantelă?" se întrebă ea imediat. „Dumnezeule, o fi crezînd că femeile din vremea noastră poartă asemenea lucruri acasă şi pe stradă?" Dar el nu se uita la dantelă. Se uita la forma sînilor sub mătasea moale, la conturul buzelor. Îi privi faţa din nou; nu era nici un dubiu în privinţa stării lui. I se trezise subit pasiunea. Veni mai aproape şi-i prinse umerii. Simţi strînsoarea degetelor lui calde.

– Nu, zise ea.

Scutură din cap energic şi făcu un pas înapoi. Îşi îndreptă umerii, încercînd să-şi ignore frica şi subitul, delicios frison care-i traversă şira spinării. Şi braţele.

– Nu, zise ea din nou, cu o vagă nuanţă de dezaprobare.

În timp ce-l privea, pe punctul de a fi cuprinsă de teamă, uimită de căldura din piept, el încuviinţă din cap, se trase înapoi şi zîmbi. Făcu un gest larg, dar scurt, cu mîinile. Vorbea într-o latinească molcomă. Julie recunoscu, în afară de numele ei, cuvîntul *regina* şi cuvîntul care ştia că înseamnă casă. Julie este regină în casa ei.

Ea dădu din cap afirmativ.

Oftatul ei de uşurare era imposibil de disimulat. Tremura din nou, din tot trupul. Sesiza el lucrul acesta? De bună seamă...

El făcu un gest cu înţelesul de a cere.

– *Panis*, Julie, şopti. *Vinum. Panis.*

Îşi îngustă privirea, semn că era în căutarea unui cuvînt potrivit.

– *Edere*, şopti, arătînd graţios către buzele lui.

– Oh! Ştiu ce spui. Mîncare, vrei mîncare. Vrei vin şi pîine.

Se duse în grabă la uşă.

– Rita! strigă ea. Îi este foame, Rita, trebuie să-i facem imediat rost de ceva mîncare.

Se întoarse şi-l văzu zîmbindu-i din nou, cu acea mare căldură sufletească pe care o văzuse cînd fuseseră la etaj. Pentru el era o plăcere s-o privească, asta era, nu? De-ar şti că, pentru ea, el era aproape irezistibil, că puţin mai înainte fusese cît pe ce să-l îmbrăţişeze şi... Dar mai bine să nu se mai gîndească la asta. Nu, nu trebuia să se gîndească deloc la asta.

4.

ELLIOTT SE LĂSĂ pe spate în fotoliul cu rezemătoare laterale, privind la focul de cărbuni. Era foarte aproape de vatră, sprijinindu-şi de grătar picioarele încălţate în papuci. Căldura îi alina durerea din picioare şi din mîini. Îl asculta pe Henry, pendulînd între nerăbdare şi o neaşteptată fascinaţie. Răzbunarea lui Dumnezeu asupra lui Henry fusese aproape completă. Henry devenise o ruşine pentru toţi.

– Cred că ţi-ai imaginat! spuse Alex.

– Dar îţi spun că nenorocitul ăla a ieşit din raclă şi a venit la mine. M-a strîns de gît. I-am simţit mîna; i-am văzut faţa în cîrpele alea scîrboase.

– Cu siguranţă că ţi-ai imaginat, opină Alex.

– Mi-am imaginat pe naiba!

Elliott ridică ochii spre cei doi tineri aşezaţi lîngă şemineu, în dreapta lui. Henry, nebărbierit, tremurînd, cu paharul de whisky în mînă. Alex, ireproşabil, cu mîinile îngrijite ca ale unei domnişoare.

– Şi egiptologul... Spui că el şi mumia sînt unul şi acelaşi? Henry, ai fost în oraş toată noaptea, nu-i aşa? Ai băut cu fata aceea de la music-hall. Ai fost...

– Păi, de unde naiba a apărut ticălosul dacă nu este mumia?

Elliott rîse discret. Răvăşi cărbunii cu vîrful bastonului său de argint.

Henry continuă s-o ţină pe-a lui.

– Nu era acolo noaptea trecută! A coborît scările în halatul de baie al unchiului Lawrence! Nu l-ai văzut pe acest om! Nu e un om obişnuit... Oricine l-a văzut poate să-ţi spună că nu e un om obişnuit.

– Acum e singur acolo? Cu Julie?

Îi trebui mult timp naivului Alex ca să priceapă asta.

– Este ceea ce am încercat să-ţi spun. Doamne! Nu mai este nimeni în Londra care să mă asculte, spuse Henry, îşi dădu pe gît whiskyul, se duse la bufet şi îşi umplu paharul din nou. Şi Julie îl protejează. Ea ştie ce s-a întîmplat. L-a văzut pe individ agresîndu-mă!

– Îţi faci un deserviciu cu povestea asta, spuse Alex pe un ton binevoitor. Nimeni n-o să creadă...

– Îţi dai seama... acele papirusuri, acele suluri, mormăi Henry. Se vorbeşte despre un fel de nemurire. Lawrence îi vorbea despre asta lui Samir, ceva despre Ramses al II-lea care hoinăreşte de o mie de ani...

– Eu credeam că este Ramses cel Mare, îl întrerupse Alex.

– Sînt unul şi acelaşi, tîmpitule. Ramses al II-lea, Ramses cel Mare, Ramses cel Blestemat. Totul este în sulurile acelea, îţi spun eu... despre Cleopatra şi despre acest Ramses. Nu ai citit asta în ziare? Credeam că unchiul Lawrence o luase razna din pricina arşiţei.

– Cred că ai nevoie de odihnă, poate într-un spital. Toată povestea asta despre blestem...

– Fir-ar să fie, nu mă înţelegi! E mai rău decît un blestem. Creatura aceea a încercat să mă omoare. Se mişca, îţi spun. Este vie.

Alex se uita la Henry cu o repulsie prost disimulată. „Acelaşi dezgust îl are şi pentru ziare", gîndi Elliott cuprins de indispoziţie.

– Mă duc la Julie. Tată, mă scuzi că...

– Desigur, asta este exact ceea ce trebuie să faci, spuse Elliott, uitîndu-se din nou la foc. Vezi ce-i cu egiptologul ăsta. De unde a venit. Nu trebuie să stea singură în casa aceea, cu un străin. Nu se cade.

– E singură în toată casa cu nenorocita de mumie! mîrîi Henry.

– Henry, de ce nu te duci acasă să dormi puţin? îl întrebă Alex. Ne vedem mai tîrziu, tată!

– Prost mai eşti!

Alex nu ţinu cont de insulta. I se părea că e prea neînsemnată ca să ţină cont de ea. Henry goli din nou paharul şi se duse la bufet.

Elliott auzi clinchetul sticlei ciocnindu-se de pahar.

– Şi acestui om, acestui egiptolog, i-ai aflat numele? se interesă el.

– Reginald Ramsey, se pare. Dar aş putea jura că l-a inventat pe loc.

Henry reveni de la bufet. Sprijinindu-şi cotul de poliţa şemineului, ţinea în mînă paharul de whisky din care sorbea încet. Cînd Elliott îşi înălţă capul spre el, îl cuprinse panica şi nu ştiu cum să-i evite mai repede privirile.

– Nu l-am auzit spunînd un cuvînt englezeşte; şi să fi văzut ce ochi are. Vă spun... *trebuie să faceţi ceva.*

– Da, dar ce anume?

– De unde naiba să ştiu eu? Să-l prindeţi pe individ, asta trebuie să faceţi!

Elliott chicoti:

– Dacă aceasta creatură sau persoană, sau ce-o fi a încercat să te sugrume, de ce îl protejează Julie? De ce n-a sugrumat-o pe ea?

Preţ de o clipă, Henry privi înainte absent. Apoi sorbi încă o dată din pahar. Elliott îl privi glacial. Nu e nebun. Nu. Isteric, dar nu nebun.

– Ceea ce vreau să ştiu, spuse Elliott pe un ton calm, este de ce ar fi încercat să-ţi facă ţie rău?

– Pentru Dumnezeu, e o mumie, nu-i aşa? Eu am fost cel care a scotocit prin nenorocitul lui de mormînt, nu Julie. Eu l-am găsit pe Lawrence mort în mormîntul ăla afurisit...

Henry se opri din relatare, ca şi cînd ar fi avut o revelaţie. Nu era doar alb la faţă; era într-o vizibilă stare de şoc.

Ochii li se întîlniră, dar numai pentru o clipă. Elliott privi în jos, la foc. „Acesta este tînărul pe care l-am simpatizat cîndva, gîndi el, pe care cîndva l-am mîngîiat cu tandreţe şi căldură, pe care l-am iubit. Şi acum, iată-l, ajungînd la capătul puterilor, chiar la capăt. Răzbunarea ar fi trebuit să fie blîndă, dar nu e."

– Ascultaţi, spuse Henry, aproape bîlbîindu-se. Chestiunea are un fel de explicaţie. Dar creatura, orice ar fi, trebuie oprită. S-ar putea s-o ţină pe Julie într-un fel de hipnoză.

– Da, înţeleg...

– Nu, nu înţelegi! Mă crezi nebun. Şi mă disprețuieşti. Aşa ai făcut totdeauna.

– Nu, nu totdeauna.

Privirile li se încrucişară din nou. Faţa lui Henry se umezise de transpiraţie. Buza îi tremura uşor. Îşi îndreptă privirea în altă parte.

„E disperat la culme, gîndi Elliott. Nu mai are unde să se ascundă de el însuşi, asta-i esenţa problemei."

– Ei bine, oricare ţi-ar fi gîndurile, spuse Henry, o altă noapte n-am să mai petrec în casa aceea. Am să trimit pe cineva să-mi aducă lucrurile la club.

– Nu poţi s-o laşi singură acolo... Nu se cade... Iar în absenţa unei logodne oficiale între Julie şi Alex, eu nu pot să intervin.

– Pe naiba, nu poţi. Şi de ce să nu merg unde vreau? Îţi spun că n-am să mai stau acolo.

Îl auzi pe Henry plecînd. Auzi paharul trîntit pe bufetul placat cu marmură. Auzi paşii grei ai celui care se retrăgea.

Elliott se lăsă pe rezemătoarea îmbrăcată în pînză de damasc. Se auzi un zgomot înăbuşit care însemna că o persoană închisese uşa din faţă, trîntind-o cu putere.

Încerca să vadă întregul incident în perspectivă, ţinînd cont de faptul că Henry venea aici pentru că Randolph nu-l credea. Ce poveste ciudată putea să inventeze un tînăr, chiar unul nebun şi disperat ca Henry! Din această poveste nu se înţelegea absolut nimic.

– Amant al Cleopatrei, şopti el, paznic al casei regale a Egiptului. Ramses Nemuritorul. Ramses cel Blestemat.

Îi veni dorinţa subită de a-l revedea pe Samir. Să-i vorbească. Desigur, povestea era caraghioasă, dar... Nu! Toată problema era că Henry se ramolea mai repede decît ar fi putut prevedea cineva. Cu toate acestea, el voia ca Samir să cunoască acest lucru.

Îşi scoase ceasul de buzunar. Era încă foarte devreme. Avea foarte mult timp pînă la întîlnirile de după-amiază. Numai de-ar reuşi să se desprindă din fotoliu.

Îşi fixase bastonul bine de tot de pietrele căminului din faţa lui, cînd auzi paşii uşori ai soţiei pe covorul de la uşă. Se lăsă pe spate din nou, mulţumit că, pentru alte cîteva momente, n-o să mai aibă durerea aceea groaznică, apoi înălţă capul şi o privi drept în ochi.

Îi plăcuse dintotdeauna soţia lui iar acum, la jumătatea vieţii, descoperise că o iubea. Era o femeie cu o educaţie impecabilă şi de un farmec subtil, îi părea fără vîrstă, poate pentru că nu-l atrăgea erotic. Dar ştia că ea era cu doisprezece ani mai în vîrstă decît el, deci era bătrînă, iar acest lucru îl tulbura numai fiindcă el însuşi se temea de bătrîneţe şi de faptul că ar putea s-o piardă pe soţia sa.

Totdeauna o admirase, se simţea bine în compania ei; şi avea mare nevoie de banii ei. Pe ea n-o deranjase niciodată problema aceasta. Aprecia la el farmecul, relaţiile în societate şi-i ierta excentricităţile secrete.

Ştiuse dintotdeauna că în privinţa concepţiilor lui ceva nu era în regulă, că el era „oaia neagră a turmei", sută la sută în dezacord cu colegii, precum şi cu prietenii, şi cu duşmanii lui. Dar ea nu făcuse niciodată o problemă din asta.

Se părea că fericirea ei nu depindea de fericirea lui; şi îi era constant recunoscătoare pentru faptul că răspundea la solicitările vieţii mondene şi nu că fugise, ca Lawrence Stratford, să trăiască în Egipt.

Artrita îl umilea acum prea tare ca să-şi mai permită infidelităţi faţă de soţie. Se întreba uneori dacă inferioritatea în care îl punea boala era pentru ea o mîngîiere sau un motiv de întristare. Nu ştia la care dintre aceste ipoteze să se oprească. Încă mai împărţeau patul conjugal şi, probabil, aveau să-l mai împartă, deşi între ei nu fusese niciodată o atracţie irezistibilă sau o nevoie reală, cu excepţia faptului că, în ultimul timp, avusese revelaţia dependenţei de ea şi o iubea profund.

Era bucuros că ea era acasă. Această împrejurare uşura durerea provocată de moartea lui Lawrence. Dar, firește, trebuia să recupereze urgent colierul ei de diamante, iar faptul că Randolph promisese că-i va înapoia, în dimineaţa următoare, banii pe care îi luase cu împrumut în contul colierului era o mare uşurare pentru el.

Pe Edith o găsea deosebit de drăguţă în acel moment, în noul ei costum parizian din lînă verde. Avea aerul pe care îl dă croiala clasică a vestimentaţiei, cu excepţia părului argintiu şi tapat, care arăta cu atît mai frumos datorită severităţii hainelor şi absenţei oricărei bijuterii. Nu purta diamantele, pe care el le amanetase, decît la baluri. El se mîndrea cu faptul că, în ciuda vîrstei, era o femeie frumoasă şi făcea impresie de fiecare dată. Lumea o simpatiza mai mult chiar decît pe el, ceea ce era în firea lucrurilor.

– Ies pentru scurt timp, îi zise el. O mică plimbare. N-o să-ţi fie dor de mine. Mă voi întoarce la timp pentru prînz.

Ea nu-i răspunse. Se aşeză lîngă el, pe canapeaua înfloraţi şi-i acoperi mîna cu a ei. Ce mînă uşoară avea! Mîinile era singura parte din ea care nu lăsa nici o îndoială asupra vîrste

– Elliott, iar te-ai împrumutat în contul colierului meu zise ea.

Lui îi era ruşine. Nu spuse nimic.

– Ştiu că ai făcut-o pentru Randolph. Iarăşi datoriile lui Henry... Mereu aceeaşi poveste...

Elliott privea cărbunii din şemineu. Nu răspunse. În definitiv, ce era de spus? Ea ştia că acel colier era mai sigur în mîinile unui bijutier agreat de amîndoi, că avansul fusese relativ mic, ca ea să se descurce, dacă Randolph nu reuşea.

– De ce n-ai venit la mine să-mi spui că ai nevoie de bani? îl întrebă.

– Nu e niciodată uşor de făcut acest lucru, draga mea. În plus, Henry i-a făcut lui Randolph viaţa foarte grea.

– Ştiu. Şi ştiu că ai vrut să faci un bine, ca de obicei.

– Oricît de vulgar ar suna, un împrumut contra unui colier cu diamante este un preţ mic pentru milioanele lui Stratford. De aceea, draga mea, încercăm să facem, după cum se spune, o partidă bună pentru fiul nostru.

– Randolph nu-şi poate convinge nepoata să se mărite cu Alex. N-are absolut nici o influenţă asupra ei. Ai dat banii pentru că ţi-a părut rău pentru Randolph. Pentru că este vechiul tău prieten.

– Poate că acesta este adevărul.

Oftă. Nu voia să privească spre ea.

– Poate că, într-un fel, mă simt răspunzător.

– Cum ai putea să fii răspunzător? Ce legătură ai cu Henry şi cu ceea ce a ajuns?

El nu răspunse. Se gîndea la camera de hotel din Paris şi la expresia de suferinţă mută din ochii lui Henry în clipa în care îi eşuase încercarea de a-l estorca. Straniu cît de bine îşi aducea aminte toate lucrurile, inclusiv de mobila din camera aceea. Mai tîrziu, cînd descoperise furtul tabacherei şi al banilor, se aşezase şi gîndise: „Trebuie să ţin minte asta, trebuie să ţin minte totul. Aşa ceva nu trebuie să se mai întîmple".

– Îmi pare rău pentru colier, Edith, şopti el, brusc conştient de faptul că el furase de la soţia lui, aşa cum Henry furase de la el. Se pomeni zîmbindu-i, chiar făcîndu-i cu ochiul, cochetînd puţin, aşa cum făcea totdeauna. Ridică uşor din umeri.

Edith primi toate acestea cu un mic zîmbet răutăcios, așa cum numai ea putea zîmbi. „Nu face pe răul cu mine", ar fi spus cu ani în urmă. Faptul că nu mai spunea acest lucru nu însemna că nu-l găsea fermecător.

– Randolph are acum banii să acopere împrumutul, o asigură el, într-un mod mai serios.

– Nu e necesar, șopti ea. Lasă asta în seama mea.

Se ridică încet și așteptă. Știa că el ar putea să-i ceară ajutor ca să se ridice. Oricît de umilitor era pentru el, știa și el acest lucru.

– Unde te duci? îl întrebă ea, oferindu-i mîinile.

– La Samir Ibrahaim, la muzeu.

– Din nou această mumie...

– Henry a venit la mine cu cea mai ciudată poveste...

5.

– ALEX, dragul meu, zise ea, luîndu-i amîndouă mîinile într-ale ei. Domnul Ramsey a fost un bun prieten al tatei. Este foarte bine venită prezenţa lui aici.

– Dar eşti sigură...

Se uită dezaprobator la halatul ei alb.

– Alex, sînt o fată modernă. Nu mă chestiona! Acum, hai, pleacă şi lasă-mă să mă ocup de oaspetele meu! Peste cîteva zile o să luăm masa împreună şi o să-ţi explic toată povestea.

– Julie, peste cîteva zile?!

Îl sărută în grabă pe gură, împingîndu-l spre uşa din faţă. Alex mai aruncă una din acele priviri hotărîte în lungul vestibulului, spre seară.

– Alex, pleacă acum! Omul e din Egipt; trebuie să-i arăt Londra. Am foarte multă treabă. Te rog, scumpule, fă cum te rog!

Aproape îl îmbrînci pe uşă afară. El era prea educat ca să mai protesteze. Îi adresă acea privire naivă, dezorientată, şi îi spuse, cu delicateţe, că o să-i telefoneze seara, dacă era de acord.

– Bineînţeles, zise ea. Eşti un scump...

Trimiţîndu-i bezele, închise uşa imediat.

Se întoarse şi se rezemă de perete un moment, privind în lungul vestibulului, spre uşile din sticlă. Rita trecu în grabă pe lîngă ea. Auzi sunetul ibricului în bucătărie. Casa era plină de mirosurile picante ale mîncărurilor puse la fiert.

Inima îi bătea din nou ca un ciocan; gînduri peste gînduri îi rătăceau prin creier, dar fără un impact emoţional imediat. Ceea ce conta în acest moment, în acest moment absolut extraordinar, era faptul că Ramses se afla acolo. Bărbatul acela nemuritor era acolo, în seră.

Julie făcu cale întoarsă prin vestibul şi se opri în prag, privindu-l. Acesta încă mai purta halatul lui Lawrence, deşi îşi scosese cămaşa, cu un vag aer de dezgust pentru materialul puternic apretat. Părul îşi recăpătase întreaga vigoare, o coamă bogată, lucioasă, ce atîrna pînă sub lobii urechilor, cu o buclă alunecîndu-i mereu pe frunte.

Masa albă de răchită era plină de farfurii cu mîncare aburindă. În timp ce citea exemplarul din *Punch* proptit de farfurie, cu dreapta lua delicat din friptura de aici, din fructele de-acolo, din pîinea din stînga, din copanul de pasăre ce-i sta în faţă. Era de-a dreptul un miracol, de fapt, dispreţul cu care mînca, fără să se atingă de cuţit şi de furculiţe, deşi nu-i displăceau desenele încrustate cu care era ornamentată argintăria veche.

În ultimele două ore, citise şi mîncase fără întrerupere. Devorase cantităţi de alimente mai mari decît putuse anticipa imaginaţia înfierbîntată a lui Julie. Se părea că mîncarea era ca un combustibil pentru el. Băuse patru sticle de vin, două sticle de apă gazoasă, tot laptele care se găsea în casă, iar acum lua din cînd în cînd cîte o gură de coniac.

Nu se îmbătase; dimpotrivă, părea extraordinar de lucid. Citise şi parcursese atît de repede paginile dicţionarului ei englez-egiptean, încît aproape că o ameţise. Dicţionarul englez-latin nu-i luase timp mai mult. Sistemul numerelor arabe juxtapuse celor romane şi-l însuşi în cîteva minute. Ceea ce

ea nu-i putu explica pînă la capăt fu conceptul de zero, dar, bineînţeles, reuşi să-l demonstreze. Apoi el trecu cu aceeaşi grabă prin *Oxford English Dictionary*, întorcînd filele, parcurgînd cu degetul coloană după coloană.

Fireşte, nu citea fiecare cuvînt în parte. Căuta sensul, rădăcinile, schema fundamentală a limbii: asta înţelese ea, deoarece el o punea să numească fiecare obiect din preajmă şi să repete cuvintele repede şi cu stricta respectare a accentelor. Memorase numele tuturor plantelor din cameră: ferigi, bananieri, orhidee, begonii, margarete. Fusese uimită auzindu-l cum repetă, după cîteva clipe şi fără greşeală, tot inventarul: fîntînă, masă, farfurii, porţelan, argint, dale, Rita.

Acum se lupta cu texte pur englezeşti, dînd gata revista *Punch*, aşa cum terminase deja două numere din revista *Strand*, *Harper's Weekly* din America şi toate numerele din casă ale ziarului *The Times*.

Zăbovea cu mare atenţie asupra paginilor, atingînd cu degetele cuvinte, imagini, chiar desene, ca şi cînd ar fi fost un orb înzestrat cu capacitatea oarecum miraculoasă de a vedea cu ajutorul pipăitului. Cu aceeaşi atenţie iubitoare pipăi farfuriile Wedgwood şi cristalurile Waterford.

Cuprins de emoţie, ridică ochii spre Rita care tocmai îi aducea un pahar cu bere.

– Nu mai am nimic altceva, spuse ea cu o uşoară ridicare din umeri, ţinîndu-se mult înapoia lui în timp ce-i întindea paharul.

Cu un gest scurt, el îi luă paharul din mînă şi-l bău imediat. Dădu afirmativ din cap spre ea şi-i zîmbi.

– Egiptenilor le place berea, Rita. Mai adu una!

Să-i dea de lucru Ritei însemna s-o ajute să nu-şi piardă minţile.

Julie îşi făcu drum printre ferigi şi ghivece cu arbuşti şi luă loc la masă, vizavi de Ramses. El ridică ochii, apoi arătă spre portretul unei fete, făcut de Gibson. Julie încuviinţă din cap.

– Americancă, zise ea.

– Statele Unite, răspunse el.

– Da, rosti ea uluită.

Întorcînd paginile cu mîna stîngă, concentrîndu-se asupra imaginii unui bărbat pe bicicletă, Ramses devoră repede un cîrnat întreg şi-şi mai tăie o felie subţire de pîine pe care o termină din două înghiţituri. Începu să rîdă zgomotos.

– Bicicletă, spuse ea.

– Da, zise el, exact aşa cum zisese ea cu o clipă în urmă.

Apoi, pe un ton domol, rosti ceva în latineşte.

Oh, ea trebuia să-l ducă în oraş, să-i arate totul.

Deodată sună telefonul, un sunet strident de pe masa de lucru a lui Lawrence, din camera egipteană. El se ridică imediat în picioare. O urmă în camera egipteană şi se opri în imediata ei apropiere, privind-o şi ascultînd-o cum răspunde apelului respectiv.

– Alo'? Da, aici Julie Stratford, începu ea, apoi acoperi receptorul. Telefon, şopti ea. Maşină de vorbit.

Ţinea receptorul în aşa fel, ca să audă şi el vocea de la capătul firului. Sunase cineva de la clubul lui Henry. Voiau să vină să ia geamantanul lui Henry şi întreba dacă Julie putea să-l pregătească.

– Este deja gata. Cred că aveţi nevoie de doi oameni. Vă rog să vă grăbiţi.

Ea apucă firul şi-l supuse atenţiei lui Ramses:

– Vocea se propagă prin cablu, şopti ea.

Puse receptorul în furcă şi privi în jur. Luîndu-l de mînă, îl conduse înapoi în seră. Îi arătă cablurile de afară, care se întindeau de la casă la stîlpul de telefon din fundul grădinii.

El studie toate acestea cu o concentrare intensă. Apoi ea luă un pahar gol de pe masă şi se apropie de peretele care despărţea sera de bucătărie. Puse paharul cu gura pe perete, îşi lipi urechea de fundul paharului şi ascultă. Acesta amplifica zgomotul pe care îl făcea Rita trebăluind prin bucătărie. Îl invită să facă şi el experienţa aceasta. El auzi exact ce auzise şi ea.

Rămase cu privirea aţintită asupra ei, îngîndurat, deconcertat, tulburat.

– Cablul telefonului este conducător de sunet, spuse ea. Este o invenţie mecanică.

Asta era ceea ce trebuia să facă ea, să-i arate ce sînt maşinile. Să-i explice progresele făcute în această privinţă; transformarea completă a concepţiei despre cum se fac lucrurile.

– Conduce sunetul, repetă el, îngîndurat.

Se duse la masă şi luă revista pe care o citise. Făcu un gest ca şi cînd ar fi zis „citeşte cu voce tare". Fără să aştepte altceva, ea citi un paragraf de comentarii asupra unor probleme de politică interna. Prea plin de abstracţii; dar el nu făcea decît să fie atent la silabe, nu-i aşa? Nerăbdător, luă revista de la ea şi apoi zise:

– Mulţumesc.

– Foarte bine, replică ea. Dumneata înveţi cu o viteză uimitoare.

După aceea, el făcu cîteva gesturi curioase. Îşi pipăi tîmpla, fruntea, ca şi cum ar fi făcut referire la creierul său. Apoi îşi pipăi părul şi pielea. Ce încerca să-i spună? Că organul gîndirii răspundea la fel de repede cum îi răspunseseră părul şi trupul la lumina soarelui?

Se întoarse la masă.

– Cîrnaţi, rosti. Biftec. Friptură de pui. Bere. Lapte. Vin. Furculiţă. Cuţit. Bere. Mai multă bere.

– Da, spuse ea. Rita, mai adu-i bere! Îi place berea.

Îşi ridică poalele capotului.

– Dantelă, zise. Mătase.

El scoase un sunet ca un zumzet.

– Albine! zise ea. Exact. Oh, eşti nemaipomenit de deştept.

El rîse.

– Mai zi o dată, zise el.

– Eşti nemaipomenit de deştept.

Acum ea arătă spre capul ei, cioc, cioc, cioc. Creierul, gîndirea.

El încuviinţă din cap. Privi în jos, spre masă, la cuţitul de sculptat în lemn, cu mîner de argint. Îl luă în mînă, cu aerul de a cere permisiunea lui Julie, şi îi dădu drumul în buzunar. Invitînd-o prin semne să-l urmeze, intră în camera egipteană. Se apropie de o hartă veche a lumii, încadrată într-o ramă groasă şi cu geamul plin de praf, şi arătă cu degetul spre Anglia.

– Da, Anglia, Britannia, zise ea, apoi arătă spre America. Statele Unite.

După aceea identifică continente, oceane. În cele din urmă, identifică Egiptul şi fluviul Nil, o linie subţire pe acea mică hartă.

– Ramses, regele Egiptului, spuse, arătînd spre el.

El încuviinţă din cap. Dar voia să ştie altceva.

– Secolul al XX-lea? Ce înseamnă *anno Domini?* formulă el foarte atent întrebarea.

Ea rămase fără grai, privind la el. Ramses dormea la data naşterii lui Hristos! Fireşte, el n-avea cum să înţeleagă cît durase acel somn. Că el era păgîn sută la sută mai degrabă o fascina decît o deranja. Dar se temea de şocul pe care i-l va provoca ce îi va explica cînd avea să-i răspundă la întrebare.

Cifrele romane. „Unde am pus cartea aia?" Luă de pe rafturile tatălui ei *Vieţile* lui Plutarh şi găsi data publicării scrisă cu cifre romane numai cu trei ani înainte.

Luînd o foaie de hîrtie de pe masa de lucru a tatălui ei şi înmuindu-şi tocul în cerneală, copie în grabă data corectă. Dar cum să-l faci să înţeleagă?

Cleopatra era destul de la îndemînă, dar, pentru toate motivele cunoscute, Julie se temea să-i folosească numele. Apoi îi veni în minte exemplul cel mai clar.

Scrise cu mîna, cu litere de tipar, numele lui Octavian Cezar. El încuviinţă din cap. Ea făcu o cifră romană sub nume. Apoi trase o linie orizontală către marginea dreaptă a paginii şi îşi scrise propriul nume, Julie, şi data completă în cifre romane. După aceasta cuvîntul latinesc: *annum.*

Se făcu alb la faţă. Privi îndelung la hîrtie, apoi culoarea păru că-i revine în obraji. Nu era nici o îndoială că înţelegea ce îi explica Julie. Expresia lui deveni gravă, apoi ciudat de gînditoare. Părea mai degrabă că meditează decît că îşi revine după şoc. Ea scrise cuvîntul „secol", apoi cifra romană pentru o sută şi cuvîntul *annus*. Puţin nerăbdător, făcu semn cu capul că da, da, înţelegea.

Apoi îşi încrucişa braţele şi se plimbă încet prin cameră. Ea nu putea ghici ce-i trecea lui prin cap.

– Timp îndelungat, şopti ea. *Tempus... tempus fugit!*

Brusc se simţi jenată. Timpul zboară? Dar asta era tot ceea ce putea să-şi amintească din latină. El îi zîmbea. Era acest lucru un clişeu şi cu două mii de ani în urmă?

El se apropie de masa de lucru şi, aplecîndu-se delicat spre ea, luă tocul şi desenă cu grijă cadrul egiptean care conţinea numele lui în hieroglife, Ramses cel Mare. Apoi trase şi el o linie orizontală de-a curmezişul paginii, aproape pînă la margine, unde scrise Cleopatra. Chiar la jumătatea acelei linii scrise cifra romană M care însemna o mie de ani; apoi cifrele arabe corespunzătoare pe care ea i le explicase doar cu o oră mai înainte.

El îi dădu un răgaz, ca să citească aceasta. Apoi scrise sub numele său numărul trei mii în cifre arabe.

– Ramses are trei mii de ani, spuse ea, arătînd spre sine, şi Ramses ştie asta.

El dădu din nou afirmativ din cap şi zîmbi. Ce exprima faţa lui? Tristeţe, resemnare, pur şi simplu îngîndurare? În ochii lui apăru o licărire de adîncă durere. Zîmbetul nu dispăru; ea percepu doar o uşoară cută sub ochi în timp ce el medita la asta şi aparent se retrăsese în sine. Privi prin cameră, ca şi cînd o vedea pentru prima dată. În tavan, spre podea şi apoi direct la bustul Cleopatrei. Ochii îi avea la fel de mari ca şi înainte, zîmbetul la fel de tandru şi agreabil, dar ceva dispăruse de pe faţa lui. Vigoarea. Aceasta dispăruse complet.

Cînd o privi din nou, ochii îi erau împăienjeniți de lacrimi. Ea nu putu suporta aceasta. Se întinse și-i apucă mîna stîngă. Degetele lui se încolăcirăă în jurul alor ei, strîngîndu-le cu tandrețe.

– Foarte mulți ani, Julie, rosti. Foarte mulți ani... Lumea nevăzută de mine... Vorbesc clar?

– Oh, da, sigur că da.

– Foarte, foarte mulți ani, Julie, șopti el stins și aproape reverențios, în timp ce o studia; apoi zîmbi.

Zîmbetul îi deveni mai larg. Începură să i se scuture umerii. Julie își dădu seama că el rîdea.

– Două mii de ani, Julie.

Rîdea de-a binelea. Revenea la starea tumultoasă, la starea de vitalitate ce-l caracteriza. De-abia își întoarse ochii spre bustul Cleopatrei. Îl privi fix o clipă îndelungată, apoi o privi pe Julie din nou, iar curiozitatea și optimismul îi reveniră. Căci despre asta era vorba, un mare și viguros optimism.

Ea voi să-l sărute. De fapt, impulsul fu atît de puternic încît o uimi. Nu era numai frumusețea chipului său, era calitatea profundă și plină de rezonanță a vocii și privirea-i încărcată de durere, și felul în care îi zîmbi cînd întinse mîna și-i atinse, plin de respect, părul. Ea simți fiori pe șirul spinării.

– Ramses este nemuritor, zise ea. Ramses are *vitam aeternam*.

Un ușor și politicos rîs de confirmare veni din partea lui. O înclinare a capului.

– Da, rosti el. *Vitam eternam.*

Nutrea ea un sentiment de dragoste pentru acest bărbat? Sau, pur și simplu, o pasiune copleșitoare alunga orice altă considerație din mintea ei? Chiar și pe Henry și ceea ce făcuse el, faptul că-i omorîse tatăl?

Henry trebuia să aștepte. Justiția trebuia să aștepte. Altminteri, avea să-l omoare ea însăși, or acest lucru era absolut

imposibil. Dar acesta, acesta era totul acum, acest bărbat care pedea în faţa ei. Ura ei faţa de Henry se va arăta într-o zi. Henry se apropia de judecata lui Dumnezeu mai sigur decît orice fiinţă umană pe care ea o cunoscuse vreodată.

Iat-o privind în aceşti ochi albaştri splendizi, simţind căldura mîinii care o ţinea pe a ei, îndreptată, parcă, printr-un miracol, spre viitorul acestui bărbat.

Un zgomot violent veni din stradă. Nu putea să fie decît un automobil. El îl auzise, nu era nici un dubiu în această privinţă; dar numai foarte anevoie reacţiona, luîndu-şi ochii de la ea şi îndreptîndu-i spre ferestrele dinspre stradă. Punîndu-şi uşor mîna pe umărul ei, o conduse spre încăperea din faţă.

Ce cavaler era; ce fiinţă stranie şi curtenitoare! Privi atent prin perdele la ceea ce, cu siguranţă, trebuie să fi fost un spectacol şocant – un automobil italian mergea în ralanti, cu doi tineri pe locurile din faţă, amîndoi făcîndu-i semne unei tinere care mergea pe trotuarul de vizavi. Şoferul claxonă, un sunet lung şi urît, care-l făcu pe Ramses să tresară. Dar continuă să se uite, nu cu teamă, ci cu curiozitate, la automobilul deschis care huruia şi dădea rateuri. Pe măsură ce lucrul acela începea să se mişte, ca apoi să se piardă în josul străzii, curiozitatea lui făcu loc unei uimiri extraordinare.

– Automobil, zise ea. Merge cu benzină. E o maşină. O invenţie.

– Automobil!

Se duse imediat la uşa din faţă şi o deschise.

– Nu, trebuie să te îmbraci cum se cuvine, zise ea. Haine, haine decente.

– Cămaşă, cravată, pantaloni, pantofi, replică el.

O pufni rîsul. El îi făcu semn să aştepte. Sub privirile ei, intră în camera egipteană şi studie şirul lung de vase din alabastru. Alese unul şi-l întoarse cu gura în jos, dînd la iveală, la baza lui, un mic compartiment ascuns care acum

era deschis. Scoase de acolo cîteva monede de aur pe care i le dădu lui Julie.

– Haine, zise el.

Ea le studie două, trei secunde în lumina care venea de la ferestre. Mai multe monede fără cusur, toate cu chipul Cleopatrei.

– Oh, nu, zise ea, acestea sînt mult prea valoroase ca să le cheltuim. Pune-le bine! Dumneata eşti oaspetele meu. O să am eu grijă de toate.

Îl luă de mînă şi urcară împreună scările. Încă o dată îl studie în toate detaliile. Numai că, de data asta, el făcu o pauză, ca să examineze bibelourile de porţelan de pe raft. Se opri în salonul de sus, sub portretul tatălui ei.

– Lawrence, zise el. Henry? Unde-i Henry? continuă, privind-o stăruitor.

– O să am eu grijă de Henry, răspunse ea. Timpul şi tribunalele... *judicium*... justiţia va avea grijă de Henry.

El îi dădu de înţeles că acest răspuns nu-l satisface. Scoase cuţitul de sculptat în lemn din buzunar şi, cu degetul mare, îi pipăi tăişul.

– Eu, Ramses, am să-l omor pe Henry.

– Nu! exclamă ea, ducîndu-şi fulgerător mîinile la gură. Nu. Justiţie. Lege! Noi sîntem un popor cu tribunale şi legi. Cînd va veni timpul...

Dar i se făcu rău. Nu mai putu spune nimic. O podidiră lacrimile. Sufeřea din nou. Henry îi răpise tatălui ei bucuria triumfului, a acestui mister, a acestui moment, pur şi simplu.

– Nu, zise ea în timp ce el încerca s-o calmeze.

El îşi duse mîna la piept.

– Eu, Ramses, sînt justiţia. Rege, tribunal, justiţie.

Ea trase aerul pe nas, încercînd să-şi oprească lacrimile şi ştergîndu-şi gura cu dosul palmei.

– Înveţi foarte repede cuvintele, dar nu poţi să-l omori pe Henry. Viaţa mea va deveni imposibilă dacă îl omori pe Henry.

El îi luă pe neaşteptate faţa în mîini şi, trăgînd-o spre el, o sărută. Un sărut scurt, dar absolut năucitor. Ea se clătină şi se întoarse cu spatele la el.

Cît ai clipi, se duse la capătul holului şi deschise uşa de la camera tatălui ei. Se întoarse să-l privească din nou doar după ce scoase hainele din şifonier. Cămaşa, pantalonii, cureaua. Şosete, pantofi. Îi arătă pozele vechi atîrnate de perete de către tatăl ei: fotografii cu el însuşi, cu Elliott şi Randolph, şi cu alţi amici apropiaţi, din perioada cînd fusese la Oxford şi pînă în prezent. Jacheta, uitase jacheta. Scoase şi jacheta şi o întinse pe pat.

După aceasta şi numai după aceasta, îşi ridică privirea. El o urmărea din pragul uşii. Halatul de pe el era desfăcut pînă la talie; desigur, era ceva profund primitiv în felul în care se postase acolo: braţele împreunate, picioarele depărtate, totuşi, această atitudine părea acum decentă.

Intră în cameră, cercetînd-o cu aceeaşi curiozitate pe care o manifesta faţă de orice obiect pe care îl aborda. Văzu fotografiile tatălui ei aflat împreună cu Randolph şi Elliott la Oxford. Se opri la hainele întinse pe pat. Era vădit că le compara cu cele ale oamenilor din fotografii.

– Da, zise ea, aşa ar trebui să te îmbraci.

Ochii lui se îndreptară spre *Archaeology Journal*, de pe masa de toaletă. Îl luă în mînă şi-l frunzări, oprindu-se la o gravură completă care înfăţişa marea piramidă de la Giza şi hotelul Mena. Oare la ce se gîndea? Îl închise.

– Arrrrr... che... ologie, rosti.

Cu absoluta inocenţă a unui copil, zîmbi.

Îi străluciră ochii cînd o privi. Pe pieptul masiv se vedeau rare fire de păr. Acum ea trebuia să iasă din cameră.

– Te îmbraci, Ramses. Ca în fotografii. Am să te ajut mai tîrziu dacă vei face greşeli.

– Foarte bine, Julie Stratford, rosti el cu acel accent britanic, năucitor de perfect. Mă îmbrac singur. Am mai făcut treaba asta.

Desigur. Sclavi. El avusese totdeauna sclavi, nu? Probabil, cu zecile. Păi, nu era nimic de făcut în legătură cu asta. Ea nu putea să-i scoată halatul acela cu propriile-i mîini. Îi ardeau obrajii. Îşi dădea seama de asta. Se grăbi să iasă şi închise uşa discret.

6.

HENRY ERA acum beat, aşa cum fusese aproape toată viaţa lui. Terminase sticla de whisky pe care o luase cu de la sine putere de la Elliott, iar acum bea coniac ca şi cum ar fi băut apă. Dar asta nu schimba cu nimic situaţia. Fuma trabuc după trabuc, ca în Egipt, umplînd apartamentul lui Daisy de mirosul iute cu care se obişnuise la Cairo. Singurul rezultat era că se gîndea la Malenka. Ce rău îi părea că nu era cu Malenka, deşi, pe de altă parte, îi părea rău că pusese piciorul în Egipt, că intrase în încăperea aceea din munte, unde unchiul său, Lawrence, se cufundase în studiul unui morman de suluri antice!

Mumia aceea era vie! Mumia aceea îl văzuse strecurînd otrava în ceaşca lui Lawrence. Îi era imposibil să uite acei ochi deschişi de sub feşe; era imposibil să te înşeli cu privire la faptul că, în casa lui Julie, mumia se ridicase din sicriu şi îşi încleştase mîna pe gîtul lui.

Nimeni nu înţelegea primejdia care plana asupra lui. Nimeni nu înţelegea, pentru că nimeni nu cunoştea motivaţia acelei creaturi... Pe nimeni nu interesează raţiunea pentru care există această făptură mizerabilă! Ea ştia ce făcuse el... Nu

putea fi sută la sută sigur că acel Reginald Ramsey era, de fapt, mumia; dar cumva își dădea seama că lucrurile așa stăteau. Oare bărbatul se va ascunde, din nou, sub bandajele de pînză putrezită cînd vor veni să-l ia?

Dumnezeule! Tremura din tot corpul. O auzi pe Daisy, spunînd ceva, iar cînd ridică ochii, o văzu lîngă șemineu, pozînd, în corset și ciorapi de mătase, cu sînii revărsîndu-i-se peste cupele de dantelă ale corsetului, cu buclele blonde căzîndu-i peste umeri. Ar trebui să însemne ceva, să vezi și să pipăi o asemenea ființă... Dar nu însemna nimic...

– Îmi povestești că o nenorocită de mumie a ieșit direct din raclă și și-a pus mîinile în jurul gîtului tău! Că era în halat și cu papuci și că se plimbă prin casa aia!

„Lasă-mă în pace, Daisy!" Își imagină că scotea cuțitul din buzunar, cuțitul cu care-l omorîse pe Sharples și îi tăia gîtul lui Daisy.

Se auzi soneria. Nu putea să se ducă ea în costumația aceea la ușă. Idiot sută la sută. Ce naiba îi păsa lui?! Ușa. Se strînse în fotoliu, scotocindu-se în buzunar după cuțit.

Flori. Ea se întoarse cu un mare buchet de flori, trăncănind ceva despre un admirator. El se trînti din nou în fotoliu. Ce făcea ea? De ce se holba la el în halul ăsta?

– Am nevoie de un pistol, spuse, fără să se uite la ea. Cu siguranță, una dintre haimanalele cu care ești prietenă poate să-mi facă rost de unul.

– Nu mă bag în chestia asta!

– Ai să faci așa cum îți spun eu! replică el.

De-ar ști ea că el omorîse doi oameni. Cît pe-aci să omoare și o femeie... Cît pe-aci... Chestiunea era că i-ar fi plăcut să-i facă rău lui Daisy, i-ar fi plăcut să-i vadă expresia feței cînd intra cuțitul în gîtul ei.

– Du-te și dă telefon. Cheamă-l pe neisprăvitul ăla de frate-tău. Am nevoie de un pistol mic, ca să-l pot ține sub jachetă.

Era ea pe punctul de a plînge?

– Fă cum îţi spun, continuă el. Acum, mă duc la clubul meu, să-mi iau nişte haine. Dacă întreabă cineva de mine, să-i spui că sînt acolo, mă auzi?

– În halul ăsta nu poţi să te duci nicăieri!

El se ridică cu chiu cu vai din fotoliu şi se îndreptă spre uşă. Podeaua se clătina. Pentru un lung răstimp îşi sprijini fruntea de tocul uşii. O vreme nu-şi putu aminti dacă avusese perioade cînd nu fusese obosit, abătut, supărat. Mai privi o dată spre Daisy.

– Dacă mă întorc şi n-ai făcut ce ţi-am zis...

– O să fac, scînci ea.

Aruncă florile jos, îşi încrucişă braţele, se întoarse cu spatele la el şi îşi înclină capul.

Un instinct, pe care el se bazase întotdeauna fără rezerve, îi spunea să fie mai temperat acum. Acesta era momentul să se arate amabil, aproape afectuos, deşi era suficient s-o vadă încovoiată ca să-l apuce furia, deşi suspinele ei îl făceau să scrîşnească din dinţi.

– Ţii destul de mult la acest apartament, nu-i aşa, scumpo? Îţi place şampania pe care o bei şi blănurile pe care le porţi. Şi o să-ţi placă destul de mult maşina îndată ce am să o cumpăr. Dar ceea ce-mi este de trebuinţă chiar acum este să-mi fii alături. Şi mai am nevoie şi de timp...

Ea încuviinţă din cap. Se răsuci pe loc, ca să vină spre el. El traversă holul şi ieşi.

Geamantanul lui Henry tocmai fusese luat.

Julie era la fereastră, privind cum greoiul, zgomotosul automobil german se depărtează pe stradă în jos. În adîncul sufletului ei, nu ştia ce să facă în privinţa lui Henry.

A apela la autorităţi în acel moment era de neconceput. Nu numai că nu exista nici o probă doveditoare cu privire la fapta lui Henry, dar gîndul de a-l răni pe Randolph era mai mult decît putea ea suporta.

Randolph era nevinovat, lucru pe care îl ştia din instinct. Mai ştia că dezvăluirea vinovăţiei lui Henry ar fi lovitura de

grație pentru Randolph. Și-ar pierde unchiul, așa cum își pierduse tatăl. Deși unchiul ei nu fusese niciodată omul care îi fusese tatăl ei, era carnea și sîngele ei, și îl iubea foarte mult.

Vag, își amintea cuvintele pe care i le spusese Henri dimineață: „Noi sîntem tot ce ai!" Era din nou încremenită de supărare, pe punctul de a izbucni în plîns.

Un zgomot de pași pe scări o întrerupse. Se întoarse și văzu singura persoană din lume care putea să pună capăt acestei dileme, fie și pentru scurt timp.

Ea se îmbrăcase cu foarte multă grijă pentru acest moment. Spunîndu-și că tot ce făcea era un exemplu demn de urmat pentru deosebitul ei oaspete, își alesese cel mai frumos costum; cea mai bună pălărie cu boruri negre, cu flori de mătase; și mănuși, bineînțeles; toate acestea pentru a-l familiariza cu tendințele modei contemporane.

Dar ea voise, de asemenea, să arate frumos pentru el. Și știa că lîna roșie-purpurie o avantaja. Văzîndu-l coborînd scările, simți că inima începe din nou să-i bată cu putere.

În realitate, i se tăie complet răsuflarea în momentul în care el intră în holul din față și o privi, venind periculos de aproape de ea, ca și cînd ar fi intenționat s-o sărute...

Nu se dădu înapoi.

El se descurcase bine cu hainele tatălui ei. Șosete negre și pantofi impecabili. Cămașă încheiată cum se cuvine. Cravată de mătase cu nod cam excentric, dar foarte frumos. Chiar și butonii de la manșete erau aleși corespunzător. Era tulburător de elegant în vesta de mătase, în redingota neagră, lucioasă și în pantalonii de flanelă de culoare gri. Numai fularul de cașmir făcea o notă cu totul discordantă. Și-l legase ca pe o centură în jurul taliei, așa cum ar fi făcut un soldat de modă veche.

– Îmi dai voie? întrebă ea în timp ce-i scotea fularul pe care apoi i-l înfășură după gît, înăuntrul jachetei. Îl netezi cu grijă, încercînd să nu se lase copleșită de el, de ochii lui albaștri, care o fixau de sus, și de acel zîmbet meditativ.

Acum urma marea aventură: ieşeau în oraş împreună. Urma să-i arate lui Ramses cel Mare ce însemna secolul al XX-lea. Era momentul cel mai emoţionant din viaţa ei.

În timp ce ea deschidea uşa, el o prinse de mînă. O trase cu repeziciune spre el. Din nou părea că vrea s-o sărute, iar clipa ei de tulburare se transformă instantaneu în teamă.

El simţi lucrul acesta; se opri, strîngînd-o de mînă un pic mai slab, un pic mai delicat. Apoi se înclină spre ea şi o sărută reverenţios. Şi îi zîmbi foarte ştrengăreşte.

Cum Dumnezeu va putea ea să-i reziste?!

– Hai, să mergem. Lumea te aşteaptă! spuse ea.

Chiar în acel moment trecea pe lîngă ei un taxi. Ea făcu un semn scurt şi apoi îl trase uşor de mînecă.

El se oprise. Privea în susul şi în josul străzii foarte largi, la multele case cu grilaj şi uşi masive, cu perdele din dantelă, cu hornuri fumegînde deasupra.

Ce plin de viaţă, de pasiune, ce plin de dorinţa de a vedea tot ce îl înconjura era! Dintr-un salt o prinse din urmă şi intră în spatele micului taxi.

Ei îi veni în minte că niciodată nu văzuse nici măcar umbra unei asemenea pasiuni la iubitul ei Alex. Acest gînd o întristă pentru o clipă, nu pentru că o preocupa realmente Alex, ci pentru că avea primul indiciu despre felul în care vechea ei lume dispărea treptat, despre faptul că lucrurile n-or să mai fie niciodată la fel.

Biroul lui Samir la British Museum era mic, înţesat cu cărţi şi, poate, supraaglomerat din pricina mesei de lucru mari şi a celor două fotolii din piele. Dar Elliott îl găsea destul de confortabil. Şi, slavă Domnului, cărbunii din micul şemineu dădeau foarte multă căldură.

– Păi, nu sînt sigur că pot să vă povestesc prea multe, zise Samir.

Lawrence tradusese numai un fragment în care faraonul pretindea că e nemuritor. El colindase lumea, se pare, după ce

își încheiase domnia propriu-zisă. Trăise printre popoare despre care vechii egipteni nici nu știau că există. Pretindea că a stat la Atena timp de două veacuri, că a trăit la Roma. În cele din urmă, și-a găsit adăpost într-un mormînt din care numai familiile regale ale Egiptului îl puteau scoate. Unii preoți cunoșteau secretul. Istoria vieții lui devenise legendă în vremea Cleopatrei. Dar se pare că tînăra regină o crezuse.

– Iar ea a făcut tot ce a fost necesar pentru a-l trezi.

– Așa a scris el. Și s-a îndrăgostit pînă peste cap de ea, aprobîndu-i legătura cu Cezar în numele necesității și al experienței, dar nu și pe cea cu Marc Antoniu. Acesta i-a făcut viața grea, spunea Lawrence. Nu era nimic în acea scriere care să contrazică istoria noastră. El îi condamna pe Antoniu și pe Cleopatra pentru excesele și judecata lor proastă, exact așa cum facem și noi.

– Lawrence credea povestea? Avea vreo teorie?

– Lawrence era teribil de încîntat de această legendă. Toate aceste secrete... Lawrence și-ar fi consacrat restul vieții ca să încerce să dezlege acest mister. Eu nu știu sigur ce credea el cu adevărat.

Elliott reflectă:

– Mumia, Samir. Dumneata ai examinat-o. Ai fost de față cînd Lawrence a deschis pentru prima oară racla.

– Da.

– Ai sesizat ceva neobișnuit?

– Dumnezeule, dumneavoastră ați văzut o mie de asemenea mumii. Deconcertante erau scrierile, stăpînirea limbilor și, bineînțeles, racla mumiei.

– Bine, am să-ți povestesc o istorioară, zise Elliott. După părerea prietenului nostru comun, Henry Stratford, mumia trăiește. Chiar azi-dimineață a ieșit din sicriu, a traversat biblioteca lui Lawrence și a încercat să-l sugrume pe Henry în salon. A avut norocul să scape cu viață.

Pe moment, Samir nu reacționă în nici un fel. Ca și cînd n-ar fi auzit nimic.

– Dumneavoastră glumiţi cu mine, lord Rutherford? întrebă el pe un ton coborît.

Elliott rîse:

– Nu. Nu glumesc, domnule Ibrahaim. Şi sînt gata să pun pariu că Henry Stratford nu glumea cînd mi-a spus povestea chiar în această dimineaţă. De fapt, sînt sigur că nu glumea. Era foarte tulburat; aproape isteric. De glumit, n-a glumit.

Tăcere.

„Asta înseamnă să rămîi fără grai", gîndi Elliott în timp ce privea la Samir.

– N-aveţi o ţigară, domnule Samir? întrebă.

Fără să-şi ia ochii de la Elliott, Samir deschise o cutiuţă din fildeş delicat fasonată. Ţigări egiptene. Foarte delicioase. Samir scoase bricheta de aur şi i-o oferi lui Elliott.

– Mulţumesc. Aş putea să adaug... deoarece presupun că vă întrebaţi... că această mumie nu i-a făcut nici un fel de rău lui Julie. Şi a devenit, de fapt, oaspetele ei de seamă.

– Lord Rutherford...

– Sînt foarte serios. Fiul meu, Alex, s-a dus imediat acolo. Practic, poliţia a fost la faţa locului chiar înaintea lui. Se pare că acasă la Stratford este un egiptolog, un domn Ramsey, şi că Julie ţine foarte mult să-şi plimbe oaspetele prin Londra. Ea n-are timp să discute despre halucinaţiile lui Henry. Acesta, care l-a văzut pe egiptolog, susţine că, de fapt, este mumia care se plimbă îmbrăcată în hainele lui Lawrence. Elliott îşi aprinse ţigara şi inhală adînc. O să auzi despre toate acestea destul de curînd de la alţii, spuse cu indiferenţă. Reporterii au dat năvală acolo. „Mumia se plimbă prin Mayfair."

Ridică din umeri.

Samir era, în mod clar, mai mult uluit decît amuzat. Părea foarte abătut.

– Mă iertaţi, spuse el, dar eu nu am o părere extraordinară despre Henry, nepotul lui Lawrence.

– Fireşte că nu, cum ai putea?

– Egiptologul... Aţi spus că se numeşte Reginald Ramsey... Eu n-am auzit niciodată despre un egiptolog cu acest nume.

– Sigur că n-ai auzit. Şi îi cunoşti pe toţi, nu-i aşa, de la Cairo la Londra sau Manchester, sau Berlin, sau New York...

– Cred că da.

– Nimic nu are sens, atunci...

– Absolut nimic.

– Afară de cazul, bineînţeles, în care, pentru un moment, am admite ideea că această mumie este nemuritoare. Atunci totul devine explicabil...

– Dar dumneavoastră nu credeţi...

Samir se opri. Se vedea din nou că era abătut.

De fapt, tristeţea i se accentuase.

– Da?

– Asta este o absurditate, murmură Samir. Lawrence a murit de un atac de cord în acel mormînt. Nu mumia l-a ucis. Asta e nebunie curată.

– A existat o cît de mică dovadă de violenţă?

– Dovadă? Nu. Dar plana o suspiciune în legătură cu acel mormînt şi blestemele scrise pe toate laturile raclei. Mumia voia să fie lăsată în pace. Soare... Nu voia soare. Cerea să fie lăsată în pace. E lucrul care le-a fost hărăzit morţilor...

– Oare? întreba Elliott. Dacă aş fi mort, nu sînt sigur că aş vrea să am linişte. Asta dacă era, cu adevărat, mort...

– Ne-am cam lăsat imaginaţia să ne ducă unde vrea ea, lord Rutherford. Afară de asta, Henry Stratford era în mormînt cînd a murit Lawrence!

– Hm! E adevărat. Şi, pînă în dimineaţa asta, Henry nu l-a văzut pe prietenul nostru zdrenţăros şi putred umblînd.

– Nu-mi place această poveste... Nu-mi place deloc. Nu-mi place că domnişoara Stratford este singură în casă cu aceste relicve.

– Poate că muzeul ar trebui să studieze problema, spuse Elliott. Să cerceteze mumia. În definitiv, ea este extrem de valoroasă.

Samir nu-i răspunse. Se cufundase din nou într-o stare de muţenie şi privea fix masa de lucru din faţă.

Elliott îşi înşfacă bastonul şi se ridică în picioare. Reuşea foarte bine să-şi ascundă inevitabila dificultate pe care o avea la executarea acelei simple mişcări. Dar trebui să stea nemişcat cîteva clipe, pentru ca durerea să i se potolească. Îşi stinse ţigara, strivind-o fără grabă.

– Mulţumesc, Samir. A fost o discuţie foarte interesantă.

Samir îşi ridică privirea de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Ce naiba credeţi că se întîmplă, lord Rutherford?

Se ridică încet în picioare.

– Vrei părerea mea sinceră în momentul de faţă?

– Ei bine, da, vreau.

– Ramses al II-lea este nemuritor. El a descoperit un secret în Antichitate, o poţiune care l-a făcut nemuritor. Şi, împreună cu Julie, vizitează Londra chiar acum.

– Nu sînteţi serios...

– Ba da, sînt, rosti Elliott. Dar nu e mai puţin adevărat că eu cred şi în stafii, în spirite şi în ghinion; tot timpul îmi arunc sare peste umăr şi bat în lemn. Aş fi surprins... nu, uluit, dacă vreun amănunt din povestea asta s-ar dovedi adevărat, mă înţelegi. Dar eu cred în lucruri d-astea... În momentul de faţă, cred. Şi am să-ţi spun de ce. Este singura explicaţie logică pentru cele întîmplate.

Samir rămăsese din nou fără grai.

Elliott zîmbi. Îşi puse mănuşile, îşi luă bastonul şi ieşi din birou, ca şi cînd n-ar fi simţit dureri la fiecare pas pe care-l făcea.

7.

ACEASTA ERA marea aventură a vieții ei. După aceea, nimic asemănător nu se mai putea întîmpla, de lucrul acesta era convinsă. Şi ce minune ca evenimentul să aibă loc la Londra, ziua în amiaza mare, alergînd încoace şi încolo pe străzile zgomotoase şi aglomerate, care îi erau atît de familiare!

Niciodată înainte, oraşul vast şi murdar nu i se păruse fascinant. Dar acum i se părea. Şi cum privea el această metropolă, cu semeţele ei clădiri din cărămidă, cu huruitul tramvaielor, cu mugetele automobilelor şi cu străzile sufocîndu-se de multele şi negrele trăsuri cu cai şi taxiuri! Ce înţelegea el din nenumăratele reclame, firme de toate tipurile şi dimensiunile, recomandînd bunuri, servicii, îndrumări şi consultaţii? Îi repugnau, oare, posomorîtele magazine cu mormanele lor de haine gata confecţionate? Ce înţelegea din micile prăvălii în care becurile electrice ardeau cît era ziua de mare, pentru că însăşi atmosfera străzilor era prea plină de fum şi ceaţă ca să mai fi lăsat loc şi luminii naturale a zilei?

Îi plăcea privelişte a. O accepta. Nimic nu-i inspira teamă sau repulsie. O zbughea spre marginea trotuarului, ca să

pipăie automobilele în ralanti. Se căţăra pe scara răsucită a autobuzelor, ca să privească de pe imperială. Intrînd într-un oficiu poştal, se duse repede s-o studieze pe tînăra secretară la maşina ei de scris. Iar aceasta, fermecată pe loc de uriaşul cu ochi albaştri aplecat asupra ei, se lipi cu spatele de spătarul scaunului, ca să-l lase să bată pe claviatură cu degetele lui îndemînatice, ceea ce el şi făcu, scriind imediat cîteva propoziţii latineşti. Izbucni în hohote de rîs, încît nu mai putu continua.

Julie îl încurajă să meargă la birourile lui *The Times*. Trebuia să vadă presele uriaşe, să miroasă cerneala tipografică, să audă zgomotul asurzitor care umplea încăperile acelea imense. Trebuia să facă legătura între toate aceste invenţii. Trebuia să vadă cît de simple erau toate acestea.

Ea urmărea felul în care el îi vrăjea pe oameni pe oriunde mergeau. Bărbaţi şi femei se înclinau în faţa lui, ca şi cînd ştiau instinctiv că era os regesc. Prin ţinuta, paşii mari şi siguri şi zîmbetul radios, îi supunea pe cei care-l fixau cu privirea, pe cei ale căror mîini le strîngea în grabă, pe cei la ale căror conversaţii întîmplătoare îşi pleca urechea, de parcă ar fi primit un mesaj care nu trebuia înţeles greşit.

Există cuvinte filozofice pentru a descrie starea lui, desigur, dar Julie nu ştia care sînt acelea. Ştia doar că îi plăcea ceea ce vedea, că excavatorul şi compresorul cu aburi nu-l înspăimîntau, pentru că el anticipa şocurile şi surprizele, iar singura lui dorinţă era să înţeleagă.

Avea atîtea întrebări să-i pună! Erau atîtea concepte pe care Julie se străduia să le lămurească! Acestea constituiau partea cea mai grea: conceptele.

Dar, pe măsură ce treceau orele, discuţia despre abstracţiuni devenea mai uşoară. El învăţa engleza cu o viteză ameţitoare.

– Nume! îi spunea, cînd ea îşi întrerupea, fie şi pentru un minut, nesfîrşitele-i comentarii. Limba înseamnă nume, Julie. Nume pentru oameni, pentru obiecte, pentru ceea ce simţi.

Rostind ultimele cuvinte, se bătu cu putere în piept. Pînă către seară, cuvintele latinești *quare, quid, quo, qui* dispăruseră complet din vorbirea lui.

– Engleza e veche, Julie. Era o limbă de barbari în epoca mea, acum e plină de cuvinte latinești. Tu înțelegi latina? Ce e asta, Julie? Explică-mi!

– Dar nu e nici o ordine în ceea ce te învăț, spuse ea.

Ea voia să-i explice despre tipar, punîndu-l în legătură cu baterea monedelor.

– Ordine fac mai tîrziu, o asigură el.

Acum era ocupat să tragă cu ochiul la brutari și la bucătari, la cizmari și la modiste, să studieze gunoaiele aruncate pe alei și să ia seama la pachetele de ziare pe care le cărau oamenii și la îmbrăcămintea femeilor.

Și să se holbeze la femei.

„Dacă asta nu este poftă trupească, atunci înseamnă că eu nu mă pricep la oameni", gîndi Julie. Le-ar fi băgat în sperieți pe femei dacă n-ar fi fost îmbrăcat atît de elegant și atît de ciudat de stăpîn pe sine. De fapt, felul lui de a se prezenta, de a gesticula, de a vorbi avea o mare forță de atracție. „Acesta este un rege, rătăcit de țara și epoca lui. Totuși, un rege."

Îl conduse într-o librărie. Îi semnală cîteva nume din antichitate: Aristotel, Platon, Euripide, Cicero. Se uită curios la stampele de pe perete ale lui Aubrey Beardsley.

Fotografiile le găsi de-a dreptul încîntătoare. Julie îl băgă într-un atelier fotografic, ca să-i comande portretul. Se bucură ca un copil.

– Ceea ce este și mai minunat, exclamase el, este faptul că pînă și săracii acestui mare oraș pot să-și comande asemenea fotografii!

Cînd văzu un film, fu de-a dreptul uluit. În micul cinematograf aglomerat i se tăie răsuflarea, strîngînd-o tare pe Julie de mînă, în timp ce uriașele figuri luminoase se precipitau pe ecran. Ghidîndu-se după fasciculele proiectate din

cabina operatorului, porni imediat spre mica încăpere din spate şi, fără să mai stea pe gînduri, deschise uşa cu brutalitate. Bătrînul operator, întocmai ca toţi ceilalţi, căzu pradă farmecului său şi nu întîrzie să-i explice, în detaliu, întreg mecanismul.

În cele din urmă, intrară în văgăuna uriaşă şi sumbră a Gării Victoria. Puternicele locomotive care pufăiau îl uimiră. Dar chiar şi de ele se apropie fără teamă. Atinse fierul negru şi rece şi se opri periculos de aproape de roţile uriaşe. În urma trenului care pleca, îşi puse piciorul pe şină ca să simtă vibraţia. Privea uluit la mulţimea de oameni.

– Mii de oameni, transportaţi dintr-un capăt al Europei la celălalt, strigă ea peste larma înconjurătoare. Călătorii care cîndva durau luni acum durează doar cîteva zile.

– Europa, şopti el. Din Italia pînă în Britannia.

– Trenurile încărcate pe bacuri traversează marea. Săracii din fundul provinciei pot veni la oraş. Toţi oamenii cunosc oraşele, înţelegi?

El dădu grav din cap. O strînse de mînă:

– Nu te grăbi, Julie. Cu timpul voi fi înţelege.

Zîmbetul lui luminos scăpără din nou; acea spontană şi caldă afecţiune pentru ea, care o făcu să roşească şi să-şi îndrepte privirile în altă parte.

– Temple, Julie. Casele lui *deus... di*.

– Zei. Dar acum e numai unul. Un Dumnezeu.

Neîncrederea. Un singur Dumnezeu?

Westminster Abbey. Se plimbară împreună pe sub bolţile înalte. Ce splendoare! Îi arătă cenotaful lui Shakespeare.

– Nu casa lui Dumnezeu, ci locul unde ne adunăm ca să vorbim cu el.

Cum să-i explice creştinismul?

– Iubire frăţească, zise ea. Asta este baza...

El o privi, dezorientat.

– Iubire frăţească? întrebă urmărindu-i cu viu interes pe oamenii din jur. Ei cred în această religie? Sau e numai un obicei?

Către seară ajunsese să vorbească destul de coerent, în fraze ample. Îi spunea lui Julie că îi place engleza, că e o limbă bună pentru exprimarea gîndirii, că greaca şi latina au fost şi ele instrumente excelente ale gîndirii. Egipteana, nu. Cu fiecare limbă nouă pe care o învăţase în viaţa lui anterioară, capacitatea lui de înţelegere sporise. Limba făcuse posibilă apariţia unor tipuri de gîndire. Ah, ce de ziare pline de cuvinte mai citesc oamenii de rînd ai acestei ere! Cum o fi gîndirea omului de rînd?

– Nu eşti puţin cam obosit? se interesă Julie, în cele din urmă.

– Nu, niciodată obosit, răspunse el, doar inima şi sufletul se resimt. Foame. Mîncare, Julie. Eu doresc multă mîncare.

Intrară împreună în liniştitul Hyde Park şi, deşi nu recunoştea, simţea o senzaţie de uşurare în mijlocul arborilor seculari, a peticelor de cer ce se zăreau printre ramuri, pe care poţi să-i vezi în orice clipă, din orice punct de pe pămînt.

Găsiră o băncuţă pe cărare. Cu ochii la persoanele care se plimbau, deveni tăcut. Şi cu cîtă curiozitate îl priveau trecătorii pe acest bărbat voinic cu expresia lui de exuberanţă agresivă. Ştia el, oare, că este frumos? se întrebă ea. Ştia că simpla atingere a mîinii lui îi dădea fiori pe care încerca să îi ignore?

Oh, avea atîtea să-i arate! Îl duse la birourile companiei Stratford Shipping, rugîndu-se să nu fie recunoscută de nimeni. Îl conduse în liftul din fier forjat şi apăsă pe butonul pentru ultimul nivel, de unde se ieşea pe acoperiş.

– Cabluri şi scripeţi, îi explică ea.

– Britannia, şopti el în timp ce amîndoi priveau spre coamele acoperişurilor londoneze şi ascultau fluieratul sirenelor fabricilor şi sunetul strident al clopotelor tramvaielor jos, în depărtare. America, Julie.

Emoţionat, se întoarse spre ea, cuprinzînd-o pe după umeri cu degetele-i surprinzător de delicate.

– Cîte zile cu vaporul pînă în America?

– Zece zile, cred. În Egipt ai ajunge mai repede. O călătorie pînă la Alexandria durează şase zile.

De ce pronunţase acele cuvinte? Pe faţa lui se aşternuse o umbră uşoară.

– Alexandria, şopti, pronunţînd cuvîntul cu intonaţia ei. Alexandria mai există?

Julie îl conduse la lift. Erau mai multe de văzut. Îi spuse că încă există o Atenă, un Damasc, o Antiohie. Şi o Romă, bineînţeles că exista Roma.

Fetei îi veni o idee năstruşnică. Opri un taxi.

– La Madame Tussaud's, îi spuse şoferului.

Toate figurile acelea costumate de la muzeul de ceară. Îi explică grăbită ce era aceasta, o panoramă a istoriei. O să-i arate indieni, din America, o să i-l arate pe Genghis-Han sau pe Attila Hunul, cei doi care au răspîndit teroare în Europa, după căderea Romei.

Ea nu putea să prevadă mulţimea lucrurilor care l-ar fi putut interesa. Calmul lui o uimea din ce în ce mai mult.

Dar numai la cîteva clipe după ce sosiseră la Madame Tussaud's, îşi dădu seama de eroarea ei. Lui îi fu suficient să vadă cîţiva soldaţi romani ca să-şi iasă din fire. Recunoscu imediat figura lui Iulius Cezar. Apoi, sceptic, se opri la Cleopatra, o păpuşă din ceară care nu semăna deloc cu bustul pe care-l protejase sau cu efigia de pe monedele pe care el le mai avea. Dar egipteanca era inconfundabilă aşa cum stătea aplecată pe sofaua aurie, cu şarpele încolăcit în mîini, cu colţii veninoşi chiar sub sîn. Figura ţeapănă a lui Marc Antoniu se afla în spatele ei, un ticălos oarecare în haine militare romane.

Ramses se coloră la faţă. Era ceva aprig în ochii lui în momentul în care se întoarse spre Julie. Apoi reveni cu privirea la etichetele de la baza exponatelor.

De ce nu prevăzuse ea că aceste figuri se aflau acolo? De ce nu-şi amintise? Îl prinse de mînă în momentul în care el pleca de la geamul unui exponat. El se întoarse aproape

împiedicîndu-se de o pereche care-i bloca drumul. Bărbatul spuse ceva amenințător, dar Ramses nu păru să-l fi auzit. Se grăbea spre ieșire. Julie alergă după el.

Părea mai calm cînd ajunse în stradă. Studia circulația. Fără să se uite la ea, îi căută mîna și merseră împreună pînă ce el se opri să privească muncitorii de pe un șantier. O betonieră mare era în plină activitate. Sunetul ciocanelor pneumatice reverbera în zidurile îndepărtate.

Un zîmbet timid cu o notă de amărăciune flutură pe buzele lui Ramses. Julie făcu semn unui taxi aflat în mers.

– Unde mergem acum? întrebă ea. Spune-mi ce vrei să vezi?

El se uita curios la o cerșetoare, o femeie zdrențăroasă în niște pantofi scîlciați, care întinse mîna cînd Julie ajunse în dreptul ei.

– Săracii, spuse el, privind la femeie. De ce mai există săraci?

Urcați în taxi, străbătură silențios străzile pavate cu piatră. Rufe atîrnînd de frînghii punctau peisajul cenușiu și umed. Fumul mașinilor de gătit se răspîndea pe alei. Copii desculți, cu fețe soioase, se întorceau ca să-i privească.

– Dar toată această bogăție nu-i poate ajuta pe oamenii de aici? Ei sînt la fel de săraci ca și țăranii din țara mea.

– Unele lucruri rămîn neschimbate de-a lungul timpului, spuse ea.

– Și tatăl tău? Era bogat?

Ea dădu afirmativ din cap:

– A înființat o mare companie de navigație... Vase care duc marfă din India și Egipt în Anglia și America. Vase care fac ocolul lumii...

– Pentru această bogăție a încercat Henry să te omoare, așa cum l-a omorît pe tatăl tău în mormînt.

Julie privea drept înainte. Se părea că aceste cuvinte o făceau să-și piardă autocontrolul. Această zi, această aventură o purtase pe culmi. Acum însă simțea că începe

coborîrea. „Henry l-a omorît pe tata." Îi era aproape imposibil să vorbească.

Ramses o luă de mînă.

– Ar fi fost destulă avere pentru fiecare dintre noi, spuse ea, cu vocea sugrumată. Destulă pentru mine, pentru Henry, pentru tatăl lui Henry...

– Totuşi, tatăl tău a făcut săpături în Egipt, căutînd o comoară.

– Nu, nu căuta o comoară! spuse ea, săgetîndu-l cu privirea. A săpat ca să găsească dovezi ale trecutului. Scrierile tale însemnau pentru el mai mult decît inelele de pe degetele tale. Povestea ta era comoara lui. Aceea şi sicriul pictat, deoarece era un lucru ce provenea din vremea ta.

– Arheologie..., spuse Ramses.

– Da, zise ea, zîmbind fără voie. Tatăl meu nu a fost un jefuitor de morminte.

– Te înţeleg. Nu te enerva!

– El era un om de ştiinţă, spuse ea pe un ton ceva mai calm. Avea toţi banii care-i trebuia. Dacă a făcut o greşeală, aceea a fost că şi-a lăsat compania pe mîna fratelui său şi a nepotului, pe care îi şi plătea foarte bine.

Julie se opri din explicaţii. Brusc, se simţi epuizată. Dincolo de verva ei se ascunsese totdeauna gîndul la cele ce se întîmplaseră; şi durerea de-abia începea.

– Ceva a mers rău, şopti ea.

– Lăcomia este cea care generează răul. Lăcomia este cea care întotdeauna produce răul.

El privea afară, la ferestrele sparte, triste, de deasupra. Din băltoace şi din case veneau mirosuri infecte. Duhoare de urină şi de putregai.

Ea nu fusese niciodată în această parte a Londrei. O întrista ceea ce vedea, îi făcea durerea mai acută.

– Acest Henry trebuie să fie oprit, zise Ramses cu fermitate. Înainte să încerce din nou să-ţi facă rău. Iar moartea tatălui tău, desigur, vrei s-o răzbuni.

– Înseamnă să-l omorîm pe unchiul Randolph dacă îi spunem ce s-a întîmplat. Adică, dacă nu ştie deja.

– Unchiul, cel care a venit azi-dimineaţă tremurînd aşa de tare pentru tine... el n-are nici o vină şi se teme pentru fiul său. Dar vărul Henry este răul. Şi răul nu se potoleşte.

Ea tremura. O podidiră lacrimile.

– Nu pot face nimic acum. Este vărul meu. Ei sînt singurele mele rude. Şi dacă e de făcut ceva, asta va trebui să fie la un tibunal.

– Eşti în pericol, Julie Stratford, spuse el.

– Ramses, eu nu sînt regină aici. Nu pot acţiona de capul meu.

– Dar eu sînt rege. Totdeauna voi fi. Conştiinţa mea poartă această povară. Lasă-mă să intervin cînd voi găsi eu de cuviinţă.

– Nu! şopti ea, ridicînd spre el ochi rugători.

El îşi presă braţul, uşor, într-al ei, apoi făcu o mişcare ca pentru a o îmbrăţişa.

– Promite-mi că n-ai să faci nimic! Dacă se întîmplă ceva, acest lucru îmi va apăsa conştiinţa, spuse ea, ţinîndu-se tare.

– El l-a omorît pe tatăl tău.

– Omoară-l pe el şi o vei omorî pe fiica tatălui meu, spuse ea.

Urmă un moment de tăcere în care el se mulţumi s-o privească, mirîndu-se pesemne, ea nu putea să-şi dea seama. Îi simţea braţul drept pe braţul ei stîng. Apoi o trase lîngă el, lipindu-şi pieptul de sînii ei. O sărută, deschizîndu-şi gura peste a ei. Pe ea o cuprinse o căldură instantanee, de-a dreptul mistuitoare. Încercă să-l îndepărteze de lîngă ea, dar se pomeni cu degetele alunecînd prin părul lui. Îi legănă, încet, capul şi apoi, uimită, îşi retrase instinctiv mîna.

Preţ de un moment nu putu vorbi. Era congestionată la faţă. Simţea o moleşeală în tot corpul. Se simţea complet dezarmată. Închise ochii. Ştia că, dacă o va atinge din nou, s-a terminat. O să sfîrşească prin a face dragoste cu el în acest taxi, dacă nu întreprindea ceva...

– Ce ai crezut că sînt, Julie? întrebă el. Un duh? Sînt un *bărbat* nemuritor.

Dădu s-o sărute din nou, ea se feri, cu mîna ridicată.

– Să vorbim din nou despre Henry? întrebă el, luîndu-i mîna, strîngîndu-i-o şi sărutîndu-i degetele. Henry ştie cine sînt. El a văzut, Julie, cînd am sărit să te salvez. A văzut. Nu e nici un motiv pentru care să-l laşi să trăiască după ce a văzut scena respectivă, pentru că el este răul şi merită să moară.

El ştia că ei îi venea greu să se concentreze asupra cuvintelor lui. Buzele lui îi atingeau degetele, iar ochii albaştri fulgerau ca nişte lumini în taxiul întunecos, ceea ce o înfurie pe neaşteptate.

– Henry s-a făcut de rîs cu povestea asta. N-o să mai încerce să mă atace, zise ea.

Îşi retrase mîna şi privi pe fereastră. Erau pe punctul de a lăsa în urmă această mahala tristă, sordidă. Slavă Domnului! El ridică, gînditor, din umeri.

– Henry e un fricos, zise ea, redobîndindu-şi stăpînirea de sine. Un fricos şi jumătate. Se vede după felul în care a procedat cu tata.

– Fricoşii pot fi mai periculoşi decît vitejii, Julie, zise el.

– Nu-i face rău! şopti ea, întorcîndu-se din nou cu faţa spre Ramses. De hatîrul meu, lasă-l în plata Domnului! Nu pot să-i fiu eu judecător!

– Semeni cu o regină, zise el. Dar eşti mai înţeleaptă decît majoritatea reginelor.

Se aplecă încet s-o sărute din nou. Ea ştiu că ar fi trebuit să se ferească, dar n-o făcu. Căldura o inundă din nou, făcînd-o neputincioasă. Cînd să se desprindă, el încercă s-o reţină, dar rezistenţa ei promptă se dovedi eficace.

Privindu-l din nou, constată că zîmbea.

– Sînt doar un oaspete la curtea ta, regina mea, spuse el, făcînd un mic gest de consimţire.

Pentru Elliott nu fu nici un fel de problemă să înfrîngă rezistența Ritei. Chiar în timp ce îl ruga să înțeleagă că stăpîna ei nu era acasă și că el ar fi trebuit să vină altă dată, Elliott trecu pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre camera egipteană.

– Ah, aceste comori minunate. Ce păcat că nu e timp suficient pentru a le examina. Adu-mi, te rog, un pahar cu vin, Rita! Mă simt obosit. Am să mă odihnesc un moment înainte de a merge acasă.

– Da, domnule, dar...

– Vin, Rita!

– Da, domnule.

Ce față neliniștită și palidă avea biata fată! Și ce harababură în biblioteca asta! Peste tot cărți împrăștiate. Privi la masa din seră. Din locul unde se afla, vedea teancuri de dicționare pe masa de răchită; ziare și reviste în grămăjoare, frumos rînduite în jurul scaunelor.

Jurnalul lui Lawrence era pe birou, exact așa cum se așteptă. Îl deschise, să se asigure că nu se înșelase, apoi îl strecură sub haină.

Privea foarte concentrat la racla mumiei în momentul în care Rita îi aduse paharul cu vin pe o tăviță de argint.

Sprijinindu-se cu toată greutatea în baston, ridică paharul și înghiți numai o picătură.

– Mă lași acum să arunc o privire la mumie, nu-i așa? întrebă.

– Dumnezeule, nu, domnule! Vă rog să n-o atingeți! spuse Rita, cuprinsă de panică în timp ce se holba la raclă. E foarte grea, domnule! Nu trebuie să încercăm s-o ridicăm.

– Bine, bine. Tu știi ca și mine că ăsta e un coșciug subțire din lemn și că nu e deloc greu.

Fata era îngrozită.

Zîmbind, el scoase o monedă de 20 de șilingi și i-o întinse. Uimită, ea clătină din cap a refuz.

– Nu, ia-o, fetițo! Cumpără-ți ceva drăguț!

Pînă să se hotărască ea ce să spună, el trecu pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre uşa din faţă. Ea se grăbi să i-o deschidă.

El se opri numai după ce coborî scările. Dar de ce n-a insistat? De ce nu s-a uitat la racla aceea?

Walter, omul lui, se oferi să-l ajute. Bunul şi bătrînul Walter, care-i fusese alături încă din copilărie. Sprijinit de Walter, se urcă în maşină şi se lăsă pe spătarul scaunului. Întinzîndu-şi picioarele, simţi în şold o durere profundă.

Oare, ar fi fost surprins să găsească racla goală, să descopere că la mijloc nu era doar o glumă? Dimpotrivă. Ştia foarte bine că racla era goală. Se temuse să facă de unul singur această constatare.

Domnul Hancock de la British Museum nu era un bărbat răbdător. Toată viaţa se folosise de calitatea lui de cercetător zelos al antichităţilor egiptene pentru a-i face pe alţii să se simtă neînsemnaţi, pentru a-şi justifica ieşirile grosolane şi cu totul meschine. Acestea ţineau de firea lui în aceeaşi măsură ca şi pasiunea lui reală pentru relicvele şi papirusurile pe care le studia de o viaţă.

– „Mumia se plimbă prin Mayfair", le citi el cu voce tare acest titlu de ziar celor trei domni din cameră. Acest lucru este, într-adevăr, dezgustător. Tînărul Stratford a înnebunit? întrebă el, împăturind ziarul.

Domnul mai în vîrstă, care şedea chiar de partea cealaltă a mesei de birou, se mulţumi doar să zîmbească.

– Henry Stratford este un beţiv şi un cartofor. Mumia a ieşit din raclă, asta-i cert!

– Dar chestiunea este, spuse Hancock, că noi am încredinţat o colecţie inestimabilă unei case particulare şi acum avem acest mic scandal! Cu poliţia care ba vine, ba pleacă şi cu reporterii din presa bulevardieră pe urmele noastre.

– Dacă îmi permiteţi, interveni domnul mai în vîrstă, problema monedei furate este mult mai tulburătoare.

– Da, spuse, pe un ton calm, Samir Ibrahaim. Dar vă spun că erau numai cinci cînd am catalogat colecţia şi nici unul dintre noi n-a văzut aşa-zisa monedă furată.

– Cu toate acestea, spuse Hancock, domnul Taylor este un reputat negustor de monede. El era sigur că piesa este autentică. Şi că Henry Stratford a fost acela care dorea s-o vîndă.

– Stratford putea să o fi furat din Egipt, spuse domnul mai vîrstnic.

Cîţiva din cei de faţă dădură aprobator din cap.

– Colecţia ar trebui să fie la muzeu, spuse Hancock. Noi ar trebui să examinăm mumia lui Ramses. Cei de la muzeul din Cairo sînt supăraţi din cauza controversei. Şi acum, această monedă...

– Dar, domnilor, îl întrerupse Samir, cu siguranţă că noi nu putem lua o hotărîre cu privire la securitatea colecţiei pînă nu vorbim cu domnişoara Stratford.

– Domnişoara Stratford este foarte tînără, rosti Hancock pe un ton arţăgos. Şi este într-o asemenea stare sufletească, încît nu poate să gîndească limpede.

– Da, spuse domnul mai în vîrstă. Dar, în mod cert, toţi cei prezenţi aici ştiu că Lawrence Stratford a contribuit cu milioane la acest muzeu. Nu, eu cred că Samir are dreptate. Nu putem muta colecţia fără acordul domnişoarei Stratford.

Hancock se mai uită o dată în ziare.

– „Ramses se ridică din mormînt", citi el. Vă spun că mie nu-mi place chestia asta.

– Poate ar mai trebui pus un paznic, zise Samir. Poate doi.

Domnul mai în vîrstă dădu aprobator din cap:

– Bună sugestie. Dar, repet, trebuie să ţinem cont de sentimentele domnişoarei Stratford.

– Poate treci dumneata pe la dînsa, spuse Hancock, privindu-l sever pe Samir. Dumneata ai fost prieten cu tatăl ei.

– Foarte bine, domnule, răspunse Samir, coborînd vocea. Cu siguranţă, voi face asta.

Seara devreme: hotelul Victoria. Ramses îşi începuse cina la ora patru, cînd soarele încă mai arunca raze piezişe, prin geamurile plumbuite, pînă la mesele drapate în alb. Acum se întunecase; lămpile ardeau pretutindeni; ventilatoarele din tavan se învîrteau foarte încet, stîrnind un freamăt vag în frunzişul palmierilor înalţi din vasele de alamă.

Ospătarii în livrea aduceau mîncarea, farfurie după farfurie. Fără comentarii, fără familiarităţi. Doar o arcuire a sprîncenelor în momentul în care desfăcură a patra sticlă cu vin roşu, italian.

Julie îşi terminase cu cîteva ore în urmă masa ei frugală. Acum erau adînciţi în conversaţie; engleza curgea la fel de lin ca şi vinul.

Ea îl învăţase pe Ramses cum să se folosească de argintăria masivă, dar nu se prinsese nimic de el. În epoca lui numai un barbar şi-ar fi îndesat mîncarea în gură.

De fapt, remarcase el după o scurtă reflecţie, nimeni nu-şi îndesase mîncare în gură. Julie avea timp să-i explice cum a apărut argintăria. Deocamdată, ea trebuia să admită că el era foarte, foarte dificil. Se angajase de bunăvoie în treaba aceasta. Elegant, civilizat, îndemînatic la ruperea pîinii şi a fripturii în bucăţi mici şi la plasarea lor pe suprafaţa limbii, fără să atingă degetele de buze.

Julie era adîncită în discuţia despre progres:

– Prima dată au fost maşini simple, pentru ţesut, pentru arat ogoarele. Ideea de a fabrica maşini a pus stăpînire pe mintea omului.

– Da.

– După ce creezi o maşină aptă să facă un anumit lucru, poţi s-o perfecţionezi ca să facă şi alt lucru.

– Te înţeleg.

– Apoi a venit locomotiva cu aburi, automobilul, telefonul, avionul.

– Vreau să fac aşa ceva, să zbor spre cer.

– Bineînţeles, o vom face. Dar ceea ce-ţi explic, cum s-a produs conceptul, revoluţia în modul de a gîndi?

– Desigur. Eu nu vin, cum spui tu din dinastia a nouăsprezecea a istoriei Egiptului, eu vin din primele timpuri ale Imperiului Roman. Mintea mea este, cum spui tu, flexibilă, adaptabilă. Eu sînt permanent în, cum îi spui tu, progres?

Ceva îl făcu să tresară; la început ea nu-şi dădu seama ce era. Orchestra începuse să cînte foarte încet, aşa că de-abia se auzea prin rumoarea generală. El se ridică, lăsînd să-i cadă şervetelul şi arătînd spre salonul aglomerat.

Acordurile blînde ale lui *Merry Widow Waltz* domina autoritar rumoarea conversaţiilor. Julie se întoarse să vadă mica orchestră de coarde de pe cealaltă latură a micului şi lustruitului ring de dans.

Ramses se ridică şi dădu să plece spre muzicanţi.

– Ramses, aşteaptă! zise Julie.

El nu ţinu cont de îndemn. Ea porni în grabă după el. Sigur, toată lumea îl privea pe bărbatul înalt care traversă ringul, oprindu-se brusc în faţa muzicanţilor, ca şi cînd ar fi fost el însuşi dirijorul.

Privi, cercetător şi decis, la viori, la violoncel; apoi, pe măsură ce studia imensa harfă aurie, îşi redobîndi zîmbetul într-o vădită atitudine de extaz, încît violonista îi zîmbi şi ea, iar violoncelistul, bătrîn şi cărunt, păru vag amuzat.

Probabil că-şi ziceau în sinea lor că au în faţă un surdo-mut, văzîndu-l cum păşeşte apăsat şi-şi pune degetele chiar pe violoncel şi cum, impresionat de vibraţia instrumentului, bate în retragere ca apoi să-l atingă din nou.

– Ooooh, Julie, spuse el mai mult decît în şoaptă.

Toate privirile erau îndreptate spre ei. Chiar şi pentru ospătari, vizibil alarmaţi, era un spectacol. Dar nimeni nu îndrăznea să-l abordeze pe domnul elegant, îmbrăcat cu costumul cel mai bun şi cu vesta de mătase a lui Lawrence, nici măcar cînd începu să tremure din tot corpul şi să se ia cu mîinile de cap.

Julie încercă să-l tragă înapoi, dar el nu vru să se clintească din loc.

– Julie, asemenea sunete! şopti el.

– Atunci, hai să dansăm, Ramses! zise ea.

Nimeni nu mai dansa, dar ce importanţă avea asta? Exista un ring de dans şi ea avea chef să danseze. Avea o nemaipomenită poftă de dans.

Deconcertat, se uită la ea, apoi, prins pe după mijloc de braţul ei, se lăsă dirijat şi luat de mînă aşa cum trebuie.

– Acesta este modul în care bărbatul o conduce pe femeie, spuse ea, intrînd în ritmul valsului şi conducîndu-şi, cu mînă uşoară, partenerul. Mîna mea ar trebui să fie exact pe umărul tău. Eu am să mă mişc, şi tu... Asta e! Dar lasă-mă să conduc eu!

Se învîrtiră din ce în ce mai repede, Ramses urmînd cu eleganţă indicaţiile ei, singura lui abatere fiind că-şi arunca din cînd în cînd cîte o privire la picioare. Între timp, li se mai alătură o pereche, apoi încă una. Dar Julie nu-i vedea; ea nu avea ochi decît pentru faţa extaziată a lui Ramses şi pentru felul în care ochii lui alunecau peste podoabele banale ale salonului. Se lăsă brusc o ceaţă uşoară de nu se distingeau decît cu greu lucrurile: lămpile, paletele aurite ale ventilatoarelor învîrtindu-se deasupra capetelor, florile de pe mese şi, pretutindeni, lucirea argintie a tacîmurilor şi muzica învăluitoare, tot mai antrenantă.

Ramses izbucni subit într-un hohot de rîs.

– Julie, ca muzica revărsată din pahar. Ca muzica ce a devenit vin.

Ea îl antrenă în piruiete ameţitoare.

– Progresul! strigă el în gura mare.

Ea îşi dădu capul pe spate şi rîse.

Dansul se sfîrşi pe neaşteptate. Trebuia să se sfîrşească. Tot ceea ce ştia ea era că petrecerea se terminase, că el se pregătea s-o sărute şi că ea nu se împotrivea. Dar el ezita. Celelalte perechi plecau. El văzu lucrul acesta şi o luă de mînă.

– Da, e timpul să plecăm, zise ea.

Afară era noapte, frig şi ceaţă.

Julie îi dădu portarului cîteva monede. Avea nevoie de un taxi.

Ramses se plimba înainte şi înapoi, privind curios la mulţimea de agenţi comerciali care urcau şi coborau din automobile şi trăsuri, la vînzătorul de ziare dînd buzna peste el cu ultima ediţie.

– Blestemul mumiei în Mayfair! striga din toţi plămînii băiatul. Mumia se ridică din mormînt!

Pînă să-l prindă de mînă, el deja smulsese ziarul de la băiat. Tulburată, îi dărui copilului o monedă.

Aici era problema: tot acest scandal stupid. O imagine îl arăta pe Henry coborînd în fugă scara principală a casei lui Lawrence.

– Vărul tău, spuse Ramses pe un ton sumbru. „Blestemul mumiei loveşte din nou...", citi el, făcînd pauze între cuvinte.

– Nimeni nu crede asta! Este o glumă.

El continuă să citească:

– „Domni de la British Museum spun despre colecţia Ramses că este în siguranţă şi că în curînd va fi restituită muzeului."

El făcu o pauză.

– Muzeu, zise el. Explică-mi cuvîntul *muzeu*. Ce este muzeul, un mormînt?

Biata fată era nefericită, ceea ce nu-i scăpă lui Samir. El urma să plece, dar trebuia s-o vadă pe Julie. De aceea aştepta în salon, stînd ţeapăn pe marginea sofalei, refuzînd a treia ofertă de cafea, ceai sau vin a Ritei.

Din cînd în cînd, privea prin casă după viu coloratul sicriu egiptean. Bine ar fi fost ca Rita să nu fi fost de faţă, dar era limpede că ea n-avea de gînd să-l lase singur.

Muzeul era închis de cîteva ore. Dar Julie voia ca Ramses să-l vadă. Dădu drumul taxiului şi-l urmă pe egiptean

pînă la gardul de fier. Ţinîndu-se cu mîinile de zăbrelele gardului, el privi lung spre uşă şi spre ferestrele înalte. Strada era întunecoasă, pustie. Începuse să burniţeze.

– Sînt multe mumii înăuntru, spuse ea. Mumia ta s-ar fi adăugat şi ea, în cele din urmă. Tata lucra pentru British Museum, deşi o făcea pe propria lui cheltuială.

– Mumii de regi şi regine ale Egiptului?

– Sînt mai multe din Egipt, la drept vorbind. O mumie a lui Ramses al II-lea este acolo de ani de zile, într-o raclă de sticlă.

Privind la ea, el avu un acces de rîs, nu lipsit de o notă de amărăciune.

– L-ai văzut?

El privi din nou spre muzeu:

– Sărmanul prostănac.

– N-a ştiut niciodată că a fost depus în mormîntul lui Ramses.

– Dar cine era el?

Juliei începu să-i bată inima cu putere. Prea multe întrebări îi stăteau pe limbă.

– N-am ştiut niciodată, spuse el calm, în timp ce privirile îi alunecau încet de-a lungul şi de-a latul clădirii, de parcă voia să şi-o imprime în memorie. Mi-am trimis ostaşii să găsească un muribund, pe cineva care nu trezea nici dragostea, nici interesul cuiva. Ei l-au adus la palat noaptea. Şi astfel, eu... cum spui tu? Mi-am înscenat propria-mi moarte. Apoi, fiul meu, Meneptah, a obţinut ceea ce a dorit, a devenit rege.

El chibzui un moment. Vocea îi suferi o uşoară schimbare, deveni mai profundă.

– Şi acum, tu susţii că acest trup este într-un muzeu cu alţi regi şi regine?

– În muzeul din Cairo, zise ea cu voce slabă. Aproape de Saqqara şi de piramide. E un oraş mare acolo.

Ea vedea cît de tare îl afecta acest amănunt. Îşi continuă cu multă grijă relatarea, deşi nu putea spune dacă el o auzea sau nu:

– În Antichitate, Valea Regilor a fost prădată. Jefuitorii de morminte au luat aproape totul. Trupul lui Ramses cel Mare a fost găsit împreună cu alte zeci de trupuri într-un mormînt comun, făcut special de către preoţi.

El se întoarse şi se uită la ea îngîndurat. Chiar şi cînd era supărat, faţa lui părea deschisă, ochii – iscoditori.

– Spune-mi, Julie, regina Cleopatra a VI-a, care a domnit în timpul lui Iulius Cezar... Trupul ei este la muzeul din Cairo? Sau aici?

El reveni cu faţa spre clădirea întunecoasă. Trecerile subtile de la o stare la alta nu-i scăpau lui Julie, cu atît mai puţin culoarea aprinsă care-l îmbujora din nou.

– Nu, Ramses. Nimeni nu ştie ce s-a întîmplat cu rămăşiţele Cleopatrei.

– Dar tu o cunoşti pe această regină, al cărei bust din marmură era în mormîntul meu.

– Da, Ramses, chiar şi copiii de şcoală ştiu numele de Cleopatra. Toată lumea îl ştie. Dar mormîntul ei a fost distrus în Antichitate. În timpuri străvechi, Ramses.

– Înţeleg mai bine decît vorbesc, Julie. Continuă.

– Nimeni nu ştie unde era mormîntul ei. Nimeni nu ştie ce s-a întîmplat cu trupul ei. Vremea mumiilor trecuse.

– Nu-i aşa! spuse el în şoaptă. Ea a fost îngropată aşa cum se cuvine, după vechea rînduială egipteană, fără magie şi fără îmbălsămare, dar a fost înfăşurată în pînză potrivit obiceiului şi apoi depusă în mormîntul ei, lîngă mare.

Se opri, ducîndu-şi mîinile la tîmple. Apoi îşi odihni fruntea de gardul de fier. Ploaia se înteţise. Ea avu brusc o senzaţie de frig.

– Dar acel mausoleu, reluă el, adunîndu-şi gîndurile, împreunîndu-şi mîinile şi făcînd un pas înapoi, ca şi cînd s-ar fi pregătit să spună ceea ce avea de spus, era o construcţie grandioasă. Era mare şi frumos, şi acoperit cu marmură.

– Aşa ne povestesc scriitorii antici. Dar acestea sînt de domeniul trecutului. La Alexandria nu se mai găseşte nici o urmă. Nimeni nu ştie unde a fost.

El o privi în tăcere:

– Eu știu, bineînțeles, zise el.

Se îndepărtă de ea, continuîndu-și drumul pe trotuar. Se opri sub becul din rețeaua publică de iluminat și-și ridică ochii spre lumina incandescentă, de un galben închis. Ea se luă după el. În cele din urmă, el se întoarse către ea, întinzîndu-i mîna, și o trase spre el.

– Îți dai seama de durerea mea, zise el cu calm. Tu știi atît de puține despre mine... Ce par eu a fi?

– Un bărbat, răspunse ea, după un moment de reflecție. Un bărbat voinic și frumos. Un om care suferă așa cum suferim cu toții. Și eu cunosc aceste lucruri... deoarece le-ai notat tu însuți și ai lăsat acele suluri de papirus.

Imposibil de spus dacă lui îi plăcea acest lucru.

– Toate acestea le-a citit și tatăl tău, zise el.

– Da. A făcut cîteva traduceri.

– L-am urmărit cu privirea, spuse el în șoaptă.

– Este adevărat ceea ce ai scris?

– De ce aș minți?

Brusc, dădu s-o sărute, dar ea se eschivă din nou.

– Ah, îți alegi momentele cele mai nepotrivite pentru micile tale avansuri, zise ea, gîfîind. Noi vorbeam de... de o tragedie, nu-i așa?

– Despre singurătate, poate, și despre nebunie. Și despre lucrurile pe care nefericirea te împinge să le faci.

Trăsăturile feței lui se relaxaseră. Redevenise voios și zîmbitor.

– Templele tale sînt în Egipt. Ele sînt încă în picioare, zise ea. La Luxor... Abu Simbel... Oh, dar nu sînt numele sub care le cunoști. Statuile tale colosale... Statui pe care le-a văzut toată lumea. Există poeți englezi care au scris despre ele. Mari generali s-au dus să le vadă. Și eu am fost acolo, le-am pipăit cu mîinile mele. Am vizitat vechiletale săli.

– Și acum eu mă plimb pe străzile astea moderne, împreună cu tine, zise el, continuînd să zîmbească.

– Iar lucrul ăsta te umple de bucurie.

– Da, este foarte adevărat. Templele mele erau vechi chiar înainte ca eu să închid ochii. Dar mausoleul Cleopatrei de-abia se construise.

Tăcu o clipă, eliberîndu-i mîna:

– Ah, pentru mine parcă ar fi fost ieri, continuă el. Totuşi, este ceva depărtat în timp, ceva ca un vis. Am simţit cumva trecerea secolelor în timp ce dormeam. Spiritul meu se dezvolta în acest timp.

Ea medită asupra cuvintelor din traducerea tatălui ei.

– Ce ai visat, Ramses?

– Nimic, scumpa mea, care să afecteze minunile acestui secol! răspunse el înainte de a face o pauză. Cînd sîntem obosiţi, vorbim cu căldură despre visuri, ca şi cînd în ele s-ar întrupa adevăratele noastre dorinţe... ce am dori să avem cînd ceea ce avem în mod efectiv ne dezamăgeşte atît de dureros. Dar, pentru acest hoinar, lumea concretă a fost întotdeauna adevăratul obiect al dorinţei. Iar oboseala vine numai atunci cînd lumea pare a fi asemenea unui vis.

Privea uimit la ploaia biciuitoare, de parcă ar fi vrut să înţeleagă fenomenul în sine. Ea reflectă la cuvintele lui, încercînd, poate, în zadar să-i prindă înţelesul deplin. Scurta ei viaţă o marcase cu suficientă durere, ca s-o facă să preţuiască ceea ce avea. Moartea mamei ei, cu cîţiva ani în urmă, o făcuse să se ataşeze şi mai mult de tatăl ei. Încercase să-l iubească pe Alex Savarell pentru că el îşi dorea să fie iubit de ea; iar tatăl ei nu obiectase. Dar ceea ce iubea ea cu adevărat erau ideile şi lucrurile, exact aşa cum făcuse tatăl ei. Asta voia el să spună? Nu era sigură...

– Nu vrei să te întorci în Egipt, nu simţi nevoia să vezi lumea veche de unul singur? întrebă ea.

– Nu ştiu ce să fac, spuse el în şoaptă.

O rafală de vînt umed mătură trotuarele pustii; frunze uscate se învolburau şi se îngrămădeau de-a lungul înaltului

gard de fier. De sus se auzea zgomotul neclar făcut de firele electrice, iar Ramses îşi ridică privirile, ca să vadă despre ce era vorba.

– Chiar mai frumos decît în vis, zise el în şoaptă, făcînd din nou ochii mari la becul galben, solitar, de deasupra lui. Doresc această epocă, scumpa mea. Mă ierţi dacă îţi zic aşa? Scumpa mea? Aşa cum îi spuneai tu prietenului tău Alex.

– Poţi să-mi zici aşa, răspunse ea.

„Pentru că pe tine te iubesc mai mult decît l-am iubit vreodată pe el!"

El îi răspunse cu unul dintre acele zîmbete calde, generoase. Veni spre ea cu braţele deschise şi, deodată, o luă pe sus:

– Micuţă regină.

– Lasă-mă jos, mare rege, zise ea în şoaptă.

– Şi de ce să fac asta?

– Pentru că îţi poruncesc s-o faci.

El se supuse. O lăsă încet jos şi-i făcu o plecăciune adîncă.

– Şi acum unde mergem, regina mea, acasă la palatul lui Stratford, în zona Mayfair, pe pămîntul Londrei, Anglia, cunoscută şi sub numele de Britannia?

– Da, mergem, pentru că sînt moartă de oboseală.

– Da, şi trebuie să studiez în biblioteca tatălui tău, dacă-mi dai voie. Trebuie să citesc cărţile, ca să „pun în ordine", cum spui tu, lucrurile pe care mi le-ai arătat.

Nici un sunet în casă. Unde s-a dus fata? Cafeaua, pe care Samir, pînă la urmă, o acceptase, nu se răcise prea tare. Nu putea să bea această apă chioară. Nu asta voia el în primul rînd.

I se părea că mai mult de o oră rămăsese cu ochii pironiţi asupra raclei. În timpul acesta, ceasornicul sunase de două ori în vestibul, lumina a două faruri întîmplătoare străpunsese perdelele de dantelă, măturase această largă încăpere cu tavanul înalt şi, pentru o clipă de groază, aprinsese focul vieţii pe chipul de aur al mumiei.

Samir se ridică brusc în picioare. Auzea scîrţîitul parchetului sub covor. Păşi încet spre raclă. Ridică-i capacul şi vei afla. Imaginează-ţi... Ar putea fi goală? Tremurînd, cu mîinile întinse, se apropie de lemnul aurit.

– Eu nu aş face asta, domnule!

Ah, fata. Era din nou în vestibul, cu mîinile încleştate, foarte temătoare, dar de ce?

– Domnişoara Julie s-ar supăra foarte tare.

Samir nu ştiu ce să răspundă. Făcu un semn stîngaci cu capul şi se întoarse pe sofa.

– Poate veniţi mîine, zise ea.

– Nu. Trebuie s-o văd în seara aceasta.

– Dar, domnule, este foarte tîrziu.

Pocnetul de copită al unui cal, scîrţîitul slab al roţilor de şaretă. Samir auzi un chicot foarte slab, dar ştiu că este Julie.

Rita fugi la uşă şi trase zăvorul. El rămase fără grai cînd văzu perechea intrînd în salon, pe Julie, radioasă, cu părul înrourat de stropi de ploaie scînteietori, şi, împreună cu ea, un bărbat înalt, o splendoare de bărbat, cu păr de culoarea castanei coapte şi ochi albaştri, strălucitori.

Julie a fost cea care îl abordă. Îi spuse numele celui cu care venise, dar Samir nu-l reţinu, căci nu putea să-şi ia ochii de la bărbatul care tocmai sosise. Tenul acestuia era palid, altminteri fără cusur. Iar trăsăturile perfect modelate. Dar spiritul care sălăşluia în el depăşea aceste însuşiri. Omul respira forţă, dar dădea dovadă de o prudenţă care aproape te înfiora.

– Am vrut numai... să trec să te văd, zise el către Julie, fără măcar să-i arunce o privire. Să mă încredinţez că nu ai probleme. Îţi port grija...

Vocea lui era din ce în ce mai stinsă.

– Ah, ştiu cine sînteţi! spuse pe neaşteptate Ramses, cu un accent britanic ireproşabil. Sînteţi prietenul lui Lawrence, nu-i aşa? Vă numiţi Samir.

– Ne cunoaştem? întrebă Samir. Nu-mi amintesc...

Privirile lui Samir alunecară cu precauţie peste figura de care acum îl despărţea o distanţă din ce în ce mai mică şi, deodată, rămase stupefiat în faţa mîinii întinse, a inelului cu rubin şi a inelului cu efigia lui Ramses cel Mare. Se părea că încăperea devenise cu totul ireală, că vocile care-i vorbeau nu mai transmiteau nici un mesaj logic, că nu mai exista necesitatea de a răspunde.

Inelul pe care el, Samir, îl văzuse prin feşile mumiei! Nu era nici un dubiu. Nu putea să facă o asemenea greşeală. Şi care anume dintre spusele lui Julie putea prezenta interes acum? Vorbe rostite într-un mod atît de manierat, dar toate minciuni, iar această fiinţă îl privea la rîndul ei, ştiind prea bine că acesta recunoscuse inelul, ştiind prea bine că vorbele nu contau.

– Sper că Henry n-a alergat la dumneavoastră cu tîmpenia aceea a lui.

Da, acesta era mesajul.

Dar nu era deloc tîmpenie. Treptat, îşi îndreptă atenţia spre ea, neputînd să nu constate că era teafără şi nevătămată. Apoi închise ochii şi cînd îi deschise din nou, se uită nu la inel, ci la faţa regelui, la ochii de un albastru calm care înţelegeau totul.

Cînd Samir i se adresă din nou lui Julie, vocea fu un murmur ciudat:

– Tatăl tău n-ar fi suportat să te ştie neprotejată. Tatăl tău ar fi vrut ca eu să vin...

– Ah, dar Samir, prieten al lui Lawrence, zise celălalt, acum n-o paşte nici un pericol pe Julie Stratford. Eu o iubesc pe această femeie şi o voi apăra de toate relele, încheie el, dînd-o brusc pe egipteana veche, cu un accent pe care Samir nu-l auzise niciodată.

Toate acestea sunau uluitor. Făcu un pas înapoi. Julie vorbea din nou. Din nou, el nu asculta. Se dusese la poliţa şemineului şi se sprijinea de ea, ca şi cînd i-ar fi fost frică să nu cadă.

– Desigur, prietene, cunoşti limba veche a faraonilor, zise bărbatul înalt, cu ochi albaştri. Dumneata eşti egiptean, nu-i aşa? Toată viaţa ai studiat această limbă. Poţi să citeşti în egipteană la fel ca în latină şi în greacă.

Ce voce modelată cu grijă! Încerca să împrăştie orice teamă. Era vocea curtenitoare a unui om educat. Ce şi-ar mai fi putut dori Samir?

– Da, domnule, aveţi dreptate. Dar n-am auzit-o niciodată vorbită cu voce tare, iar accentul a fost totdeauna un mister. Dar trebuie să-mi spuneţi, zise Samir, forţîndu-se să-l privească pe interlocutor drept în faţă. Dumneavoastră sînteţi egiptolog, mi s-a spus... Credeţi că blestemul de pe mormînt a fost acela care l-a ucis pe bunul meu prieten Lawrence sau a fost vorba de o moarte naturală, aşa cum am presupus noi?

Bărbatul părea să-şi cîntărească răspunsul; şi mai încolo, la cîţiva paşi în umbră, Julie Stratford, palidă şi cu privirile abătute, căuta cît de cît să facă abstracţie de amîndoi.

– Blestemele sînt cuvinte, prietene, zise bărbatul. Prin ele poţi să-i alungi pe ignoranţi şi pe băgăcioşi. E nevoie de otravă sau de vreo altă armă barbară ca să curmi viaţa unui om.

– Otravă! spuse în şoaptă Samir.

– Samir, este foarte tîrziu, zise Julie, cu voce răguşită, aspră. Nu trebuie să mai vorbim despre toate astea, iar o să mă apuce plînsul şi îmi va fi ruşine. Despre aceste lucruri trebuie să vorbim numai cînd vrem cu adevărat să le clarificăm, spuse şi înaintă spre el, prinzîndu-l cu amîndouă mîinile. Să vii în altă seară, cînd o să putem sta de vorbă împreună.

– Da, Julie Stratford este foarte obosită. Julie Stratford este o mare profesoară. Îţi urez noapte bună, prietene! Dumneata îmi eşti prieten, nu-i aşa? Sînt, probabil, multe lucruri pe care ni le putem spune unul altuia. Deocamdată, te asigur

că o voi apăra pe Julie Stratford de orice sau de oricine ar dori să-i facă rău.

Samir se îndreptă spre uşă:

– Dacă aveţi nevoie de mine, spuse el, întorcîndu-se, trimiteţi-mi vorbă.

Îşi puse jacheta, îşi scoase cartea de vizită, contemplînd-o îndelung, foarte deconcertat pentru un moment. Apoi i-o dădu lui Ramses. În timp ce egipteanul o lua, Samir urmări cu atenţie inelul sclipind în lumină.

– Sînt în biroul meu de la British Museum, pînă seara foarte tîrziu. După ce pleacă toată lumea, mă plimb pe coridoare. Vino la uşa laterală şi o să mă găseşti!

Dar de ce spunea el aceste lucruri? Ce mesaj voia să transmită? Îl cuprinse brusc părerea de rău că misterioasa creatură nu mai vorbea în vechea limbă; nu putea înţelege amestecul straniu de supărare şi de bucurie pe care-l încerca; întunericul ciudat care cuprindea lumea şi lumina acut percepută cu care se însoţea acel întuneric.

Samir se întoarse brusc şi plecă, coborînd în grabă treptele de granit şi trecînd pe lîngă paznicii în uniformă, fără să le arunce nici măcar o privire. Traversă în pas rapid străzile reci şi umede. Nu dădea atenţie taxiurilor care se opreau în dreptul lui. Singura lui dorinţă era să fie singur. Imaginea inelului îi stăruia în faţa ochilor, auzise acele vechi cuvinte egiptene, rostite, în sfîrşit, cu voce tare, ocazie pe care nu o mai avusese niciodată. Îi venea să plîngă. Primise revelaţia unui miracol, care însă, într-un fel, ameninţa lucrurile miraculoase în mijlocul cărora el trăia.

– Lawrence, călăuzeşte-mă! zise el în şoaptă.

Julie închise uşa şi trase zăvorul. Se întoarse spre Ramses. Auzea paşii Ritei la etaj. Era numai cu el, conversaţia lor neputînd în nici un chip să ajungă la urechile Ritei.

– Sper că nu ai de gînd să-i încredinţezi secretul tău! zise ea.

– Răul s-a produs, spuse el pe un ton calm. Ştie adevărul. Iar Henry, vărul tău, o să-l spună şi altora. Şi alţii, de asemenea, vor ajunge să creadă.

– Nu, este imposibil. Ai văzut şi tu ce s-a întîmplat cu poliţia. Samir ştie pentru că a văzut inelul; l-a recunoscut. Întrucît a ajuns să-l vadă, a ajuns să creadă. Alţii n-o vor face. Oricum...

– Oricum?

– Tu ai vrut ca el să ştie. De aceea i te-ai adresat pe nume. I-ai spus cine eşti.

– Aşa am făcut?

– Da. Cred că aşa.

El chibzui asupra acestui lucru. Nu găsea ideea prea agreabilă. Dar era adevărat, ea ar fi putut jura că aşa era.

– Acum sînt doi care cred, mai tîrziu pot fi trei... zise el, ca şi cînd ea ar fi fost de vină.

– Ei nu pot dovedi nimic. Tu exişti, da, şi inelul există. Dar, de fapt, e greu să se stabilească o legătură între tine şi trecut! Nu înţelegi aceste timpuri dacă-ţi închipui că este uşor ca oamenii să creadă că o persoană a înviat din morţi. Aceasta este epoca ştiinţei, nu a religiei.

El îşi aduna gîndurile. Îşi înclină capul, îşi încrucişă braţele şi începu să se plimbe înainte şi înapoi pe covor. Apoi se opri.

– Oh, scumpa mea, dacă ai înţelege! zise el.

Nu era alarmat, ci, dimpotrivă, în vocea lui era multă căldură. Şi se părea că accentul este englezesc, autentic.

– Timp de o mie de ani am ascuns acest adevăr, spuse el. Chiar şi de aceia pe care-i iubeam şi slujeam. Nu s-a ştiut niciodată de unde am venit, cît am trăit sau ce s-a întîmplat cu mine. Acum am nimerit, din întîmplare, în vremea ta şi, din pricina mea, într-o lună numărul muritorilor care află acest adevăr este mai mare decît a fost vreodată de-a lungul secolelor care s-au scurs de la domnia lui Ramses asupra Egiptului.

– Înțeleg, zise ea, dar ea vedea lucrurile altfel. *Tu ai scris întreaga poveste în suluri. Le-ai lăsat acolo. Și asta din cauză că nu ai mai putut păstra secretul.* Tu nu înțelegi aceste timpuri. Minunile nu mai sînt crezute nici măcar de aceia cărora li se întîmplă.

– Ce lucruri stranii spui!

– De le-aș trîmbița de pe acoperișurile caselor, tot nu ar da nimeni crezare acestor lucruri. Elixirul tău este în siguranță. Cu sau fără aceste otrăvuri.

Păru că un șoc dureros îl traversă din cap pînă în picioare. Ea îl sesiză. Îl percepu. Își regretă vorbele. Ce nebunie să crezi că acest om misterios este omnipotent, că zîmbetul lui prompt nu ascunde o slăbiciune tot atît de mare cît și forța lui. Era dezorientată. Așteptă. Apoi zîmbetul lui îi veni din nou în ajutor:

– Ce putem face decît să așteptăm și să vedem, Julie Stratford?

El oftă. Își scoase redingota și, lăsînd-o singură, se duse în camera egipteană. Privi cu atenție la sicriul său, apoi la șirul de borcănașe. Aprinse cu grijă lampa electrică, așa cum văzuse că făcea Julie, apoi examină îndelung numeroasele șiruri de cărți care acopereau, pînă la tavan, peretele din spatele mesei de lucru a lui Lawrence.

– Cu siguranță, simți nevoia să dormi. Hai să te conduc în camera tatei.

– Nu, scumpa mea, eu nu dorm decît atunci cînd vreau să mă despart de viață pentru un timp.

– Vrei să spui că... zile întregi nu simți cîtuși de puțin nevoia să dormi?!

– Așa este, spuse el, în timp ce fața i se lumină de un zîmbet. Am să-ți spun și un alt secret grozav. Nu numai că am nevoie de mîncarea sau băutura pe care o consum, ci, pur și simplu, nu pot trăi fără ea. Așa ceva e o desfătare pentru trupul meu.

Rîse cu blîndețe de uimirea ei.

– Dar ceea ce îmi face cu adevărat trebuinţă acum este să citesc unele cărţi de-ale tatălui tău, dacă o să-mi dai voie.

– Desigur; nu trebuie să-mi ceri voie pentru asta, spuse ea. Ia ce-ţi trebuie şi ce vrei! Cînd simţi nevoia, du-te în camera lui. Îmbracă-te cu haina lui! Vreau să te simţi bine din toate punctele de vedere. Încep să vorbesc în felul în care vorbeşti tu, încheie ea după un scurt acces de rîs.

Se uitară unul la celălalt. Numai cîţiva paşi erau între ei, iar ea se bucura că există această mică distanţă între ei.

– Acum, te las singur, zise ea, dar, imediat, el o prinse de mînă, reducînd distanţa dintre ei, o strînse în braţe şi o sărută din nou, apoi, aproape cu brutalitate, îi dădu drumul.

– Julie este regină pe propriul ei domeniu, spuse el, scuzîndu-se oarecum.

– Hai să ne amintim de cuvintele tale spuse lui Samir: „Dar, deocamdată, o voi apăra pe Julie Stratford de orice şi de oricine ar dori să-i facă rău."

– N-am minţit. Şi aş vrea să stau întins lîngă tine, ca să te protejez mai bine.

Ea rîse uşor. Mai bine să scape acum, cît încă mai este posibil din punct de vedere moral şi fizic.

– Oh, dar mai este ceva, spuse ea.

Se duse într-un colţ al încăperii, să deschidă gramofonul. Răsuci manivela, uitîndu-se la colecţia de discuri. *Aida* de Verdi. Exact ce trebuia.

Iar pe coperta albumului, nimic care să-l contrarieze. Julie puse discul negru, fragil şi greu, pe suportul turnant din catifea. Aşează braţul, apoi se întoarse să vadă cum va reacţiona Ramses în momentul în care va începe marşul triumfal din operă, un cor îndepărtat, discret, de voci plăcute.

– Oooh, magic! Maşina face muzică!

– O învîrteşti şi cîntă. Iar eu am să dorm aşa cum fac femeile muritoare, deşi viaţa reală a ajuns să fie tot ceea ce am visat vreodată.

Privind înapoi, prinse imaginea lui Ramses care, cu brațele încrucișate și cu capul plecat, se legăna în ritmul muzicii. El făcea un fel de acompaniament, cîntîndu-i foarte discret, în șoaptă. Simpla vedere a cămășii albe, întinse pe spatele său lat și pe brațele puternice îi dădea fiori lui Julie.

3.

ÎNTRUCÎT ERA trecut de miezul nopţii, Elliott închise carnetul de însemnări. Petrecuse toată seara citind şi recitind traducerile lui Lawrence şi reexaminînd vechile şi aridele lui biografii despre faraonul numit Ramses cel Mare şi regina cunoscută sub numele de Cleopatra. Nu exista nimic în aceste tomuri de istorie care să infirme afirmaţiile din povestea absurdă a mumiei.

Un om care fusese suveran al Egiptului timp de şaizeci de ani ar fi putut foarte bine să fie nemuritor. Iar domnia Cleopatrei a VI-a fusese, din toate punctele de vedere, absolut remarcabilă.

Dar ceea ce îl intriga pe el mai mult decît orice în acel moment era un paragraf pe care Lawrence îl scrisese în latină şi egipteană. Erau chiar ultimele lui însemnări. Pentru Elliott nu era nici o problemă să citească aceste texte. El însuşi îşi ţinuse jurnalul în limbă latină cînd fusese la Oxford; şi studiase egipteana ani de zile împreună cu Lawrence, apoi de unul singur.

Aceasta nu era o traducere după materialul din sulurile lui Ramses. Paragraful conţinea mai degrabă comentariile personale ale lui Lawrence pe marginea celor citite de el:

Pretinde că a luat elixirul o dată şi numai o dată. O altă administrare n-a mai fost necesară. A preparat poţiunea pentru Cleopatra, dar şi-a dat seama că era riscant să o arunce. Nu-i surîdea ideea de o ingurgita, de teama unor urmări nedorite. Ce-ar fi ca toate substanţele chimice din acest mormînt să fie testate cum se cuvine? Ce-ar fi ca vreo substanţă dintre acestea să aibă ca efect întinerirea corpului omenesc şi să poată prelungi viaţa cu mulţi ani de zile?

Cele două rînduri în egipteană erau incoerente. Spuneau ceva despre magie, secrete, despre ingrediente naturale care să producă efecte cu totul noi.

Aşadar, acestea erau lucrurile în care crezuse Lawrence, mai mult sau mai puţin. Şi îşi dăduse silinţa să le ascundă în limbi antice. Acum, la drept vorbind, ce credea Elliott în legătură cu această situaţie? În special în lumina poveştii lui Henry cu privire la revenirea la viaţă a mumiei?

Îi trecu din nou prin minte ideea că era eroul unei isprăvi spectaculoase; că, mai ales, credinţa este un cuvînt pe care rar îl cercetăm cu temeinicie. De pildă, el „crezuse" toată viaţa în învăţătura propovăduită de Biserica Angliei. Dar, deocamdată, nu prea se aştepta ca, după moarte, să intre în cerul creştin şi, în mod sigur, nici în iadul creştin. N-ar fi pariat nici o para chioară pe existenţa vreunuia din cele două.

Un lucru era foarte sigur. Dacă ar fi văzut, realmente, creatura ieşind din sicriu, aşa cum pretindea Henry că a văzut-o, nu s-ar fi comportat ca Henry. Un om fără imaginaţie, asta era Henry. Poate că lipsa de imaginaţie fusese totdeauna un defect capital. Îi veni în minte că Henry era un om care nu sesiza *implicaţiile* lucrurilor.

Spre deosebire de Henry, Elliott era departe de a fugi de acest mister, care pentru el devenise chiar o obsesie. Păcat că nu zăbovise mai mult în casa Stratford, că nu fusese puţin mai inteligent. Ar fi putut examina acele borcănele din

alabastru; ar fi putut lua unul dintre suluri. Rita, biata de ea, i-ar fi dat toate explicațiile.

Îi părea rău că nu încercase.

Îi părea, de asemenea, rău că Alex, fiul său, suferă. Pentru că, deocamdată, acesta era singurul aspect neplăcut al acestui interesant mister.

Alex o sunase pe Julie toată ziua. Era în alertă din cauza oaspetelui din apartamentul lui Julie, oaspete pe care el doar îl zărise prin ușa serei: un uriaș, da, un bărbat foarte înalt, oricum, cu ochi albaștri. Un tip foarte... chipeș, dar, cu siguranță, prea bătrîn ca s-o curteze pe Julie!

Apoi, la opt seara, se primise un telefon de la unul dintre acei așa-zișI prieteni care socotesc de datoria lor să pună în circulație zvonuri. Julie fusese văzută dansînd, la hotelul Victoria, cu un străin elegant și impunător. Alex și Julie nu erau logodiți? Alex, de data aceasta, fierbea de ciudă. Deși o sunase încontinuu toată după-amiaza, nu reușise să o găsească. În cele din urmă, îl implorase pe tatăl său să intervină. Nu putea Elliott să dea de capătul acestei afaceri?

Da. Elliott avea să dea de capătul acestei afaceri. De fapt, el se simțea, în mod curios, însuflețit de toată această tărășenie. Se simțea aproape tînăr, visînd cu ochii deschiși la Ramses cel Mare și la elixirul său, ascuns printre otrăvuri.

Se ridică din fotoliul confortabil de lîngă sobă, neținînd cont de obișnuitele-i dureri de picioare, și se duse la masa de lucru, ca să scrie o scrisoare:

Dragă Julie,

Mi-a parvenit știrea că ai în vizită un oaspete, un prieten de-al tatălui tău, cred. Mi-ar face mare plăcere să-l cunosc pe acest domn. Poate că aș fi în măsură să te ajut cu ceva în timpul cît dînsul mai rămîne la tine. Desigur, n-aș vrea să ratez o asemenea ocazie.

Îngăduie-mi să te invit la noi mîine seară, pentru un dineu în familie...

În cîteva minute, scrisoarea fu gata. O bagă într-un plic, îl sigila şi îl duse în salonul din faţă, unde îl depuse pe o tavă de argint, ca Walter, omul său, să-l predea a doua zi dimineaţă. Apoi făcu o mică pauză. Desigur, Elliott făcuse ceea ce-l rugase Alex. Dar el ştia că nu pentru Alex face lucrurile acestea. Şi mai ştia că, dacă ar avea loc un astfel de dineu, Alex ar putea să se simtă jignit chiar mai mult decît pînă în prezent. Pe de altă parte, cu cît mai devreme înţelegea Alex... Elliott se opri. La drept vorbind, nu ştia ce anume trebuia să înţeleagă Alex. Ştia numai că misterul din faţa ochilor săi, îl punea pe el însuşi pe jar.

Elliott se deplasă cu greu pînă la cuierul din spatele scării, îşi luă pelerina şi ieşi pe uşa laterală în stradă. Acolo erau parcate patru automobile.

Lancia Theta cu demaror electric era singura pe care o condusese vreodată. Dar de un an de zile nu mai încercase această plăcere extraordinară.

Era încîntat de ocazia ce o avea de a se descurca cu maşina singur-singurel, fără să trebuiască să consulte vreun servitor, vreun tehnician, vreun valet sau şofer. Ce plăcere că s-a ajuns pînă acolo, încît o invenţie atît de complexă te readuce la simplitatea vieţii.

Cel mai greu era să se aşeze pe scaunul din faţă, dar trecu de hopul acesta. Apoi apăsă pe pedala acceleraţiei, îi administră benzină şi iată-l din nou stăpîn pe motor, alergînd liber, ca în tinereţe, spre Mayfair.

Lăsîndu-l singur pe Ramses, Julie urcă scările în grabă şi intră la ea în cameră, închizînd uşa. Pentru un moment se rezemă de uşă, închizînd ochii. O auzea pe Rita trebăluind prin cameră. Ajungea pînă la ea mireasma cerii din care erau făcute lumînările pe care Rita le aprindea mereu lîngă patul ei. Era vorba de o mică sensibilitate romantică pe care Julie o dobîndise în copilărie – înainte de a avea lumină electrică – cînd mirosul lămpilor cu gaz îi producea în permanenţă unele neajunsuri.

Acum nu se gîndea decît la cele întîmplate, care o acaparau în aşa măsură, încît nu mai rămînea loc pentru adevărata reflecţie sau evaluare. Acel simţămînt apăsător al unei aventuri atotdevoratoare era singura reacţie pe care raţiunea ei o identifica în ea însăşi. Fără a pune, desigur, la socoteală atracţia fizică pentru Ramses, o atracţie irezistibilă...

Nu, nu numai fizică. Julie se îndrăgostise lulea.

Cînd deschise ochii, văzu portretul lui Alex pe masa ei de toaletă. Şi Rita, în semiîntuneric, care tocmai îi întindea cămaşa de noapte peste cuvertura de dantelă. Apoi, treptat, Julie constată că sînt flori în toate ungherele.

Buchete de flori în vaze pe masa de toaletă, pe noptiere, pe masa de lucru din colţ.

– De la viconte, domnişoară, spuse Rita. Toate aceste buchete. Eu nu ştiu, domnişoară, ce urmăreşte vicontele cu toate aceste... drăgălăşenii ciudate. Nici nu ştiu ce să zic, domnişoară...

– Desigur, nu ştii, zise Julie, dar, Rita, să nu ştie nici vîntul, nici pămîntul, ne-am înţeles?

– Cine o să mă creadă pe mine, domnişoară? zise Rita. Dar eu nu înţeleg lucrurile astea, domnişoară. Cum s-a ascuns domnul în cutia aceea? De ce mănîncă el toată mîncarea aceea?

Pentru un moment, Julie nu putu răspunde. La ce Dumnezeu se gîndea Rita?

– Rita, n-ai de ce să te neliniştești, spuse ea cu convingere, luînd-o de mînă. Crede-mă cînd îţi spun că este un om bun şi că există o explicaţie pentru tot!

Rita privea deconcertată la Julie. Deodată, ochii ei mici şi albaştri se deschiseră larg.

– Dar, domnişoară Julie! zise ea şoptit. Dacă el este om bun, de ce a trebuit să se furişeze în Londra în felul acesta? Şi cum de nu s-a înăbuşit sub toate feşile alea?

Preţ de o clipă, Julie rămase pe gînduri.

– Rita, tatăl meu ştia despre asta, zise ea pe un ton sobru. El a fost de acord cu acest plan.

„Oare, într-adevăr, o să nimerim în focul iadului pentru că spunem minciuni? se întrebă Julie în gînd. În special minciuni care pe alţii îi calmează imediat?"

– Aş putea chiar să adaug că omul acesta a avut o misiune foarte importantă aici. Şi numai cîţiva oameni din guvern ştiu asta.

– Ohhhh...! exclama Rita, rămînînd cu gura căscată.

– Firește, cîţiva oameni foarte importanţi de la Stratford Shipping ştiu şi ei, dar tu să nu sufli o vorbă. În special lui Henry sau unchiului Randolph, sau lordului Rutherford, sau oricărei alte persoane... Înţelegi?

– Foarte bine, domnişoară. Nu ştiam cum stau lucrurile, răspunse Rita, dînd din cap.

După ce se închise uşa, Julie începu să rîdă, punîndu-şi mîna la gură, ca o şcolăriţă. Dar adevărul era că lucrurile aveau o logică perfectă. Deoarece ceea ce credea Rita, oricît de nebunesc părea, era plauzibil în raport cu ce se întîmpla în realitate.

Ce se întîmpla în realitate... Julie se aşeză în faţa oglinzii. Începu, aproape cu nonşalanţă, să-şi scoată agrafele din păr. Privirea i se înceţoşa pe măsură ce-şi contempla imaginea în oglindă. Vedea camera ca prin ceaţă; vedea florile; vedea draperiile albe din dantelă ale patului ei – lumea ei, îndepărtată şi, de acum încolo, lipsită de importanţă.

Trecea fără grabă de la o mişcare la alta: îşi perie părul, se ridică, se dezbrăcă, îşi puse cămaşa de noapte, se vîrî sub cuverturi. Lumînările încă ardeau. În cameră era o tonalitate luminoasă, plăcută. Florile răspîndeau un parfum foarte discret.

Mîine îşi va conduce oaspetele la muzeu, dacă asta va fi dorinţa lui. Poate că se vor urca într-un tren pentru o escapadă pînă la ţară. Ar putea să meargă şi la Turnul Londrei. Oh, atîtea şi atîtea lucruri...

Şi iată că sosi acea mare şi dorită desprindere de toate gîndurile; Julie se vedea alături de el.

Samir şedea la masa de lucru de aproape o oră. Băuse jumătate de sticlă de Pernod, lichiorul lui preferat, pe care-l descoperise într-o cafenea franceză din Cairo. Însă nu era beat; pusese, pur şi simplu, o surdină agitaţiei interioare care-l cuprinsese îndată ce părăsise casa Stratford. Dar, de cîte ori încerca să se gîndească efectiv la ceea ce se întîmplase, agitaţia îi revenea.

O bătaie în fereastră îl făcu să tresară. Biroul lui era în spatele muzeului. Singura lumină aprinsă în toată clădirea era a lui şi, poate, o mai fi fost vreuna pe undeva, prin interior, acolo unde paznicii de noapte îşi fumau ţigările şi-şi beau cafeaua.

Nu putea vedea figura de afară, dar ştia cine era. Înainte de a doua bătaie la fereastră, era deja în picioare. Ieşi pe coridor, ajunse la uşa care se deschidea spre o alee din spate şi o deschise.

Cine îl aştepta acolo într-o haină stropită de ploaie, într-o cămaşă descheiată la primii nasturi? Ramses cel Mare. Samir păşi în întunericul de-afară. Ploaia aşternuse un luciu pe zidurile de piatră şi pe trotuar. Dar pe acest fundal nimic nu se distingea cu atîta claritate ca acea siluetă înaltă, dominatoare, din faţa lui.

– Cu ce vă pot ajuta, Maiestate? întrebă Samir. Cu ce vă pot fi de folos?

– Vreau să intru înăuntru, cinstite domn, zise Ramses. Dacă o să-mi permiteţi, aş vrea să văd relicvele strămoşilor şi copiilor mei.

La aceste cuvinte, Samir se simţi cuprins de un freamăt plăcut. I se umeziră ochii. N-ar fi putut explica nimănui această senzaţie de fericire compusă din elemente atît de contradictorii.

– Cu plăcere, Maiestate, zise el. Daţi-mi voie să vă fiu ghid. Este un privilegiu pentru mine.

Elliott văzu lumină în biblioteca lui Randolph. Îşi parcă maşina la marginea trotuarului, chiar lîngă vechile grajduri. Coborî din maşină şi reuşi anevoie să urce scările şi să apese pe butonul soneriei. Îl întîmpină chiar Randolph, numai în cămaşă, duhnind a vin.

– Dumnezeule mare, ştii cît e ceasul? întrebă el.

Se întoarse, poftindu-l pe Elliott să-l urmeze în bibliotecă. Ce încăpere impunătoare, încărcată pînă la refuz cu toate ornamentele inutile pe care banii le pot cumpăra, inclusiv stampe cu cîini şi cu cai, şi hărţi pe care nu se uitase nimeni, niciodată!

– Am să-ţi spun imediat adevărul. Sînt prea obosit pentru orice altceva, zise Randolph. Ai venit într-un moment foarte potrivit ca să răspunzi la o întrebare foarte importantă.

– Şi care este aceasta? întreba Elliott.

Îl urmări cu privirea pe Randolph cum se instalează la monstruoasa masă de lucru din mahon ornamentată masiv. Erau acolo mormane de hîrtii şi registre contabile, grămezi de documente. Şi un uriaş telefon semănînd cu o sperietoare, precum şi casete din piele pentru clame, peniţe, hîrtie.

– Romanii... zise Randolph, lăsîndu-se pe spate în scaun şi bîndu-şi vinul, fără măcar să schiţeze un gest de a-i oferi şi lui Elliott. Ce făceau ei cînd erau dezonoraţi, Elliott? Se crestau la încheietura mîinii, nu-i aşa? Şi sîngerau pînă mureau în acest mod elegant.

Elliott îşi cercetă amfitrionul. Nu-i scăpară unele particularităţi: ochii roşii, paralizie incipientă a mîinii. Apoi, cu ajutorul bastonului de promenadă, se ridică din nou în picioare. Se duse la masă şi îşi turnă un pahar de vin din carafă. Umplu la loc paharul lui Randolph, apoi se retrase în fotoliul lui.

Randolph urmărea toate acestea, dar părea să nu-i dea nici un fel de importanţă. Se sprijini cu coatele pe masa din faţa lui şi, holbîndu-se la grămada de hîrtii, îşi trecu degetele zbîrcite prin părul cărunt.

– Dacă nu mă-nşală memoria, spuse Elliott, Brutus a căzut în sabia lui, Marc Antoniu a încercat acelaşi truc mai tîrziu şi nu i-a reuşit figura. Atunci s-a cățărat pe o funie în dormitorul Cleopatrei. Şi acolo a reuşit, oarecum, să se sinucidă din nou sau, mai bine zis, sa moară definitiv. Ea a ales otrava unui şarpe. Dar să răspund la întrebarea ta: romanii se crestau din cînd în cînd la încheietura mîinii, e adevărat. Dar dă-mi voie să-ţi spun că nici o sumă de bani nu face cît o viaţă de om. Şi nu trebuie să te mai gîndeşti la asta.

Randolph zîmbi. Elliott gustă vinul. Foarte bun. Cei din familia Stratford totdeauna au băut vin bun. Zi după zi, au băut vinuri pe care le păstrau pentru ocazii deosebite.

– Aşa este? întrebă Randolph. Nici o sumă de bani. Şi de unde o să fac rost de suma de bani de care am nevoie, ca să o fac pe nepoata mea să nu-şi dea seama cît de perfid sînt?

Contele dădu negativ din cap:

– Dacă îţi iei viaţa, ea va afla, fără îndoială, totul.

– Da, iar eu nu voi mai fi, ca să răspund la întrebările ei.

– Dar asta un valorează cît anii pe care-i mai ai de trăit. Vorbeşti prostii...

– Oare? Ea nu se mărită cu Alex. Ştii lucrul ăsta. Şi companiei Stratford Shipping nu i-ar întoarce spatele chiar dacă ar vrea. Mai am doar un pas pînă la dezastrul final.

– Oh, nu...

– De ce nu?

– Aşteaptă cîteva zile să vezi dacă nu am dreptate. Nepoata ta şi-a găsit o distracţie nouă. Oaspetele ei de la Cairo, domnul Reginald Ramsey. Alex este supărat pe chestia asta, dar, desigur, o să-şi revină. Şi este foarte probabil ca acest Reginald Ramsey să o despartă pe Julie de Stratford Shipping, precum şi de fiul meu. Iar problemele tale s-ar putea să-şi găsească o soluţie foarte simplă. S-ar putea să vă ierte totul.

– L-am văzut pe tipul acela! zise Randolph. L-am văzut azi-dimineaţă, cînd Henry a făcut scena aceea caraghioasă. Doar nu vrei să-mi spui...

– Am o bănuială. Julie şi acest bărbat...

– Henry ar trebui să stea în casa aceea!

– Lasă asta! Ceea ce spui nu are nici o importanţă.

– Deci, eşti optimist în această privinţă. Mă aşteptam să fii mai contrariat decît mine.

– N-are importanţă.

– De cînd?

– De cînd am început să gîndesc, să gîndesc cu adevărat, la ce înseamnă viaţa noastră. Pe toţi ne aşteaptă bătrîneţea şi moartea. Şi nu sîntem în stare să privim în faţă acest adevăr simplu, de aceea căutăm tot timpul distracţii.

– Dumnezeule, Doamne, Elliott! Doar nu vorbeşti cu Lawrence, vorbeşti cu Randolph. Îmi pare rău că nu pot să-ţi împărtăşesc această perspectivă măreaţă. Deocamdată, mi-aş vinde şi sufletul pentru o sută de mii de lire. Şi la fel ar face o mulţime de alţi oameni.

– Eu n-aş face-o, zise Elliott. Şi nu am o sută de mii de lire, nici n-o să am vreodată. Dacă le-aş avea, ţi le-aş da ţie.

– Mi le-ai da?

– Da, cred că da. Dar hai să abordăm alt aspect. Julie probabil că nu doreşte să fie chestionată în legătură cu domnul Ramsey, prietenul ei. Ar putea să aibă nevoie de ceva timp în care să fie singură, de ceva independenţă reală. Iar tu s-ar putea să preiei totul în mîinile tale, din nou.

– Vorbeşti serios?

– Da, iar acum mă duc acasă. Sînt obosit, Randolph. Să nu te crestezi la încheietura mîinii. Bea tot ce pofteşti, dar să nu te gîndeşti la un lucru atît de îngrozitor. Vino mîine seară la mine să luăm masa împreună! I-am invitat şi pe Julie şi pe acest bărbat misterios. Să nu cumva să nu vii. Iar după ce se termină chestia asta, poate vedem mai clar cum stau lucrurile. S-ar putea să obţii tot ce doreşti. Iar eu s-ar putea să am soluţia misterului. Pot conta pe tine mîine seară?

– Dineu, mîine seară? întrebă Randolph. Ai venit aici la ora unu noaptea ca să-mi faci invitaţia asta?

Elliott rîse. Puse jos paharul şi se ridică în picioare:

– Nu, zise el. Am venit să-ţi salvez viaţa... Crede-mă, nu merită pentru o sută de mii de lire. Să trăieşti şi nimic mai mult... Să nu te doară nimic... Dar de ce încerc să-ţi explic?

– Da, nu te deranja.

– Noapte bună, prietene. Nu uita. Mîine seară. Voi deschide eu uşa. Acum, ca un om cumsecade, du-te şi te culcă!

Samir, cu o lanternă în mînă, îl condusese rapid pe Ramses prin toată expoziţia. Orice ar fi simţit faraonul, nu făcu nici un comentariu. Studie pe rînd fiecare obiect mare – mumie, sarcofag, statuie – trecînd în grabă peste mulţimea de mici relicve care umpleau nenumărate cutii.

Paşii lor răsunau pe pardoseala de piatră. Paznicul solitar, obişnuit de multă vreme cu hoinărelile nocturne ale lui Samir, îi lăsase singuri.

– Adevăratele comori sînt în Egipt, zise Samir. Trupurile faraonilor. Aceasta este doar o mică parte din ceea ce a supravieţuit jafului şi timpului.

Ramses se oprise. Examina sarcofagul unei mumii din vremea Ptolemeilor, una dintre acele creaţii hibride care constau dintr-un sarcofag egiptean avînd pe el un chip grecesc pictat în manieră realistă mai degrabă decît masca stilizată din primele secole. Era sarcofagul unei femei.

– Egipt, şopti Ramses. Dintr-o dată, nu mai pot vedea prezentul din cauza trecutului. Nu pot îmbrăţişa această epocă pînă nu-mi voi lua adio pentru totdeauna de la acei ani.

Samir tremura în întuneric. Teama luă din nou locul melancoliei. Această întîmplare nefirească, despre care el ştia acum că este adevărată, îi întreţinea o stare de adîncă teroare mocnită. Nu putea fi nici o eroare la mijloc.

Faraonul se întoarse cu spatele la încăperile egiptene.

– Condu-mă afară, prietene! zise el. M-am rătăcit în labirintul acesta. Nu-mi place ideea de muzeu.

Samir păşi grăbit alături de el, raza de lumină căzînd pe pardoseală chiar în faţa lor.

– Maiestate, dacă doriţi să plecaţi în Egipt, plecaţi acuma. Acesta este sfatul meu, deşi ştiu că nu mi l-aţi cerut. Luaţi-o pe Julie Stratford dacă doriţi. Dăr părăsiţi Anglia.

– De ce spui asta?

– Autorităţile sînt informate că s-au furat monede din colecţie! Ele vor să recupereze mumia lui Ramses cel Mare. Circulă multe vorbe şi bănuieli în privinţa asta.

Samir citi ameninţarea pe faţa lui Ramses:

– Blestematul de Henry Stratford, spuse el şoptit, grăbind puţin pasul. Şi-a otrăvit unchiul care era un erudit şi un înţelept. Carne din carnea lui şi sînge din sîngele lui. Şi i-a furat omului o monedă în timp ce acesta agoniza.

Samir se opri. Şocul acesta era mai mult decît putea suporta. Avu, instantaneu, revelaţia adevărului. Cînd văzuse trupul prietenului său, îşi dăduse seama că se întîmplase ceva îngrozitor. Nu fusese o moarte naturală. Dar crezuse că Henry Stratford este un laş. Încet, îşi reveni din emoţie şi privi silueta înaltă, din umbră, aflată lîngă el:

– Aţi încercat să-mi spuneţi asta aseară devreme, şopti Samir. N-am vrut să cred.

– L-am văzut, dragul meu servitor, zise regele. Cu propriii mei ochi. La fel cum te-am văzut pe dumneata apropiindu-te de trupul lui Lawrence şi începînd să plîngi. Aceste lucruri se amestecau cu cele pe care le visam cu ochii deschişi; dar mi le amintesc foarte clar.

– Ah, dar lucrul acesta nu poate să rămînă nerăzbunat!

Samir tremura. Ramses îi puse o mînă pe umăr. Îşi continuară drumul fără grabă:

– Henry Stratford îmi cunoaşte secretul, zise Ramses. Povestea pe care a relatat-o este adevărată. Cînd a încercat, cu aceleaşi mijloace, să-i curme viaţa verişoarei lui, eu am ieşit

din sicriu ca să împiedic fărădelegea. Oh, dacă aş fi avut întreaga mea forţă, aş fi terminat cu el, acolo şi atunci. L-aş fi îmbălsămat eu însumi, l-aş fi înfăşurat şi l-aş fi pus în sarcofagul pictat, ca toată lumea să-l ia drept Ramses.

Pe faţa lui Samir se ivi un zîmber amar.

– O răsplată dreaptă, spuse el cu jumătate de voce. Simţi lacrimile pe obraz, dar nimic din senzaţia aceea de uşurare pe care lacrimile trebuie s-o aducă. Şi ce o să faceţi acum, Maiestate?

– Îl omor, bineînţeles. De dragul lui Julie. Şi pentru siguranţa mea. Altă posibilitate nu există.

– Aşteptaţi ocazia?

– Aştept dezlegarea. Julie Stratford are conştiinţa delicată a unei femei neobişnuite cu vărsarea de sînge. Îşi iubeşte unchiul. Îi repugnă violenţa. Iar eu îi înţeleg raţionamentul, dar mă enervez. Şi mă înfurii. Vreau ca acest Henry să nu ne mai ameninţe.

– Cu mine cum rămîne? Acum şi eu vă cunosc secretul, Maiestate. Vreţi să mă ucideţi, ca să protejaţi acest secret?

Ramses se opri imediat:

– Eu nu pretind bunăvoinţă din partea celor pe care am de gînd să-i lovesc. Dar spune-mi... Pe onoarea ta, cine mai cunoaşte adevărul?

– Lordul Rutherford, tatăl tînărului care o curtează pe Julie...

– Ah, cel care se numeşte Alex, cu privire blîndă.

– Da, Maiestate. Tatăl lui este un om de care trebuie ţinut cont. El are o bănuială. Mai important este că s-ar putea să fie mai convins chiar şi decît tînăra Stratford.

– Cunoaşterea acestui secret este otravă! La fel de mortală ca şi otrăvurile din mormîntul meu. Mai întîi, va fi fascinaţie, apoi lăcomie şi, în sfîrşit, disperare.

Ajunseră la uşa laterală. Ploaia continua să cadă. Samir o vedea prin geamul gros, deşi nu o auzea.

– Spune-mi de ce această cunoaştere nu este otravă pentru tine? întrebă Ramses.

– Eu nu doresc să trăiesc veşnic, Maiestate.

Tăcere.

– Ştiu. Văd asta. Dar, în adîncul sufletului meu, nu înţeleg.

– Este straniu, Maiestate, că trebuie să vă dau explicaţii dumneavoastră care, probabil, ştiţi lucruri pe care eu nu le voi şti niciodată.

– Îţi voi fi recunoscător pentru această explicaţie.

– Şi aşa îmi este destul de greu să trăiesc atît cît îmi este dat. Mi-am pierdut prietenul. Mă tem pentru fiica lui. Mă tem pentru dumneavoastră. Mă tem să dobîndesc cunoştinţe pe care să nu le pot pune în slujba unei cauze morale.

Din nou interveni o pauză.

– Eşti un om înţelept, spuse Ramses. Dar nu te teme pentru Julie. Am s-o apăr chiar şi de mine însumi.

– Ascultaţi-mi sfatul şi plecaţi de aici! Circulă zvonuri teribile. Iar sarcofagul este gol, va fi descoperit şi acest lucru. Dar, dacă dumneavoastră plecaţi, toate zvonurile vor dispărea. Toate trebuie să dispară... Raţiunea nu-ţi poate dicta altceva.

– Da. Voi pleca. Trebuie să revăd Egiptul. Trebuie să văd oraşul modern Alexandria, cu palatele şi străzile pe care le cunosc. Trebuie să revăd Egiptul numai ca să ştiu că am făcut-o şi pe asta, şi să mă adaptez lumii moderne. Dar cînd anume, aceasta este întrebarea.

– Veţi avea nevoie de documente, ca să călătoriţi, Maiestate. În această epocă, toţi oamenii au astfel de acte de identitate. Eu pot să vă fac rost de acele documente.

– Spune-mi unde îl pot găsi pe Henry Stratford, zise Ramses după un moment de chibzuinţă.

– Nu ştiu, Maiestate. Aş putea să-l omor eu însumi, dacă aş şti. Locuieşte cu tatăl lui cînd are chef. Întreţine şi o amantă. Insist să părăsiţi Anglia acum şi să lăsaţi răzbunarea să se producă atunci cînd îi va veni momentul. Lăsaţi-mă să vă procur documentele de care aveţi nevoie!

Ramses dădu afirmativ din cap, dar nu a aprobat. El recunoştea, pur şi simplu, că sfatul respectiv era bine intenţionat. Samir ştia acest lucru.

– Cum să-ţi răsplătesc loialitatea, Samir? întrebă el. Ce vrei să-mi ceri?

– Să fiu aproape de dumneavoastră, Maiestate. Să vă cunosc. Să vă aud din cînd în cînd, fie şi într-o foarte mică măsură, vorbele înţelepte. Dumneavoastră aţi făcut să pălească toate enigmele pe care ţineam să le dezleg. Acum, dumneavoastră sînteţi misterul. Dar, de fapt, eu nu cer nimic altceva decît ca, pentru propria dumneavoastră siguranţă, să plecaţi. Şi s-o protejaţi şi pe Julie Stratford.

Ramses zîmbi aprobator.

– Fă-mi rost de documentele de călătorie, zise el.

Băgă mîna în buzunar şi scoase o strălucitoare monedă de aur pe care Samir o recunoscu imediat. Nu avea nevoie să studieze detaliile de ştanţare.

– Nu, Maiestate, nu pot. Aceasta nu mai este o monedă. Este mai mult...

– Foloseşte-o, prietene. Sînt multe, mult mai multe acolo de unde provine asta. În Egipt, am bogăţii ascunse pe care nici eu nu le mai pot măsura.

Samir luă moneda, deşi nu-i era clar cum avea s-o folosească.

– Pot să procur ceea ce vă trebuie.

– Şi pentru tine. De ce e nevoie ca să poţi călători cu noi?

Samir simţi cum i se accelerează pulsul. Privi cu ochii măriţi de curiozitate faţa faraonului, numai parţial dezvăluită de lumina cenuşie ce se strecura prin uşa întredeschisă.

– Da, Maiestate, dacă aceasta vă e dorinţa. Vă voi însoţi bucuros.

Ramses răspunse printr-un mic semn de încuviinţare politicoasă; Samir deschise uşa imediat; Ramses îi făcu o mică plecăciune şi ieşi tăcut în ploaie.

Samir rămase pironit locului o bună bucată de timp, simţind stropii reci ai ploii de afară, fără să se mişte însă. Apoi închise şi încuie uşa. Străbătu coridoarele întunecate ale muzeului pînă ajunse la foaierul din faţă.

Acolo, de ani de zile, se înălța și îi întîmpina pe vizitatorii muzeului o mare statuie a lui Ramses cel Mare.

Aceasta nu-i smulsese faraonului decît un zîmbet scurt. Dar Samir îi consacrase un plus de atenție, conștient că atitudinea sa era una de veneraţie tăcută.

Inspectorul Trent ședea cufundat în gînduri la masa sa de lucru de la Scotland Yard. Ceasul arăta două și ceva. Sergentul Galton plecase de mult acasă. El însuși se simțea obosit. Nu putea însă să nu se gîndească la toate aspectele acestui caz straniu, care acum se contura ca un omor.

Nu se împăcase niciodată cu obligaţia de a examina cadavre. Totuși, se dusese la morgă pentru a vedea corpul lui Tommy Sharlpes, și aceasta dintr-un motiv foarte important. În buzunarul lui Sharples se găsise o monedă grecească rară, o monedă identică cu „monedele Cleopatrei" din colecția Stratford. Se găsise și o mică agendă personală, în care erau trecute numele și adresele lui Henry Stratford.

Acesta ieșise în fugă de dimineaţă din casa din Mayfair a verișoarei sale, strigînd că o mumie își părăsise sarcofagul.

Da... Asta da enigmă...

Faptul că Henry Stratford poseda o monedă rară, cu efigia Cleopatrei, n-ar fi surprins pe nimeni. El încercase cu doar două zile în urmă, să vîndă o asemenea monedă, lucrul acesta era acum aproape cert. Dar de ce ar fi încercat să-și plătească datoriile cu o asemenea piesă valoroasă de aur și de ce n-a furat-o hoțul care l-a omorît pe Sharples?

Să sune la British Museum în legătură cu moneda va fi primul lucru pe care-l va face Trent de dimineaţă. Adică, după ce-l va ridica pe Stratford din pat și-l va interoga cu privire la uciderea lui Sharples.

Dar toată povestea era lipsită de logică. Şi apoi, era chestiunea omorului însuși. Cu siguranţă, nu-l săvîrșise Henry Stratford. Un gentleman ca el putea să-și amîne creditorii luni de zile. În afară de aceasta, nu era el soiul

acela care să înfigă cuțitul în pieptul unui om, cel puțin așa gîndea Trent.

Dar nu era nici soiul acela care să fugă țipînd din casa verișoarei sale cum că o mumie încercase să-l strîngă de gît.

Mai era ceva. Un lucru tulburător. Maniera în care reacționase domnișoara Stratford cînd îi spusese povestea de om nebun a verișorului ei. Ea păruse nu atît șocată, cît cuprinsă de o indignare glacială. Într-adevăr, povestea în sine n-o surprinsese cîtuși de puțin. Mai era apoi acel domn ciudat, pe care ea îl găzduia, și felul în care Julie Stratford se uitase la el. Tînăra femeie ascundea ceva, asta era clar. Poate că era bine să treacă pe acolo, să arunce o privire și să stea de vorbă cu paznicul. În definitiv, n-avea de gînd să doarmă în noaptea aceasta.

9.

PRIMELE ORE după miezul nopții. În vestibulul casei aristocratice a lui Julie, Ramses observă cum se mișcă cele două limbi frumos ornamentate pe cadranul ceasului cu pendulă. În sfîrșit, limba mare se opri la numărul roman douăsprezece, iar limba mică la patru, și ceasul își începu cîntarea sa profundă, melodioasă.

Numere romane... Oriunde privea, dădea de ele; pe stîlpi, pe paginile cărților; pe fațadele clădirilor. De fapt, arta, limba, spiritul Romei traversau toată această cultură, ancorînd-o puternic în trecut. Chiar și conceptul de justiție, cu influența lui atît de puternică asupra lui Julie Stratford, venea nu de la barbarii care au impus, cîndva, acestor ținuturi ideile lor primitive despre legea revelată și răzbunarea tribală, ci de la tribunalele și judecătorii Romei, unde domnise rațiunea.

Marile bănci ale cămătarilor erau concepute asemenea templelor romane. Mari statui de marmură ale unor figuri în îmbrăcăminte romană populau locurile publice. Casele curios de dizgrațioase, care aglomerau această stradă, aveau mici coloane și chiar peristiluri romane în spatele ușilor.

Făcu stînga-mprejur şi reveni în biblioteca lui Lawrence Stratford, aşezîndu-se din nou în confortabilul fotoliu din piele. Pentru propria lui plăcere, fixase, în toate ungherele încăperii, lumînări aprinse, aşa că avea acum chiar luminozitatea la care ţinea atît de mult. Dimineaţa, mica servitoare avea să se ia, desigur, cu mîinile de cap cînd avea să vadă picături de ceară peste tot, dar ce să-i faci?! Fără îndoială că le va curăţa.

Îi plăcea această cameră a lui Lawrence Stratford – cărţile şi masa lui de lucru. Gramofonul tatălui lui Julie cînta „Beethoven", un amestec de mici instrumente de suflat scoţînd sunete ascuţite ce aminteau, în mod straniu, de un cor de pisici.

Ce curios că pusese stăpînire pe atîtea dintre lucrurile acestui englez cu părul alb care-i forţase uşa mormîntului!

Să porţi toată ziua îmbrăcămintea oficială, rigidă şi greoaie a lui Lawrence Stratford... Şi acum, încă o dată, comod şi nestingherit, în „pijamalele" de mătase şi în halatul de satin al lui Lawrence Stratford... Partea cea mai ciudată a garderobei moderne erau pantofii de piele ai răposatului. Cu siguranţă, picioarele oamenilor nu erau destinate să poarte astfel de încălţări. Era mai mult decît necesarul de material de protecţie pentru un ostaş în toiul luptei. Totuşi, chiar şi cei săraci băgau piciorul în aceste mici instrumente de tortură. Unii erau destul de norocoşi să aibă găuri în piele, transformîndu-le astfel într-un fel de sandale care lăsau piciorul „să respire".

Ramses rîse de el însuşi. După toate cîte văzuse azi, gîndul lui era la pantofi. Picioarele nu-l mai dureau. Deci, de ce să nu uite această neplăcere?

La el, durerea nu ţinea niciodată foarte mult, nici plăcerea. De exemplu, fuma acum delicioasele ţigări de foi ale lui Lawrence Stratford, trăgînd, discret, fum în piept, ceea ce îi provoca ameţeală. Dar aceasta dispărea imediat. La fel se întîmpla şi cînd bea coniac, experienţă pe care o trăise astfel dintotdeauna. Simţea starea de beţie numai pentru o clipă,

cînd lua prima înghiţitură şi cînd căldura delicioasă a băuturii încă îi stăruia în piept.

Trupul său pur şi simplu refuza să se supună consecinţelor acestor lucruri. Totuşi, avea simţul gustului, mirosului şi pipăitului. Iar muzica aceea stranie, ieşind unduitoare din gramofon, îi procura atîta plăcere, încît simţea că n-ar fi fost exclus să-l fi podidit plînsul.

Erau atîtea lucruri de care să te bucuri! Atîtea de studiat! După ce se întorsese de la muzeu, trecuse rapid prin cinci sau şase cărţi din biblioteca lui Lawrence Stratford. Aflase astfel cîte ceva despre discuţiile complexe şi amuzante privind revoluţia industrială. Se ocupase puţin de ideile lui Karl Marx, care, pe cît îşi dădea seama, erau prostii şi nimic altceva. Un om bogat, se pare, să scrie despre nişte oameni săraci a căror mentalitate nu o cunoştea. Examinase de mai multe ori globul pămîntesc, memorînd numele ţărilor şi al continentelor. Rusia îi părea acum o ţară interesantă. Iar această Americă – cel mai mare mister.

Apoi îl citise pe mincinosul de Plutarh! Cum de a îndrăznit ticălosul să spună despre Cleopatra că a încercat să-l seducă pe Octavian, ultimul ei cuceritor... Ce idee monstruoasă! Era ceva în scrierea lui Plutarh care-i amintea de nişte bătrîni stînd la palavre pe nişte bănci în pieţele publice. Nici un credit nu trebuie acordat istoriei.

Dar ajunge! De ce să ne gîndim la aceste lucruri?! Căzu brusc într-o stare de confuzie. Ce-l tulbura, ce-i inspira teama?

Nu erau de vină minunile pe care, începînd de dimineaţă, le descoperise în această lume a secolului al douăzecilea; nici engleza de rînd, aspră, pe care şi-o însuşise pînă la prînz; nici şirul de secole care trecuseră de cînd închisese el ochii. Ceea ce îl tulbura era întrebarea cu privire la secretul permanentei restaurări a trupului său; răni care se cicatrizau, paralizii care se vindecau, imunitate parţială sau chiar totală la băutură.

Era tulburat deoarece pentru prima oară în lunga sa existenţă începea să se întrebe dacă nu cumva inima şi mintea sa se supuneau vreunui sistem de reînnoire incontrolabilă. Se scutura de răul mental cu aceeaşi uşurinţă cu care se scutura de cel fizic?

Nu era posibil... Dar, dacă nu era aşa, atunci de ce mica deplasare la British Museum nu-l făcuse să ţipe de durere? Apatic şi tăcut, se plimbase printre mumii, sarcofage şi manuscrise furate de la toate dinastiile Egiptului, chiar din vremea în care el se retrăsese din Alexandria la ultimul său mormînt, la poalele colinelor egiptene. Totuşi, Samir fusese cel care suferise, frumosul Samir cu pielea lui aurie, cu ochii negri, aşa cum fuseseră odată ai lui Ramses. Imenşii ochi egipteni, aceiaşi după secole fără număr. Samir, copilul lui.

Nu s-ar fi putut spune că amintirile nu erau vii. Erau. Parcă ieri privea la cei care scoteau din mausoleu sicriul Cleopatrei, ca să-l ducă la cimitirul roman de pe malul mării. Dacă voia, le putea oferi simţurilor sale o nouă ocazie de a percepe mireasma acelei mări. Auzea plînsetele mulţimii în jurul lui. Prin pielea subţire a sandalelor simţea pietrele.

Ea ceruse să fie înmormîntată lîngă Marc Antoniu şi dorinţa îi fusese respectată. Înfăşurat în pelerina sa aspră, el se aflase în mulţime, ascultînd bocetele mulţimii întristate. „A murit marea noastră regină!"

Decesul Cleopatrei îl afectase foarte mult. Aşadar, de ce nu plîngea acum? Şedea în această cameră concentrat asupra bustului de marmură al reginei şi puţin lipsea ca să cunoască efectiv durerea.

– Cleopatra, şopti el.

Vesel, şi-o imagină nu ca pe femeia pe patul de moarte, ci ca pe fetişcana care-l trezise cîndva: „Ridică-te, Ramses cel Mare! O regină a Egiptului te cheamă. Scoală-te din somnul tău adînc şi fii sfetnicul meu în aceste timpuri de restrişte!"

Nu, nu simţea nici bucurie, nici durere. Însemna aceasta că elixirul puternic, care tot timpul îi rămăsese activ în vene, îi tocise capacitatea de a suferi? Sau era altceva, ceva pe care îl bănuia de multă vreme: faptul că în somn putea *percepe* trecerea timpului? Oricum, chiar în acea stare de inconştienţă, călătorea departe de lucrurile care-l răniseră; iar visele lui nu erau decît un indiciu al raţionamentului care se consuma în întuneric şi tăcere. Fără panică, înainte ca lumina soarelui să-i atingă trupul, luase cunoştinţă de trecerea a sute de ani.

Poate că, pur şi simplu, era atît de şocat de tot ce văzuse în secolul al douăzecilea, încît amintirile nu-şi redobîndiseră deplina lor forţă emoţională. Durerea reveni pe neaşteptate. Se pomeni în situaţia de a nu-şi putea stăpîni plînsul. Era la un pas de nebunie; incapabil să îmbrăţişeze toată frumuseţea pe care o vedea.

Fusese un moment, în muzeul de ceară, da, cînd văzuse acea efigie vulgară a Cleopatrei şi pe caraghiosul, inexpresivul de Antoniu de lîngă ea, cînd simţise ceva vecin cu panica. Revenind afară, pe străzile zgomotoase, tumultuoase, ale Londrei, se mai liniştise. Glasul Cleopatrei îi răsunase în memorie: „Ramses, Antoniu moare! Dă-i elixirul! Ramses!" Părea o voce de undeva, din afara lui, pe care nu o putea reduce la tăcere. Îl deranja faptul că era înfăţişată într-un mod atît de grosolan. Inima îi bătuse ca acele ciocane pneumatice care sfărîmau caldarîmul Londrei. Dar aceasta nu era durere.

Ce conta că statuia de ceară era o copie atît de palidă a frumuseţii ei? În definitiv, statuile lui nu-i semănau deloc. El îşi petrecuse o parte din timp sub soarele arzător, stînd la taifas cu lucrătorii care făcuseră acele statui! Nimeni nu se aştepta ca arta publică să aibă prea multe în comun cu modelul în carne şi oase. Aceasta pînă în momentul în care romanii începuseră să-şi umple grădinile cu propriile lor busturi făcute în manieră realistă.

Cleopatra nu era de origine romană, era pe jumătate grecoaică şi pe jumătate egipteancă. Şi îngrozitor era faptul că

pentru aceste popoare moderne ale secolului al douăzecilea Cleopatra reprezenta ceva cu totul negativ. Ea devenise un simbol al desfrîului, cînd, de fapt, era înzestrată cu o mulţime de talente uimitoare. O pedepsiseră pentru un singur cusur, ignorînd tot ce era lăudabil la ea.

Da, asta era ceea ce-l şocase la muzeul de ceară. Lucrarea respectivă amintea de ea, dar nu de ceea ce fusese ea. Tabloul unei dezmăţate stînd lungită pe o sofa de mătase.

Linişte. Inima îi bătea din nou înfundat. El asculta. Auzea tic-tacul ceasului.

În faţa lui se afla o tavă cu prăjituri îmbietoare. Avea la dispoziţie coniac şi portocale şi pere pe o farfurie de porţelan. Trebuia să mănînce şi să bea, pentru că asta îl calma întotdeauna, purtîndu-se ca un înfometat, cînd, de fapt, nu era.

Şi nu voia să aibă din nou dureri, nu-i aşa? Totuşi, era înspăimîntat pentru că nu voia să-şi piardă vasta experienţă în materie de trăire umană. O asemenea pierdere ar fi echivalat cu moartea!

Privi încă o dată la faţa ei frumoasă redată în marmură, o Cleopatră mai veridică decît oroarea aceea din ceară. Ceva din adîncul sufletului ameninţa calmul ciudat al spiritului său. Vedea imaginea fără înţeles. Îşi duse mîinile la cap şi oftă.

Firește, dacă şi-ar imagina-o pe Julie Stratford în patul de la etajul de deasupra lui, mintea şi inima lui s-ar afla în acel moment, la unison. Luînd o prăjitură lipicioasă şi dulce, rîse discret. O devoră. Ar fi devorat-o şi pe Julie Stratford. Ah, femeia asta, femeia asta splendidă; această imagine a fragilităţii, această regină a timpurilor moderne, care n-avea nevoie să domnească peste vreo ţară ca să facă dovada atributelor regalităţii. Ce minune de inteligenţă şi ce surprinzător exemplu de energie! Dar era mai bine să nu zăbovească asupra acestor lucruri, căci, altminteri, s-ar duce sus şi i-ar sparge uşa...

Închipuiţi-vă: să dea buzna în dormitorul ei... Biata servitoare se trezeşte şi începe să ţipe de la mansardă. Şi ce dacă?!

Iar Julie Stratford se ridică în alcovul dantelat, la care el trăsese cu ochiul mai devreme din vestibul. O îmbrăţişează, smulgîndu-i rochia subţire, mîngîindu-i coapsele calde şi posedînd-o înainte ca ea să protesteze.

„Nu! Nu poţi face aşa ceva! Fă asta şi ţi-ai distrus sursa dorinţelor! Julie Stratford merită să fii umil şi răbdător." Îşi dăduse seama de aceasta încă de cînd se aflase în starea aceea stranie de amorţeală şi semitrezie şi o observase cum umblă prin această bibliotecă, cum îi vorbeşte lui, aflat în sicriu, fără a bănui că el ar putea să o audă.

Trupul, sufletul, voinţa făceau din Julie Stratford un adevărat mister.

Luă încă o înghiţitură din sticla cu coniac. Delicios. Trase încă o dată cu sete din trabuc. Luă cuţitul şi tăie o portocală, savurînd miezul dulce, felie cu felie.

Trabucul umplea camera cu un parfum mai fin decît orice aromă vegetală. Tutun turcesc, îi spusese Julie. Atunci nu ştiuse ce înseamna aceasta, dar acum ştia. Răsfoind o cărticică intitulată *Istoria lumii*, aflase totul despre turci şi despre cuceririle lor. Într-adevăr, cu asemenea lucruri trebuia să înceapă, cu cărticelele în care găsea date generale şi sinteze: „Într-un secol şi jumătate toată Europa căzuse sub stăpînirea hoardelor barbare". Distincţiile fine aveau să vină mai tîrziu, pe măsură ce avea să cerceteze bogatul fond de materiale tipărite în toate limbile. Era suficient să se gîndească la acest aspect ca să-i vină să zîmbească.

Gramofonul se opri. Se ridică şi alese un alt disc. Acesta avea curiosul titlu de „Numai o pasăre într-o colivie de aur". Dintr-un anumit motiv, asta îl făcea să se gîndească din nou la Julie şi să dorească să o acopere cu sărutări. Aşeză discul pe suportul turnant şi învîrti de mîner. O voce delicată de femeie începu să cînte tremurat. Rîse. Îşi mai turnă un pahar de coniac, începînd să se unduiască în ritmul muzicii, un ritm lent, fără să-şi mişte picioarele.

Dar era timpul să lucreze ceva. În spațiul de dincolo de ferestre, întunericul își pierdea din consistență. Se anunța lumina timidă a zorilor. Auzea, în ciuda vuietului înfundat al ambianței citadine, cîntecul îndepărtat al păsărilor.

Intră în bucătăria rece și întunecoasă a casei, găsi un obiect frumos, care, în limbajul acestui secol, se numea „pahar", și îl umplu cu apă de la miraculosul robinet din aramă.

Apoi se reîntoarse în bibliotecă și studie șirul lung de borcănele din alabastru de lîngă oglindă. Nici unul nu era ciobit. Nici o fisură nicăieri. Nu lipsea nimic. Îl așteptau acolo micul său arzător și flacoanele goale. Nu-i trebuia altceva decît un pic de ulei. Sau una dintre aceste lumînări, redusă la un muc de mărime convenabilă.

Cu un gest cam neglijent, își împinse sulurile într-o parte și așeză micul arzător în poziție corespunzătoare. Îi dădu drumul lumînării înăuntru și aprinse flacăra.

Studie borcănelele din nou. Mîna alese înainte ca mintea să comande. Studiind pulberea albă, pisată, constată că mîna făcuse alegerea corectă.

„Oh, dacă Henry Stratford și-ar fi băgat lingura în acest vas în loc de celălalt! Ce șoc puternic ar fi avut. Unchiul lui, furios ca un leu, i-ar fi tăiat capul."

Deodată, îi veni ideea că otrăvurile, care i-ar fi putut speria pe oamenii din vremea lui, nu puteau fi un factor de descurajare pentru savanții acestei epoci. Unei persoane cu un dram de încredere nu i-ar fi greu să ia toate aceste vase de aici și să administreze conținutul, încet-încet unor cobai, pînă ar descoperi elixirul. Ar fi destul de simplu.

Firește, în împrejurările de-acum, numai Samir Ibrahaim și Julie Stratford știau despre elixir. Iar ei nu vor divulga nimănui secretul. Dar, parțial, Lawrence Stratford bătuse toba, iar carnetul lui de însemnări – Ramses nu reușise să-l găsească – zăcea pe undeva, așa că oricine putea să-l citească. Apoi, desigur, mai erau sulurile.

Oricum, această situație nu putea continua la infinit. Trebuia să poarte elixirul asupra sa. Şi, desigur, exista totdeauna posibilitatea ca preparatul să-şi piardă eficacitatea. Aproape două mii de ani rămăsese pulberea în vas.

În acest timp, vinul s-ar fi prefăcut în oțet sau în vreun lichid absolut imposibil de băut. Făina s-ar fi prefăcut în ceva la fel de comestibil ca nisipul.

Mîna îi tremura acum, cînd turna granulele în vasul de metal al arzătorului. Scutură borcănelul, ca să fie sigur că n-a mai rămas nici un bob în interiorul lui. Apoi, cu degetul, amestecă pe-ndelete conținutul vasului şi adăugă o cantitate generoasă de apă din pahar.

Aprinse din nou lumînarea. Întrucît amestecul începea să bolborosească, adună flacoanele de sticlă şi le aranjă: pe cele care fuseseră la vedere le puse pe masă, iar pe alte două, care rămăseseră ascunse sau uitate, le puse într-o cutie de abanos.

Patru flacoane mari cu capacul de argint.

Schimbarea se efectuă în cîteva secunde. Ingredientele neprelucrate, deja foarte puternice luate separat, se transformară într-un lichid efervescent, de culoare vag fosforescentă. Ce presimțiri negre trezea acest lichid; ai fi zis că te-ar arde pe cerul gurii dacă l-ar fi băut. Dar nu făcea un asemenea rău. Nu-i făcuse nici lui cînd, fără să stea pe gînduri, dăduse pe gît, cu secole în urmă, o cupă plină, gata să sufere, ca să dobîndească nemurirea! Nu avusese nici un fel de durere. Zîmbi. Nici un fel de durere...

Ridică vasul cu grijă. Umplu toate cele patru recipiente din sticlă cu elixir aburind. Apoi aşteptă pînă ce vasul se răci şi-l linse pînă îl făcu să lucească de curățenie, pentru că aceasta era singurul lucru înțelept de făcut. Puse capac flacoanelor. Luă lumînarea şi, pentru a le sigila, le cerui de jur-împrejur. Pe toate, mai puțin pe unul dintre ele.

Pe trei dintre ele le puse în buzunarul hainei sale. Pe al patrulea, cel pe care nu-l sigilase, îl luă cu el în seră. Stătu

acolo în întuneric, cu flaconul în mînă, privind ferigile şi plantele agăţătoare care umpleau încăperea.

Pereţii din sticlă îşi pierdeau opacitatea. Încă îşi putea vedea clar imaginea reflectată, o siluetă înaltă într-un halat rubiniu. Deveneau vizibile şi obiectele palide ale lumii exterioare.

Se apropie de cea mai la îndemînă ferigă în glastră; o plantă cu frunze mari, graţioase, de un verde închis. Turnă un pic de elixir în solul jilav. Apoi se întoarse spre *bougainvillea*, o plantă care avea doar cîteva flori roşii, şi acelea pierdute prin frunzişul întunecat. Turnă cîţiva stropi de elixir şi în această glastră.

Se iscă un freamăt uşor; un uşor pîrîit. A folosi mai mult elixir ar fi fost o nebunie. Totuşi, trecu pe la toate glastrele, turnînd la fiecare doar cîteva picături. Pînă la urmă, rămase doar cu o jumătate de flacon. Şi făcuse destul rău, nu-i aşa? Peste cîteva momente avea să afle dacă vrăjitoria mai funcţionează sau nu. Privi la plafonul de sticlă. Apăreau primele pete de culoare ale zorilor. Zeul Ra trimitea primele raze calde.

Frunzele ferigilor fremătau, se alungeau; mlădiţe fragede izbucneau. *Bougainvillea* se înfoia şi tremura pe spalier; era o erupţie de cîrcei minusculi pe aracii de metal; mici flori se deschideau pe neaşteptate, roşii ca sîngele rănilor. Întreaga încăpere de sticlă era animată de ritmul accelerat al creşterii. El închise ochii, trăgînd cu urechea la rumoarea aceea. Un fior adînc, de origine nelămurită, îl străbătu din cap pînă-n picioare.

Cum a putut că creadă că elixirul îşi pierduse eficacitatea? Era la fel de puternic cum fusese întotdeauna. O înghiţitură puternică îl făcuse nemuritor pe regele egiptean. De ce crezuse că substanţa însăşi, odată creată, va fi mai puţin nemuritoare decît el?

Îşi puse flaconul în buzunar. Descuie uşa din spate şi ieşi în stradă, în atmosfera umed-cenuşie a zorilor.

Pe Henry îl durea capul atît de tare, încît nici măcar nu-i vedea clar pe cei doi detectivi. Cînd îl treziră, tocmai visa povestea aceea cu mumia. Scăldat în sudoarea rece a spaimei, își luase pistolul, îl armase, îl strecurase în buzunar și fugise la ușă. Acum, dacă aveau de gînd să-l percheziționeze...

– Toată lumea îl cunoștea pe Tommy Sharples! zise el într-un acces de furie menită să-i mascheze teama. Toată lumea îi datora bani. Pentru asta mă treziți cu noaptea în cap?

Se holba prostește la individul pe nume Galton, care-i flutura moneda aceea blestemată a Cleopatrei. Cum naiba a putut să fie atît de prost? Să plece și să lase moneda aceea în buzunarul lui Sharples. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-și propusese să-l înjunghie pe Sharples! Cum putea să-i atribuie cineva asemenea gînduri!

– Ați mai văzut-o, domnule?

„Fii calm! Nu există nici cea mai mică dovadă împotriva ta. Exprimă-ți indignarea, așa cum ai făcut întotdeauna."

– Da, este din colecția unchiului meu. Colecția Ramses. Cum a ajuns la dumneavoastră? Trebuia să fie sub cheie.

– Întrebarea e, zise cel numit Trent, cum a ajuns asta la domnul Sharples? Și de ce o avea asupra lui în momentul în care a fost omorît?

Henry își trecu nervos mîinile prin păr. Măcar de-ar înceta durerea.

Numai de-ar putea să se scuze pentru un minut, să bea un pahar de tărie și să aibă un răgaz de gîndire.

– Reginald Ramsey! zise el, privindu-l pe Trent drept în ochi. Acesta este numele individului, nu-i așa? Acel egiptolog... Tipul care stă cu verișoara mea. Dumnezeule mare, ce se întîmplă în casa aceea!

– Domnul Ramsey?

– L-ați interogat, nu-i așa? De unde a venit omul ăla?

Fața lui se coloră în timp ce polițiștii îl fixau tăcuți.

– Să vă fac eu treaba? De unde a venit neisprăvitul? Și ce face el cu toată comoara aceea din casa verișoarei mele?

Plimbarea lui Ramses dură o oră. Dimineaţa era rece şi posomorîtă. Caselor mari, falnice din Mayfair li se substituiau locuinţele sordide ale sărăcimii. Hoinărea pe străzi înguste, nepavate, asemănătoare ulicioarelor dintr-un oraş vechi, Ierihon sau Roma. Aici erau urme de căruţe şi miros iute de bălegar umed.

Din cînd în cînd, cîte un biet trecător îl privea ca pe o curiozitate. Cu siguranţă, n-ar fi trebuit să se îmbrace cu haina lungă de satin. Dar acest lucru n-avea importanţă. El era din nou Ramses Rătăcitorul. Ramses cel Blestemat, doar în trecere prin această epocă... Elixirul îşi păstra încă eficacitatea. Dar pentru această substanţă, ştiinţa epocii contemporane nu era mai pregătită decît ştiinţa oricărei alte epoci.

Să vezi această suferinţă, aceşti cerşetori dormind pe stradă. Să te întîmpine duhoarea acelei case, ca şi cînd uşa era o gură care, gîfîind disperată după aer curat, împroşca vomă.

Un cerşetor se apropie de el.

– Daţi-mi şi mie şase penny, domnule, n-am mîncat de două zile. Vă rog, domnule!

Ramses trecu mai departe, cu papucii lui uzi şi murdari din cauza băltoacelor prin care călcase.

Iată o tînără femeie; priveşte la ea, la pieptul ei zguduit de tuse.

– Vreţi să vă distraţi, domnule? Am un locşor foarte plăcut, domnule!

Oh, da, avea nevoie de serviciile ei, avea o foarte mare nevoie, pentru că, brusc, se trezise bărbăţia în el. Iar febra îi dădea femeii un plus de vino-ncoace; plină de graţie îşi bombă pieptul mic, căznindu-se să zîmbească, în ciuda durerii pe care o încerca.

– Nu acum, frumoasa mea, şopti el.

Se părea că strada, dacă aceea era stradă, îl dusese într-o zonă lăsată în paragină. Clădiri arse mirosind a fum, cu ferestre fără draperii sau geam.

Chiar aici, săracii sălăşluiau în firide şi pe pragurile caselor. Un copil plîngea în disperare. Cîntecul înfometaţilor.

Ramses îşi continuă plimbarea. Auzea în jurul lui oraşul trezindu-se la viaţă; nu vocile omeneşti; pe acelea le auzise tot timpul. Maşinile erau acelea care se trezeau acum, pe măsură ce cerul evolua de la plumburiu la luminos, devenind aproape argintiu. De undeva, de foarte departe, auzea fluierul răguşit al trenului. Se opri. Simţea vibraţia surdă a marelui monstru de fier propagîndu-se prin solul umed. Ce ritm înşelător avea acel tren, acele roţi lunecînd pe linia ferată!

Deodată, un zgomot strident îl umplu de panică. Se întoarse la timp ca să vadă un automobil decapotabil venind spre el, cu un tînăr săltînd pe scaunul înalt. Se trase înapoi, lovindu-se de zidul de piatră din spatele său, în timp ce vehiculul huruia şi hurduca peste şanţurile cu noroi.

Era zguduit, supărat. Unul dintre rarele momente în care se simţise neputincios, expus.

Uimit, îşi dădu seama că se uita la un porumbel cenuşiu, mort în mijlocul străzii. Una dintre acele păsări cenuşii, grase, pe care le întîlnea peste tot în Londra, păsări care-şi fac cuib pe sub cornişele şi pe acoperişurile caselor: aceasta fusese lovită de automobil; roţile îi zdrobiseră o aripă.

Vîntul o mişca uşor, lăsînd falsa impresie că pasărea era încă vie.

Deodată, o amintire, una dintre cele mai vechi şi mai vii, îl luă prin surprindere, smulgîndu-l, fără milă, din contextul prezentului şi plasîndu-l direct în alt timp şi loc.

Stătea în peştera unei preotese hitite. În veşmintele lui de războinic, cu mîna pe mînerul sabiei de bronz, privea la cercurile pe care le descriau porumbeii albi în lumina soarelui, sub acoperişul înalt de zăbrele.

– Sînt nemuritori? o întrebase el în primitiva şi guturala limbă hitită.

Ea rîsese ca o nebună:

– Ei mănîncă, dar n-au nevoie să mănînce. Beau, dar n-au nevoie să bea. Soarele este cel care le dă vlaga. Ia-le lumina şi vor adormi, dar ei nu vor muri, mărite rege!

El se uitase lung la chipul ei, atît de bătrîn, brăzdat de riduri adînci. Hohotul de rîs îl înfuriase.

– Unde este elixirul? întrebase.

– Crezi că e mare lucru?

Ce-i mai luceau ochii cînd se apropiase, dojenitoare, de el.

– Ce s-ar întîmpla dacă toată lumea ar fi plină de cei care n-ar putea muri? continuă ea. Şi copiii lor? Şi copiii copiilor lor? Această peşteră ascunde un secret oribil, să ştii. *Secretul sfîrşitului lumii, să ştii!*

El îşi scosese sabia.

– Dă-mi-l! răcnise el.

Ea nu se speriase, ci numai zîmbise.

– Dacă te ucide, egipteanul meu nesăbuit? Încă n-a fost băut de fiinţă omenească. Nici de bărbat, nici de femeie, nici de copil.

Dar el deja văzuse altarul, văzuse cupa cu lichidul alb. Văzuse, în spatele cupei, tăbliţa acoperită cu cuneiforme.

Se apropiase de altar. Citise cuvintele. Oare, aceasta să fie formula elixirului vieţii? Să fie, oare, alcătuit din ingredientele obişnuite pe care şi el ar fi putut să le adune de pe cîmpuri şi de pe malurile rîurilor din ţara sa de baştină? Pe jumătate convins, şi le fixase în memorie, fără să-i treacă prin cap că nu le va mai putea uita niciodată.

Şi lichidul, o, zei nemuritori, priviţi-l! Cu amîndouă mîinile ridicase cupa şi o băuse pînă la fund. Undeva, departe, îi auzise hohotele nestăpînite de rîs, care se reverberau prin încăperile nesfîrşite ale peşterii.

Apoi se întorsese, ştergîndu-şi buzele cu dosul palmei; se transfigurase: ochi dilataţi din cauza şocului ce i se propaga prin tot corpul, faţă congestionată, o crispare generală, ca şi cînd se afla cu carul pe cîmpul de luptă, pe punctul de

a ridica sabia şi de a da semnalul începerii bătăliei. Preoteasa se dăduse un pas înapoi. Surpriză: părul lui se înfoia şi se ondula, de parcă era în bătaia unei brize jucăuşe; părul grizonat dispărea, lăsînd loc unui păr castaniu închis; ochii lui negri se decolorau, tinzînd către albastrul safirului. Fenomenală transformare, pe care avea s-o verifice mai tîrziu în faţa oglinzii.

– Ei bine, o să vedem, nu-i aşa? strigase el, acum cînd simţea furnicături în tot corpul, iar inima îi bătea cu furie.

Ah, ce uşor şi ce puternic se simţea! Ar fi putut să zboare.

– Trăiesc sau sînt pe moarte, preoteaso?

Uluit, privea lung la străzile Londrei. De parcă totul s-ar fi petrecut numai cu cîteva ore înainte! Preţ de un moment încă mai auzea fîlfîitul acelor aripi, lovindu-se de zăbrele. Şapte sute de ani separau acel moment de noaptea în care intrase în mormînt pentru primul lui somn de lungă durată. Şi două mii de ani de cînd fusese trezit, numai pentru a intra din nou în mormînt pentru cîţiva ani.

Şi acum, iată Londra; sîntem în secolul al douăzecilea. Deodată, Ramses începu să tremure violent. Din nou, vîntul umed, încărcat de funingine, răscolea penele porumbelului cenuşiu care zăcea mort în mijlocul străzii. Făcu cîţiva paşi prin noroi şi se lăsă pe vine lîngă pasăre, ridicînd-o în căuşul palmelor. Ah, fiinţă plăpîndă! Atît de plină de viaţă adineaori, iar acum un gunoi şi atîta tot, deşi puful alb îi mai flutura pe pieptul ei cald, cît degetarul.

Oh, ce rău îi făcea vîntul rece! Ce tare îi sfîşia inima vederea acelei fiinţe moarte!

Ţinînd-o în mîna dreaptă, cu stînga scoase din buzunar flaconul pe jumătate plin cu elixir. Cu un bobîrnac, dădu capacul la o parte şi turnă lichidul fosforescent peste ea, turnîndu-i picătură cu picătură în ciocul deschis.

În mai puţin de o secundă pasărea începu să dea semne de viaţă. Ochişorii ei rotunzi se deschiseră. Se căznea acum să-şi găsească un echilibru, bătînd violent din aripi. Ramses

o lăsă în voia ei. Pasărea o țîșni în sus, descriind cercuri în zbor, sub cerul plumburiu.

O urmări pînă ieși din cîmpul lui vizual. Pasărea devenise nemuritoare... Menită să zboare de-a pururi...

Îi reveni altă amintire, tăcută și insidioasă, ca un răufăcător. Mausoleul... Sălile de marmură, coloanele și figura disperată a Cleopatrei, alergînd pe lîngă el în timp ce el se depărta tot mai mult și din ce în ce mai repede de corpul neînsuflețit al lui Marc Antoniu întins pe patul aurit...

– Tu poți să-l readuci la viață! strigase ea cu o voce ascuțită. Știi că poți asta. Nu-i prea tîrziu. Ramses! Dă-ne elixir amîndurora, lui Marc Antoniu și mie! Ramses, nu mă refuza!

Unghiile ei lungi îl zgîriaseră pe braț.

Furios, se întorsese, îi dăduse o palmă, o îmbrîncise. Luată prin surprindere, ea căzuse, apoi se încovrigase, suspinînd. Ce firavă era, aproape descompusă la față, cu cearcăne negre sub ochi...

Pasărea se rotea pe deasupra acoperișurilor londoneze. Soarele strălucea mai puternic, cu tulburătoarea lui lumină albă, de dincolo de norii vălătuciți.

Privirea i se încețoșă; inima bătea să-i spargă pieptul. Plîngea, plîngea amarnic. Voi, zei, de ce l-ați făcut să creadă că nu va veni momentul durerii?

Se trezise după secole de amorțire voluptuoasă; acum, acea amorțire îl părăsea, iar fierbințeala dragostei și a durerii avea să-i cuprindă încă o dată întreaga ființă. Dar acesta era numai primul gust al suferinței, și ce mare fericire era să fii din nou viu, cu inima și cu sufletul?

Privi lung la flaconul pe care-l ținea în mînă. Era tentat să-l sfărîme și să lase conținutul să i se scurgă printre degete pe strada aceasta urîtă și desfundată. Să ducă celelalte flacoane undeva, departe de Londra, unde, cu siguranță, iarba crește înaltă și unde numai florile sălbatice i-ar fi martori; acolo să toarne tot lichidul pe cîmp.

Dar la ce bun aceste fantezii găunoase? *Ştia cum să-l prepare*. Memorase acele cuvinte de pe tăbliţă. Nu putea să distrugă ceea ce i se gravase în minte pentru eternitate.

Cu mîinile înfundate în buzunare şi cu gulerul ridicat contra vîntului tăios, Samir coborî din taxi şi străbătu, pe jos, restul de cincizeci de metri pînă la destinaţie. Ajungînd la casa din colţ, urcă treptele de piatră şi bătu la uşa sco-rojită.

O femeie, îmbrăcată numai cu lucruri din lînă neagră, întredeschide uşa, apoi îl pofti înăuntru. Cu paşi uşori, intră într-o cameră încărcată cu mobilă, unde doi egipteni şedeau fumînd şi citind ziarele de dimineaţă. În jurul lor, rafturile şi mesele erau acoperite cu lucruri de provenienţă egipteană. Pe o latură a mesei erau întinse un papirus şi o lupă.

Privirile lui Samir zăboviră îndelung asupra papirusului. Nimic important. Studie o mumie lungă, galbenă, cu feşile încă foarte bine păstrate, aruncate la întîmplare, se părea, pe un raft din apropiere.

– Ah, Samir, să nu-ţi faci probleme, zise cel mai înalt din cei doi, al cărui nume era Abdel. Afară de falsuri, nimic altceva pe piaţă. Opera lui Zaki, după cum ştii. Cu excepţia acelui individ...

Bărbatul arătă spre mumie.

– Este destul de autentică, dar nu face să te ocupi de ea, continuă el.

Cu toate acestea, Samir examină cu mai multă atenţie mumia.

– Resturile unei colecţii particulare, zise Abdel. Sînt sub nivelul tău.

Samir încuviinţă din cap, apoi se întoarse din nou spre Abdel.

– Am auzit, într-adevăr, că au ieşit la iveală nişte monede rare din vremea Cleopatrei, spuse Abdel, cu ton glumeţ. Ah, dacă aş putea să pun şi eu mîna pe una!

– Am nevoie de un paşaport, Abdel, zise Samir. Documente de identitate. Am urgent nevoie de ele.

Abdel nu răspunse imediat. Privea cu interes cum Samir își pipăia buzunarul.

– Și bani. Am nevoie și de bani...

Samir îi arătă moneda strălucitoare cu chipul Cleopatrei.

Înainte de a se ridica de pe scaun, Abdel întinse mîna spre monedă. În timp ce el o examina, Samir îl privea cu o față inexpresivă.

– Discreție, prietene, zise Samir. Viteză și discreție. Hai să discutăm detaliile...

Oscar se întorsese. „Asta ar putea fi o problemă acum, gîndi Julie, dar numai dacă Rita spune vreo prostie." Nu era mai puțin adevărat că Oscar nu o asculta niciodată pe Rita. O credea proastă.

Coborînd scările, Julie dădu peste majordomul care tocmai închidea ușa din față. Avea în brațe un buchet de trandafiri pe care-l dădu lui Julie împreună cu o scrisoare.

– Abia au sosit, domnișoară, spuse el.

– Da, știu.

Constată, ușurată, că atenția venea din partea lui Elliott, nu de la Alex, și citi în grabă scrisoarea. În timpul acesta, Oscar stătu lîngă ea.

– Sună-l pe contele de Rutherford, Oscar. Spune-i că nu pot să merg diseară și că am să-l sun mai tîrziu, ca să-i explic.

El tocmai voia să plece cînd ea scoase un trandafir din buchet.

– Pune-i în sufragerie, Oscar, zise ea, adulmecînd parfumul florilor, pipăind petalele catifelate.

Cum avea să procedeze cu Alex? Cu siguranță, era prea devreme ca să întreprindă ceva, dar fiecare zi care trecea nu făcea decît să complice lucrurile.

Ramses... Unde era el? Aceasta era, într-adevăr, problema cea mai importantă. Ușa de la camera tatălui ei era deschisă, patul neatins.

Se grăbi prin vestibul spre seră. Chiar înainte de a ajunge la uşă, văzu splendida *bougainvillea* încărcată cu flori roşii.

Şi cînd te gîndeşti că ieri nici nu observase aceste flori minunate. Iar ferigile, ce splendide erau! Şi crinii care se deschiseseră de timpuriu în glastrele lor răspîndite în toată camera...

– Ce miracol, zise ea.

Se uită în jur şi-l văzu pe Ramses aşezat pe un scaun din răchită, privind-o. Era deja pus la patru ace pentru ziua plină de aventuri ce urma. De data aceasta, nu mai făcuse nici o greşeală. Ce îmbujorat şi frumos arăta în abundenta lumină solară; părul mai plin, mai bogat, ochii lui albaştri, mari, încărcaţi de o sumbră melancolie în timp ce zăboveau asupra ei, adică, înainte ca el să se fi înseninat complet şi să o fi întîmpinat cu acel zîmbet irezistibil.

Pentru un moment, ea avu o tresărire de spaimă. El părea gata să izbucnească în plîns. Se ridică de pe scaun şi, venind lîngă ea, îi atinse uşor faţa cu degetele:

– Ce miracol eşti *tu!* îi zise el.

Se lăsă tăcerea între ei. Ea voia să se ridice pe vîrfuri şi să-l cuprindă cu braţele pe după gît. Abia îndrăznea să-l privească, simţindu-i apropierea, apoi întinse mîna şi-l mîngîie pe faţă.

Trebuia să bată în retragere, ştia asta. Dar el o surprinse. Bătu el în retragere şi, apoi, sărutînd-o aproape părinteşte pe frunte, zise:

– Vreau să plec în Egipt, Julie. Mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să mă duc în Egipt. Lasă-mă să fac asta acum.

Cîtă resemnare şi cîtă grabă în cuvintele lui! Toată bunătatea de care dăduse dovadă în ziua anterioară se amesteca acum cu tristeţea. Ochii lui păreau mai întunecaţi şi mai mari. Iar ea intuise exact: el era pe punctul de a izbucni în plîns, trimiţîndu-i fiori de teamă în suflet.

Doamne, cît de mare putea fi capacitatea lui de a suferi!

– Desigur, zise ea. Vom pleca în Egipt, tu şi cu mine...

– Ah, asta era şi speranţa mea, spuse el. Julie, această epocă nu voi putea să o consider a mea niciodată dacă nu voi avea ocazia să-mi iau la revedere de la Egipt, pentru că Egiptul este trecutul meu.

– Înţeleg.

– Eu vreau viitorul! zise el, vocea ajungîndu-i o şoaptă. Vreau...

Aici se opri, în vizibilă imposibilitate de a continua. Enervat, se depărtă de Julie. Băgă mîna în buzunar şi scoase un pumn de monede de aur.

– Putem cumpăra un vapor cu astea, Julie, un vapor cu care să traversăm marea?

– Lasă totul în seama mea. zise ea. O să mergem. Acum, stai jos şi mănîncă micul dejun. Ştiu cît îţi este de foame. Nu trebuie să-mi spui.

El rîse fără să vrea.

– Iar eu am să mă ocup de problemă imediat.

Julie se duse în bucătărie. Oscar tocmai pregătea platoul cu micul dejun. Mirosea plăcut a cafea, a scorţişoară şi a franzeluţe proaspăt coapte.

– Oscar, telefonează-i imediat lui Thomas Cook. Vreau două locuri rezervate pînă la Alexandria pentru domnul Ramsey şi pentru mine. Vezi dacă poţi aranja asta numaidecît. Vom pleca astăzi, dacă e posibil. Dar grăbeşte-te şi lasă în seama mea ce e de făcut pe-aici!

El era uimit:

– Dar, domnişoară Julie, cum e cu...

– Fă asta, Oscar! Dă de urgenţă telefoanele respective! Grăbeşte-te! Nu e timp de pierdut!

După ce duse tava încărcată, reveni în lumina soarelui, minunîndu-se încă o dată în faţa florilor deosebit de frumoase. Orhideele purpurii şi margaretele galbene erau la fel de frumoase şi unele, şi celelalte.

– Da, uită-te la ele, şopti ea. Şi cînd te gîndeşti că înainte aproape nici nu le observam. Toate au înflorit. Oh, ce frumuseţe...

El stătea lîngă uşa din spate, urmărind-o cu aceeaşi expresie în care se întîlneau tristeţea cu frumuseţea:

– Da, sînt foarte frumoase, zise el.

10.

ÎN CASĂ era mare agitație. Rita aproape că-și ieșise din minți la gîndul că pleacă în Egipt. Oscar, rămînînd să aibă grijă de casă, îi ajuta pe taximetriști să care geamantanele pe scări.

Randolph și Alex se certau de mama focului cu Julie, spunîndu-i să nu facă această excursie.

Enigmaticul domn Reginald Ramsey ședea în seră, la masa de răchită, devorînd o cantitate enormă de alimente, pe care le ajuta să alunece pe gît bînd pahar după pahar. În tot acest timp, citea ziarele, cîte două deodată, dacă Elliott nu se înșela cumva. Și, din cînd în cînd, lua cîte o carte din mormanul de pe jos și o răsfoia în mare viteză, ca și cînd ar fi căutat un articol teribil de important, și, îndată ce-l găsea, o lăsa, nepăsător, să cadă cu zgomot pe dușumea.

Elliott se așezase în fotoliul lui Lawrence, în camera egipteană, și observa, în tăcere, toate aceste mișcări, aruncînd privirea, din cînd în cînd, în salon, la Julie și apoi la domnul Ramsey, care, în mod cert, știa că este observat, dar nu părea să se sinchisească.

Un alt observator tăcut şi solitar era Samir Ibrahaim, care stătea tocmai în fundul serei, pierdut oarecum în luxurianta vegetaţie primăvăratică, privind, pe lîngă indiferentul domn Ramsey, la camerele întunecate din faţă.

Julie îi dăduse telefon lui Elliott în urmă cu trei ore. Acesta trecuse imediat la acţiune. Şi, mai mult sau mai puţin, ştia ce urma să se întîmple acum, cînd mica dramă din salon se juca pînă la capăt.

– Dar, pur şi simplu, nu poţi pleca în Egipt cu un om despre care nu ştii nimic, spuse Randolph, încercînd să-şi reprime vehemenţa vocii. Nu poţi pleca într-o asemenea călătorie fără un însoţitor potrivit.

– Julie, nu-ţi voi permite asta! zise Alex, palid de exasperare. Nu-ţi voi permite să faci chestia asta de una singură!

– Acum, încetaţi, şi unul, şi celălalt, răspunse Julie. Sînt o femeie matură. Plec. Pot să-mi port de grijă singură. Afară de asta, o voi avea pe Rita lîngă mine tot timpul. Şi pe Samir, prietenul cel mai apropiat al tatei. N-aş fi putut avea un protector mai bun decît Samir.

– Julie, nici unul din ei nu este un companion potrivit, şi tu ştii asta. E scandalos ce faci.

– Unchiule Randolph, vaporul pleacă la ora patru. Trebuie să plecăm acum. Să trecem la probleme de afaceri, da? Am pregătit o procură, aşa că ai mînă liberă în administrarea companiei Stratford Shipping.

Tăcere. „Astfel, în cele din urmă, ajungem la esenţa chestiunii", gîndi Elliott, cu sînge-rece. Auzi cum Randolph îşi drege glasul.

– Da, cred că este necesar, draga mea, răspunse el anemic.

Alex încercă să intervină, dar Julie îl puse la punct într-un mod politicos. Mai erau şi alte documente pe care Randolph dorea să le semneze? Ar putea să i le trimită imediat la Alexandria. Ea le va semna şi i le va trimite înapoi.

Satisfăcut că Julie va pleca potrivit orarului, Elliott se ridică şi intră cu dezinvoltură în seră.

Ramsey continua să înfulece cantități supraomenești de alimente, netulburat. Luă unul dintre cele trei trabucuri aprinse și trase din el, apoi reveni la budincă, la friptură și la pîinea cu unt. În față avea o istorie a Egiptului modern. Cartea era deschisă la capitolul intitulat „Masacrul mamelucilor". Omul părea sa fie grăbit, căci, într-adevăr, răsfoia cartea în mare viteză.

Brusc, Elliott își dădu seama că era înconjurat de frunziș. Aproape tresări văzînd dimensiunea ferigii de lîngă el, iar uriașa *bougainvillea* în floare îi atingea umerii și bloca parțial ușa. Dumnezeule, ce se întîmplase aici?! Crini oriunde își întorcea privirea, margarete pe care nu le mai cuprindeau glastrele... Iar iedera cotropise haotic întregul acoperiș.

Ascunzîndu-și uimirea, deși nu era sigur de cine anume încerca să o ascundă, pentru că Ramsey și Samir nu erau atenți la el, Elliott rupse una dintre zorelele albastre cu alb care înfloreau chiar deasupra capului său.

Se uită lung la floarea care imita perfect forma trompetei. Cîtă prospețime! Apoi ridică încet capul ca să întîlnească privirea lui Ramsey.

Samir se trezi și el brusc din starea-i aparentă de meditație.

– Lord Rutherford, permiteți-mi...

Apoi se opri, ca și cînd nu știa ce să spună.

Ramsey se ridică în picioare, ștergîndu-și grijuliu degetele cu șervetul.

Cu un aer distrat, contele își băgă floarea în buzunar, apoi întinse mîna.

– Reginald Ramsey, zise el, e o mare plăcere! Eu sînt un vechi prieten al familiei Stratford. Am și o oarecare tangență cu egiptologia. Fiul meu, Alex, este cel care urmează să se însoare cu Julie. Poate știți asta...

Omul nu știa. Sau nu înțelegea. O ușoară roșeață i se răspîndi în obraji:

– Se însoară cu Julie? zise el cu jumătate de voce. E un om norocos fiul dumneavoastră, continuă el, impunîndu-și masca bunei dispoziții.

Contele trecu în revistă masa încărcată cu bucate, fiindcă nu se putea abține, precum și bolta de flori care aproape acoperea soarele. Privi placid la bărbatul din fața lui, care era, cu siguranță, unul dintre bărbații cei mai chipeși pe care îi întîlnise vreodată. Deosebit de frumos, dacă stăteai să te gîndești mai bine... Tipul cu ochi mari, albaștri, izvor de tandrețe, care pun femeile pe jar. La care se adăuga zîmbetul spontan, creînd o combinație aproape fatală.

Dar liniștea devenea apăsătoare.

– Ah, jurnalul, spuse Elliott, scotocindu-se prin haină.

Samir îl recunoscu imediat, era clar.

– Acest jurnal, spuse Elliott, îi aparține lui Lawrence. Conține informații prețioase despre mormîntul lui Ramses. Însemnările pe papirusurile lăsate de faraon, se pare. L-am găsit noaptea trecută. Trebuie să-l pun la locul lui.

O umbră de răceală se așternu brusc pe fața lui Ramsey.

Elliott se întoarse, sprijinindu-se în baston, și, cu mare greutate, făcu cîțiva pași spre biroul lui Lawrence.

Ramsey îl urmă.

– Pentru durerea de la încheieturi, întrebă Ramsey, n-aveți un medicament... modern? Exista un vechi leac egiptean: coaja de salcie. Trebuie fiartă.

– Da, răspunse Elliott, întîlnind din nou ochii aceia obsedanți. În epoca și la data la care ne aflăm noi îi spunem aspirină, nu-i așa?

Elliott zîmbi. Totul decurgea infinit mai bine decît anticipase. Spera să nu roșească precum Ramsey.

– Unde ați fost în toți acești ani, de n-ați auzit de aspirină, stimate domn? Noi o producem pe cale sintetică, și, desigur, vă este cunoscut acest cuvînt.

Calmul lui Ramsey era perfect, deși făcuse ochii un pic mai mici, ca și cînd ar fi vrut să-i dea contelui de înțeles că-l evaluează.

– Eu nu sînt om de știință, lord Rutherford, răspunse el. Sînt un observator, un filozof. Deci, îi spuneți aspirină. Îmi

face plăcere să aflu acest lucru. Poate că am petrecut prea mult din timpul meu pe meleaguri îndepărtate.

Ramsey ridică din sprîncene aproape în joacă.

– Desigur, egiptenii antici aveau leacuri mai puternice decît coaja de salcie, nu-i aşa? insistă Elliott, privind la şirul de borcănele din alabastru de pe masa din mijlocul camerei. Leacuri puternice – elixiruri, ca să zic aşa – care ar putea vindeca afecţiuni mai grave decît durerea mea de oase.

– Leacurile mai puternice au preţul lor, îi răspunse Ramses cu calm. Sau, mai degrabă, pericolele lor. Dar ce om neobişnuit sînteţi dumneavoastră, lord Rutherford! Cu siguranţă, nu credeţi ce aţi citit în jurnalul prietenului dumneavoastră, Lawrence.

– Oh, ba da, cred. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, nici eu nu sînt om de ştiinţă. Poate că amîndoi sîntem filozofi. Iar eu îmi imaginez că am şi ceva stofă de poet, deoarece multe dintre peregrinările mele le fac numai în vis.

Un moment, cei doi bărbaţi se priviră în tăcere.

– Poet, repetă Ramsey, măsurîndu-l cu o privire aproape aspră de sus şi pînă jos. Vă înţeleg. Dar dumneavoastră chiar că spuneţi lucruri neobişnuite.

Elliott încerca să-şi păstreze calmul. Simţea transpiraţia curgîndu-i pe sub cămaşă. Faţa bărbatului era surprinzător de deschisă şi aproape îmbietoare.

– Aş vrea să vă cunosc, se confesă Elliott brusc. Aş... aş vrea să... să învăţ de la dumneavoastră.

Avu un moment de ezitare. Ochii albaştri îl fixau din nou în tăcere.

– Poate la Cairo sau la Alexandria o să aveţi timp ca să stăm de vorbă. Poate ne vom cunoaşte mai bine chiar la bordul vasului.

– Mergeţi în Egipt? întrebă Ramsey, lăsîndu-şi capul într-o parte.

– Da.

Trecu cu eleganță pe lîngă Ramsey și intră în salon. Acolo rămase în picioare lîngă Julie, care tocmai semnase o altă procură și i-o înmîna unchiului ei.

– Da, zise Elliott, întorcîndu-se din nou spre Ramsey și vorbind destul de tare ca să audă ceilalți. Amîndoi mergem, Alex și cu mine. Am rezervat locuri pe același vapor, îndată ce m-a sunat Julie. Nici prin cap nu ne-ar trece s-o lăsăm să plece singură, nu-i așa, Alex?

– Elliott, ți-am spus că nu! zise Julie.

– Tată, n-am înțeles...

– Da, draga mea, zise Elliott către Julie, dar nu puteam să-l iau pe nu drept răspuns. În plus, aceasta ar putea fi ultima oară cînd văd Egiptul. Iar Alex n-a fost niciodată acolo. Cu siguranță că n-o să ne refuzi plăcerea. Există vreun motiv care ne-ar împiedica să mergem cu toții?

– Da, aș vrea să-l văd și eu, zise Alex, destul de derutat încă.

– Bine, geamantanul tău este făcut și se află pe drumul care trebuie, zise Elliott. Hai, să ne grăbim, ca să nu pierdem – ca să zic așa – barca!

Julie, cuprinsă de o furie tăcută, se uita lung la el.

Ramsey rîse ușor în spatele lui Elliott.

– Deci plecăm cu toții în Egipt, zise el, pentru că găsea foarte interesant acest lucru. O să stăm de vorbă la bordul vasului, lord Rutherford, așa cum ați spus.

După ce-și vîrî procura în buzunarul hainei, Randolph înălță capul:

– Da, asta rezolvă totul, nu-i așa? Îți urez călătorie plăcută, draga mea! zise el, sărutîndu-și afectuos nepoata pe obraz.

Din nou visul, dar Henry nu se putea trezi... Se răsuci în patul lui Daisy, își înfundă capul în perna de dantelă aspră, îmbibată cu parfumul ei.

– Doar un vis, murmură el. Trebuie să înceteze!

Dar vedea mumia venind spre el, cu fîşiile lungi de pînză neagră atîrnîndu-i de picioarele pe care şi le tîra. Simţea degetele strîngîndu-l de beregata.

Încercă să ţipe, dar nu putu. Se sufoca, mirosul giulgiului infect îi lua respiraţia.

Se răsuci în pat, luptîndu-se cu cuverturile şi începînd brusc să-şi agite pumnul, dar îşi simţi degetele încleştate.

Cînd deschise ochii, văzu faţa tatălui său.

– Oh, Doamne, murmură el, căzînd din nou pe pernă.

Pentru o clipă visul îl încătuşă din nou, dar tresări şi iarăşi privi lung la tatăl său care stătea aplecat deasupra patului.

– Tată, mormăi el. Ce faci aici?

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Dă-te jos din pat şi îmbracă-te! Geamantanul te aşteaptă jos, împreună cu un taxi, ca să te ducă la gara fluvială. Pleci în Egipt.

– Pe naiba!

Ce era asta, o altă fază a coşmarului lui?

Tatăl său îşi scoase pălăria şi se aşeză pe scaunul de lîngă pat. Henry dădu să-şi ia ţigara şi chibriturile, dar tatăl său îl plesni peste mînă, aruncîndu-i-le cît colo.

– Fir-ar a naibii de treabă, murmură Henry.

– Acum, ascultă ce-ţi spun. Verişoara ta Julie şi misteriosul ei prieten egiptean pleacă azi după-amiază la Alexandria, iar Elliott şi Alex îi însoţesc. O să fii şi tu pe acel vapor, înţelegi? Tu eşti vărul lui Julie, şi, de aceea, singurul însoţitor potrivit. Să ai grijă ca lucrurile să rămînă neschimbate, să nu intervină nimic ce ar putea să împiedice eventuala căsătorie a lui Julie cu Alex Savarell! Şi să ai grijă... Să ai grijă ca acest bărbat, oricine ar fi el, să nu-i facă vreun rău singurului copil al fratelui meu!

– Bărbatul acela! Eşti nebun dacă-ţi închipui că eu...

– Iar tu o să fii dezmoştenit şi fără nici un ban, dacă nu faci ce-ţi spun eu! îi zise Randolph, coborînd tonul şi aplecîndu-se în faţă. Vorbesc serios, Henry. De cînd eşti pe lume, ţi-am dat tot ce ai vrut. Dar, dacă acum nu mă asculţi

şi nu duci lucrurile pînă la capăt, am să te exclud din conducerea companiei Stratford Shipping. Am să-ţi suspend salariul şi venitul personal. Aşa că te urci pe vapor. Şi să fii cu ochii pe verişoara ta, ca nu cumva să fugă cu acel egiptean revoltător de frumos! Şi ţine-mă la curent cu tot ce se întîmplă!

Randolph scoase un plic alb, subţire din buzunarul de la piept şi îl puse pe noptieră. În el era un teanc gros de bancnote, observă Henry. Tatăl său se ridică să plece.

– Şi să nu-mi telegrafiezi că rămîi lefter. Evită jocurile de noroc şi dansatoarele din buric. Aştept o scrisoare sau o telegramă pînă la sfîrşitul săptămînii.

Hancock era scandalizat la culme.

– A plecat în Egipt! mormăi el în telefon. Dar întreaga colecţie este încă în casa aceea! Cum a putut să facă aşa ceva?

Îl reduse la tăcere pe funcţionarul care încerca să-i spună ceva. Apoi trînti receptorul negru în furcă.

– Domnule, ziariştii sînt din nou aici, se interesează de mumie.

– Oh, fir-ar să fie de mumie! Femeia aceea a plecat şi a lăsat comoara încuiată în salonul ei, ca şi cînd ar fi vorba de o colecţie de păpuşi.

Elliott stătea în picioare alături de Julie şi Ramsey, privind peste parapetul înalt, în timp ce Alex, la baza scărilor, îşi săruta mama.

– Nu mă aflu aici pe post de cloşcă, îi zise Elliott lui Julie.

Alex îşi îmbrăţişă mama încă o dată, apoi se grăbi să urce la bord.

– Nu vreau decît să-ţi fiu aproape, în caz că ai nevoie de mine. Hai, nu fi aşa de abătută!

Doamne, el nu glumea. Îl durea s-o vadă tristă.

– Dar Henry, pentru ce Dumnezeu vine şi el? Nu-l vreau pe Henry cu noi.

Acesta sosise la bord numai cu cîteva clipe mai înainte, fără să salute, arătînd la fel de palid şi surmenat şi, în general, nefericit, ca şi cu o zi înainte.

– Da, ştiu, spuse Elliott, oftînd. Dar, draga mea, el îţi este ruda cea mai apropiată şi...

– Scuteşte-mă de asta, Elliott! Ştii că-l iubesc pe Alex, că-l iubesc dintotdeauna. Dar s-ar putea ca eu să nu fiu pentru el partida cea mai bună. Am fost tot timpul sinceră în privinţa acestui lucru.

– Ştiu, Julie, crede-mă, ştiu. Am ştiut mereu. Dar prietenul tău..., zise el, arătînd spre silueta îndepărtată a lui Ramsey, care privea cu vădită curiozitate la toată forfota din port. Cum să nu fim îngrijoraţi? Ce puteam face?

Ea nu putu să-i reziste. Aşa se întîmplase mereu. Într-o noapte, cu cîteva luni în urmă, cînd ea băuse prea multă şampanie şi dansase, într-adevăr, prea mult, îi spusese lui Elliott că era mai îndrăgostită de el decît de Alex. Dacă el, Elliott, ar fi fost liber şi i-ar fi cerut mîna, ar fi fost un fapt împlinit. Desigur, Alex crezuse că ea glumeşte. Dar în ochii ei fusese un licăr ciudat care pe Elliott îl flatase din cale afară. El constată acum o replică palidă a aceluiaşi interes. Şi ce mincinos era... Ce mincinos era el chiar şi în acel moment...

– Foarte bine, Elliott, zise ea şi îl sărută pe obraz, ceea ce lui nu-i displăcu. Nu vreau să-l jignesc pe Alex, murmură ea.

– Da, dragă, zise el. Desigur...

Sirena vaporului slobozi o fluierătură stridentă. Era ultimul apel prin care pasagerii erau poftiţi să se îmbarce. Aceştia se împrăştiară prin cabine, iar persoanele care veniseră să-şi ia rămas-bun se scurgeau în şuvoi neîntrerupt pe ţărm.

Deodată, Ramsey se apropie de ei cu mersul lui apăsat. O învîrti pe Julie, ca şi cînd nu şi-ar fi dat seama de superioritatea lui fizică. Fata rămase perplexă.

– Fii atentă, Julie, ce vibraţii! Trebuie să văd aceste motoare!

Faţa ei se destinse brusc. Era ca şi cînd nerăbdarea lui ar fi fost molipsitoare.

– Desigur, trebuie să le vezi. Elliott, scuză-mă. Trebuie să-l duc pe Ramse.. vreau să zic pe domnul Ramsey... în sala motoarelor, dacă se poate aranja chestia asta.

– Lasă-mă pe mine, zise Elliott, într-un mod menit să fie agreabil, făcînd semn unui tînăr ofiţer într-o uniformă strălucitor de albă, care tocmai apăruse pe punte.

În momentul în care Elliott intră în micul salon dintre cabinele lor, Alex deja despacheta. Două mari geamantane erau deschise. Walter umbla de colo-colo cu braţele pline de haine.

– Da, e plăcut, nu-i aşa? zise Elliott, privind la mica sofa, la scăunele şi la şi mai mica intrare.

În privinţa pregătirilor necesare, intraseră în criză de timp, dar, în cele din urmă, intervenise Edith care se îngrijise personal de tot ce le trebuia.

– Arăţi obosit, tată. Să-ţi comand un ceai.

Contele, răsuflînd uşurat, se trînti în micul fotoliu aurit. Cuvîntul ceai suna destul de frumos. Dar ce era mireasma aceea? Existau flori în acea cameră? El nu vedea nici una. Numai şampania, în scînteietoarea ei frapieră cu gheaţă, iar pe tava de argint, paharele gata de utilizare...

Apoi, îşi aduse aminte de ceva: zoreaua pe care şi-o îndesase în buzunar. Floarea încă mai emana un parfum stins.

– Da, un ceai ar fi bine venit, Alex, dar nu e nici o grabă, murmură el.

Scotocindu-se în buzunar, dădu peste floricica mototolită, o scoase afară şi şi-o duse la nas.

Într-adevăr, mirosea foarte plăcut. Apoi îşi aduse aminte de sera aceea, cu explozia-i fantastică de frunze şi flori. Avea în faţă zoreaua. Sub ochii lui, floarea se învioră, petalele deveniră netede şi lucioase ca de ceară. Se deschise complet şi, în cîteva secunde, redeveni o floare perfectă.

Alex vorbea, dar Elliott nu-l auzea. Acesta încremenise, privind prosteşte floarea. Apoi o mototoli din nou, strivind-o în palmă.

Fără grabă, îşi ridică privirea ca să constate că Alex tocmai punea receptorul în furcă.

– În cincisprezece minute vine ceaiul, zise Alex. Ce e cu tine, tată? Tată, eşti alb ca...

– Nimic. Nu. Nu-i nimic. Acum vreau să mă odihnesc. Cheamă-mă cînd vine ceaiul.

Se ridică în picioare, cu floarea strînsă în pumn.

Se rezemă de uşa cabinei pe care tocmai o închisese. Pe spate îi şiroia transpiraţia. Îşi desfăcu pumnul. Din nou, planta zdrobită şi strivită redeveni o floare perfectă, cu petalele alb-albastre lungindu-se văzînd cu ochii.

I se părea că de o veşnicie se uita la ea. Sub ochii lui, frunzuliţa verde se răsuci la bază. Apoi se pomeni uitîndu-se în oglindă. Era grizonatul, parţial handicapatul conte de Rutherford, încă frumos la cincizeci şi cinci de ani, deşi, pentru el, fiecare pas pe care-l făcea era un chin. Dădu drumul bastonului, nebăgîndu-l în seamă cînd căzu pe podea, şi cu mîna stîngă îşi mîngîie părul cărunt.

Se auzi chemat de Alex. Ceaiul deja sosise. Îşi scoase, cu grijă, portofelul şi, între despărţiturile de piele ale acestuia, dădu drumul florii pe care, între timp, o strivise din nou. Apoi, se aplecă cu grijă şi-şi ridică bastonul.

Uluit, privea lung la fiul său, care-i turna ceaiul.

– Ştii, tată, zise Alex, încep să cred că, pînă la urmă, lucrurile se vor lămuri. L-am observat bine pe Ramsey. E un tip foarte prezentabil, dar este prea mare diferenţa de vîrstă dintre ei, nu găseşti?

Oh, dar era nostim de tot, acest mare palat metalic, plutitor, cu magazine la bord, cu o mare sală pentru banchete şi un ring de dans, unde aveau să cînte mai tîrziu muzicanţi!

Iar reşedinţa lui... Nu, ca faraon nu avusese niciodată o reşedinţă atît de splendidă la bordul vreunei nave angajate în traversarea mării. Rîse aproape prosteşte cînd îi văzu pe însoţitorii de bord terminînd de despachetat pînă şi ultimele haine ale lui Lawrence Stratford.

Samir închise uşa după plecarea lor, apoi se întoarse şi scoase din haină o mulţime de bancnote.

– Astea o să vă acopere nevoile o lungă perioadă de timp, Maiestate, numai să nu le arătaţi pe toate în acelaşi timp.

– Da, credinciosul meu servitor. Asta o ştiu încă din copilărie, cînd mă strecuram în afara palatului.

Izbucni din nou într-un hohot de rîs. Nu se putea stăpîni. Vasul avea o bibliotecă şi un mic cinematograf şi, apoi, toate minunile de sub punte. Iar amabilii, eleganţii membri ai echipajului – toţi aveau maniere de oameni de lume – îi spuseseră că se putea deplasa oriunde dorea.

– Moneda dumneavoastră valora mult mai mult, Maiestate, dar eu nu prea am avut timp de tîrguială.

– După cum se spune în această epocă şi la această dată, Samir, nu-ţi bate capul cu chestia asta. Şi să ştii că l-ai evaluat corect pe lordul Rutherford. El crede. De fapt, aş spune chiar că ştie.

– Dar Henry Stratford este cel care prezintă pericol. O cădere de pe punte în largul mării ar fi un act de justiţie?

– N-ar fi înţelept. Acest lucru i-ar distruge lui Julie pacea sufletească. Cu cît aflu mai multe despre epoca aceasta, cu atît mai mult îi înţeleg complexităţile, conceptele de justiţie, care sînt foarte complicate. Ele sînt de origine romană, dar sînt mult dezvoltate. Vom urmări îndeaproape comportarea domnului Henry Stratford. Cînd o să-i devină insuportabilă verişoara, atunci, poate, moartea lui va fi răul cel mai mic, iar tu nu trebuie să te preocupi de latura aceasta a chestiunii. O s-o rezolv singur...

– Da, Maiestate. Dar, dacă pentru un motiv oarecare nu mai vreţi să faceţi treaba asta, voi fi mai mult decît fericit să-l omor eu însumi.

Ramses rîse discret. Ce mult îi plăcea omul acesta: atît de abil, dar cinstit, domol şi foarte inteligent.

– Poate că-l omorîm împreună, Samir, zise el. Dar orice se va întîmpla, acum mi-e o foame de lup. Cînd o să luăm prînzul acela bogat pe feţe de masă trandafirii, printre marii palmieri sădiţi în ghivece?

– Foarte curînd, Maiestate, şi vă rog să fiţi... atent.

– Samir, nu te nelinişti, zise Ramses, luîndu-l de mînă. Am deja instrucţiuni de la regina Julie. Trebuie să mănînc numai o bucată de peşte, un copan de pasăre, o bucată de carne şi nu toate în acelaşi timp.

Acum fu rîndul lui Samir să rîdă discret.

– Mai eşti trist? îl întrebă Ramses.

– Nu, Maiestate. Sînt foarte fericit. Să nu vă lăsaţi niciodată înşelat de expresia sumbră a feţei mele. Am văzut multe la viaţa mea. După ce Henry Stratford va fi lichidat, n-o să vă mai cer nimic.

Ramses încuviinţă din cap. Cu acest om, secretul lui era asigurat pe vecie. Ştia lucrul acesta, deşi nu putea înţelege pe deplin natura acestei înţelepciuni şi resemnări. N-o înţelesese în vremea cît fusese fiinţă muritoare. N-o înţelegea nici acum.

11.

ERA O SOMPTUOASĂ sufragerie de clasa întîi, deja suprapopulată de domni cu cravate şi fracuri albe şi de doamne în rochii cu decolteu adînc. Cînd Julie intră şi se aşeză pe scaun, Alex se ridică s-o ajute. Henry şi Elliott, deja aşezaţi vizavi, se ridicară şi ei. Înclinînd capul către Elliott, Julie simţi că-i era imposibil să-l onoreze cu o privire şi pe vărul ei.

Se întoarse spre Alex şi-i acoperi mîna cu a ei. Din păcate, nu putea să nu-l audă pe Henry care continua să-şi verse necazul la urechea lui Elliott. Spunea despre Alex că este un prost că n-a putut s-o facă pe Julie să renunţe la această excursie.

Alex, privind fix în farfuria din faţa lui, părea oarecum dezorientat. Era acesta momentul şi locul adevărului? Julie îşi dădea seama că trebuia să fie sinceră din capul locului, căci, altminteri, lucrurile n-ar putea decît să evolueze în defavoarea lui Alex, iar ea trebuia să aibă grijă să nu se întîmple aşa ceva.

– Alex, zise ea pe un ton coborît, s-ar putea ca eu să rămîn în Egipt. Nici eu nu ştiu ce voi face. Ştii, dragul meu, uneori, îmi zic că ai nevoie de cineva la fel de bun ca tine.

Cuvintele ei nu erau o surpriză pentru el. Se gîndi numai o clipă înainte de a-i răspunde:

– Dar cum aş putea găsi o fiinţă mai bună decît tine? Am să te urmez pînă în junglele Sudanului, dacă aceasta este ţinta pe care vrei s-o atingi.

– Nu ştii ce vorbeşti.

El se aplecă în faţă. Timbrul vocii îi scăzuse pînă la cel al şoaptei celei mai intime.

– Te iubesc, Julie. În viaţa mea, toate lucrurile vin de la sine. Dar nu şi în privinţa ta, iar tu eşti mai preţioasă pentru mine decît tot restul la un loc. Julie, sînt hotărît să lupt pentru tine, dacă asta este ceea ce trebuie să fac.

Cum să-i spună, ca să nu-l jignească? El îşi ridică brusc privirile. Ramses şi Samir erau de faţă.

Preţ de o clipă, ea amuţi. Ramses era un vis în cămaşa albă, apretată. Şi în fracul frumos croit al tatălui ei. În timp ce lua loc pe scaun, fiecare gest al lui părea mai elegant şi mai distins decît cele ale englezilor din jurul lui. Într-adevăr, strălucea prin vigoare şi sănătate. Zîmbetul îi lumina faţa.

Apoi se întîmplă ceva. El se uita lung la umerii goi ai lui Julie, la decolteul rochiei. Se uita lung, mai ales, la umbra îngustă dintre sînii ei pe jumătate goi. Iar Alex, scandalizat, dar supunîndu-se politeţii care te constrînge, se uita lung la Ramses. Şi Samir, luînd loc în stînga contelui, era în mod vădit alarmat.

Ea trebuia să facă ceva. Neluîndu-şi ochii de la ea, ca şi cînd ar fi văzut pentru prima oară o femeie, Ramses se aşeză pe scaun, la stînga ei.

Cu rapiditate, ea îi despături şerveţelul, murmurînd:

– Aici, pe genunchii tăi. Şi nu te mai uita aşa la mine. Este o rochie de bal foarte decentă!

Apoi se întoarse spre Samir care şedea vizavi.

– Samir, sînt foarte bucuroasă că ai putut să vii cu noi!

– Da, şi iată-ne şi pe noi, spuse Elliott imediat, întrerupînd liniştea. Sîntem cu toţii la masă, exact aşa cum am

plănuit. Este o minune. Se pare că, pînă la urmă, a ieşit aşa cum am vrut eu.

– Aşa este.

Julie rîse. Simţi brusc o uşurare la gîndul că Elliott era acolo. El ştia să depăşească momentele penibile; făcea asta în mod instinctiv. De fapt, el, probabil, nu se putea abţine. Printre altele, acest farmec deosebit era cel care-l făcea să fie mereu solicitat.

Ea nu îndrăznea să se uite direct la Henry, dar îşi dădea seama că acesta era cuprins de o nelinişte incontrolabilă. Deja se apucase să bea. Avea paharul pe jumătate gol.

Ospătarii aduseseră vinul de Xeres şi supa. Ramses întinsese deja mîna spre pîine. Luă aproape o felie întreagă şi o mîncă imediat.

– Spune-mi, domnule Ramsey, continuă Elliott, ce impresie ţi-a făcut Londra? N-ai stat foarte mult la noi.

De ce naiba zîmbea Ramses?

– Este un oraş irezistibil, răspunse el cu entuziasm şi spontaneitate. Un amestec curios de bogăţie debordantă şi de inexplicabilă sărăcie. Nu înţeleg cum atîtea maşini pot să producă atît de mult pentru atît de puţini şi atît de puţin pentru atît de mulţi...

– Domnule, dumneata pui în discuţie întreaga revoluţie industrială, zise Alex, rîzînd nervos, ceea ce pentru el era, în mod sigur, un simptom de indispoziţie. Să nu-mi spui că eşti marxist. Destul de rar se întîmplă să avem radicali în cercul nostru.

– Ce marxist? Eu sînt egiptean, zise Ramses.

– Desigur, eşti egiptean, domnule Ramsey, zise Elliott pe un ton agreabil. Dumneata nu eşti marxist. Ar fi culmea ridicolului. L-ai cunoscut pe Lawrence al nostru la Cairo?

– Lawrence al nostru.... Pentru scurtă vreme, l-am cunoscut.

Ramses se uită lung la Henry. Julie îşi ridică repede lingura de supă şi, dîndu-i un ghiont uşor cu cotul, îi arătă cum se mănîncă supa. El nu catadicsi să se uite la ea. Îşi luă

pîinea, o înmuie în supă şi începu s-o mănînce, fixîndu-l din nou pe Henry.

– Moartea lui Lawrence a fost ca o lovitură de măciucă pentru mine, cum sînt sigur că a fost pentru toată lumea, zise el, înmuind o altă bucată enormă de pîine. Marxistul este un fel de filozof? Îmi aduc bine aminte de Karl Marx. L-am descoperit în biblioteca lui Lawrence. Un prost.

Henry nu se atinsese de supă. Luă o altă înghiţitură serioasă de whisky scoţian şi îi făcu semn ospătarului.

– E un lucru lipsit de importanţă, zise Julie pe un ton repezit.

– Da, moartea lui Lawrence a fost un şoc teribil, zise Elliott cu sobrietate. Eram convins că o va mai duce zece ani buni. Poate douăzeci...

Ramses îşi înmuie în supă o altă bucată enormă de pîine. Iar Henry, ascunzîndu-şi panica, se holba la el, preocupat să nu-şi încrucişeze privirile cu ale lui. Toată lumea, mai mult sau mai puţin discret, nu-l slăbea din ochi pe Ramses, care tocmai ştergea, cu o altă bucată de pîine, ultimele rămăşiţe de supă. Apoi dădu peste cap paharul cu vin, după care îşi şterse buzele cu şervetelul şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– Mai vreau mîncare, murmură el. Mai este ceva?

– Da, dar mănîncă şi tu mai încet, îi şopti Julie.

– Dumneata ai fost un prieten adevărat al lui Lawrence? îl întrebă Ramses pe Elliott.

– Absolut, zise Elliott.

– Da, într-adevăr, dacă ar fi printre noi, ne-ar vorbi despre iubita lui mumie, zise Alex, însoţindu-şi cuvintele cu acelaşi rîs nervos. De fapt, de ce faci această excursie, Julie? De ce să te întorci în Egipt cînd mumia se află la Londra, aşteptînd să fie examinată? Ştii, nu prea înţeleg...

– Colecţia a deschis mai multe căi de cercetare, zise Julie. Vrem să mergem la Alexandria şi apoi, poate, la Cairo...

– Da, desigur, spuse Elliott, care urmărea cu atenţie reacţia lui Ramses în momentul în care ospătarul îi punea în faţă

peştele, o mică porţie într-un sos de culoare crem. Cleopatra, continuă el, pe care misteriosul dumitale Ramses al II-lea pretindea că a iubit-o şi a pierdut-o... Asta s-a întîmplat în Alexandria, nu-i aşa?

Julie nu se aşteptase la această remarcă. Nici Ramses, care lăsase pîinea şi, cu o faţă inexpresivă, privea lung la conte. Sub pielea netedă a obrajilor îi apărură acele jucăuşe puncte de culoare.

– Da, într-adevăr, există şi acest aspect, interveni Julie. Vrem să mergem la Luxor şi la Abu Simbel. Sper că aveţi cu toţii condiţia fizică necesară pentru o călătorie grea. Desigur, dacă nu vreţi să continuaţi...

– Abu Simbel, zise Alex. Nu este acela locul unde se află colosalele statui ale lui Ramses al II-lea?

Ramses rupse cu degetele o jumătate de peşte şi o mîncă. Apoi trecu la cealaltă jumătate. Pe faţa lui Elliott apăruse un zîmbet straniu, dar Ramses nu-l vedea. Se uita din nou lung la Henry. Julie era pe punctul de a ţipa.

– La ora actuală, statuile acestui faraon sînt pretutindeni, zise Elliott, urmărindu-l pe Ramses cum înfuleca sosul cu pîine. A lăsat mai multe monumente închinate sieşi decît oricare alt faraon.

– Ah, asta aşa e... Ştiam, zise Alex. A fost cel mai egocentric personaj din istoria egipteană. Mi-aduc aminte din şcoală.

– Egocentric! zise Ramses, strîmbîndu-se. Nişte pîine! se adresă el ospătarului, apoi lui Alex: Ce este un egocentric, dacă nu te superi?

– Aspirină, marxism, egocentrism, zise Elliott. Acestea toate sînt noutăţi pentru dumneata, domnule Ramsey?

Starea de agitaţie a lui Henry era în creştere. Băuse al doilea pahar de whisky scoţian şi acum şedea lipit de spătarul scaunului, nefăcînd altceva decît să observe cum mînca Ramses cu mîna.

– Oh, ştiţi, zise Alex cu voioşie. Tipul era un mare fanfaron. Şi-a ridicat monumente peste tot. Se lăuda la nesfîrşit

cu victoriile, nevestele şi fiii lui! Aşa că asta e mumia, şi pînă acum nu mi-am dat seama.

– Despre ce naiba vorbeşti? interveni intempestiv Julie.

– Există în istorie vreun alt rege egiptean care să fi obţinut atîtea victorii, zise pătimaş Ramses, care să fi oferit plăcere atîtor neveste şi să fi procreat atîţia fii? Şi, cu siguranţă, înţelegeţi că, ridicînd atîtea statui, faraonul le dădea oamenilor săi exact ceea ce-şi doreau.

– Da, acesta este un punct de vedere nou! spuse Alex sarcastic, lăsînd din mînă cuţitul şi furculiţa. Doar nu vreţi să spuneţi că sclavilor le făcea mare plăcere să fie mînaţi cu biciul sub soarele torid, ca să construiască toate acele temple şi statui colosale?

– Sclavi mînaţi cu biciul sub soarele torid? Ce vorbeşti, domnule?! Aşa ceva nu s-a întîmplat! zise Ramses, întorcîndu-se spre Julie.

– Alex, asta este numai o teorie despre modul în care s-au construit monumentele, zise ea. Nimeni nu ştie cu adevărat...

– Ba da, eu ştiu, zise Ramses.

– Fiecare îşi are teoria lui! reveni Julie, ridicînd uşor tonul şi încruntîndu-se la Ramses.

– Păi, pentru numele lui Dumnezeu, zise Alex, omul şi-a ridicat statui enorme de la un capăt la altul al Egiptului. Dumneavoastră nu puteţi susţine că oamenii n-ar fi fost mult mai fericiţi să-şi îngrijească straturile de flori...

– Tinere, dumneata eşti un tip foarte straniu! zise Ramses. Ce ştii despre oamenii Egiptului? Sclavi, vorbeşti de sclavi cînd mahalalele voastre sînt pline de copii înfometaţi. Oamenii voiau monumente. Ei se mîndreau cu templele lor. Cînd se revărsa Nilul, nu se putea lucra la cîmp; monumentele au devenit pasiunea naţiunii. Munca nu era obligatorie. Nu trebuia să fie. Faraonul era un zeu şi trebuia să facă ceea ce poporul lui aştepta de la el.

– Cu siguranţă, dumneata ai o viziune cam sentimentală, zise Elliott, dar se vedea că era fascinat.

Henry se făcuse ca varul. Încremenise. Noul său pahar cu whisky stătea neatins.

– Cîtuşi de puţin, replică Ramses. Egiptenii erau mîndri de Ramses cel Mare. El i-a alungat pe duşmani; i-a învins pe hitiţi; a menţinut pacea în Egiptul Superior şi în cel Inferior timp de şaizeci şi patru de ani, cît a durat domnia lui! Ce alt faraon a mai dăruit atîtea decenii de linişte ţării marelui fluviu?! Ştiţi ce s-a întîmplat după aceea, nu-i aşa?

– Reginald, zis Julie cu jumătate de voce, este acest lucru atît de important?

– Păi, evident că este important pentru prietenul tatălui tău, zise Elliott. Eu cred că vechii regi erau tirani pînă în măduva oaselor. Cred că supuşii care refuzau să lucreze la acele monumente absurde erau omorîţi în bătaie. Piramidele, de exemplu...

– Dumneata nu eşti atît de prost, lord Rutherford, zise Ramses. Dumneata... cum se zice... vrei să mă întăriţi. Englezii au fost mînaţi cu biciul ca să ridice catedralele St. Paul sau Westminster? Turnul Londrei a fost făcut de sclavi?

– Nimeni nu poate să răspundă la aceste întrebări, zise Samir cu blîndeţe. Poate încercăm să...

– E mult adevăr în ceea ce spui dumneata, zise Elliott, ignorîndu-l pe Samir. Dar, cu privire la Ramses, trebuie să recunoşti că a fost un conducător lipsit de orice urmă de modestie. Obeliscurile care proslăvesc înfăptuirile lui sînt ridicole...

– Domnule, vă rog, zise Samir.

– Nici vorbă de aşa ceva, zise Ramses. Acesta era stilul epocii, felul în care oamenii voiau să-şi vadă reprezentat conducătorul. Dumneata nu înţelegi? Poporul conducea. Ca poporul să fie mare, conducătorul trebuia să fie mare! Conducătorul era sclavul oamenilor cînd era vorba de dorinţele, de nevoile, de bunăstarea lor.

– Oh, desigur, nu vreţi să spuneţi că individul a fost un martir! îl ironiză Alex.

Niciodată nu-l văzuse Julie atît de agresiv.

– Poate că unui spirit modern îi este cu neputinţă să înţeleagă spiritul omului antic, admise Elliott. Mă întreb dacă şi contrariul este adevărat. Dacă un om al Antichităţii, readus la viaţă în era noastră, ne-ar putea înţelege valorile.

– Voi nu sînteţi atît de greu de înţeles, zise Ramses. Aţi învăţat să vă exprimaţi atît de bine, încît nimic nu mai poate să rămînă învăluit în mister. Ziarele şi cărţile spun totul. În plus, nu vă deosebiţi chiar aşa de mult de strămoşii voştri din Antichitate. Aveţi nevoie de dragoste, de confort, de justiţie. Lucruri de care avea nevoie şi ţăranul egiptean cînd se ducea să-şi are ogorul. De ele au nevoie şi lucrătorii Londrei. Şi ca întotdeauna, bogaţii se tem pentru averile lor. Iar lăcomia, ca întotdeauna, duce la crime oribile.

După acest discurs, îşi plimbă ochii, necruţător, asupra lui Henry, care acum îl privea, înmărmurit, în albul ochilor. Julie se uita disperată la Samir.

– Păi, dumneavoastră vorbiţi de această eră, ca şi cînd n-aţi avea nici o legătură cu ea! zise Alex.

– Deci, dumneata vrei să spui, reluă Elliott, că noi nu sîntem nici mai buni, nici mai răi decît vechii egipteni.

Henry puse mîna pe pahar şi-l dădu instantaneu peste cap. Apoi îşi turnă vin şi-l bău şi pe acesta. Faţa lui albă era lac de transpiraţie. Buza de jos îi tremura. Arăta ca un om grav bolnav.

– Nu, altceva am spus eu, zise Ramses cu un aer meditativ. Voi sînteţi mai buni. În o mie de privinţe mai buni. Şi totuşi sînteţi încă umani. Încă nu aţi găsit toate răspunsurile. Electricitatea, telefoanele, sînt lucruri minunate, dar cei săraci umblă nemîncaţi. Unii oameni ucid pentru ceea ce nu pot dobîndi prin propria lor muncă. Cum să împărţi magia, bogăţia, secretele, aceasta continuă să fie o problemă.

– Ah, aţi zis-o! Marxism, nu v-am spus eu? zise Alex. Păi, la Oxford ni se spunea că Ramses al II-lea a fost un tiran odios.

– Linişteşte-te, Alex, zise Elliott, tăindu-i vorba şi întorcîndu-se spre Ramses. De ce vă preocupă atît de mult chestiunile acestea legate de lăcomie şi putere?

– Oxford? Ce e aia Oxford? întrebă Ramses, fulgerîndu-l cu privirea pe Alex.

Apoi se uită din nou lung la Henry, iar acesta, cu scaun cu tot, se trase brusc înapoi. Părea să se cramponeze de masă ca pentru a se menţine drept. Ospătarii, între timp, luaseră peştele şi puneau pe masă friptura de pui cu cartofi. Cineva îi mai turnă un pahar pe care el îl goli dintr-o înghiţitură.

– Ai să te îmbolnăveşti, îi zise Elliott, cu jumătate de voce.

– Un moment, zise Alex. N-aţi auzit *niciodată* de Oxford?!

– Nu, ce este? întrebă Ramses.

– Oxford, egocentrism, aspirină, marxism, zise Elliott. Eşti cu capul în nori, domnule Ramsey!

– Da, precum statuia aceea colosală, zîmbi Ramses.

– Dar dumneavoastră sînteţi, totuşi, un marxist, zise Alex.

– Alex, domnul Ramsey nu este marxist! zise Julie, incapabilă să-şi mai stăpînească supărarea. Şi, din cîte mi-amintesc, materia ta favorită la Oxford era sportul, nu-i aşa? Canotajul şi fotbalul. Tu n-ai studiat niciodată istoria Egiptului sau marxismul, am dreptate sau greşesc?

– Da, dragă. Nu ştiu nimic despre Egiptul antic, recunoscu el, lăsînd-o mai moale. Dar există acea poezie, domnule Ramsey, acea poezie despre Ramses cel Mare, a lui Shelley. Aţi auzit de ea, nu-i aşa? Să ştiţi că un nenorocit de profesor, un babalîc, m-a pus s-o învăţ pe de rost.

– Poate că trebuie să revenim la problema călătoriei, zise Samir. Va fi foarte cald la Luxor. Poate că veţi dori să mergeţi numai pînă la...

– Da, şi la motivele călătoriei, zise Elliott. Cercetaţi ceea ce pretinde „mumia"?

– Despre ce e vorba? întrebă Julie cu voce stinsă. Nu înţeleg ce vrei să spui cu asta...

– Ba ştii! Mi-ai spus chiar tu, răspunse Elliott. Şi mai este caietul de însemnări al tatălui tău, caiet pe care l-am citit, la solicitarea ta. Mumia pretinde a fi nemuritoare... A trăit iubind-o pe Cleopatra.

Ramses se uita în farfurie. Cu o mînă de maestru, desprinse o bucată de pui şi, din două îmbucături rapide şi delicate, dădu gata jumătate din ea.

– Muzeul va trebui să examineze acele texte, zise Samir. Este prea devreme pentru a se trage concluzii.

– Iar muzeul nu obiectează împotriva faptului că ai lăsat colecţia încuiată în Mayfair? întrebă Elliott.

– Sincer să fiu, zise Alex, toată povestea aceasta mi se pare culmea absurdului. Baliverne romantice. O fiinţă nemuritoare, trăind timp de o mie de ani şi apoi îndrăgostindu-se, la modul tragic, de Cleopatra. Cleopatra!

– Scuză-mă, spuse Ramses, după care devoră restul de pui şi-şi şterse din nou degetele. La faimosul Oxford se spun lucruri abjecte şi despre Cleopatra.

Alex rîse din toată inima:

– Nu trebuie să mergeţi la Oxford ca să auziţi lucruri abjecte despre Cleopatra. Păi, ea a fost prostituata lumii antice, o risipitoare, o seducătoare şi o femeie isterică.

– Alex, nu vreau să mai aud nimic despre această poveste de şcoala primară! zise Julie.

– Ai multe păreri, tinere, zise Ramses, zîmbind glacial. Ce pasiune ai acum? Ce te preocupă?

Urmă un răstimp de tăcere. Julie nu putea să nu observe expresia ciudată de pe faţa lui Elliott.

– Ei bine, zise Alex. Dacă dumneavoastră aţi fi fost nemuritor, un nemuritor care a fost cîndva un mare rege, v-aţi fi îndrăgostit de o femeie cum a fost Cleopatra?

– Răspunde la întrebare, Alex, zise Julie. Ce pasiune ai? Nu este istoria, nici egiptologia, nici politica. Ce-ar fi să spui ce te pasionează, ce te face să doreşti a te trezi dimineaţa?

Ea simţea că i se urcă sîngele la cap.

– Da, m-aş fi îndrăgostit de Cleopatra, răspunse Ramses. Ea ar fi putut vrăji şi un zeu. Citeşte printre rînduri din Plutarh al dumitale. Acolo este adevărul.

– Şi care este adevărul? întrebă Elliott.

– Că avea o minte strălucitoare; că avea un talent extraordinar la limbi străine şi la politică. A fost curtată de cei mai mari oameni ai epocii. Sufletul ei era suflet de regină în adevărata accepţie a cuvîntului. De ce credeţi că Shakespeare al vostru a scris despre ea? De ce copiii voştri de şcoală îi cunosc numele?

– Oh, lăsaţi... Era de origine divină? întrebă Alex. Sînteţi mult mai interesant cînd discutaţi teoria marxistă.

– Cum adică?

– Alex, se răsti Julie. O să uiţi ce e acela un marxist dacă ai să primeşti una peste faţă.

– Dumneata trebuie să înţelegi, domnul meu, îi zise Samir lui Alex. Noi, egiptenii, ne luăm istoria destul de în serios. Cleopatra a fost, din toate punctele de vedere, o regină formidabilă.

– Da, bine zis, interveni Ramses. Iar acum Egiptul s-ar putea folosi de o Cleopatră ca să scape de dominaţia britanică. Ea le-ar da papucii soldaţilor voştri, fiţi siguri de asta.

– Ah, iată un revoluţionar. Şi cum e cu Canalul de Suez? Crezi că pentru asta ea ar spune „nu, mulţumesc"? Ştiţi foarte bine ce este Canalul de Suez, nu-i aşa? Într-adevăr, finanţarea britanică a fost aceea care a săvîrşit acel mic miracol, prietene, sper că înţelegeţi.

– Oh, da, acel mic şanţ pe care l-aţi săpat între Marea Roşie şi Mediterană. Aţi biciuit sclavii sub soarele torid ca să sape şanţul? Spuneţi-mi, vă rog...

– Nimerită întrebare, dragă prietene, nimerită întrebare. Adevărul e că habar n-am.

Alex îşi puse furculiţa pe masă şi se lăsă pe spătarul scaunului, zîmbind către Henry.

– A fost cea mai obositoare masă.

Henry îl fixa cu aceiaşi ochi sticloşi, inexpresivi, cu care privea toate celelalte lucruri.

– Spune-mi, domnule Ramsey, zise Elliott, părerea dumitale personală, dacă vrei. Mumia asta este cu adevărat Ramses cel Mare? Un nemuritor care a trăit pînă în vremea Cleopatrei?

Alex rîse încet. Îi aruncă o nouă privire lui Henry şi, de data aceasta, în mod evident, rămase uluit de halul în care se afla fiul lui Randolph. Era pe punctul să spună ceva, cînd Ramses continuă:

– *Dumneata* ce crezi, lord Rutherford? Doar ai citit însemnările prietenului dumitale Lawrence. Există un om nemuritor în racla aceea din Mayfair, acasă la Julie?

– Nu, nu există, răspunse Elliott, zîmbind.

Julie privea fix la farfurie. Apoi, treptat, îşi ridică ochii spre Samir.

– Bineînţeles că nu! interveni Alex. Şi este timpul să se spună acest lucru. Cînd îl vor duce la muzeu şi-l vor scoate din feşi, vor constata că a fost un scrib cu o imaginaţie aprinsă.

– Iartă-mă, zise Julie, dar mi-e lehamite de toate astea. Vom fi în Egipt destul de curînd, printre mumii şi morminte. La ce bun să continuăm discuţia?

– Scuză-mă, dragă, zise Elliott, ridicînd furculiţa şi luînd un copănel de pui. Îmi place foarte mult conversaţia noastră, domnule Ramsey. Viziunea dumitale asupra Egiptului antic o găsesc absolut captivantă.

– Oare? Era actuală este ultima mea pasiune, lord Rutherford. Englezii ca dumneata mă incita. Şi, după cum spuneai, ai fost bun prieten cu Lawrence, nu-i aşa?

Julie observase schimbarea din Henry mai înainte ca ea să fi constatat că Ramses îl sfredelea cu privirile. Vărul ei se fîţîia pe scaun, ridica mîna cu paharul gol, apoi îl privea de parcă nu ştia ce întrebuinţare să-i dea, după care, cu o căutătura la fel de prostească, îl fixă pe ospătarul care i-l luă din faţă şi îi dădu altul plin.

Elliott nu dădu nici un semn că ar fi observat toate acestea.

– Aveam divergenţele mele cu Lawrence, răspunse el, dar, da, am fost foarte buni prieteni. Şi ne-am înţeles fără dificultate asupra unui lucru. Speram amîndoi într-o apropiată şi fericită căsătorie a copiilor noştri.

Julie înmărmurise.

– Elliott, te rog!

– Dar nu e nevoie ca eu şi dumneata să discutăm asta, zise repede Elliott.

Vădit lucru, mojicia nu-i stătea în caracter.

– Sînt alte lucruri pe care aş vrea să le discut cu dumneata. De unde vii şi cine eşti în realitate? Toate acele întrebări, aceleaşi, de fapt, pe care mi le pun şi mie cînd mă uit în oglindă.

Ramses rîse, dar se vedea că era supărat. Julie simţea asta.

– Probabil că o să găseşti răspunsurile mele scurte şi dezamăgitoare. În ce priveşte căsătoria lui Julie cu fiul dumitale, Lawrence credea că asta depinde numai de Julie. Un moment. Cum s-a exprimat el?

Ramses îşi întoarse privirile din nou spre Henry.

– Engleza este ceva destul de nou pentru mine, dar am memorie excepţională. Ah, da. „Căsătoria lui Julie poate să aştepte mult şi bine." Dragă Henry, n-au fost astea cuvintele lui?

Buzele lui Henry se mişcară tăcute, dar nu ieşi decît un mormăit slab. Alex, privind la Ramses, se făcuse ca racul la faţă, se simţea jignit. Julie trebuia să facă ceva pentru depăşirea acestui moment penibil, dar ce anume?

– Da, dumneavoastră păreţi să fi fost, într-adevăr, prieten apropiat cu tatăl lui Julie, zise Alex, aproape cu tristeţe. Probabil, mai apropiat decît ne-am închipuit noi. Au mai fost şi alte lucruri pe care Lawrence vi le-a spus înainte de a muri?

Bietul, bietul Alex! Dar toate acestea îl vizau pe Henry, şi ceva mai tîrziu, lucrurile aveau să explodeze.

– Da, zise Ramses.

Julie îi apucă mîna şi i-o strînse, dar el nu răspunse acestui gest.

– Da, că el credea că nepotul său este un ticălos.

Din nou îl sfredeli cu privirea pe Henry.

– Am dreptate? „Tu, ticălosule." Nu au fost acestea ultimele lui cuvinte?

Henry se ridică de pe scaun, răsturnîndu-l. Se trase înapoi, clătinîndu-se, în timp ce scaunul cădea cu un zgomot înfundat pe parchetul acoperit cu covor. Cu gura căscată, emiţînd un sunet, jumătate sughiţ, jumătate geamăt, privi lung la Ramses.

– Doamne sfinte, zise Alex. Domnule Ramsey, mergeţi prea departe.

– Oare? întrebă Ramses, nepierzîndu-l din ochi pe Henry.

– Henry, eşti beat, omule, zise Alex. Să te ajut să te duci în cabina ta.

– Te rog, nu face asta, spuse în şoaptă Julie.

Elliott îi studia pe amîndoi. Nu făcuse decît să-şi ridice privirea spre Henry, care se întorsese acum şi, cu chiu, cu vai, se îndrepta spre uşa din faţă.

Alex, înroşindu-se la faţă, rămase cu privirea pironită în farfurie.

– Domnule Ramsey, cred că este ceva ce trebuie să înţelegeţi, zise Alex.

– Ce anume, tinere?

– Tatăl lui Julie vorbea pe şleau cu cei pe care-i iubea. Apoi, dîndu-şi seama de un lucru, continuă: Dar... dumneavoastră nu eraţi acolo cînd a murit, nu-i aşa? Cred că doar Henry a fost cu el. Singur.

Elliot tăcea.

– Domnule, asta tinde să fie o excursie foarte interesantă, spuse Alex neconvingător. Trebuie să mărturisesc...

– Tinde să fie un dezastru! zise Julie, care nu mai putea suporta situaţia. Uite, ascultaţi ce vă spun... Voi, toţi... Nu mai vreau discuţii despre căsătorie; nici despre tatăl meu. M-am săturat pînă peste cap de amîndouă subiectele.

Se ridică în picioare şi continuă:

– Să mă iertaţi, dar acum vă părăsesc. Voi fi în cabina mea, în caz că aveţi nevoie de mine.

Apoi îi aruncă o privire lui Ramses:

– Gata cu discuţia pe aceste teme, e limpede?

Îşi luă mica poşetă de seară şi porni încet prin sufragerie, ignorînd privirile curioase ale unora.

– Oh, este groaznic, îl auzi pe Alex zicînd în urma ei. Îmi pare atît de rău, scumpo, cu adevărat! Lucrurile au cam scăpat de sub control, zise el, de data aceasta păşind alături de ea.

– Vreau să merg în camera mea, ţi-am explicat, îi zise ea, grăbind pasul.

Era un coşmar. Te vei trezi înapoi la Londra, teafăr, şi nimic din toate acestea nu se vor fi întîmplat. Ai făcut ce trebuia să faci. Individul este un monstru şi trebuie distrus.

Henry stătea la bar, aşteptînd whiskyul scoţian de care părea că nu se mai satură. Apoi îşi ridică privirea şi o văzu... pe creatura aceea, care nu era fiinţă umană, stînd în pragul uşii.

– Ignoră-l, mormăi cu jumătate de voce.

Se întoarse şi, precipitîndu-se prin micul coridor aşternut cu covoare, ajunse pe punte. Trînti uşa în urma lui; creatura venea după el. Henry se întoarse cu faţa în bătaia vîntului şi puţin lipsi să cadă pe îngustele trepte de metal. Creatura era la numai cîţiva metri de el, fixîndu-l cu ochii aceia mari, albaştri şi sticloşi. Henry urcă în fugă scările. În timp ce alerga de colo pînă colo pe puntea pustie, vîntul îi sufla împotrivă.

Unde să se ducă? Cum să scape? Cu un brînci, deschise o altă uşă care dădea într-un mic coridor. Nu deslueşea numele pe uşile lustruite ale cabinelor. Privi în urmă; creatura intrase în coridor; tropăia după el.

– Lua-te-ar naiba!

Vocea îi era asemenea unui scîncet. Încă o dată pe punte... De data aceasta, vîntul era umed, aşa cum este înainte de ploaie. Nu vedea încotro merge. Preţ de o clipă se ţinu de parapet, privind în jos, la apa cenuşie a mării în fierbere.

Nu! Pleacă de lîngă parapet! Continuă să alerge pînă dădu de o altă uşă şi se ascunse din nou. Simţea vibraţia

pașilor imediat în urma lui, auzea respirația creaturii. Pistolul lui, unde naiba era pistolul lui?

Întorcîndu-se, se scotoci în buzunar. Creatura îl înșfăcase. Dumnezeule! Își simțea mîna în strînsoarea unei mîini mari și calde. Pistolul îi fu smuls dintre degete. Gemînd, se izbi de perete. Creatura îl ținea zdravăn de rever, scrutîndu-i fața. O lumină cenușie se strecura prin hublou, luminînd creatura la intervale neregulate.

– Un pistol, așa se zice, nu? îl întrebă creatura. Am citit despre asta cînd, probabil, ar fi trebuit să citesc despre Oxford, egocentrism, aspirină și marxism. Trimite cu mare viteză un mic proiectil de metal, rezultat al unei combustii interne ce are loc în interiorul armei. Foarte interesant, dar inutil cînd ai de-a face cu mine. Și, dacă ai trage, oamenii ar veni și te-ar întreba de ce ai făcut-o.

– Știu ce ești! Știu de unde ai venit.

– Oh, desigur! Atunci îți dai seama că și eu știu cine ești. Și de ce ești în stare! Și n-am nici cea mai mică reținere să te bag jos, în cuptoarele cu cărbuni ale acestui vapor splendid, o dată cu combustibilul care ne mînă acum peste apele reci ale Atlanticului.

Trupul lui Henry se încordă la maximum. Lupta din răsputeri, dar nu reușea să scape din mîna care-l strîngea de umăr, sfărîmîndu-i puțin cîte puțin oasele.

– Ascultă-mă, prostule!

Creatura veni mai aproape. Henry îi simțea respirația.

– Fă-i un rău lui Julie, și te voi omorî! Fă-o pe Julie să plîngă, și te voi omorî! *Supăr-o* pe Julie, și te voi omorî! Dacă mai ești încă în viață, asta este pentru că nu vreau să-i tulbur liniștea sufletească. La asta nu mai este nimic de adăugat. Ține minte ce-ți spun!

Mîna care-l strîngea se descleștă. Fu cît pe ce să se prăbușească pe podea, reușind doar în ultimul moment să evite căderea. Scrîșni din dinți, închizînd ochii în momentul în care simți ceva cald și lipicios în pantaloni și-i veni la nas mirosul propriei lui murdării. Îl apucase pîntecăraia.

Creatura stătea în picioare, cu faţa învăluită în umbră, şi studia pistolul în lumina înceţoşată ce venea prin hublou. Apoi băgă pistolul în buzunar, se întoarse pe călcîie şi îl lăsă singur.

Simţi că i se face greaţă; vedea negru înaintea ochilor.

Cînd se trezi, era ghemuit în colţul coridorului. Se părea că nu trecuse nimeni pe-acolo. Tremurînd, buimăcit, se ridică în picioare, croindu-şi drum spre cabina lui. Odată ajuns acolo, se aplecă pe mica toaletă, vomînd tot ce mîncase. Numai atunci îşi trase hainele murdare de pe el.

Intrînd în cabină, Ramses o găsi pe Julie plîngînd. Ea o trimisese pe Rita să mănînce cu ceilalţi servitori de la bordul vasului. El nici măcar nu bătuse la uşă. O deschise, pur şi simplu, şi se strecură înăuntru. Ea nu voi să se uite la el. Îşi tampona ochii cu batista, dar nu se putu opri din plîns.

– Scuză-mă, regina mea! Buna mea regină... Crede-mă, îmi pare rău!

Cînd îşi ridică ochii spre el, îi văzu tristeţea pe faţă. Stătea neajutorat în faţa ei, lumina din spate tivindu-i părul castaniu cu o aură franjurată.

– Lasă lucrurile aşa cum sînt, Ramses! zise ea disperată. Nu pot suporta ideea că el a făcut aşa ceva. Las-o baltă, te rog! Nu-mi doresc decît să fim împreună în Egipt.

Se aşeză pe divan, lîngă ea, dominînd-o cu statura lui, şi o întoarse încet spre el, iar, de data aceasta, cînd o sărută, ea se lăsă moale în braţele lui, o îmbrăţişă, iar ea se simţi pătrunsă de căldura aceea neobişnuită emanată de el. Julie îl sărută pe obraji, acolo unde pielea era foarte netedă, apoi pe ochii închişi. Îi simţea mîinile strîngîndu-i umerii goi şi îşi dădea seama că o dezbracă de rochie şi îi dezveleşte sînii.

Julie se retrase, ruşinata. Ea îl încurajase şi voise asta.

– Nu vreau să se întîmple aşa ceva, zise ea, izbucnind din nou în plîns.

Fără să se uite la el, îşi trase mînecile de satin spre umeri. Cînd, în cele din urmă, îşi încrucişară privirile, ea nu văzu

decît expresia răbdării şi acel început de zîmbet, atenuat acum de aceeaşi tristeţe ca mai înainte.

Întinse mîna spre ea, iar ea deveni rigidă. Dar el doar îi aranjă mînecile rochiei şi îi potrivi colierul de perle la gît. Apoi îi sărută mîna.

– Hai să ieşim pe punte, zise el cu voce joasă, moale, sărutînd-o cu drag pe umăr. Vîntul este răcoros şi proaspăt. În saloane cîntă muzica. Putem dansa împreună după muzică? Ah, palatul acesta plutitor este un paradis. Vino cu mine, regina mea.

– Dar Alex, zise ea. Dacă Alex...

El îi sărută gîtul, apoi din nou mîna. Îi întoarse mîna cu palma în sus şi-şi lipi buzele de palma ei. Căldura i se propaga din nou prin tot corpul. A rămîne în cabină ar fi fost o nebunie. Doar dacă ceda... Dar nu... Nu putea îngădui să se întîmple acel lucru pînă ce nu va fi cu adevărat dorinţa cea mai arzătoare a sufletului ei.

Putea să-şi piardă sufletul; acesta era marele pericol. Era vorba din nou despre senzaţia obscură că lumea ei se prăbuşeşte.

– Hai să mergem, atunci! zise ea fără vlagă.

Ajutînd-o să se ridice în picioare, îi luă batista şi-i şterse ochii, ca unui copil. Apoi luă capa de blană albă de pe braţul fotoliului şi i-o puse pe umeri.

Se plimbară împreună pe puntea bătută de vînt, apoi pe coridor şi prin marele salon de bal, acea încăpere cu geamuri colorate şi lemn aurit, tapetată cu mătase şi înviorată de palmierii în vase mari.

– Oooh, Julie, muzica asta... Mă subjugă, oftă el, privind orchestra.

Era tot un vals de Strauss, numai că, de data aceasta, erau mai mulţi muzicanţi, iar sunetul era mai înalt şi mai plin, inundînd marea încăpere. Nici urmă de Alex, slavă Domnului! Ea se întoarse spre el şi se lăsă luată de mînă.

Cu o mişcare largă, el începu să valseze cu ea, cu faţa numai zîmbet, părînd că toate celelalte nu mai contau. Nu mai

exista nici un Alex; nici un Henry; nu mai era adevărat că tatăl ei avusese un sfîrşit groaznic ce se cerea răzbunat.

Nu mai exista decît acest moment în care dansa cu el, descriind alte şi alte cercuri, sub lumina delicată şi irizată a candelabrelor. Muzica se revărsa în valuri; ceilalţi dansatori păreau periculos de aproape; dar paşii lui Ramses erau perfecţi, în ciuda faptului că aveau o deschidere mare şi erau apăsaţi.

Nu era suficient că era un mister? se gîndea ea cu disperare. Nu era suficient că se deconspirase? Trebuia să fie irezistibil? Trebuia să se îndrăgostească la nebunie de el?

De departe, din umbrele adînci ale barului lambrisat în tonuri întunecate, Elliott îi observa cum dansează. Erau acum la al treilea vals, iar Julie rîdea, în timp ce Ramsey o conducea năvalnic şi impetuos, măturîndu-i din calea lui pe toţi ceilalţi dansatori.

Nimeni nu părea să le ia în nume de rău acest lucru. Lumea este înţelegătoare cu cei îndrăgostiţi.

Terminîndu-şi porţia de whisky, Elliott se ridică să plece.

Ajungînd la uşa lui Henry, bătu o dată şi apoi o deschise. Acesta, înfăşurat într-un halat verde, care-i acoperea picioarele goale şi păroase, şedea ghemuit pe mica sofa. Părea că tremură, ca şi cînd i-ar fi fost teribil de frig.

Elliott se îngrozi subit de intensitatea propriei sale mînii. Răguşise. Vocea lui căpătase un timbru străin:

– Ce a văzut regele nostru egiptean? întrebă el. Ce s-a întîmplat în acel moment cînd a murit Lawrence?

Henry încercă să-i întoarcă spatele, pradă unei crize nervoase, de parcă ar fi putut să-şi facă drum cu unghiile prin perete. Elliott îl făcu să se răsucească la loc.

– Uită-te la mine, ticălosule! Răspunde-mi la întrebare! Ce s-a întîmplat în mormîntul acela?

– Am încercat să obţin ceea ce doreai! murmură Henry. Ochii îi erau duşi în fundul capului. La gît avea o vînătaie mare: Am... încercat să-l conving că e bine s-o sfătuiască pe Julie să se mărite cu Alex....

– Nu mă minți! zise Elliott, apucînd cu stînga bastonul de argint, gata să-l ridice, gata să-l îndoaie pe spinarea lui Henry.

– Nu știu ce s-a întîmplat, se dezvinovăți Henry. Nu știu ce a văzut! Stătea înfășat în drăcia aia de raclă. Ce naiba ar fi putut să vadă?! Unchiul Lawrence se certa cu mine. Nu era în apele lui. Căldura... Nu știu ce s-a întîmplat... Deodată, l-am văzut întins pe jos.

Henry se prăbuși în față, cu coatele pe genunchi, cu capul în mîini.

– N-am vrut să-i fac nici un rău, spuse el, oftînd. Oh, Doamne, n-am vrut să-i fac nici un rău! Am făcut ceea ce trebuia să fac.

Spunînd acestea, își lăsă capul în jos și-și înfipse degetele în părul negru.

Elliott îl privea încruntat. Dacă acesta i-ar fi fost fiu, viața n-ar mai avea nici un rost. Iar dacă ființa aceasta jalnică mințea... Dar nu știa. Pur și simplu, nu era sigur de asta.

– În regulă, murmură el. Mi-ai spus totul?

– Da, zise Henry. Dumnezeule, trebuie să plec de pe vaporul ăsta! Trebuie să scap de aici!

– Dar ce are cu tine? De ce a încercat să te omoare și de ce caută să te umilească?

Urmă un moment de tăcere. Tot ce auzea Elliott erau gemetele intermitente și disperate ale lui Henry. Apoi fața lui palidă și slabă își recăpătă culoarea, cu ochii negri și afundați implorîndu-l:

– L-am văzut înviind, zise Henry. Afară de Julie, sînt singurul care știe cu adevărat ce este cu el. Tu ți-ai dat seama, dar eu sînt cel care l-a văzut. Vrea să mă omoare!

Henry se opri, ca și cînd s-ar fi temut să nu-și piardă cu totul stăpînirea de sine. Privind la covor, îi jucau ochii în cap:

– Am să-ți mai spun ceva, zise el, trîntindu-se din nou pe sofa. Creatura aceea este nefiresc de puternică. Poate omorî un om cu mîinile goale. De ce nu m-a omorît de la prima încercare, nu știu. Dar s-ar putea să reușească dacă ar mai încerca.

Contele nu răspunse.

Se întoarse şi părăsi cabina, ieşind pe punte. Cerul se boltea negru deasupra oceanului, iar stelele, ca de obicei în nopţile fără nori, erau minunat de clare.

Rămase un lung răstimp rezemat de parapet, apoi îşi scoase o ţigară de foi şi o aprinse. Încerca să găsească o explicaţie celor întîmplate.

Samir Ibrahaim ştia că individul acesta este nemuritor. Îl însoţea în călătorie. Julie ştia. Ea se îndrăgostise lulea. Iar acum, realmente obsedat de acest mister, îl lăsase pe Ramses să-şi dea seama că şi el ştia.

Acum, Ramsey nutrea o mare afecţiune pentru Samir Ibrahaim. Nutrea ceva şi pentru Julie Stratford, deşi, încă nu-i era clar ce era acel ceva. Dar ce simţea Ramsey pentru Elliott? Poate că se va întoarce împotriva lui, aşa cum făcuse cu Henry, „cu unicul martor".

Dar asta n-avea nici un sens. Sau dacă totuşi însemna ceva, nu-l speria pe Elliott, ci numai îl fascina. Întreaga poveste a lui Henry continua să-l intrige şi să-l provoace. Henry era un mincinos convingător. Dar nu-i spusese tot adevărul.

Elliott îşi dădea seama că n-are nimic de făcut decît să aştepte. Şi să facă tot ceea ce-i stătea în putere pentru a-l proteja pe Alex, pe bietul şi vulnerabilul său Alex, care, la masă, eşuase atît de lamentabil în a-şi ascunde propria durere. Trebuia să-l ajute să depăşească acest moment, să-i explice fiului său că avea s-o piardă pe cea pe care o iubea din copilărie, deoarece nu mai exista nici un dubiu în acest sens.

Dar, vai, cît de mult îl fascina totul! Ce tainic şi ce acaparator era sentimentul pe care-l încerca! Adevărul era că, indiferent de rezultatul final, el trăia, datorită acestui mister, o a doua tinereţe. Trăia cele mai frumoase momente din viaţa lui.

Mergînd înapoi pe firul amintirilor fericite ale vieţii lui, constata că existase o singură perioadă, cînd simplul fapt de a trăi fusese ceva miraculos şi straniu. Era la Oxford atunci şi

avea numai douăzeci de ani şi se îndrăgostise de Lawrence Stratford, iar Lawrence se îndrăgostise de el.

Gîndul la Lawrence distrugea acum totul. Era ca şi cînd vîntul tăios al mării îi îngheţa inima. Ceva se întîmplase în acel mormînt, ceva ce Henry nu îndrăznea să mărturisească. Iar Ramses ştia asta. Şi indiferent ce s-ar mai fi întîmplat, în această mică, dar periculoasă aventură, Elliott era hotărît să nu se lase pînă nu descoperă adevărul.

12.

NU TRECUSERĂ patru zile de la începutul călătoriei, cînd Elliott îşi dădu seama că Julie nu va mai mînca împreună cu ceilalţi pasageri; că, din acel moment, toate mesele îi vor fi servite în cabina ei şi că, probabil, Ramsey îi va ţine companie.

Henry se făcuse şi el nevăzut. Posomorît şi beat, rămînea în camera lui douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, rar îmbrăcînd altceva decît o pereche de pantaloni, o cămaşă şi un veston de casă. Totuşi, asta nu-l împiedica să joace cu destulă regularitate cărţi cu membrii echipajului, care nu doreau să fie descoperiţi făcînd asemenea meciuri cu un pasager de la clasa întîi. Potrivit bîrfei, Henry cîştiga o mulţime de bani. Dar aşa funcţionase întotdeauna bîrfa despre Henry. Mai devreme sau mai tîrziu, avea să piardă, probabil, tot ce adunase; acesta fusese încă de la început ritmul decăderii sale.

Elliott vedea, de asemenea, că Julie îşi dădea toată silinţa să fie amabilă cu Alex. Fie ploaie, fie vînt, ea şi el îşi făceau pe punte plimbarea de după-amiază. După cină, dansau din cînd în cînd în salonul de baluri. Ramsey era

totdeauna prezent, observator de o seninătate surprinzătoare, gata în orice moment să intre în joc ca partener al lui Julie. Era clar că ajunseseră la înţelegerea ca Julie să nu-l neglijeze pe Alex.

În scurtele excursii pe ţărm, de la care Elliott se vedea exclus din pricina propriei sale condiţii fizice, Samir, Ramsey şi Alex erau totdeauna împreună. De fiecare dată, Alex se întorcea vag dezgustat. Nu-i plăcea foarte mult compania unor străini; Julie şi Samir se amuzau copios, iar Ramsey deborda de entuziasm pentru lucrurile pe care le vedea, mai ales cînd avea ocazia să descopere un cinematograf sau o librărie cu cărţi în limba engleză.

Elliott aprecia amabilitatea lui Julie faţă de Alex. În definitiv, acest vapor nu era un loc menit a-l face pe Alex să înţeleagă adevărul complet. Evident, Julie îşi dădea seama de acest lucru. Pe de altă parte, poate că Alex deja pricepea că pierduse prima bătălie majoră a vieţii lui; adevărul era că Alex era o persoană prea simpatică şi prea agreabilă ca să-şi exteriorizeze simţămintele. Probabil că nici el nu se cunoştea pe sine însuşi, socotea Elliott.

Pentru Elliott, adevărata miză a călătoriei era ocazia de a-l cunoaşte pe Ramsey, de a-l urmări de la o oarecare distanţă şi de a afla despre el lucruri pe care alţii nu păreau a le observa. Îl ajuta imens faptul că Ramsey era o fiinţă incredibil de sociabilă.

Ramsey, Elliott, Samir şi Alex jucau biliard împreună, cu ora, timp în care Ramsey diserta despre tot felul de subiecte şi punea tot felul de întrebări.

Îl interesa, cu deosebire, ştiinţa modernă, iar Elliott se pomenea perorînd ore întregi despre teoriile asupra celulei, sistemului circulator, germenilor şi altor cauze de boală. Iar vaccinarea îl fascina pe Ramsey.

Aproape în fiecare noapte Ramsey era în bibliotecă, aplecat asupra lui Darwin şi Malthus sau asupra unor mici lucrări de popularizare despre electricitate, telegraf, automobil şi astronomie.

Arta modernă prezenta un interes mai mult decît trecător. Pointiliştii şi impresioniştii îl incitau la culme, iar romanele ruseşti – Tolstoi şi Dostoievski, de curînd traduşi în engleză – îl vrăjeau. Vădit lucru, viteza cu care citea şi asimila ţinea de domeniul magiei.

Cam după şase zile de navigat, Ramsey făcu rost de o maşină de scris. Cu permisiunea căpitanului, o împrumutase de la biroul navei şi bătea ore în şir liste cu ceea ce-şi propunea să facă. La unele dintre acestea, Elliott, trecînd prin cabina lui Ramses, reuşise să tragă cu coada ochiului. Era vorba de notaţii destul de banale, ca de exemplu: „Să vizitez muzeul Prado din Madrid; să zbor cu avionul cît mai curînd".

Elliott, în sfîrşit, descoperise ceva. Omul acesta nu dormea niciodată. Nu avea nevoie. La orice oră din noapte îl găsea făcînd ceva undeva. Dacă nu era la cinematograf sau în bibliotecă – sau dacă nu era în camera lui, bătînd la maşina de scris – atunci era cu echipajul în cabina hărţilor sau în cabina-radio. Nici două zile nu trecuseră de la îmbarcare, că Ramsey îi ştia pe nume pe toţi membrii echipajului, precum şi pe majoritatea personalului. Capacitatea lui de a atrage oamenii în aproape orice acţiune nu putea fi trecută cu vederea.

Într-o dimineaţă foarte posomorîtă, Elliott intră în sala de bal, ca să vadă cîţiva muzicanţi cîntînd de zor pentru Ramsey, care dansa de unul singur un dans legănat şi primitiv, asemănător în multe privinţe cu cel al grecilor de azi, cînd se strîng în tavernele lor de pe litoral. Figura dansatorului singuratic, cu cămaşa albă, cu mîneci lungi, descheiată, îl tulbură pe Elliott. Era un lucru urît să spionezi pe cineva care punea atîta sinceritate în ceea ce făcea. Elliott părăsi locul, ieşind pe punte, să fumeze în linişte.

Faptul că Ramsey era atît de uşor abordabil era o mare surpriză. Dar partea cea mai ciudată a întregii comedii era simpatia tot mai pronunţată a lui Elliott faţă de această fiinţă misterioasă.

De fapt, dacă ar zăbovi asupra acestui aspect, ar încerca o durere reală. Se ducea de multe ori cu gîndul înapoi la cuvintele pripite pe care le spusese înainte de plecare: „Vreau să vă cunosc". Cît adevăr grăise! Ce chinuitoare erau toate acestea; ce amestec de satisfacţie şi uimire.

Şi apoi, delirul; teama... „Aici este ceva mai presus de imaginaţie!" Elliott nu dorea să fie exclus din această aventură.

Şi ce neobişnuit că fiul său, Alex, îl găsea pe Ramsey doar original şi „nostim", cîtuşi de puţin misterios în înţelesul clasic al cuvîntului. Dar atunci ce găsea Alex misterios? El legase prietenii de tipul acelora pe care le legase cu zeci de alţi pasageri. Se distra, se părea, aşa cum o făcuse întotdeauna, indiferent ce se întîmpla. „Şi asta va fi salvarea lui, îşi zicea Elliott în gînd. Faptul că nu e prea profund."

Cît despre Samir, acesta era tăcut din fire; nu vorbea niciodată mult, oricîte trăsnete şi fulgere s-ar fi iscat între Elliott şi Ramsey. Devenise un prea supus servitor, lucrul acesta se vedea cu ochiul liber. Se agita numai cînd Elliott îl forţa pe Ramsey să-şi exprime părerile pe teme de istorie. La fel ca şi Julie.

– Explică-mi ce vrei să spui, întreba Elliott, cînd Ramsey afirmase că latina a făcut posibil un întreg mod nou de gîndire. Cu siguranţă, ideile au venit primele şi apoi limba, ca să le exprime.

– Nu, nu este adevărat. În Italia, unde s-a născut, această limbă a făcut posibilă evoluţia ideilor care, altminteri, ar fi fost imposibilă. Aceeaşi bună corelare între limbă şi idei a existat şi în cazul grecilor, fără îndoială. Dar eu am să vă spun o ciudăţenie despre Italia. Şi anume: acolo s-a dezvoltat cultura, deoarece climatul este atît de plăcut. Este nevoie de o schimbare radicală a vremii în timpul anului ca civilizaţia să progreseze. Priviţi la oamenii junglelor şi ai nordului extrem, foarte limitaţi, pentru că acolo climatul este acelaşi tot timpul anului...

Julie întrerupea aproape invariabil aceste discuţii, ceea ce pe Elliott îl punea la grea încercare.

Julie şi Samir încercau, de asemenea, un sentiment de jenă cînd Ramsey izbucnea în declaraţii patetice, ca de pildă: „Julie, trebuie să isprăvim cu trecutul cît mai repede cu putinţă. Sînt atîtea de descoperit. Razele X, Julie, tu ştii ce-s astea? Şi să mergem cu avionul la Polul Nord."

Aceste remarce îi amuzau copios pe ceilalţi. De fapt, alţi pasageri, vrăjiţi şi seduşi în bloc, păreau să vadă în Ramsey nu atît o fiinţă superinteligentă, cît una uşor retardată. Din cale-afară de rafinaţi, nebănuind niciodată motivul din spatele exclamaţiilor lui ciudate, ei înşişi îl tratau cu tandreţe şi indulgenţă, nefolosindu-se niciodată de informaţiile pe care el li le-ar fi împărtăşit în momentul în care ar fi fost solicitat.

Nu la fel proceda Elliott, care-l storcea fără milă.

– Bătălie veche. Cum arăta ea în realitate? Vreau să spun că noi am văzut marile basoreliefuri pe templul lui Ramses al III-lea...

– Ah, da, acela a fost un bărbat strălucit, un omonim de toată lauda...

– Ce aţi spus?

– Un omonim de toată lauda al lui Ramses al II-lea, asta-i tot, continuă.

– Dar lupta cu adevărat faraonul însuşi?

– Oh, da, desigur. Mergea călare în fruntea trupelor sale; era un simbol în acţiune. Într-o bătălie, faraonul însuşi putea zdrobi cu măciuca două sute de ţeste; putea să-şi taie drum de-a curmezişul cîmpului de luptă, dînd în aceeaşi manieră lovitura de graţie muribunzilor şi răniţilor. Cînd se retrăgea în cortul său, mîinile îi erau pline de sînge pînă la coate. Dar nu uitaţi că de la el toţi aşteptau asemenea fapte. Dacă se întîmpla să cadă faraonul... ei bine, bătălia era încheiată.

Tăcere. Ramsey continuă:

– Nu vreţi să ştiţi de lucrurile acestea, nu-i aşa? Şi totuşi războiul modern este groaznic. Războiul recent din Africa; oameni spulberaţi cu ajutorul prafului de puşcă. Şi

războiul civil din Statele Unite, ce oroare! Lucrurile se schimbă şi nu se schimbă...

– Exact. Dumneata însuţi ai putea face aşa ceva? Să dobori ţeste una după alta?

Ramsey zîmbi:

– Sînteţi un om curajos, nu-i aşa, lord Elliott, conte de Rutherford? Da, aş putea face asta. Şi dumneavoastră aţi fi putut, dacă aţi fi fost acolo şi dacă aţi fi fost faraon; aţi fi putut face asta.

Vaporul îşi continua drumul, brăzdînd apele cenuşii ale mării. Coasta Africii se deslușea vag prin ceaţa depărtării. Reuniunea era pe sfîrşite.

Fusese o altă noapte perfectă. Alex se retrăsese devreme, iar Julie rămăsese să danseze ore în şir cu Ramses. Ea băuse cam prea mult vin.

Şi acum, cînd stăteau în faţa cabinei ei, în micul coridor cu tavanul jos, Julie simţea, ca întotdeauna, tentaţia şi disperarea că nu trebuie să cedeze.

Fuse luată prin surprindere cînd Ramses o făcu să se răsucească pe loc, o strînse la pieptul său şi o sărută mai brutal decît de obicei. Era o grabă dureroasă în gestul acela. Julie se trezi că-i opune rezistenţă, apoi fu gata să izbucnească în plîns, ridicînd mîna ca să-şi lovească partenerul. Totuşi, n-o făcu.

– De ce încerci să mă forţezi? întreba ea.

Privirea din ochii lui o sperie.

– Mi-e foame, zise el, lepădînd orice aparenţă de amabilitate, mi-e foame de tine, de toate cîte există. De mîncare şi de băutură, de soare şi de viaţa însăşi. Dar, mai ales, de tine. Simt o durere în mine! Începe să mă obosească situaţia asta.

– Dumnezeule! murmură ea, ridicîndu-şi cu discreţie mîinile pentru a-şi acoperi faţa.

De ce-i rezista? Deocamdată, nici ea nu ştia.

– Este efectul pe care-l produce în vinele mele acel elixir, zise el. Nu am nevoie de nimic, şi totuşi nimic nu mă satisface.

Numai dragostea, poate. Aşa că aştept. Aştept să mă iubeşti. Dacă asta este ceea ce trebuie, încheie el cu o voce din ce în ce mai calmă.

Ea avu un acces de rîs. Ce limpede era toată povestea aceasta!

– Ah, dar cu toată înţelepciunea ta, inversezi lucrurile, zise ea. Ceea ce trebuie este ca tu să mă iubeşti *pe mine.*

El se făcu alb la faţă. Apoi încet aprobă din cap. Părea a fi în mare pană de cuvinte. Ea nu putea să-şi dea seama la ce se gîndea el cu adevărat.

Deschise repede uşa, intră înăuntru şi se aşeză singură pe sofa. Îşi acoperi faţa cu palmele. Ce pueril sunase tot acest dialog! Şi totuşi, era adevărat, era cumplit de adevărat. Julie începu să plîngă pe înfundate, sperînd că Rita n-o s-o audă.

– În douăzeci şi patru de ore, îi spusese comandantul, vom intra în portul Alexandria.

Se sprijinea acum de parapetul punţii şi scruta ceaţa densă care acoperea complet apa.

Era ora patru. Nici chiar contele de Rutherford nu era prin preajmă. Samir dormea dus cînd Ramses trecuse ultima data prin cabinele lor. Aşa că se afla singur pe punte.

Se complăcea în această situaţie. Îi plăcea duduitul surd al motoarelor, care străbătea carcasa groasă de oţel. Îi plăcea puterea pură a navei. Ce paradox! Omul secolului al XX-lea, cu toate invenţiile sale, rămîne aceeaşi fiinţă dintotdeauna. Şi asta în vreme ce invenţiile lui generează invenţii.

Scoase o ţigară de foi – una dintre acelea slabe pe care i le dăduse contele de Rutherford – şi, făcîndu-şi mîna căuş în jurul chibritului, o aprinse tacticos. Nu vedea fumul care se mistuia în atmosferă, dar trabucul avea un gust nemaipomenit. Închise ochii şi savură briza proaspătă, lăsîndu-se furat de gîndul la Julie Stratford, acum, cînd era straşnic baricadată în micul ei dormitor.

Dar imaginea lui Julie Stratford se estompa. Cleopatra era cea pe care o vedea. „În douăzeci şi patru de ore vom fi în Alexandria."

Vedea sala de întruniri din palatul de odinioară, lunga masă de marmură, şi pe tînăra regină – tînără cum era Julie Stratford acum – întreţinîndu-se cu ambasadorii şi sfetnicii ei.

El privea dintr-o anticameră. Lipsise vreme îndelungată, hoinărind departe, spre miazănoapte şi spre răsărit, prin regate de care habar n-avusese în secolele anterioare. Întorcîndu-se cu o noapte în urmă, se dusese direct în dormitorul ei.

Făcuseră dragoste toată noaptea; ferestrele fuseseră deschise spre mare; arseseră de dorinţă unul după celălalt; pentru că, deşi avusese o sută de femei în lunile anterioare, el o iubea numai pe Cleopatra. Făcuseră dragoste atît de înfocat, încît la urmă, aproape o rănise. Totuşi, ea îl invitase să continue, îmbrăţişîndu-l strîns, unindu-şi iarăşi şi iarăşi trupul cu al lui.

Audienţa se terminase. O urmărea în timp ce-şi concedia curtenii. O vedea cum se ridică de pe scaun şi vine spre el – o femeie înaltă, cu un corp splendid şi un gît frumos, bine pus în valoare, cu păr negru, ondulat, strîns în coc la spate, după moda romană.

Faţa ei avea o expresie vag sfidătoare, accentuată de o ridicare orgolioasă a bărbiei. Aceasta dădea o impresie imediată de putere, adică de ceva neapărat necesar pentru temperarea unei puteri de seducţie înnăscute.

Numai după ce trăgea perdeaua, se întorcea efectiv spre el şi îi zîmbea, cu ochii ei negri, frumoşi şi dogoritori.

Avusese o perioadă în viaţa lui cînd fiinţele cu ochi negri erau tot ceea ce cunoştea în materie de femei; era singurul cu ochi albaştri, pentru că băuse elixirul. Apoi călătorise în ţări îndepărtate, ţări despre care egiptenii nu ştiau nimic, şi întîlnise acolo bărbaţi şi femei, toţi muritori, cu ochi albaştri şi verzi. Şi oricît de uimitoare ar fi fost aceste lucruri, ochii căprui erau pentru el adevăraţii ochi, cei pe care putea să-i înţeleagă imediat.

Ochii lui Julie Stratford erau ca mura, mari, calmi şi plini de afecţiune, şi gata să răspundă la avansuri, aşa cum fuseseră ochii Cleopatrei în ziua în care aceasta îl îmbrăţişase.

– Acum, care sînt lecţiile mele pentru această după-amiază? întrebase ea în greacă, singura limbă în care îşi vorbeau.

Ceva în căutătura ei amintea de lunga noapte de intimitate.

– Simplu, zisese el. Deghizează-te şi hai să ne plimbăm printre oameni! Să vezi ceea ce nici o regină nu poate să vadă. Asta este ceea ce vreau de la tine.

Alexandria... Cum va fi ea mîine? Fusese o cetate grecească cu străzi pietruite şi ziduri văruite, cu negustori care vindeau întregului mapamond – un port plin de ţesători, bijutieri, sticlari, producători de papirusuri. Lucrau într-o mie de ateliere, deasupra aglomeraţiei portuare.

Se plimbaseră împreună prin bazar, amîndoi în pelerinele diforme pe care le purtau toţi bărbaţii şi toate femeile care nu doreau să fie recunoscuţi. Doi călători prin timp. El îi vorbise despre atîtea lucruri: despre peregrinările lui la miazănoapte, în Galia, despre lunga călătorie pînă în India. Călărise elefanţi şi văzuse cu propriii ochi marele tigru. Apoi se întorsese la Atena, ca să-i asculte pe filozofi.

Şi ce aflase? Că Iulius Cezar, generalul roman, va cuceri lumea; va ocupa Egiptul, dacă nu-l va opri Cleopatra.

Care fuseseră gîndurile ei în ziua aceea? Îl lăsase să sporovăie, fără ca ea să-şi însuşească toate sfaturile disperate pe care i le dădea? Ce văzuse la oamenii obişnuiţi din jurul ei? Femei şi copii muncind din greu în spălătorii şi ţesătorii? Văzuse venind corăbieri din toate colţurile lumii şi căutînd bordelurile?

Merseseră la marea universitate, să-i asculte pe profesori sub porticuri.

În cele din urmă, se opriseră într-o piaţă murdară. Cleopatra băuse din fîntîna comună, din ciutura legată de frînghie.

– Are acelaşi gust, spusese ea, zîmbind jucăuş.

Îşi amintea atît de clar ciutura cufundată în apa rece şi adîncă şi sunetul multiplicat în ecouri de către pereţii din piatră, zgomotul de ciocane care venea de la docuri şi, la capătul străzii înguste, în dreapta lui, priveliştea catargelor, o pădure fără frunze.

– La drept vorbind, ce vrei de la mine, Ramses? întrebase ea.

– Să fii o regină a Egiptului bună şi înţeleaptă, ţi-am spus.

Ea îl luase de mînă, silindu-l s-o privească.

– Tu vrei mai mult decît atît. Mă pregăteşti pentru ceva mult mai important.

– Nu, zisese el, dar aceasta fusese o minciună, prima minciună pe care i-o spusese vreodată. Durerea din sufletul lui era acută, aproape insuportabilă. „Sînt singur, iubita mea. Singurătatea mea este mai mult decît poate îndura un muritor." Dar ei nu-i spusese asta.

Se mulţumise să stea acolo în picioare, ştiind că, nemuritor cum era, nu putea trăi fără ea.

Ce se întîmplase după aceea? O altă seară de dragoste, cu marea la cîţiva paşi, trecînd încet de la azuriu la argintiu şi, în cele din urmă, la culoarea neagră, sub o lună plină şi grea. În jurul lor mobilele aurite, lămpile suspendate şi mireasma de uleiuri scumpe, iar, undeva, într-un alcov destul de depărtat, un tînăr cîntînd la harfă un cîntec trist, cu cuvinte egiptene vechi pe care băiatul însuşi nu le înţelegea, dar pe care Ramses le înţelegea perfect.

Amintire în interiorul amintirii. Palatul lui de la Teba pe vremea cînd trăise ca fiinţă muritoare, temătoare de moarte şi temătoare de umilire. Cînd avusese un harem de o sută de neveste menite să-i satisfacă plăcerile şi cînd acest privilegiu părea o povară.

– Ai avut mulţi iubiţi de cînd am plecat? o întrebase pe Cleopatra.

– Oh, mulţi bărbaţi, răspunsese ea cu o voce joasă care era aproape tot atît de dură ca şi cea a unui bărbat, în ciuda timbrului feminin. Dar nici unul dintre ei nu mi-a fost amant.

Amanţii aveau să vină. Iulius Cezar avea să vină; apoi cel care o îndepărtase de lucrurile învăţate de la Ramses.

– Pentru Egipt, avea ea obiceiul să strige.

Dar nu era pentru Egipt. Atunci Egiptul era Cleopatra. Iar Cleopatra trăia pentru Antoniu.

Se lumina. Ceaţa de deasupra mării se subţiase. Acum se putea vedea suprafaţa scînteietoare a apei sinilii. Sus de tot, soarele palid îşi croia drum prin negură. Imediat simţi asupra lui efectul astrului zilei. Se simţi străbătut de un neaşteptat flux de energie.

Ţigara de foi se stinsese de mult. O aruncă în gol şi, scoţîndu-şi tabachera de aur, luă alta.

În spatele lui, se auziră paşi pe puntea de oţel.

– Numai cîteva ore, Maiestate.

I se oferi un chibrit, ca să-şi aprindă ţigara de foi.

– Da, credinciosul meu slujitor, zise el, trăgînd fumul în piept. Ne despărţim de acest vapor, ca de un vis. Ce vom face la lumina zilei, cu aceştia doi care îmi cunosc secretul, tînăra lichea şi vîrstnicul filozof care, cu bagajul lui de cunoştinţe, ar putea să constituie ameninţarea cea mai gravă?

– Sînt filozofii atît de periculoşi, Maiestate?

– Lordul Rutherford crede cu tărie în cele nevăzute, Samir. Şi nu este un fricos. El caută secretul nemuririi. Îşi dă seama în ce ar consta acesta, de fapt, Samir.

Nici un răspuns. Doar aceeaşi expresie distantă şi melancolică.

– Îţi mai spun un secret, prietene, continuă el. Omul a ajuns să-mi placă la nebunie.

– Am văzut, Maiestate.

– E un om interesant, zise Ramses. Spre surprinderea lui, îşi auzi vocea frîngîndu-se. Îi era greu să continue, dar în cele din urmă, zise: Îmi place să stau de vorbă cu el.

Hencock şedea la pupitrul său din biroul muzeului şi privea spre inspectorul Trent de la poliţie.

– Aşadar, după cîte văd, n-avem de ales. Ne trebuie o aprobare judecătorească ca să intrăm în casă şi să examinăm colecţia. Firește, dacă totul este în ordine şi dacă nu lipsesc monede...

– Domnule, cu cele două pe care le avem acum nu ne rămîne decît să sperăm...

PARTEA A DOUA

I.

HOTELUL GRAND COLONIAL era o construcţie complicată, vopsită în roz, cu arcade maure, duşumele din mozaic, mobilă lăcuită şi fotolii din răchită, marile sale verande dînd spre plaja aurie şi spre albastrul nesfîrşit al Mediteranei.

Americani şi europeni bogaţi, în costume de vară veşnic albe, suprapopulau holul şi saloanele imense. O orchestră cînta muzică vieneză într-unul din barurile deschise. În altul, un tînăr pianist american cînta muzică de jaz. Lifturile din alamă bogat ornamentate, care circulau pe o verticală paralelă cu axul scării în spirală, păreau a nu se opri niciodată.

Cu siguranţă, dacă această staţiune climaterică ar fi fost amplasată în oricare alt loc, i-ar fi fost dragă lui Ramsey. Dar Elliott constată, chiar din primul moment al sosirii lor, că Alexandria era un adevărat şoc pentru egiptean.

Vitalitatea lui părea a fi intrat imediat în declin. Fu tăcut la micul dejun şi se scuză că se duce la plimbare.

Iar în seara aceea, la cină, cînd venise vorba despre plecarea intempestivă a lui Henry la Cairo, lui Ramsey aproape că-i sărise ţandăra.

– Julie Stratford este o femeie matură, zise el, aruncîndu-i o privire. Este absurd să crezi că are nevoie de compania unui beţivan, a unui depravat. Nu sîntem noi toţi gentlemani?

– Presupun că da, răspunse Alex cu sprinteneală firească. Cu toate acestea, el este vărul ei, iar dorinţa unchiului ei a fost să...

– Unchiul ei nu-şi cunoaşte fiul! afirmă Ramsey.

Julie întrerupse brusc discuţia:

– Îmi pare bine că Henry a plecat. O să-l întîlnim destul de curînd la Cairo. Iar Henry, la Cairo, va fi, ca de obicei, o pacoste. Henry în Valea Regilor ar fi intolerabil.

– Foarte adevărat, oftă Elliott. Julie, acum eu sînt păzitorul tău. Oficial.

– Elliott, excursia este mult prea grea pentru tine. Şi tu ar trebui să mergi la Cairo şi să ne aştepţi acolo.

Alex era pe punctul de a protesta cînd Elliott îi făcu semn să tacă.

– Acum, problema asta este în afara oricărei discuţii, scumpo, şi tu o ştii. În plus, vreau să revăd Luxorul şi Abu Simbel, poate pentru ultima oară.

Julie se uită la Elliott, îngîndurată. Ştia că el spune adevărul în ambele privinţe. Nu putea s-o lase să călătorească singură cu Ramsey, oricît şi-ar fi dorit ea acest lucru. Iar el voia, într-adevăr, să revadă acele monumente. Dar îşi dădea şi ea seama că el avea propriile priorităţi.

Oricum, acordul ei era mai mult decît suficient pentru Elliott.

– Cînd mergem la vaporul cu aburi de pe Nil? De cît timp ai nevoie în acest oraş, amice? îl întrebă el pe Ramsey.

– Nu de foarte mult, zise Ramsey cu tristeţe. Sper să văd puţinele şi preţioasele urme rămase din epoca romană.

Ramsey, după ce devoră trei feluri de mîncare, fără să atingă vreodată un cuţit sau o furculiţă, se ridică să plece înainte ca ceilalţi să fi terminat.

Pînă în după-amiaza următoare, devenise clar că el se afla într-o stare proastă. Nu spuse mai nimic la dejun;

refuză să joace biliard şi ieşi din nou la plimbare. În curînd, deveni evident că se plimba la orice oră din zi sau din noapte şi că, deocamdată, o lăsase pe Julie cu totul în seama lui Alex. Se părea că nici chiar Samir nu se mai bucura de încrederea lui.

Era un om singur în mijlocul unei bătălii.

Elliott observă toate aceste lucruri şi apoi luă o decizie. Prin Walter, omul său, angajă un tînăr, un pierde-vară de la hotel, care nu făcea altceva decît să mătură încontinuu treptele acoperite cu covor roşu, ca să-l urmărească pe Ramsey. Elliott îşi asuma un mare risc. Şi încerca un sentiment de ruşine, dar această obsesie îl consuma.

Şedea cu orele într-un confortabil fotoliu din hol, citind ziare englezeşti şi urmărind toate sosirile şi plecările. Şi apoi, din cînd în cînd, obişnuia să primească informaţii de la tînărul egiptean, care vorbea o engleză acceptabilă.

Ramsey făcea plimbări. Ramsey petrecea ore întregi contemplînd marea. Ramsey explora cîmpurile vaste de dincolo de oraş. Ramsey şedea în cafenele europene, cu privirile în gol, bînd cantităţi uriaşe de cafea dulce, egipteană. Ramsey se dusese şi la un bordel, iar acolo îl uimise pe proprietar – un bătrîn unsuros – cu performanţa lui de a le avea pe toate femeile stabilimentului de la răsăritul pînă la apusul soarelui. Asta însemna douăsprezece partide amoroase. Bătrînul codoş nu văzuse niciodată aşa ceva.

Elliott zîmbea, zicîndu-şi în gînd că Ramsey se culcă cu ele în acelaşi mod în care îşi satisface oricare alt apetit. Şi aceasta însemna, cu siguranţă, că Julie nu-l acceptase în sanctuarul ei interior. Sau o făcuse?

Alei înguste, vechiul cartier al oraşului, îl numeau ei. Dar acesta n-avea decît vreo cîteva sute de ani, şi nimeni nu ştia că aici se aflase marea bibliotecă. Că acolo, pe colină, existase universitatea unde profesorii ţinuseră prelegeri în faţa a sute şi sute de persoane.

Academia lumii antice în acest oraş; iar acum acesta devenise o staţiune pe litoral. Iar acel hotel se ridica acum chiar pe locul unde fusese palatul ei; unde el o îmbrăţişase şi o rugase să-şi înfrîngă pasiunea nebunească pentru Marc Antoniu.

– Omul îţi va înşela aşteptările, nu înţelegi? susţinuse el. Dacă Iulius Cezar nu ar fi fost asasinat, tu ai fi fost împărăteasa Romei. Dar acest om n-o să-ţi ofere niciodată acest lucru. El este slab, corupt; îi lipseşte curajul.

Atunci, pentru prima dată, îi citise în ochi sălbaticul instinct de autoapărare. Ea îl iubea pe Marc Antoniu. N-o interesa altceva! Egipt, Roma, ce conta? Cînd încetase să mai fie regină şi devenise o muritoare de rînd? Nu ştia. Ştia numai că se alegea praful de toate marile lui visuri şi planuri.

– Ce te interesează pe tine Egiptul? întrebase ea. Ca eu să fiu împărăteasă a Romei? Nu asta vrei de la mine. Vrei să beau elixirul tău magic, care pretinzi că mă va face nemuritoare cum eşti tu. Iar cît priveşte viaţa mea de femeie muritoare, la naiba cu ea! Vrei să-mi distrugi viaţa şi dragostea mea de femeie muritoare, recunoaşte asta! Dar să ştii că nu pot să mor pentru tine!

– Nu ştii ce vorbeşti!

„Ah, opreşte vocile trecutului! Ascultă numai valurile mării care se sparg de plaja de jos! Mergi acolo unde a fost vechiul cimitir roman, unde au aşezat-o ca să se odihnească lîngă Marc Antoniu!"

Vedea procesiunea cu ochii minţii. Auzea plînsetele. Şi ce era mai rău, o revedea pe ea în acele ultime ore.

– Pleacă de aici cu făgăduielile tale. Antoniu mă cheamă din mormînt. Vreau să fiu cu el.

Acum, orice urmă a ei se ştersese, în afară de ceea ce rămăsese în sufletul lui. Şi ceea ce rămăsese în legendă. Auzea din nou mulţimile care blocau străzile înguste şi umpleau panta acoperită de iarbă, ca să-i vadă sicriul aşezat în mormîntul de marmură.

– Regina noastră a murit liberă.
– L-a păcălit pe Octavian.
– N-a fost sclava Romei.
„Ah, dar ar fi putut să ajungă nemuritoare!"

Catacombele. Singurul loc în care nu se aventurase. De ce o invitase pe Julie să vină cu el? Cît de slab devenise dacă avea nevoie de ea acolo... Şi cînd te gîndeşti că el nu-i spunese nimic!

Ramses citea pe faţa ei îngrijorarea. Ce frumos arăta în rochia ei lungă de culoarea paiului şi împodobită cu dantelă! La început, toate aceste femei moderne i se păruseră absurd de împopoţonate, dar acum înţelegea puterea de seducţie a îmbrăcămintei lor – mînecile bogate subţiindu-se spre manşetele strînse pe încheietura mîinii, corsajele minuscule şi fustele înfoiate. De la o vreme, începuse a se obişnui cu ceea ce pentru el era o noutate vestimentară.

Deodată, îl cuprinse regretul că se aflau acolo. Că nu erau în Anglia sau departe, în America.

Dar catacombele... Trebuia să vadă catacombele înainte de a părăsi aceste locuri. Şi astfel, împreună cu ceilalţi turişti, se plimbară, trăgînd cu urechea la vocea monotonă a ghidului, care vorbea despre ascunzătoarea de aici a creştinilor, despre vechile ritualuri ce se practicau în aceste încăperi săpate în stîncă.

– Tu ai mai fost pe aici, şopti Julie. Trebuie să fie foarte interesant pentru tine.

– Da, răspunse el cu jumătate de voce, ţinînd-o strîns de mînă.

Oh, numai de-ar părăsi Egiptul o dată pentru totdeauna. Care era motivul suferinţei lui?

La un moment dat, grupul de turişti flecari şi nedisciplinaţi se opri. Ramses, cuprins de nelinişte, îşi îndreptă ochii spre perete. Se vedea micul coridor. Ceilalţi îşi continuară drumul, îndemnaţi să nu se depărteze de ghid, dar el o luă pe

Julie de mînă şi, cînd celelalte voci nu se mai auziră, aprinse torţa electrică şi intră în pasaj.

Era acelaşi? Nu putea spune. Îşi amintea numai ce se întîmplase.

Acelaşi miros de piatră umedă... Litere latineşti pe perete.

Apoi ajunseră într-o încăpere mare.

– Priveşte! zise ea. Uite o fereastră acolo, sus, tăiată în stîncă, ce ciudat! Şi cîrlige în perete, le vezi?

I se părea că vocea ei venea de undeva, de departe. El voia să răspundă, dar lucrul acesta nu fu posibil.

Privea lung în întunecime, spre marea piatră dreptunghiulară, pe care i-o indica, în acel moment Julie. Ea spunea ceva despre un altar.

Nu, nu un altar. Un pat. Un pat în care stătuse lungit timp de trei sute de ani, pînă cînd cineva deschisese portalul acela de sus. Lanţurile vechi trăseseră oblonul greu din lemn, lăsînd cale liberă razelor solare cu împunsăturile lor calde asupra pleoapelor lui Ramses.

Auzi vocea feciorelnică a Cleopatrei:

– Voi, zei, este adevărat! Este viu!

Vaietul ei trezind ecouri în spaţiul dintre pereţi. Soarele îl inundă cu şuvoaie de lumină.

– Ramses, ridică-te! strigase ea. Te cheamă regina Egiptului.

Un fior îi străbătuse mădularele; simţise cum, dintr-o dată, i se încreţeşte pielea şi i se zburleşte părul. Pe jumătate adormit, avusese puterea să se ridice în capul oaselor şi o văzuse pe tînăra femeie stînd acolo în picioare; îi atrăsese atenţia părul ei negru, revărsat peste umeri. Şi batrînul preot, tremurînd, murmurînd în barbă, cu mîinile împreunate ca pentru rugăciune, prosternîndu-se...

– Ramses cel Mare, spusese ea. O regină a Egiptului are nevoie de sfatul tău.

Fasciculele de raze blînde, pline de colb, venind din lumea secolului al douăzecilea. Zgomotul automobilelor pe bulevardele oraşului modern. Alexandria...

– Ramses!

Se întoarse spre Julie Stratford, care-l cerceta cu privirea.

– Frumoasa mea, şopti el, îmbrăţişînd-o drăgăstos.

Nu pasiune, ci iubire. Da, iubire.

– Frumoasa mea Julie, şopti el.

Amîndoi luară o gustare în holul hotelului. Întregul ritual îl făcea să rîdă. Puseseră o masă cu chifle de orz, ouă, sandvişuri cu castraveţi, dar nu era nici dejunul, nici cina. Dar de ce să se plîngă?! Ramses putea să mănînce de trei ori mai mult decît oricare dintre ceilalţi şi tot i se făcea foame pînă la masa.

Se bucura că era singur cu Julie. Că Alex, Samir şi Elliott nu erau de faţă.

Privea îndelung la parada de pălării cu pene şi umbrele multicolore. Şi la splendidele automobile decapotabile, oprind la intrarea laterală, în paralel cu şirul de trăsuri deschise.

Aceştia nu mai semănau cu oamenii epocii sale. Amestecul rasial era altul. Ea îi spusese că se va convinge că la fel stau lucrurile şi la greci, cînd vor merge acolo. Oh, să mergi în atîtea locuri... Simţea, oare, vreo satisfacţie?

– Eşti atît de îngăduitoare cu mine, zise el, zîmbind. Nu-mi ceri să-ţi explic nimic.

Ea arăta minunat; avea o rochie înflorată din mătase, în culori pale; manşete din dantelă şi acei minusculi butoni-perle care începeau să-i placă. Slavă Domnului că nu purtase din prima noapte pe mare o rochie decoltată! Vederea acelui trup îl scotea cu totul din minţi.

– O să-mi spui cînd vei vrea, zise ea. Ceea ce nu pot suporta este să te văd suferind.

– Totul este aşa cum ai spus, murmură el.

Ramses bău tot ceaiul, o băutură pe care nu prea o agrea. Nu era prea grozavă.

– Toate au dispărut fără urmă. Mausoleul, biblioteca, farul. Tot ceea ce construiseră Alexandru sau Cleopatra. Spune-mi,

cum de mai există piramidele de la Giza? Cum de mai există templul meu de la Luxor?

– Vrei să le vezi? întrebă ea, întinzîndu-se peste măsuţă şi luîndu-l de mînă. Eşti gata să pleci de aici?

– Da, este timpul să mergem, nu-i aşa? Şi apoi, după ce vedem toate acestea, putem părăsi ţara. Tu şi eu... Adică, dacă vrei să rămîi cu mine.

Ce ochi căprui frumoşi, cu tivul bogat al genelor! Şi ce dulce părea gura ei cînd zîmbea! Ce bine că nu ştie! Contele tocmai ieşise din lift, împreună cu fiul său cel bleg şi cu Samir.

– Voi merge cu tine pînă la marginea pămîntului, şopti ea.

El îi susţinu privirea pentru un lung răstimp. Ştia ea ce spunea? Nu. Dar el ştia ce spunea ea? Că îl iubea, da, ştia. Dar cealaltă mare întrebare nu fusese pusă niciodată...

Aproape toată după-amiaza îşi continuaseră călătoria în amonte pe Nil, sub un soare care-şi îndrepta toate razele de foc asupra tendelor dungate de pe micul, dar elegantul vapor cu aburi. Combinaţia dintre portofelul lui Julie şi talentul de a comanda al lui Elliott le asigurase tot luxul imaginabil. Cabinele micii ambarcaţiuni erau la fel de frumoase ca şi cele ale pachebotului cu care traversaseră marea. Salonul şi sufrageria erau mai mult decît confortabile. Bucătarul era european; servitorii, cu excepţia, bineînţeles, a lui Walter şi a Ritei, erau egipteni.

Dar luxul cel mai mare consta în faptul că ambarcaţiunea era la dispoziţia lor exclusivă. N-o împărţeau cu nimeni, iar ei deveniseră, spre marea surprindere a lui Julie, un foarte simpatic grup de călători. Adică, din momentul în care nu-l mai avuseseră pe Henry în preajmă. Şi pentru aceasta, ea nu putea fi mai mulţumită.

Henry fugise ca un laş îndată ce debarcaseră la Alexandria. Şi ce poveste absurdă că, vezi Doamne, pregăteşte terenul pentru ei la Cairo! Cei de la Hotelul Shepheard aveau să rezolve toate lucrurile la Cairo. Trimiseseră acolo o telegramă

înainte de a porni spre sud, către Abu Simbel. Nu știau cît o să dureze croaziera; dar Shepheard, vechea gazdă a englezilor călători prin aceste locuri, îi aștepta.

După informațiile lor, sezonul operei era în ajunul inaugurării. Să procure portarul locuri la lojă pentru toți? Julie își dăduse acordul, deși nu-și putea imagina cum se va sfîrși excursia.

Știa numai că Ramses era în vervă, că-i plăcea plimbarea pe Nil. Că, stînd pe punte, privise ore în șir palmierii și deșertul auriu de pe ambele maluri ale latei și lucioasei fîșii de apă galbenă.

Pentru Julie era clar că aceștia erau aceiași palmieri grațioși, ca niște evantaie, pictați pe pereții vechilor morminte egiptene. Sau că țăranii bruneți scoteau apă din fluviu cu aceleași mijloace primitive pe care le foloseau cu patru mii de ani în urmă. Pentru ea era clar că multele ambarcațiuni băștinașe care treceau pe lîngă ei se schimbaseră foarte puțin față de cele din epoca lui Ramses cel Mare. Iar vîntul și soarele nu se schimbaseră deloc...

Dar era ceva ce ea trebuia să facă și care nu mai suferea amînare. Ședea fericită în salon, privind cu nonșalanță la Samir și Elliott care jucau șah. Apoi, cînd Alex se ridică de la jocul de pasiență și ieși singur pe punte, ea se ținu după el.

Era aproape seară; briza era răcoroasă pentru prima oară, iar cerul se colora încet într-o nuanță profundă de albastru ce părea aproape violet.

– Ești un scump, zise ea. Și nu vreau să te jignesc, totuși nu vreau să mă mărit cu tine.

– Știu, zise el. Știu de multă vreme. Dar continuu să mă prefac că nu este așa. Exact așa cum am făcut mereu.

– Alex, nu...

– Nu, scumpo, nu-mi mai da sfaturi! Lasă-mă să-mi rezolv problemele așa cum știu eu! În definitiv, este privilegiul unei femei să-și schimbe părerea, nu-i așa? Și tu poți să ți-o schimbi, și, cînd o vei face, eu am să aștept. Nu, nu

mai spune nimic! Eşti liberă. Totdeauna ai fost liberă, serios îţi spun.

Julie respiră prelung. O durere adîncă i se propaga prin tot corpul. O simţea în piept, în stomac. Îi venea să plîngă, dar aici nu era locul potrivit. Îl sărută repede pe obraz şi apoi părăsi puntea, îndreptîndu-se spre cabină.

Slavă Domnului că Rita era plecată! Julie se trînti pe patul mic şi plînse încet cu faţa-n pernă. Apoi, epuizată, căzu într-o toropeală, ultima ei preocupare fiind ca el să nu afle niciodată că nu l-a iubit. Ca el să ţină minte mereu că a fost cucerită de un altul, de un adversar. Putea înţelege asta, nu şi faptul că nu l-a iubit.

Afară era întuneric cînd deschise ochii. Rita aprinsese o mică lampă de pe punte. Julie îşi dădu seama că Ramses era în cameră şi că o privea.

Nu era deloc supărată şi, cu siguranţă, nu se temea deloc.

Şi apoi, deodată, îşi dădu seama că încă visează. Numai după aceea se trezi pe deplin şi găsi camera luminata şi goală. Oh, de-ar fi fost el acolo. Trupul ei tînjea după el. N-o mai interesa nici trecutul, nici viitorul. Numai el îi stîrnea interesul şi, desigur, el ştia acest lucru.

Intrînd în sufragerie, îl găsi la taclale cu ceilalţi. Masa era încărcată cu mîncăruri exotice.

– Ar fi trebuit să te trezim, draga mea, dar nu ştiam dacă facem bine, zise Elliott, ridicîndu-se imediat ca să-i ofere un scaun.

– Ah, aceste mîncăruri indigene sînt de-a dreptul delicioase, zise Ramses, mişcîndu-şi degetele, ca de obicei, cu mare delicateţe şi precauţie, şi gustînd cu plăcere chebap şi alte mîncăruri condimentate, toate cu denumiri necunoscute lui Julie.

– Un moment, zise Alex. Vreţi să spuneţi că, pînă acum, n-aţi mîncat aşa ceva?

– Păi, nu, în aiuritul acela de hotel roz am mîncat carne şi cartofi, dacă nu mă-nşală memoria, zise Ramses. Iar asta este o mîncare foarte fină, acest pui cu scorţişoară.

– Un moment, zise Alex. Nu sînteţi egiptean ca origine?

– Alex, te rog. Cred că domnului Ramsey îi place să păstreze secretul asupra naţionalităţii sale, zise Julie.

Ramses rîse, după care goli un pahar mare de vin.

– Este adevărat, trebuie s-o mărturisesc. Dar, dacă vrei să ştii, sînt... egiptean, da.

– Şi unde Dumnezeu...?

– Alex, te rog, zise Julie.

Alex ridică din umeri.

– Ce enigmatic sînteţi, domnule Ramsey!

– Ah, dar nu te superi, nu-i aşa, Alexander?

– Dacă îmi mai spuneţi o dată aşa, vă provoc la duel, zise Alex.

– Ce înseamnă asta?

– Nimic, zise Elliott, atingînd uşor mîna fiului său.

Dar Alex nu era supărat. Şi, cu siguranţă, nu se simţea ofensat. O sorbea din priviri pe Julie, care era de partea cealaltă a mesei. Îi zîmbi tainic şi cu tristeţe, lucru pentru care ea ştia că-i va fi mereu recunoscătoare.

Era o amiază toridă la Luxor. De-abia tîrziu, după-amiază, ieşiră pe ţărm pentru o lungă plimbare prin imensul ansamblu de temple. Julie îşi dădu seama că Ramses n-avea nevoie de singurătate. El umbla printre coloane, ridicînd privirile din cînd în cînd, rămînînd însă de cele mai multe ori dus pe gînduri.

Elliott ţinuse să fie prezent şi în această parte a excursiei, oricît de greu îi venea. Alex rămînea în urmă, ca să-i ofere sprijin tatălui său. Iar Samir mergea şi el aproape de conte. Păreau a discuta probleme complicate.

– Tristeţea te-a mai lăsat, nu-i aşa? întrebă Julie.

– Cînd mă uit la tine, n-o mai simt deloc, îi răspunse Ramses. Julie este şi în Egipt frumoasa care era la Londra.

– Toate acestea erau deja ruine cînd le-ai văzut ultima oară?

– Da, erau acoperite cu un strat de nisip atît de gros, încît nu se vedeau decît vîrfurile coloanelor. Aleea sfincşilor era îngropată cu totul. Trecuseră o mie de ani de cînd umblasem ca muritor prin aceste locuri; eram un nebun care credea că lumea civilizată se reduce la regatul Egiptului şi că, dincolo de acesta, nu mai este nimic important.

Zicînd acestea, se opri, întorcîndu-se spre ea şi sărutînd-o repede pe frunte. Apoi, aruncă o privire vinovată spre grupul care venea din spate. Nu, nu vinovată, ci plină de resentimente.

Julie îl luă de mînă, după care îşi continuă plimbarea.

– Într-o zi, am să-ţi spun toată povestea, zise el. Am să-ţi spun atîtea, încît o să obosești ascultîndu-mă. Am să-ţi spun cum ne îmbrăcam şi cum conversam; cum mîncam şi cum dansam; şi cum arătau aceste temple şi palate cînd zidurile erau încă proaspăt vopsite; cum ieşeam în zori şi la amiază, şi la apusul soarelui ca să-l întîlnim pe zeu, eu spunînd rugăciunile pe care le aştepta poporul. Dar, hai, e timpul să traversăm fluviul şi să mergem la tempul lui Ramses al III-lea. Doresc atît de mult să-l văd...

Ramses îi făcu semn unuia dintre egiptenii cu turban din apropiere. Dorea o trăsură, să-i ducă la debarcader. Julie era bucuroasă să scape, pentru cîteva clipe, de ceilalţi.

Dar, după ce traversară fluviul şi ajunseră la imensul templu fără acoperiş, cu curtea presărată de stîlpi, Ramses fu cuprins de o muţenie ciudată. Privea marile basoreliefuri care-l arătau pe regele războinic luptîndu-se.

– Acesta a fost primul meu elev, zise el. Cel asupra căruia m-am oprit după sute de ani de peregrinări. Mă întorsesem acasă, în Egipt, ca să mor, dar nimic nu putea să-mi ia viaţa. Atunci m-am gîndit ce-aş putea face. Să merg la casa regală, să devin paznic, profesor. El mă asculta, el, tizul meu, ruda mea îndepărtată. Cînd îi vorbeam despre istorie, despre ţări îndepărtate, era foarte atent.

– N-a vrut şi elixir? întrebă Julie.

Stăteau singuri printre ruinele marii săli, înconjurați de stîlpi sculptați. Vîntul deșertului, rece acum, răscolea părul lui Julie. Ramses o prinse cu mîinile pe după umeri.

– Nu i-am spus niciodată că fusesem ființă muritoare, zise el. Înțelegi, n-am spus niciodată nici unuia dintre ei. Știam din ultimii ani ai vieții mele de muritor ce efecte putea avea secretul. Văzusem cum acesta făcuse din fiul meu, Meneptah, un trădător. Firește, nu i-a reușit încercarea de a mă întemnița și de a-mi smulge secretul. I-am dat regatul, apoi am părăsit Egiptul pentru cîteva secole. Știam ce ar putea face această dezvăluire. De-abia cîteva secole mai tîrziu i-am împărtășit Cleopatrei taina.

Ramses se opri. Era clar că nu voia să continue. Durerea pe care o resimțise la Alexandria revenise. Lumina din priviri i se stinsese. Făcură în tăcere drumul înapoi la trăsură.

– Julie, să plecăm repede în această călătorie. Mîine în Valea Regilor și apoi cu vaporul din nou către sud...

Plecaseră în zori, ca să nu-i ardă soarele de mai tîrziu.

Julie îl luă de braț pe Elliott. Ramses vorbea din nou, cu vervă, incitat de orice întrebare pe care i-o punea Elliott. Mergeau agale pe cărare, coborînd printre morminte profanate, unde era deja mare afluență de turiști și fotografi. Și de negustori ambulanți, în soioasele lor *gellebiyya*, oferind fleacuri și imitații la prețuri fantastice.

Julie suferea deja din cauza căldurii. Frumoasa ei pălărie de paie nu-i era de mare ajutor. Trebuia să se oprească, să răsufle. Mirosul de bălegar și urină de cămilă aproape o sufoca.

Un negustor ambulant trecu pe lîngă ea, iar Julie, privind în jos, văzu o mînă înnegrită, întinsă spre ea, cu degetele chircite ca picioarele de păianjen.

Țipă înainte de a se putea stăpîni.

– Pleacă de-aici! spuse Alex cu asprime. Băștinașii ăștia sînt insuportabili.

– Mînă de mumie! strigă negustorul. Mînă de mumie foarte veche!

– Sînt sigur, exclamă Eliott, rîzînd. Probabil e de la vreun atelier de mumii din Cairo.

Dar Ramses privea la negustor şi la mîna aceea, împietrit. Negustorul înlemnise pe loc; pe faţă i se citea groaza. Ramses înşfăcă mîna aceea stafidită, iar negustorul îi dădu drumul, căzînd în genunchi şi părăsind, apoi, în patru labe, cărarea.

– Ce naiba? zise Alex. Cu siguranţă nu doreşti lucrul acela.

Ramses se uită lung la mînă, la feşile zdrenţuite care încă mai atîrnau de ea.

Julie nu pricepea ce se întîmplase cu el. Se simţea ofensat de sacrilegiu? Sau acel lucru îl fascina? Un gînd îi trecu prin minte: mumia din sicriu în biblioteca tatălui ei... În ipostaza aceasta se aflase această fiinţă vie pe care o iubea. Părea că trecuse un secol de atunci.

Elliott urmărea acestea cu o atenţie încordată.

– Ce se întîmplă, Maiestate? întrebă Samir cu jumătate de voce.

Auzise Elliott întrebarea?

Ramses scoase cîteva monede şi le aruncă pe nisip pentru negustor. Omul le adună şi o şterse în mare grabă. Apoi Ramses îşi scoase batista, acoperi mîna cu grijă şi îi dădu drumul în buzunar.

– Ce spuneai dumneata? îl întrebă politicos Elliott, reluînd discuţia, ca şi cînd nu se întîmplase nimic. Cred că spuneai că trăsătura dominantă a epocii noastre este schimbarea.

– Da, răspunse Ramses, oftînd.

Părea că vede valea într-o perspectivă cu totul nouă. Se uita lung la uşile date de perete ale mormintelor, la cîinii tolăniţi în soarele dimineţii.

– Iar tema dominantă a epocilor antice era că lucrurile ar fi trebuit să rămînă în veci neschimbate, continuă Elliott.

Julie sesiză schimbările subtile de pe faţa lui Ramses, umbra vagă a disperării; totuşi, pe măsură ce înaintau pe cărare, el îi răspundea tot mai amabil lui Elliott.

– Da, nici un fel de noţiune a progresului. Dar nici noţiunea timpului nu era prea clară. O dată cu naşterea fiecărui rege începea o nouă numărătoare a anilor. Dumneata ştii lucrul acesta, desigur. Nimeni nu socotea timpul în secole. Eu nu sînt convins că egipteanul simplu avea idee despre... secole.

Abu Simbel. Ajunseseră, în sfîrşit, la cel mai mare dintre templele lui Ramses. Excursia pe ţărm fusese scurtă din cauza căldurii, dar acum vîntul de noapte sufla rece peste deşert.

Julie şi Ramses coborîră, pe furiş, pe scara de frînghie, într-o bărcuţă. Ea îşi strînse şalul pe umeri. Luna părea că atîrnă periculos de aproape de luciul apei.

Cu ajutorul unui băştinaş solitar, urcară pe cămilele care-i aşteptau şi se îndreptară spre marele templu, unde se aflau statuile cele mai impunătoare ale lui Ramses cel Mare.

Era o experienţă palpitantă să călăreşti acest animal nărăvaş, înfricoşător. Julie rîdea în bătaia vîntului. Nu îndrăznea să privească terenul căruia îi simţea toate neregularităţile. Se bucură totuşi cînd se opriră, iar Ramses sări jos şi o ajută să coboare.

Şedeau singuri, ea şi Ramses, sub cerul spuzit cu stele, în timp ce vîntul deşertului gemea aproape imperceptibil. Departe se vedea cortul iluminat al micii tabere care-i aştepta. Se zărea lanterna luminînd prin pînza translucidă şi micul foc de tabără dansînd în vînt, dispărînd pentru o clipă, apoi reapărînd într-o explozie galbenă-strălucitoare.

Intrară în templu, trecură pe lîngă statuia uriaşă a faraonului-zeu. Dacă ar fi fost lacrimi în ochii lui Ramses, vîntul le-ar fi şters; dar oftatul i-l auzi. Cînd se lipi de el, îi simţi tremurul uşor al mîinii calde.

Mînă-n mînă, îşi continuară drumul, privirile lui trecînd peste marile statui.

– Unde te-ai dus la sfîrşitul domniei? îl întrebă ea în şoaptă. I-ai dat tronul lui Meneptah şi apoi ai plecat...

– În toată lumea. Cît de departe mi-a permis curajul. Cît de departe putea permite curajul muritorului de rînd. Am văzut marile păduri ale Britanniei de atunci. Oamenii purtau piei de animale şi se ascundeau în copaci, de unde îşi trimiteau săgeţile de lemn. Am fost în Extremul Orient; am descoperit oraşe care, între timp, au dispărut. Tocmai începusem să înţeleg că elixirul acţiona asupra creierului aşa cum acţiona şi asupra mădularelor mele. Limbile străine le-am putut învăţa în cîteva zile. Am putut... cum să spun... să mă adaptez. Dar, în mod inevitabil, s-a produs... confuzia.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

Se opriseră. Stăteau în picioare pe nisipul bătătorit. Lumina blîndă a cerului înstelat îi scălda faţa în timp ce o privea.

– Nu mai eram Ramses. Nu mai eram rege. Nu mai aparţineam nici unei naţiuni.

– Înţeleg.

– Îmi ziceam că totul este să colind prin lumea largă. Ce altceva îmi trebuia decît să călătoresc, să cunosc? Dar n-a fost aşa. A trebuit să mă întorc în Egipt.

– Acesta a fost momentul în care ai vrut să mori.

– M-am dus la faraonul Ramses al III-lea şi i-am spus că sînt trimis să-i fiu apărător. Adică, după ce am aflat că nu mă poate omorî nici o otravă. Nici chiar focul nu putea să mă omoare. Să-mi provoace dureri, da, dincolo de limita suportabilului, dar să mă omoare, nu... Sînt nemuritor. O singură înghiţitură de elixir mi-a fost suficientă. Nemuritor!

– Oh, ce licoare cumplită, oftă ea.

Erau lucruri pe care Julie încă nu le înţelegea, şi totuşi nu îndrăznea să-l întrebe. Aştepta răbdătoare ca el să i le explice.

– Au fost mulţi alţii după bravul meu Ramses al III-lea. Mari regine şi regi. Apăream cînd aveam chef. În vremea

aceea, eram o legendă – fantoma umană care vorbea numai cu suveranii Egiptului. Apariţia mea era considerată o mare fericire. Firește, aveam viaţa mea secretă. Hoinăream pe străzile Tebei ca om obişnuit, căutînd tovarăşi de petrecere, femei, bînd în taverne.

– Dar nimeni nu te cunoştea, nu-ţi ştia secretul? întrebă ea. Nu ştiu cum ai putut suporta această situaţie.

– Păi, n-am mai putut s-o suport, zise el deprimat, şi, în cele din urmă, am scris asta pe sulurile de papirus pe care tatăl tău le-a găsit în biroul meu secret. Dar, în acea epocă timpurie, eram mai curajos. Şi am fost iubit, Julie. Trebuie să înţelegi asta.

Ramses făcu o pauză, ca şi cînd ar fi ascultat vîntul.

– Eram adorat, continuă el. Era ca şi cînd *aş fi murit* şi aş fi devenit exact ceea ce susţineam că sînt. Apărător al casei regale. Protector al suveranului şi pedeapsă pentru cei răi. Credincios nu regelui, ci regatului.

– Nici zeii nu vor să rămînă singuri?

Ramses pufni.

– Tu ştii răspunsul. Dar nu-ţi imaginezi întreaga putere a licorii care m-a făcut ceea ce sînt. Nici eu nu înţeleg totul. Oh, nebunia acelor primi ani, cînd făceam experienţe cu elixirul, ca un vraci! exclamă el şi o umbră de amărăciune se aşternu pe faţa lui. Să înţelegem această lume, acesta este rostul nostru, nu-i aşa? Dar pînă şi lucrurile simple ne derutează.

– Da, n-am nimic de zis la asta, şopti ea.

– În momentele cele mai grele, îmi puneam speranţele într-o schimbare. Am înţeles asta, deşi nimeni din jurul meu n-a înţeles-o. *O să treacă şi asta* – ştii vechea axiomă. Dar, pînă la urmă, mi s-a făcut aşa o... lehamite. Am obosit atît de tare!

Cînd se întoarseră şi se îndreptară spre ieşirea templului, o luă pe după umeri, strîngînd-o încet la pieptul lui. Vîntul se potolise. Ramses o apăra de frig. Ea îşi ferea ochii, din cînd

în cînd, de pulberea fină de nisip din atmosferă. El vorbea calm, încet, în timp ce-şi amintea:

– Grecii pătrunseseră în ţara noastră. Alexandru, întemeietorul de cetăţi, făcătorul de noi zei. Singurul lucru ce mi-l doream era somnul care seamănă cu noaptea grea. Totuşi, mă temeam, aşa cum, probabil, orice muritor se teme.

– Ştiu, şopti ea, simţindu-se traversată de un fior.

– Pînă la urmă, am făcut tîrgul laşităţii. M-am hotărît să intru în mormînt, în întuneric, ceea ce ştiam că însemna o slăbire treptată şi apoi în somnul adînc din care nu mai puteam să mă trezesc. Dar preoţii care slujeau la casa regală ştiau unde mă aflam şi că lumina soarelui putea să mă readucă la viaţă. Ei transmiteau secretul către fiecare nou suveran al Egiptului, cu avertismentul că, dacă voi fi trezit, acest lucru să se facă pentru binele Egiptului. Şi vai de cel care ar fi avut nesăbuinţa să mă trezească numai pentru a-şi satisface curiozitatea sau cu rea intenţie. S-ar fi expus răzbunării mele.

Ieşiră pe uşile templului şi se opriră, ca Ramses să măsoare, cu privirea, figurile colosale aşezate acolo. Sus, deasupra, faţa regelui era scăldată în lumina selenară.

– Mai erai conştient de ceva în timp ce dormeai?

– Nu ştiu. Această întrebare mi-o pun şi eu! Din cînd în cînd, eram pe punctul de a mă trezi, de asta sînt sigur. Şi visam, oh, ce mai visam! Dar tot ce-mi ajungea la cunoştinţă îmi ajungea ca prin vis. Nici o urgenţă, nici o panică. Şi, ştii, nu mă puteam trezi. N-aveam putere să trag de lanţul care făcea ca marele oblon de lemn cetluit cu fier să lase să pătrundă soarele. Poate că ştiam ce se întîmplase în lumea de-afară. Cu siguranţă, nu m-ar surprinde să aflu mai tîrziu acest lucru. Devenisem o legendă – Ramses Blestematul; Ramses Nemuritorul, care dormea în mormînt aşteptînd să fie trezit de o regină sau de un rege viteaz al Egiptului. Nu cred că ei mai luau în serios chestiunea aceasta, nu, pentru nimic în lume. Pînă cînd...

– A venit ea.

– A fost ultima regină care a domnit asupra Egiptului. Singura căreia i-am spus tot adevărul.

– Dar, Ramses, este adevărat că a refuzat elixirul?

El făcu o pauză, de parcă nu voia să răspundă.

– În felul ei, a refuzat, zise el apoi. Ştii, pînă la urmă, nici nu înţelegea ce-i acela elixir. Mai tîrziu m-a rugat să i-l dau lui Marc Antoniu.

– Înţeleg. Mă mir că nu m-am gîndit la asta.

– Marc Antoniu a fost un om care şi-a distrus atît propria viaţă, cît şi pe a ei. Dar ea nu ştia ce-mi cerea. Nu înţelegea. Nu-şi dădea seama ce ar fi însemnat un asemenea lucru – un rege şi o regină ambiţioasă cu o asemenea putere. Şi formula... Ei ar fi vrut şi formula. N-ar fi vrut Antoniu armate nemuritoare?

– Doamne Dumnezeule! şopti ea.

Ramses tăcu deodată şi se îndepărtă cîţiva paşi. Ajunseseră la o oarecare distanţă de templu, dar el se întoarse ca să mai privească o dată uriaşele figuri.

– De ce ai scris povestea pe sulurile acelea? întrebă ea, neputîndu-se abţine.

– Laşitate, iubirea mea. Laşitate şi visul că vreun om va veni şi va da peste mine şi peste povestea mea stranie şi-mi va lua de pe umeri povara tainei! Am dat greş, iubirea mea... Vigoarea mi s-a dus. Aşa am alunecat pe panta visurilor şi am lăsat povestea acolo... ca o ofrandă destinului. Nu m-au mai ţinut puterile.

Ea se apropie de el şi-l îmbrăţişă. El nu se uita la ea. Privea încă la statuile acelea în timp ce ochii i se umezeau de lacrimi.

– Poate că visam că, într-o zi, mă voi trezi faţă-n faţă cu o lume nouă. Cu fiinţe noi şi înţelepte. Poate că visam la cineva care... să ridice mănuşa.

Preţ de o clipă vocea i se frînse, după care continuă:

– Iar eu n-aş mai fi peregrinul singuratic. Ramses Blestematul ar redeveni Ramses Nemuritorul.

Arăta de parcă fusese surprins de propriile lui cuvinte. Îşi coborî privirile asupra ei şi, prinzînd-o bine pe după umeri, o ridică, sărutînd-o.

Ea se lăsă cu totul în voia lui. Se simţea luată în stăpînire de braţele lui. Ţinînd-o strîns la piept, Ramses o duse către cort, acolo unde pîlpîia lumina unui foc. Stelele păreau să cadă peste îndepărtatele coline întunecate. Deşertul era o mare liniştită ce înconjura refugiul acesta cald care-i aştepta.

Aici se simţea miros de tămîie şi de lumînări de ceară. O aşeză pe perne de mătase, pe o cuvertură înflorată, în tonuri închise. Flăcările jucăuşe ale lumînărilor o făcură să-şi închidă ochii. Mătasea aşternută sub ea emana parfum. Ramses făcuse un budoar pentru ea, pentru el, pentru acel moment.

– Te iubesc, Julie Stratford, îi şopti el la ureche. Regina mea, englezoaica mea... Frumuseţea mea nepieritoare...

Sărutările lui o paralizau. Stătea întinsă pe spate, cu ochii închişi, lăsîndu-l să-i descheie bluza de dantelă strînsă pe corp, să-i tragă fermoarul de la fustă. Savurînd deliciile acestui abandon, îl lăsă să-i smulgă furoul şi sutienul, să-i dea jos chiloţii de dantelă. Stătea întinsă, goală, urmărindu-l cum îngenunchează deasupra ei şi se dezbracă de ce avea pe el.

Arăta ca un rege, cu pieptul lucind în lumină; cu sexul tare, gata pentru ea. Apoi simţi dulcea povară a corpului lui lăsîndu-se peste ea, strivind-o. În ochii ei mijiseră lacrimile, lacrimi de uşurare. Gemu abia perceptibil.

– Forţează uşa! îl îndemnă ea. Uşa virginităţii! Deschide-o, sînt a ta pentru totdeauna.

El rupse sigiliul. Durere... O durere ca o vagă arsură ce se dizolvă imediat într-o pasiune cotropitoare. Julie îl sărută în disperate, simţea pe limbă sarea gîtului, feţei, umerilor lui transpiraţi. El intră puternic în trupul ei, o dată şi încă o dată, iar ea îşi arcui spinarea, ridicîndu-se, făcînd mişcări de întîmpinare.

La primul orgasm, Julie ţipă de parcă ar fi nimerit în ghearele morţii. Auzi un geamăt profund ridicîndu-se din gîtlejul lui cînd ejaculă. Dar acesta era numai începutul.

Elliott urmărise şalupa îndepărtîndu-se. Prin binoclu, vedea lumina minusculă a taberei, undeva, departe, peste dunele joase, înghesuite. Vedea silueta măruntă a servitorului şi cămilele.

Apoi, părăsind în grabă puntea, neîndrăznind să-şi folosească bastonul de teama zgomotului pe care ar fi putut să-l facă, se opinti în uşa cabinei lui Ramses.

Era descuiată. Păşi în cabina întunecoasă.

„Ah, individul ăsta a făcut din mine un hoţ şi un ticălos", îşi zise el în gînd. Dar nu renunţă. Nu ştia cît timp va avea pentru operaţiunea aceea. În condiţiile în care n-avea altă lumină decît cea a lunii pătrunzînd prin hublou, exploră garderoba plină de haine atîrnate într-o ordine perfectă, sertarele înţesate cu cămăşi şi alte asemenea lucruri; geamantanul nu conţinea nimic. Nici o formulă secretă în această încăpere. Dacă n-o fi fost bine ascunsă.

În cele din urmă, renunţă. Stătea în picioare, aplecat asupra mesei, cercetînd îndelung cărţile de biologie lăsate deschise. Apoi, văzu ceva negru şi urît şi se înspăimîntă. Dar nu era decît mîna mumiei, chircită pe foaia de sugativă.

Ce nebunie, ce ruşine din partea lui! Totuşi, continuă să se uite lung la drăcia aceea, cu inima bătînd să-i spargă pieptul, apoi simţi durerea arzătoare care urma întotdeauna după asemenea şocuri: amorţirea braţului. Stătea absolut nemişcat, respirînd foarte încet.

În cele din urmă, ieşi, închizînd uşa în urma lui.

Un ticălos şi un hoţ... Asemenea epitete îşi atribuia în gînd. Şi, ajutîndu-se de bastonul de argint, porni încet spre salon.

Zorile stăteau să se reverse. Renunţaseră la căldura cortului cu cîteva ore în urmă şi veniseră aici, la templul pustiu,

înfăşuraţi doar în cearşafurile de mătase. Făcuseră dragoste pe nisip, nici ei nu mai ştiau de cîte ori. Apoi, noapte fiind, Ramses se lungise jos, privind către stele, către statuia regelui care construise acest lăcaş.

Stăteau tăcuţi. Numai căldura trupului gol, lipit de-al ei, în timp ce o legăna cu braţul stîng. Numai cearşaful alunecos, înfăşurat strîns în jurul ei.

Încă puţin şi răsărea soarele. Elliott moţăia pe scaun. Auzea cum se apropie bărcuţa; clipocitul apei; hîrşîit de frînghii; îndrăgostiţii se întorceau la bord. Se auzeau paşi repezi, furişaţi, pe punte. Linişte din nou.

Cînd deschise ochii, fiul său era la cîţiva paşi, în semiîntuneric. Nepieptănat, ca şi cînd nu s-ar fi dezbrăcat să se ducă la culcare, nebărbierit. Îl urmărea pe fiul său cum îşi ia o ţigară din cutia de fildeş de pe masă şi o aprinde.

Apoi fu rîndul lui Alex să-i observe prezenţa. Pentru un moment, nici unul, nici celălalt nu scoase un cuvînt, ca puţin după aceea pe faţa lui Alex să apară obişnuitul lui zîmbet simpatic.

– Ei bine, zise el încet. N-ar strica să ne întoarcem la Cairo, la un pic de civilizaţie.

– Eşti un băiat bun, fiule, zise blînd Elliott.

Ea îşi dădea seama că deja toţi ştiau. Stătea întinsă lîngă Ramses, sub păturile calde ale patului ei, în timp ce vaporaşul îi ducea din nou spre nord, către Cairo.

Totuşi, nu se afişau. El o vizita numai cînd nu era nimeni prin preajmă. Nu făcea paradă de afecţiune. Însă, singuri, profitau de libertatea pe care şi-o însuşiseră; făceau dragoste pînă în zori, hîrjonindu-se, luptîndu-se, împreunîndu-se pe întuneric în timp ce nava îi ducea tot mai departe.

Ar fi însemnat să exagereze dacă şi-ar fi dorit mai mult. Totuşi, îşi dorea. Dorea să se debaraseze de cei pe care-i iubea, numai de Ramses, nu; dorea să-i fie mireasă sau să fie printre

cei care nu întrebau nimic. Cînd ajunseră la Cairo, ştia că luase o hotărîre. Nu voia să mai vadă Anglia multă vreme, afară de cazul în care Ramses ar fi dorit asta.

Ora patru. Ramses stătea în picioare lîngă pat. Aşa cum dormea, ea era de o frumuseţe rară, cu minunatul păr castaniu ca o umbră pe perna albă. O acoperi, cu grijă, să nu răcească. Scoase chimirul din grămada de haine şi, asigurîndu-se că cele patru fiole sînt bine înfăşurate, se încinse din nou peste mijloc, se strînse cu catarama şi apoi se îmbrăcă repede.

Nu era nimeni pe punte. Lumina încă ardea în salon. Aruncînd priviri iscoditoare printre storurile de lemn, îl văzu pe Elliott aproape adormit în fotoliul de piele, cu o carte deschisă pe genunchi, avînd lîngă el un pahar de vin roşu pe jumătate plin.

Nu era nimeni prin preajmă.

Intră în camera lui, încuie uşa şi trase storurile. Apoi se duse la masă, aprinse lampa cu abajur verde, se aşeză pe scaunul de lemn şi începu să studieze mîna de mumie pe care o avea în faţă. Zăbovi asupra degetelor aproape complet chircite, asupra unghiilor îngălbenite, ca nişte frînturi de fildeş.

Avea el puterea să facă ceea ce intenţiona să facă? În epocile trecute, nu făcuse destule experienţe teribile? Dar trebuia să ştie... Trebuia să ştie cît de puternic era elixirul. Ar fi fost indicat dacă ar fi aşteptat să aibă laboratoare, echipament; dacă ar fi aşteptat pînă va fi stăpînit tainele chimiei, pînă ce va fi apucat să-i asculte pe doctorii în medicină.

Dar voia să ştie acum. Ideea îi venise în minte, ca o lumină malefică, în Valea Regilor, cînd văzuse mîna, mîna aceea stafidită, zbîrcită. Era autentică. Ştia despre ce este vorba. Îşi dăduse seama de acest lucru îndată ce examinase protuberanţa osoasă de la încheietura secţionată a mîinii, după ce văzuse carnea neagră lipită de os.

Avea aceeaşi vîrstă ca şi el.

Împinse cărţile de biologie într-o parte. Plasă obiectul direct sub lampă şi desfăcu pe îndelete pînza. În momentul acela văzu, foarte neclar, pecetea îmbălsămătorului – cuvintele în egipteană care atestau că individul era dintr-o dinastie anterioară epocii lui Ramses. Ah, biet suflet răposat, care crezuse în zei şi în ţesătorii de giulgiuri din pînză.

„Să nu faci asta!" Totuşi, băgă mîna pe sub cămaşă pînă la chimir, scoase flaconul pe jumătate plin şi-l destupă, fără măcar să-şi dea seama ce face.

Turnă elixirul peste mîna înnegrită. Turnă în palmă şi peste degetele înţepenite.

Nici un efect.

Era mulţumit? Sau dezamăgit? Deocamdată, nu ştia. Se uită stăruitor la fereastră, unde zorile se strecurau printre storuri, schiţînd mici jocuri de lumină. Poate că, fără soare, nu se producea primul efect. Deşi lucrurile nu stătuseră aşa atunci cînd el se aflase în criptă cu preoteasa. Simţise acea alchimie puternică înainte ca razele soarelui să-l fi atins. Desigur, ele îi dăduseră o forţă incomensurabilă. Iar fără ele s-ar fi cufundat într-un somn de cîteva zile. Iniţial însă nu avusese nevoie de soare.

Da, slavă zeilor că elixirul nu acţiona asupra unui răposat din antichitate! Slavă zeilor că oribila licoare avea limite!

Scoase o ţigară de foi şi o aprinse, amuzîndu-se cu rotocoalele de fum. Îşi turnă un pic de coniac în pahar şi-l dădu peste cap.

Încetul cu încetul, camera se lumina în jurul lui. Voia să se strecoare din nou lîngă Julie şi să rămînă acolo. Dar ştia că nu putea face asta ziua. Adevărul era că îi plăcea destul de mult de tînărul Savarell ca să nu-l jignească intenţionat. Şi pe Elliott, desigur, nu voia să-l supere în nici un fel. Foarte puţin mai lipsea ca să lege o prietenie adevărată cu Elliott.

Cînd auzi primii paşi ai celorlalţi pe punte, astupă flaconul şi-l vîrî înapoi la cingătoare. Se ridică să-şi schimbe hainele. Apoi, deodată, un zgomot îl făcu să tresară.

Cabina era acum scăldată în albăstruia lumină matinală. Pentru un moment, nu îndrăzni să se uite în jur. Apoi auzi din nou acel zgomot. Cîneva *zgîria* ceva.

Simţea cum îi zvîcneşte sîngele în tîmple. Apoi făcu o piruetă şi deschise ochii mari la ciudăţenia de pe masă. Mîna era vie! Mîna se mişca. Şedea cu palma în sus, pipăind, îndoindu-se, legănîndu-se pe masă şi, în cele din urmă, se răsuci ca un ditamai scarabeul pe cele cinci picioare şi începu să zgîrie foaia de sugativă.

Ramses, îngrozit, se dădu înapoi. Ciudăţenia se mişca pe masă, înaintînd pe dibuite, zbătîndu-se, apoi depăşi brusc marginea şi-i căzu la picioare, izbindu-se de duşumea.

O rugăciune în egipteana arhaică se desprinse de pe buzele lui. „Zei ai lumii subpămîntene, iertaţi-mi blasfemia!" Cuprins de un tremur violent, se hotărî s-o ridice de jos, dar nu reuşea să-şi materializeze intenţia.

Cerceta camera cu privirea, ca un nebun. Mîncarea, tava cu mîncare, îl aştepta tot acolo. Trebuia să fie pe undeva un instrument de tăiat. Îl găsi repede şi, apucîndu-l cu nădejde, străpunse mîna-fantomă şi o presă pe masă, degetele-i încovoindu-se de parcă ar fi vrut să prindă chiar tăişul.

Apăsînd-o cu putere cu mîna stîngă, o împunse cu cuţitul o dată şi încă o dată, în cele din urmă tăind în bucăţi şi bucăţele oasele şi carnea stafidită. Ţîşnea sînge, sînge viu. Dar bucăţile încă se mişcau. În lumina sporită, băteau în trandafiriu, culoarea cărnii sănătoase.

Se năpusti în micuţa cameră de baie, de unde reveni cu un prosop în care strînse toate fragmentele sîngerînde. Apoi, înfăşurîndu-le în el, le pisă cu mînerul cuţitului şi cu suportul masiv al lămpii căreia îi smulsese şnurul. Încă simţea mişcare în amestecul sîngerînd.

Stătea în picioare şi plîngea. „Oh, Ramses, nebunule! Mai ai vreo limită în nebunia ta?" Apoi ridică legăturica, fără să dea atenţie căldurii pe care o simţea prin pînză, ieşi pe punte şi o scutură deasupra fluviului întunecat.

Într-o clipă, bucățelele sîngerînde dispărură. Stătea acolo în picioare, leoarcă de transpirație, cu prosopul ud de sînge atîrnîndu-i în mîna stîngă, ca apoi să-l arunce în valuri. Precum și cuțitul. După care se rezemă de perete, privind în depărtare la malul acoperit cu nisip auriu și la colinele de la orizont, încă palid-violete în lumina dimineții.

Secolele pieriră. Auzea bocete în palat. Îl auzea pe majordom țipînd înainte să deschidă ușile de la sala tronului.

– Hrana îi omoară, maiestate. Uite-i cum icnesc, cum o vomită! Vomă cu sînge, Maiestate!

– Strîngeți totul, dați foc! strigase el. Toți copacii, toate grăunțele! Aruncați-le în fluviu!

Nebunie! Dezastru!

Dar, în definitiv, el nu fusese decît omul epocii lui. Ce știuseră magicienii despre celule, despre microscoape, și despre adevărata medicină?

Încă mai auzea acele țipete. Erau urletele a sute de oameni, care ieșeau poticnindu-se din case, care veneau în piața publică din fața palatului.

– Se prăpădesc, Maiestate. Carnea este cauza. Este otrăvită.

– Omorîți restul de animale!

– Dar, Maiestate...

– Tăiați-le în bucăți, auziți? Aruncați-le în fluviu!

Ramses privea acum spre adîncimile fluviului. Undeva, departe, în amonte, frînturile și fărîmele mîinii erau încă vii. Undeva adînc, în mîl și noroi, grăuntele trăia. Frînturile și fărîmele acelor animale străvechi trăiau!

„Vă spun că acesta este un secret îngrozitor, un secret care ar putea însemna sfîrșitul lumii."

Se întoarse în cabina sa și, zăvorind ușa, se trînti pe scaunul de la masă și plînse.

Se făcuse amiază cînd Ramses ieși pe punte; Julie era pe scaunul ei favorit și citea o carte de istorie antică, o poveste atît de plină de minciuni și omisiuni, încît lui îi provoca rîsul.

Ea nota o întrebare pe marginea paginii, pe care, desigur, i-o va pune lui şi la care el îi va răspunde.

– Ah, te-ai trezit, în sfîrşit, zise ea.

Apoi, văzîndu-i expresia feţei, îl întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

– M-am săturat de locurile astea. Vreau să văd piramidele, muzeul, ceea ce trebuie văzut... Şi apoi vreau să plecăm de aici.

– Da, înţeleg, spuse ea şi îi făcu semn să se aşeze lîngă ea. Şi eu vreau să plec, zise, sărutîndu-l repede şi dulce pe gură.

– Ah, mai vreau o dată, zise el. Nici nu ştii cît mă linişteşte!

Ea îl sărută de două ori, împreunîndu-şi mîinile pe după ceafa lui.

– La Cairo n-o să rămînem decît cîteva zile, promit.

– Cîteva zile?! N-am putea lua o maşină, ca să vedem aceste lucruri sau, şi mai bine, să luăm trenul spre litoral şi să terminăm cu excursia?

Julie era abătută şi ofta.

– Ramses, zise ea. Trebuie să mă ierţi. Alex doreşte foarte mult să vadă opera din Cairo. La fel şi Elliott. Eu, mai mult sau mai puţin, le-am promis că am să...

El mormăi ceva.

– Şi ştii că vreau să-mi iau adio de la ei acolo. Deoarece n-am de gînd să mă întorc acasă, în Anglia. Deci, am nevoie de acest timp. Eşti de acord? întrebă ea, studiindu-i faţa.

– Desigur, zise el. Opera... E ceva nou? Ceva ce trebuie să văd şi eu, poate...

– Da! spuse ea. Păi, este o poveste egipteană. Dar a fost scrisă de un italian acum cincizeci de ani, special pentru Opera Britanică din Cairo. Cred că o să-ţi placă.

– Multe instrumente.

– Da, zise ea, rîzînd. Şi multe voci!

– Foarte bine. Cedez, zise el, aplecîndu-se înainte, sărutîndu-i obrazul şi gîtul. Şi apoi vei fi a mea, frumoasa mea, numai a mea?

– Da, îţi jur, şopti ea.

În noaptea aceea, cînd el refuza să meargă din nou pe litoral la Luxor, contele îl întrebă dacă excursia în Egipt fusese reuşită, dacă găsise ceea ce căutase.

– Cred că da, zise el, de-abia ridicîndu-şi capul din cartea cu hărţi. Cred că am găsit viitorul...

2.

ACEASTA FUSESE o casă din epoca mamelucilor, un fel de mic palat, şi lui Henry îi plăcea destul de mult, deşi nu-i era prea clar cine fuseseră mamelucii. Ştia doar că, într-o vreme, stăpîniseră Egiptul.

Mă rog, din partea lui, n-aveau decît să-l fi stăpînit. Dar, deocamdată, se distra, şi încă de cîteva zile bune, iar în această căsuţă, înţesată cu lucruri exotice, orientale şi cu foarte confortabile mobile vechi, stil victorian, avea aproape tot ce-şi dorea.

Malenka îl hrănea cu delicioase mîncăruri condimentate după care, din cine ştie ce motiv, jinduia atunci cînd se simţea rău din cauza băuturii. Asemenea mîncăruri îl ispiteau chiar şi cînd era foarte beat şi cînd toate celelalte i se păreau insipide.

Ea îl menţinea tot timpul beat, ducîndu-i toate cîştigurile la British Cairo, de unde se întorcea cu gin, whisky şi coniac.

Cîştigurile lui fuseseră bune zece zile la rînd, timp în care făcuse ca jocul de cărţi să nu se oprească de la amiază pînă noaptea tîrziu. Era aşa de uşor să-i păcălești pe aceşti americani care credeau că toţi englezii sînt nişte blegi! Pe

francez trebuia să-l urmărească; era genul: o lichea şi un meschin. Dar nu înşela şi-şi plătea datoriile pînă la ultimul ban, deşi Henry nu-şi imagina de unde îşi procura banii un asemenea om dubios.

Noaptea, el şi Malenka făceau dragoste în marele pat victorian, pat care ei îi plăcea; credea că acel pat e ceva nemaipomenit de rafinat, cu tăblia de mahon şi cu metrii lui pătraţi de plasă contra ţînţarilor. El o lăsa cu micile ei visuri. Deocamdată, o iubea. Nu-i păsa dacă n-o mai revedea niciodată pe Daisy Banker. De fapt, mai mult sau mai puţin, se hotărîse să nu se mai întoarcă în Anglia.

Îndată ce va sosi Julie şi escorta ei, el va pleca în America. I se năzărise chiar că tatăl lui ar putea să îmbrăţişeze acea idee, să-i fixeze un venit, cu condiţia să rămînă acolo, la New York sau chiar în California.

San Francisco – acesta era oraşul care exercita o atracţie asupra lui... Fusese reconstruit aproape complet după cutremur. Avea senzaţia că ar putea să-i meargă bine acolo, departe de tot ceea ce ajunsese să-i producă repulsie în Anglia. Dacă ar putea s-o ia cu el şi pe Malenka, n-ar fi fost un lucru rău. Iar acolo, în California, cine s-ar fi sinchisit de faptul că tenul ei este mai închis decît al lui?

Tenul ei. Îi plăcea tenul Malenkăi. Fata asta caldă mirosea a tutun. De cîteva ori se aventurase din căsuţa asta plină de catrafuse şi se dusese s-o vadă dansînd la clubul european. Îi plăcuse. Cine ştie? Poate că ea ar ajunge o celebritate în California, avînd, bineînţeles, asigurată îndrumarea lui. Asta ar putea aduce ceva bani şi, între maghernita asta prăpădită şi America, care femeie n-ar alege-o pe cea de-a doua? Ea învăţa deja engleza cu ajutorul gramofonului şi a unor discuri pe care singură şi le cumpărase în cartierul britanic.

Lui îi venea să rîdă cînd o auzea repetînd expresiile stupide: „Doriţi zahăr? Doriţi frişcă?" Vorbea destul de bine, nimic de zis... Şi-şi administra bine banii, lucrul acesta era

evident. Altminteri, n-ar fi reuşit să ţină casa aceea, după ce fratele ei vitreg i-o lăsase în grijă.

Problema era că pe tatăl său trebuia să-l abordeze cu multă precauţie. Acesta era motivul pentru care încă nu părăsise oraşul Cairo. Deoarece tatăl său trebuia să creadă că încă era cu Julie, că avea grijă de ea şi toate celelalte aiureli. Cu cîteva zile în urmă, îi trimisese o telegramă tatălui prin care-i cerea alţi bani şi prin care mai avea şi neghiobia să-i spună că Julie se simţea foarte bine. Dar, cu siguranţă, nu trebuia s-o însoţească înapoi la Londra. Pretenţia aceasta era absurdă. El trebuia să se ocupe de altceva.

Firește, nu era nici o grabă să plece din acel loc. Era a unsprezecea zi şi jocul continua să se desfăşoare în toată splendoarea lui.

Trecuse ceva timp de cînd nu mai ieşise din casă decît, firește, pentru a-şi lua micul dejun în curte. Îi plăcea bazinul cu apă. Îi plăcea să fie complet izolat de lume. Îi plăcea heleşteul şi chiar papagalul gălăgios al Malenkăi. Acea pasăre africană cenuşie – cea mai urîtă din cîte văzuse – nu era cu totul neinteresantă.

Întregul peisaj avea o notă de preaplin şi prospeţime, care-l încînta. Noaptea tîrziu, se trezea, de regulă, cu o senzaţie aprigă de sete, îşi lua sticla şi se aşeza în camera din faţă, în mijlocul pernelor brodate, şi asculta înregistrările din *Aida*. Privea printre gene şi toate culorile din jurul lui se estompau.

În felul acesta voia să-şi trăiască viaţa. Jocul de cărţi, băutura, izolarea totală. Şi o femeie caldă, voluptuoasă, care să se dezbrace în pielea goală atunci cînd el pocnea din degete.

O punea să umble prin casă în diferite costume. Îi plăcea să-i contemple pielea întinsă şi lucioasă a pîntecelui şi sînii proeminenţi care împungeau satinul roşu-aprins. Îi plăceau cerceii mari, ieftini, pe care-i purta, precum şi părul ei fin; oh, foarte fin, îi plăcea să i-l vadă alunecînd pe spate în aşa fel, încît putea s-o apuce de-o şuviţă şi s-o tragă încet spre el.

Ah, era femeia perfecta pentru el! Ea îi cosea cămăşile şi-i călca hainele şi avea grijă să nu-i lipsească niciodată tutunul. Atunci cînd o ruga, îi aducea reviste şi ziare.

Dar nici aceste lucruri nu-l mai interesau. Lumea exterioară nu mai exista pentru el. Existau numai visurile legate de San Francisco.

Acesta era motivul pentru care se supărase cînd i se adusese telegrama la uşă. N-ar fi trebuit să lase adresa aceasta la Shepheard. Dar atunci nu avusese de ales. Cum altminteri ar fi putut primi banii trimişi de taică-său sau celelalte telegrame pe care i le trimisese taică-său? Important era să nu-l înfurie pe batrîn înainte de a se fi încheiat un fel de tîrg.

Cu o mutră rece, respingătoare, francezul aştepta în timp ce Henry rupea plicul galben, ca să constate că mesajul nu era de la tatăl lui. Bineînţeles, venea de la Elliott.

– Drace! Ăştia vin încoace, şopti el, dîndu-i plicul Malenkăi. Calcă-mi costumul! Trebuie să mă întorc la hotel.

– Nu poţi pleca acum, zise francezul.

Neamţul trase prelung din ţigara lui puturoasă. Ăsta era chiar mai tîmpit decît francezul.

– Cine a spus că vreau să plec?! întrebă Henry, ridicînd miza.

Apoi le luă banii amîndurora.

Se va duce mai tîrziu la Shepheard să le reţină camere. Dar, el nu va dormi acolo. Ei nu ar trebui să aibă pretenţia asta.

– Pentru mine este suficient, zise neamţul, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi.

Francezul obişnuia să stea acolo pe puţin pînă la zece sau unsprezece.

Cairo. Aici fusese deşert în epoca lui Ramses, deşi undeva la sud, se afla Saqqara, unde venise odată în pelerinaj, ca să se roage la piramida primului rege al Egiptului. Şi, bineînţeles, vizitase piramidele marilor strămoşi.

Acum, aceasta era o metropolă, mai mare chiar decît Alexandria. Şi toată lumea găsea că acest cartier britanic

semăna cu o parte din Londra, numai că aici era prea cald. Străzi pavate, arbori tunşi uniform... Automobile din belşug, motoarele şi claxoanele lor speriind cămilele, catîrii, băştinaşii, Hotelul Shepheard – alt palat „tropical" cu holuri largi, pline cu obiecte de artizanat, vag egiptene, aruncate printre mobile englezeşti, era asaltat de acei turişti bogaţi pe care-i întîlnise peste tot.

Un mare afiş pentru un spectacol de operă se găsea în faţa celor două lifturi metalice. *Aida*. Şi un tablou atît de vulgar, de grosier, arătînd doi egipteni antici îmbrăţişaţi printre palmieri şi piramide. Iar în prim-plan, într-o piaţă, imaginea unei perechi de dansatori din epoca modernă.

„BALUL OPEREI – NOAPTEA PREMIEREI
HOTELUL SHEPHEARD"

Ei bine, deci asta era ceea ce voia Julie. Trebuia să admită că dorea să vadă un teatru mare şi să audă o orchestră simfonică. Oh, atîtea lucruri de văzut! Auzise o discuţie despre film.

Dar trebuia să suporte cu stoicism aceste ultime zile pe meleagurile natale. Exista o bibliotecă bună pe aici, spusese Elliott. El s-ar încărca cu studii şi manuale de ştiinţă, apoi s-ar furişa noaptea pînă la Sfinx, ca să stea de vorbă cu duhurile strămoşilor săi.

Nu că ar fi crezut că ele sînt cu adevărat acolo. Nu... Nu credea. Nici în vremurile antice nu crezuse cu adevărat în zei, poate fiindcă toată lumea îl considera pe el ca fiind un zeu. Cîtă energie risipise el cu ritualurile! Ştiuse că nu era zeu.

Şi-ar fi permis un zeu ca, după ce a băut elixirul, să-şi ia sabia de bronz şi, cu o lovitură puternică, s-o doboare pe preoteasă? Dar parcă nu el făcuse acel lucru. Oh, nu, dacă viaţa nu-l învăţase multe, măcar sensul cruzimii îl învăţase.

Ceea ce adora acum era spiritul ştiinţei moderne. Visa un laborator într-un loc sigur şi izolat, unde să poată descompune

elixirul în elemente chimice. Ingredientele le ştia. Mai ştia că, în aceste vremuri le putea găsi tot atît de uşor ca şi cu secole în urmă. Văzuse chiar peştele care i-ar fi trebuit în pieţele de la Luxor şi broaştele potrivite ţopăind în bălţile Nilului. Plantele creşteau sălbatice tot pe lîngă acele bălţi.

„Ah, cînd te gîndeşti că o asemenea acţiune chimică îşi avea originea în astfel de lucruri simple. Dar cine le-ar fi combinat dacă nu vreun magician antic, aruncînd lucruri într-o oală, asemenea unei babe care face tocană?"

Dar laboratorul mai avea de aşteptat. El şi Julie trebuia să călătorească mai întîi. Şi înainte de aceasta, ea trebuia să-şi facă dureroasele vizite de adio. Cînd se gîndea la cuvintele cu care ea îşi lua rămas-bun de la lumea ei bogată şi frumoasă, Ramses simţea că-l străbate un fior de gheaţă. Dar oricare ar fi fost temerile lui, o dorea prea mult pentru a întreprinde ceva.

Şi apoi, era Henry, cel care, de la întoarcerea lor, nu îndrăznise să-şi arate faţa – Henry care făcuse în vechiul Cairo un tripou dintr-un local cu dansuri din buric.

Băieţii de la hotel fuseseră foarte darnici cu acele informaţii. Se părea că tînărul domn Stratford îi plătise foarte puţin ca să păstreze secretul despre excesele lui.

Dar ce să facă Ramses cu aceste informaţii dacă Julie nu-l lăsa să acţioneze? Cu siguranţă, nu putea să-l lase să mai trăiască după plecarea lor. Dar cum să facă în aşa fel, încît Julie să nu sufere deloc?

Elliott şeda în pat, cu spatele la tăblia de lemn ornată. Plasa contra ţînţarilor îl apăra şi din stînga, şi din dreapta. Era o plăcere să te instalezi într-un apartament la Shepheard.

Durerea din şold era aproape insuportabilă. Lungile plimbări la Luxor şi Abu Simbel îl epuizaseră complet. Avea o uşoară congestie pulmonară, iar cîteva zile inima lui avusese un ritm cam accelerat.

Îl urmărea cu privirea pe Henry, în costumul lui de pînză mototolit, care măsura cu pasul micul covor tunisian din

dormitorul Colonial cu mobilă victoriană, greoaie şi demodată, cu scoarţe egiptene pe pereţi. Garnitura era completată de inevitabilele scaune împletite.

Henry avea acum aerul omului care bea douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru: tenul ca de ceară, punctat de roşeaţă, mîinile ţepene ca ale celor care beau whisky cu nemiluita.

La drept vorbind, paharul lui era gol, iar Elliott n-avea nici cea mai mică intenţie să-i spună lui Walter să i-l umple la loc. Antipatia lui Elliott faţă de Henry atinsese punctul culminant. Vorbirea lui mormăită, semicoerentă îi inspira lui Elliott o repulsie fără margini.

–... Nu văd absolut nici un motiv pentru care să fac voiajul de întoarcere împreună cu ea, este perfect capabilă să-şi poarte de grijă. Şi nici aici, la Shepheard, n-am de gînd să rămîn...

– De ce îmi spui toate lucrurile astea? întrebă Elliott. Scrie-i tatălui tău!

– Într-adevăr, trebuie să-i scriu. Numai că te-aş ruga să nu-i spui că am rămas aici, la Cairo, în timp ce voi aţi făcut voiajul ăla neinspirat în sud. Te-aş ruga să mă sprijini.

– Pentru ce?

– Deoarece ştiu ce pui la cale.

Dintr-o dată, Henry se întoarse brusc pe călcîie, clipind din ochi, ca un actor beat.

– Ştiu de ce ai venit aici, şi asta n-are nici o legătură cu Julie! Ştii că acea creatură este un monstru. Ţi-ai dat seama de asta în timpul călătoriei cu vaporul. Ştii că povestea cu sculatul lui din sicriu este adevărată...

– Eşti de o prostie fenomenală!

– Ce vrei să spui?! zise Henry, aplecîndu-se în faţă, ca pentru a-l intimida pe Elliott.

– Ai văzut un nemuritor sculîndu-se din mormînt, prostănacule... De ce fugi de el cu coada între picioare?

– Tu eşti prost, Elliott! E ceva supranatural. E ceva... monstruos. Şi dacă o să încerce să se apropie de mine, am să spun tot ce ştiu. Despre el şi despre tine.

– Ţi-ai pierdut memoria, nu numai mintea. Ai spus deja. Ai fost timp de douăzeci şi patru de ore bufonul Londrei, probabil singura acţiune reală la activul tău.

– Crezi că eşti tare isteţ, aristocrat mincinos şi dezgustător. Îndrăzneşti să-ţi dai aere cu mine... Ai uitat de micul nostru week-end la Paris?

Ridicînd paharul şi constatînd că este gol, Henry rîse strîmb:

– Ţi-ai pus titlul la bătaie pentru o proprietate în America. Pui la bătaie titlul fiului tău pentru banii lui Stratford. Iar acum alergi după licoarea aia blestemată. Iei în serios ideea asta nebunească, stupidă, a elixirului.

– Şi tu nu?

– Sigur că nu!

– Atunci, cum îţi explici ceea ce ai văzut?

Henry făcu o pauză, în timp ce ochii îi sticleau din nou în maniera aceea febrilă, prefăcută.

– E o şmecherie în asta. Nici pomeneală de elemente chimice care să-i facă pe oameni să trăiască veşnic... E o tîmpenie.

Elliott rîse în barbă:

– Poate că totul s-a realizat cu ajutorul oglinzilor.

– Ce?

– Faptul că mumia a ieşit din sicriu şi a încercat să te strîngă de gît, zise Elliott.

Dispreţul din ochii lui Henry se transformă în ură:

– Poate ar trebui să-i spun verişoarei mele că o spionezi, că umbli după elixir. Poate ar trebui să-i spun acest lucru.

– Ea ştie. La fel şi el.

Pus într-o situaţie fără ieşire, Henry privi resemnat în paharul gol.

– Pleacă de-aici! îi zise Elliott. Du-te unde vrei!

– Dacă te contactează tata, lasă-mi un mesaj la recepţie.

– Oh, nu trebuie să ştiu că locuieşti la dansatoarea aceea, la Malenka? Toată lumea ştie acest lucru. În momentul de

față, ăsta este scandalul: Henry în vechiul Cairo cu jocul de cărți și cu dansatoarea lui...

Henry pufni batjocoritor.

Elliott privi spre ferestre. Totul era scăldat în lumina blîndă a unei zile însorite. Nu-și întoarse privirea pînă nu auzi ușa închizîndu-se. Așteptă cîteva clipe, apoi ridică receptorul și ceru recepția.

– Aveți adresa lui Henry Stratford?

– Ne-a rugat să n-o dăm, domnule.

– Ei bine, sînt contele de Rutherford și un prieten al familiei. Vă rog totuși să mi-o dați...

O memoră rapid, îi mulțumi funcționarului și puse receptorul în furcă. Cunoștea strada aceea aflată în Cairo, în orașul vechi. Era la numai cîțiva pași de Babilon, clubul de noapte francez unde lucra dansatoarea Malenka. El și Lawrence obișnuiau să vină și să discute ore întregi la club, pe vremea cînd acolo dădeau reprezentații niște tineri dansatori.

Elliott își repetă în gînd promisiunea: indiferent ce se-ntîmplase, nu se va despărți de Ramses pînă nu va scoate de la el toate amănuntele în legătură cu ceea ce se întîmplase efectiv cu Lawrence în acel mormînt.

Nimic nu-l va abate de la aceasta, nici teama, nici speranțele legate de elixir. Trebuia să știe ce făcuse Henry, dacă făcuse ceva.

Ușa se deschise fără zgomot. Nu putea fi decît omul său, Walter, singurul care intra fără să bată la ușă.

– Drăguțe camere, stăpîne?

Era prea grijuliu. Auzise cearta. Își făcea de lucru, ștergînd noptiera, potrivind abajurul lămpii.

– Oh, da, sînt excelente, Walter... Într-adevăr... Dar unde-i fiul meu?

– Jos, stăpîne, și pot să vă spun un mic secret?

Walter se aplecă asupra patului și-și duse mîna la gură, ca și cînd ar fi fost în mijlocul unei mulțimi, nu într-un mare dormitor gol.

– A cunoscut o fată drăguță, la parter, o americancă. Se numește Barrington, stăpîne. Provine dintr-o familie bogata din New York.Taică-său are acțiuni la căile ferate.

Elliott zîmbi:

– Dar de unde știi deja toate astea?

Walter rîse și curăță scrumiera de țigara de foi care se stinsese nefolosită, deoarece îi făcea atît de rău lui Elliott, încît nu putea s-o fumeze.

– Rita mi-a spus, stăpîne. L-a văzut la nici o oră după intrarea noastră în hotel. El este acum cu domnișoara Barrington într-o plimbare prin parcul hotelului.

– Păi, ar fi interesant, Walter, zise Elliott, dînd din cap, dacă dragul nostru Alex s-ar însura cu o americancă bogata.

– Da, stăpîne, cu siguranța că ar fi interesant. În ce-l privește pe celălalt, doriți aceleași măsuri ca mai înainte? întrebă Walter după ce-și luă, din nou, un aer foarte confidențial. Cineva care să-l *urmărească?*

El se gîndea la Ramses, desigur. Se referea la cazul rușinos al băiatului pe care Elliott îl angajase în Alexandria.

– Dacă poți s-o faci fără tevatură, zise Elliott. Trebuie supravegheat zi și noapte; să mi se raporteze unde merge și ce face.

Elliott îi dădu lui Walter un teanc de bancnote pe care acesta le vîrî în buzunar, apoi ieși, închizînd ușa în urma lui.

Încercă să respire adînc, dar durerea din piept nu-l lăsa; cu foarte mare precauție, inhală mici înghițituri de aer una după alta. Privi fix la perdelele albe care se umflau din cauza vîntului la ferestrele deschise. Percepea larma și agitația cartierului britanic din Cairo. Se gîndi la zădărnicia efortului de a-l urma pe Ramses, în speranța că va descoperi ceva, orice, despre elixir.

Absurd, într-adevăr... Era ca într-un roman de capă și spadă care nu făcea altceva decît să alimenteze obsesia lui Elliott. La acea oră nu mai exista nici o îndoială cu privire la identitatea lui Ramses; și, dacă avea un elixir, îl purta, fără îndoială, cu el.

Lui Elliott îi era ruşine. Dar asta era o chestiune măruntă. Problema mai importantă era misterul care îi rămînea interzis cu desăvîrşire. Dorea foarte mult să-l recheme pe Walter, să-i spună că toată acţiunea era o prostie. Dar, în colţul cel mai secret al forului său interior, întreţinea ideea de a mai încerca o dată să scotocească prin camera lui Ramses; iar băiatul care-l urmărea pe Ramses ar putea să-i dea cîteva informaţii cu privire la obiceiurile acestuia.

Ceva trebuia să facă, într-adevăr, altceva decît să se gîndească la durerea din piept şi la cea din şold. Închidea ochii şi revedea statuile colosale de la Abu Simbel. Deodată, i se păru că aceasta era ultima mare aventură a vieţii lui şi îşi dădu seama că nu regreta nimic, că, în sine, toată această frămîntare fusese pentru el un dar nepreţuit.

„Şi cine ştie, îşi zise el, rîzînd uşor. Poate că Alex va găsi o americancă bogată."

Ah, era frumoasă, iar lui îi plăceau atît de mult vocea şi luminozitatea divină a ochilor ei, pentru că de aici venea puterea ei de atracţie; îi mai plăcea felul în care-l împingea uşor cu degetul atunci cînd rîdea. Şi ce nume drăguţ avea: domnişoara Charlotte Whitney Barrington!

– Apoi ne gîndeam să mergem la Londra, dar se spune că, în acest anotimp, este teribil de frig acolo, şi atît de posomorît, cu tot cu Turnul Londrei, unde i-au tăiat capul lui Anne Boleyn.

– Oh, n-o să fie aşa dacă îţi voi fi eu ghid! zise el.

– Ei bine, cînd pleci acasă? Stai pentru operă, nu-i aşa? Se pare că aici nimeni nu vorbeşte despre altceva. Este foarte nostim, nu-i aşa, să faci atîta drum pînă în Egipt, ca să vezi o operă.

– Dar este *Aida,* draga mea!

– Ştiu, ştiu...

– Şi noi mergem. De fapt, totul este aranjat. O să fii şi tu acolo, desigur. Ah, dar cum facem cu balul de după spectacol?

„Ce zîmbet adorabil!"

– Păi, n-am ştiut că va fi şi un bal. N-am vrut, crede-mă, să merg cu mămica şi cu tăticu şi...

– Atunci, poate mergi cu mine.

„Oh, ce dinţi albi, frumoşi!"

– Oh, lord Rutherford, mi-ar plăcea la nebunie!

– Te rog să-mi spui Alex, domnişoară Barrington. Lordul Rutherford este tatăl meu.

– Dar tu eşti viconte, zise ea cu o extraordinară francheţe americană şi cu acelaşi zîmbet insinuant. Asta este ceea ce mi s-a spus.

– Da, bănuiesc că este adevărat. Vicontele Summerfield, într-adevăr...

– Ce *este* un viconte? întrebă ea.

Avea nişte ochi tare frumoşi şi felul în care rîdea cînd se uita la el era foarte plăcut. Alex încetă brusc să mai fie supărat pe Henry pentru că se retrăsese în bîrlog cu dansatoarea aceea, Malenka. Era mai bine ca Henry să nu se fi arătat pe acolo, beat şi alergînd după jocul de cărţi, să nu fi circulat prin încăperile publice ale hotelului.

„Oh, ce va gîndi Julie despre domnişoara Barrington? Ei bine, ştia ce gîndeşte el!"

Amiază. În sufragerie. Ramses se lăsă pe spate, rîzînd.

– Acum, insist să faci asta. Ia furculiţa şi cuţitul! zise Julie. Încearcă puţin.

– Julie, nu e vorba că nu pot să fac lucrul ăsta! Probabil nu o fac pentru că mi se pare o barbarie nemaipomenită să-ţi bagi mîncarea în gură cu instrumente de argint!

– Necazul cu tine este că ştii cît de splendid arăţi şi cît de fermecător eşti pentru toată lumea.

– Mi-am însuşit o oarecare delicateţe de-a lungul secolelor, zise el, luînd furculiţa, apucînd, în mod premeditat, mînerul cu pumnul.

– Opreşte-te! zise ea foarte încet.

Rîzînd, Ramses puse furculiţa pe masă şi luă o bucăţică de pui, folosindu-se din nou de degete. Julie îl apucă de mînă.

– Ramses, mănîncă, te rog, corect!

– Iubirea mea, zise el, mănînc aşa cum mîncau Adam şi Eva, Osiris şi Isis, Moise, Aristotel şi Alexandru.

Julie izbucni în rîs. El îi fură la repezeală un sărut, apoi se întunecă la faţă:

– Ce facem cu vărul tău? întrebă el în şoaptă.

Întrebarea o luă complet pe nepregătite:

– Trebuie să vorbim despre el?

– Trebuie să-l lăsăm aici, la Cairo? Să lăsăm nerăzbunată asasinarea tatălui tău?

Ochii ei se umeziră de lacrimi. Mînioasă, îşi căută în geantă batista. De la întoarcerea lor, nu-l mai văzuse pe Henry şi nici nu voia să-l mai vadă. În scrisoarea către Randolph nu-l menţionase. Mai mult decît orice, gîndul la unchiul ei o făcea să plîngă acum.

– Lasă-mi mie povara asta! îi şopti Ramses. Mie nu-mi va fi greu s-o duc. Să se facă dreptate!

Julie îşi puse mîna pe buzele lui.

– De ajuns, spuse ea. Nu acum.

El privea dincolo, peste umărul ei. Oftă discret şi-i strînse mîna.

– Grupul nostru este aici, se pare, zise el. Să nu-l facem pe Elliott să aştepte.

Alex se aplecă brusc ca să o sărute pe obraz. Cît de pudic era! Julie se şterse repede la nas şi se întoarse în aşa fel, încît el să nu-i vadă culoarea feţei.

– Deci, sîntem gata? întrebă Alex. Avem un ghid al nostru cu care ne întîlnim peste cincisprezece minute la muzeu. Oh, şi să nu uit, la operă totul a fost aranjat. Avem locuri în lojă şi, desigur, bilete la balul de după aceea. Ramsey, prietene, dacă îmi dai voie să-ţi spun aşa, n-o să-ţi fac concurenţă diseară pentru a obţine atenţia lui Julie.

Julie aprobă din cap.

– Eşti îndrăgostit deja, zise ea aproape în şoaptă, permiţîndu-i lui Alex s-o ajute să se ridice în picioare. De o anume domnişoară Barrington.

– Te rog, scumpo, spune-mi totuşi ce părere ai! Va veni şi ea cu noi la muzeu.

– Să ne grăbim, zise Ramses. Tatăl tău nu se simte bine. Mă surprinde că nu rămîne la hotel.

– Dumnezeule, ştii ce înseamnă muzeul din Cairo? întrebă Alex. Este locul cel mai murdar, cel mai plin de praf pe care l-am...

– Alex, te rog, noi mergem să vedem cea mai mare colecţie de comori egiptene din cîte există.

– Ultimul supliciu, zise Ramses, luînd-o de braţ pe Julie. Toţi regii sînt într-o încăpere? Nu aşa ziceai?

– Pe cuvîntul meu, aş fi zis că ai mai fost pe acolo, zise Alex. Eşti aşa de enigmatic, prietene...

– Lasă-te păgubaş, şopti Ramses.

Dar Alex de-abia îl auzi. O ruga în şoaptă pe Julie să-i spună părerea ei sinceră despre domnişoara Barrington. Domnişoara Barrington era blonda cu obraji trandafirii care şedea în hol cu Elliott şi Samir. Era, într-adevăr, o femeie drăguţă, nimic de zis.

– De parcă, zise Julie, ai avea nevoie de aprobarea mea!

– Sssst, uite-o acolo! Cu tata se înţelege de minune.

– Alex, este nemaipomenit de frumoasă!

Trecură prin spaţioasele săli prăfuite de la primul etaj, ascultînd explicaţiile ghidului, care vorbea repede, împleticit, cu accent egiptean. Erau acolo comori din belşug, era evident. Toată prada din morminte, lucruri la care nici nu visase în epoca lui... Iar acolo erau expuse în văzul tuturor, sub sticla murdară şi lumina slabă, ferite totuşi de degradare, de trecerea vremii.

Contempla statuia fericitului scrib, mica figură şezînd turceşte cu papirusul în poală, privind cu ardoare către cer. Ar fi trebuit să-l emoţioneze pînă la lacrimi pe Ramses. Dar tot ce

simţea era vaga bucurie că venise acolo, lucru pe care oricum trebuia să-l facă. Şi acum urma să plece.

În sfîrşit, urcară treptele scării celei mari. Sala regilor, supliciul de care se temea. Îl simţea pe Samir lîngă el.

– De ce nu ne abţinem de la această plăcere macabră, Maiestate? Este oribil.

– Nu, Samir, lasă-mă să îndur totul pînă la sfîrşit!

Fu cît pe ce să izbucnească în rîs cînd înţelese despre ce era vorba: o mare încăpere cu cutii de sticlă asemenea cutiilor din magazinele universale, unde mărfurile sînt expuse la adăpost de mîinile iscoditoare.

Cu toate acestea, vederea cadavrelor hidoase, înnegrite îi provocă o stare depresivă. Părea că de-abia îl mai aude pe ghid, şi totuşi cuvintele le percepea clar:

– Mumia lui Ramses cel Blestemat, aflată în Anglia, este o descoperire deocamdată controversată. Foarte controversată. Acesta este adevăratul Ramses al II-lea, chiar în faţa dumneavoastră, cunoscut sub numele de Ramses cel Mare.

Venind mai aproape, privi atent la mortăciunea oribilă care-i purta numele.

– ... Ramses al II-lea, cel mai mare dintre toţi faraonii Egiptului.

În timp ce studia membrele uscate, expresia feţei îi era aproape zîmbitoare, apoi întregul adevăr îl izbi, ca apăsarea unui obiect fizic, în piept; se gîndea la faptul că, dacă n-ar fi intrat în peştera aceea cu zgripţuroaica aceea de preoteasă, acum ar fi zăcut în această cutie. El sau ce-ar fi rămas din el. Iar toată lumea de atunci s-a dus; n-a mai rămas decît amintirea acelor ani. Se gîndea că ar fi putut să moară, fără să ştie atîtea lucruri; fără măcar să-şi dea seama că...

Zgomot. Julie spuse ceva, dar el n-o auzi. Lui Ramses îi vîjîia capul. Deodată, îi apăru în faţa ochilor imaginea cadavrelor groaznice, semănînd cu lucruri calcinate într-un cuptor. Văzu geamurile prăfuite; văzu turiştii înghesuindu-se încoace şi-ncolo.

Auzi vocea Cleopatrei... „Cînd l-ai lăsat să moară, m-ai lăsat şi pe mine să mor! Vreau să fiu cu el acum. Ia de aici licoarea, nu beau aşa ceva!"

Unde se duceau din nou? Spusese Samir că era timpul să plece? Îşi ridică puţin ochii de la înfiorătoarea faţă scofîlcită şi-l surprinse pe Elliott în timp ce-l măsura cu privirea cea mai stranie. Ce însemna asta, faptul că-l înţelegea?

„Oh, dar cum poţi să înţelegi? Eu însumi de-abia înţeleg."

– Să mergem, Maiestate.

Se lăsă luat de braţ de Samir şi condus spre uşă. Se părea că domnişoara Barrington rîdea de ceva ce-i şoptise Alex la ureche. Iar rumoarea turiştilor francezi de prin preajmă era absolut insuportabilă. Vorbeau într-o limbă care-ţi zgîria urechile.

Ramses se întoarse, pironindu-şi din nou ochii asupra cutiilor de sticlă. „Da, părăseşte acest loc! De ce străbatem coridorul pînă în fundul clădirii? Cu siguranţă, am văzut totul; visurile şi fervoarea unei naţiuni se întîlnesc aici; un mausoleu mare şi prăfuit unde rîd fetişcanele, şi pe bună dreptate."

Ghidul se oprise la capătul coridorului. Ce urma acum? Un alt trup într-o cutie. Şi cum să-l vezi în semiîntuneric? Doar şuviţe subţiri de lumină mohorîtă pătrundeau prin fereastra murdară de deasupra.

– Această femeie necunoscută... un curios exemplu de conservare naturală.

– Nu putem fuma, nu-i aşa? îi şopti el lui Samir.

– Nu, Maiestate, dar putem s-o ştergem englezeşte, de bună seamă. Pe ceilalţi îi putem aştepta afară, dacă doriţi...

–... combinat pentru a mumifica pe cale naturală trupul acestei femei necunoscute.

– Să mergem! zise Ramses, punîndu-şi mîna pe umărul lui Samir.

Dar, mai întîi, trebuia să-i spună lui Julie ca să nu intre în panică. Păşi mai în faţă şi o trase uşor de mînecă, privind în timpul acesta la trupul din cutie.

Ramses rămase împietrit.

–... deşi majoritatea feşilor au fost smulse de multă vreme – în căutare de obiecte preţioase, fără îndoială – trupul femeii s-a conservat perfect în mîlul deltei, aidoma trupurilor găsite în mlaştinile din nord...

Părul în bucle, gîtul lung şi delicat, umerii uşor aduşi! Şi faţa, mai ales faţa! Pentru un moment nu-şi crezu ochilor!

Vocea îi răsuna în cap:

– ... femeie necunoscută... perioada ptolemeică... greco-romană. Dar priviţi profilul egiptean. Tiparul fin al buzelor...

Rîsul ascuţit al domnişoarei Barrington îi zgîrie timpanul.

Cu chiu cu vai, mai făcu cîţiva paşi înainte, atingînd uşor braţul domnişoarei Barrington. Alex îi spuse ceva, strigîndu-l brutal pe nume. Ghidul privea fix înainte.

Ramses privea în jos prin sticla cutiei. *Faţa ei!* Era *ea* – cu linţoliul moale imprimat în carnea ei, cu mîinile goale uşor curbate, desculţă, cu feşile jucîndu-i în jurul gleznelor. Toate negre, negre ca mîlul de deltă care o înconjurase, o conservase, o solidificase!

– Ramses, ce ai?

– Nu vă simţiţi bine?

I se vorbea din toate părţile; făcuseră cerc în jurul lui. Deodată, cineva îl trase deoparte. Se răsuci furios:

– Nu, lăsaţi-mă în pace!

Auzi zgomot de sticlă spartă lîngă el. Se declanşă o alarmă ce răsuna ca ţipătul unei femei speriate.

Priveşte ochii ei închişi! Ea era! N-avea nevoie nici de inele, nici de podoabe, nici de alte lucruri, ca s-o recunoască. Ea era.

Veniseră deja paznicii înarmaţi. Julie le ceru scuze. Domnişoarei Barrington îi era frică. Alex încerca să-l facă să asculte.

– Nu te pot asculta acum! Nu te aud. Ea este! Femeia necunoscută...

Ea, ultima regină a Egiptului.

Dintr-o smucitură, se eliberă de mîna de pe umărul lui. Se aplecă peste geamul prăfuit. Voia să-l spargă. Picioarele ei: nişte oase şi atîta tot! Degetele mîinii drepte se uscaseră

într-atît, încît rămăsese numai scheletul... Dar faţa, faţa aceea frumoasă.... Cleopatra lui.

În cele din urmă, se lăsase condus afară. Julie îi pusese întrebări. El nu răspunsese. Ea plăti pentru vitrina spartă – o mică expoziţie de bijuterii, răvăşită. Ramses voise să spună că-i pare rău.

Nu-şi amintea de nimic altceva decît de faţa şi de întreaga ei înfăţişare – un lucru scos din pămîntul negru şi aşezat pe lemnul lustruit al vitrinei. Şi părul, părul ei des şi cîrlionţat; da, întreaga figură aproape lucea în lumina crepusculară.

Julie îi vorbea. Luminile erau mîngîietoare în camera de la hotelul Shepheard. Ramses voia să răspundă, dar nu putea. Atunci se trezi cealaltă amintire; acel moment straniu cînd intrase în starea aceea de confuzie şi incertitudine şi se văzuse urmărit de expresia trista a unor ochi căprui, ochii lui Elliott.

Oscar se grăbea după domnul Hancock şi cei doi indivizi de la poliţie în timp ce aceştia traversau saloanele spre camera egipteană. Oh, n-ar fi trebuit să le permită să intre în casă! Poliţiştii n-aveau nici un drept să pătrundă în casă. Iar acum mergeau drept spre mumie.

– Dar domnişoara Julie o să se supere foarte tare, domnule! Asta este casa ei, domnule! Iar dumneata n-ai voie să te atingi de asta, domnule, da, este descoperirea domnului Lawrence!

Hancock zăbovi asupra cutiei cu cele cinci monede de aur cu chipul Cleopatrei.

– Dar monedele ar fi putut fi furate la Cairo, domnule. Înainte de înregistrarea colecţiei.

– Da, desigur, ai absolută dreptate, zise Hancock.

Se întoarse şi privi încruntat la raclă.

Julie îi turnă vin în pahar. Ramses se mulţumi doar să-l privească.

– Nu vrei să încerci să-mi explici? întrebă ea în şoaptă. Ai recunoscut-o. O cunoşti. Asta trebuie să fie.

Ramses şedea de ore întregi acolo, în linişte. Soarele după-amiezei tîrzii ardea prin perdelele transparente. Ventilatorul de deasupra se învîrtea încet, monoton, făcînd un zgomot înfundat.

Julie nu mai voia să plîngă.

– Dar nu poate fi...

Nu. Nu se putea hotărî nici măcar să-i sugereze. Îşi reaminti de femeie; de tiara de aur din părul ei, acum neagră şi lucioasă ca tot ce rămăsese din ea. Nu era posibil să fie ea...

Ramses se întoarse încet şi o privi. Severi şi strălucitori îi erau ochii albaştri...

– Nu este posibil! spuse cu voce joasă, răguşită, nu mai tare decît o şoaptă căznită. Nu este posibil! Aţi dezgropat mii de morţi egipteni. Le-aţi jefuit piramidele, mormintele, catacombele. Lucru care nu se face!

– Oh, Doamne!

Pe obrajii lui Julie şiroiau lacrimi.

– Mumii furate, negociate, vîndute, zise el. A existat bărbat, femeie sau copil îngropat în această ţara al cărui trup să nu fi fost pîngărit, dacă nu expus sau dezmembrat? Nu se face aşa ceva!

Pentru un moment părea că-şi va pierde cu totul stăpînirea de sine; dar, apoi, se linişti, mulţumindu-se să-i arunce o privire iscoditoare. Ochii i se înceţoşară ca şi cînd n-ar fi văzut-o pe Julie. Se aşeză din nou pe scăunel.

– Nu trebuie să mai stăm la Cairo dacă asta este voinţa ta...

Încet-încet, Ramses se întoarse din nou ca s-o privească. Era ca şi cînd îşi revenea dintr-un şoc, ca şi cînd nu vorbise cu ea chiar adineauri.

– Nu! zise el. Nu putem pleca. Nu acum. Nu vreau să plec...

Apoi vocea i se stinse de parcă de-abia în acel moment îşi dădea seama de ceea ce spune. Se ridică şi ieşi agale din cameră, fără măcar să-i mai arunce o privire.

Ea văzu uşa închizîndu-se; îi auzi paşii în hol; din nou o podidiră lacrimile.

Ce trebuia să facă? Ce l-ar putea consola? Dacă şi-ar folosi toată influenţa, ar putea, oare, aranja ca acel trup de la muzeu să fie scos din circuitul turistic şi să i se aranjeze o înmormîntare corespunzătoare? Era imposibil. Ideea ar părea bizară şi prostească. Într-adevăr, sînt expuse nenumărate mumii regale!

Dar chiar dacă ar putea realiza acest lucru, se îndoia că asta ar fi de vreun folos acum. Ceea ce-l şocase fusese simpla vedere a acelei mumii, nu profanarea ei.

Cei doi ofiţeri de poliţie îl priveau nehotărîţi pe omul de la British Museum.

– Trebuie să mergem, domnule! Nu avem mandat în baza căruia să controlăm sicriul mumiei. Noi am venit să verificăm monedele, ceea ce am şi făcut.

– Prostii, zise Hancock! Trebuie să verificăm totul acum, cît avem acest mandat. Noi am venit să verificăm dacă această colecţie este intactă. Înainte de a pleca, vreau să mă asigur că mumia este nevătămată.

– Dar, domnule... interveni Oscar.

– Omule, să nu mai spui un cuvînt. Stăpîna dumitale a plecat în grabă la Cairo, lăsînd aici o comoară nepreţuită. N-a avut permisiunea noastră, spuse şi apoi se întoarse către cei doi oameni ai legii. Deschideţi cutia! zise el pe un ton aspru.

– Să ştiţi, mie nu-mi place asta, domnule, realmente nu-mi place, zise Trent.

Hancock trecu pe lîngă el şi săltă capacul, cei doi oameni neputîndu-l împiedica. Galton încercă să prindă capacul înainte să atingă duşumeaua. Oscar scoase o exclmaţie slabă.

În interiorul raclei era o mumie chircită, înnegrită.

– Ce naiba se întîmplă aici? vociferă Hancock.

– La ce anume vă referiţi, domnule? întrebă Trent.

– Totul se întoarce la muzeu acum.

– Dar, domnule...

– Asta nu este aceeaşi mumie, prostule... Asta e cumpărată de la vreun magazin din Londra! Am văzut-o eu însumi. Mi-a fost oferită spre vînzare. A dracului femeia aceea! A furat lucrul cel mai important descoperit în secolul ăsta!

Trecuse de mult miezul nopţii. Nici un fel de muzică nu mai venea din saloanele publice. Oraşul Cairo dormea.

Elliott se plimba de unul singur prin grădina întunecoasă dintre cele două aripi ale Hotelului Shepheard. Piciorul stîng îi amorţea treptat; dar nu dădu nici o atenţie acestei neplăceri. Din timp în timp, privea în sus, la silueta în mişcare din apartamentul de la etaj, o umbră care mergea înainte şi înapoi în spatele jaluzelelor. Ramsey.

În camera lui Samir era întuneric. La Julie, lumina se stinsese cu o jumătate de oră în urmă. Alex se culcase de mult, preocupat de Ramsey şi complet tulburat la gîndul că Julie se îndrăgostise de un nebun.

Silueta se opri în dreptul jaluzelelor. Elliott încremeni în întunericul friguros. Îl urmărea pe Ramsey care scruta cerul şi, poate, imensul păienjeniş de stele de deasupra acoperişurilor.

Apoi silueta dispăru cu totul.

Elliott se întoarse, şontîcăind cu mare greutate spre uşile hotelului. De-abia ajunsese în foaierul slab luminat, de dincolo de recepţie, cînd îl văzu pe Ramsey coborînd treptele scării mari şi îndreptîndu-se spre uşi. Superbul lui păr castaniu părea neîngrijit.

„Sînt nebun, îşi zise Elliott în gînd. Sînt mai nebun decît el."

Ţinînd cu nădejde bastonul, se luă după el. Cînd ajunse la uşa din faţă, văzu silueta întunecată în faţa lui, traversînd în grabă scuarul. Deşi scrîşnea din dinţi de tare ce-l durea piciorul, nu se opri.

În cîteva minute, Ramsey ajunse la muzeu. Elliott îl văzu ocolind intrarea principală şi luînd-o încet spre aripa

dreaptă a clădirii, acolo unde ardea o lumină în spatele unei ferestre zăbrelite.

Lumina galbenă izvora din mica nişă din spate. Paznicul era prăbuşit în scaun, sforăind fericit. Uşa era deschisă.

Elliott se strecură în muzeu. Trecu repede prin încăperile goale ale parterului, pe lîngă zeiţele şi zeii impunători. În cele din urmă, ajunse la scara mare şi, prinzîndu-se de balustradă, urcă treptă cu treaptă, căutînd să nu se lase cu toată greutatea pe piciorul beteag, încercînd să nu facă nici un zgomot în întunericul din ce în ce mai inconsistent.

O lumină posomorîtă umplea coridorul. Fereastra din capătul îndepărtat pălea văzînd cu ochii. Ramsey se afla acolo, lîngă micuţa vitrină, în care era trupul femeii moarte, în zdrenţe pietrificate, răspîndind reflexe de cărbune negru. Ramsey îşi înclină capul în lumina crepusculară, ca un om la rugăciune.

Părea a şopti ceva în întuneric. Sau poate că plîngea. Profilul îi era perfect conturat, la fel şi mişcarea mîinii în momentul în care se căută în haină şi scoase ceva ce scînteia în semiîntuneric.

Era un flacon din sticlă plin cu lichid luminescent.

„Dumnezeule mare, doar nu vrea să facă asta! Ce este această licoare pe care chiar vrea s-o încerce?" Elliott fu cît pe ce să ţipe. Cît pe ce să se ducă la Ramsey şi să încerce a-i imobiliza mîna. Cînd Ramsey deschise flaconul, Elliott auzi scrîşnetul slab al capacului metalic, se retrase în celălalt capăt al coridorului şi se ascunse în spatele unei vitrine înalte din sticlă.

Cît de convingătoare era suferinţa acelei siluete îndepărtate, aplecate deasupra cutiei, cu o mînă ţinînd flaconul deschis, cu cealaltă îndepărtîndu-şi părul de pe frunte.

Apoi, Ramsey se întoarse, ca pentru a pleca din locul acela, şi străbătu coridorul spre Elliott, fără să-l vadă însă.

Ceva se schimbă în calitatea luminii. Era prima rază de lumină a soarelui, o lucire mată, ca de oţel; un delicat licăr

crepuscular aurind toate cutiile şi vitrinele de sticlă ale lungului coridor.

Ramsey se întoarse. Elliott îl auzi oftînd. Îi simţea chinul şi frămîntarea! „Ah, dar asta este nebunie; este de neconceput."

Neajutorat, îl văzu pe Ramsey apropiindu-se din nou de vitrină şi desfăcîndu-i capacul de sticlă înrămată în lemn. Fără zgomot, săltă capacul şi îl dădu la o parte ca pe coperta unei cărţi, ca să poată pipăi făptura moartă. Cît ai clipi din ochi, scoase flaconul din nou şi începu să-l plimbe înainte şi înapoi pe deasupra cadavrului, stropindu-l cu picăturile de lichid alb, lucitor.

– Este în zadar, nu poate să producă nici un efect, zise Elliott pe jumătate în şoaptă.

Se strînse şi mai mult lîngă perete, încercînd să pătrundă cu privirea prin geamurile încăperii.

Îngrozit şi fascinat, îl urmărea pe Ramsey cum întinde lichidul pe mîinile şi picioarele moartei. Îl vedea aplecîndu-se afectuos, ca pentru a-i pune la gură flaconul lucitor.

Un şuierat reverberă în întuneric. Lui Elliott îi scăpă un oftat discret. Ramsey se dădu un pas înapoi, lipindu-se de perete.

Flaconul îi căzu din mînă şi se rostogoli pe pardoseala de piatră. Un pic de lichid mai lucea în el. Ramsey privea fix obiectul din faţa lui.

Se auzi sunetul unei mişcări în vitrină. Elliott o sesiză. Auzi un sunet slab, ceva ca o răsuflare. „Doamne Dumnezeule, omule, ce-ai făcut? Pe cine ai trezit la viaţă?"

Lemnul vitrinei plesni cu zgomot, picioarele ca de lemn, subţiri ca nişte fuse, păreau că tremură. Mumia începea să se mişte, revenea la viaţă.

Ramsey se retrase cu spatele pe coridor. Un strigăt înăbuşit i se desprinse de pe buze. În spatele lui şi sub privirile lui Elliott, creatura se ridică în capul oaselor. Vitrina se făcu ţăndări şi se prăbuşi cu un zgomot care reverberă puternic prin tot muzeul. Mumia se ridicase în picioare! Avea

capul mare, cu păr zburlit, revărsat ca un fum gros peste umeri. Pielea înnegrită lua tonuri mai deschise, se schimba. Un geamăt lugubru veni dinspre creatură. Aceasta își ridică mîinile scheletice.

Ramsey se trase înapoi, departe de ea. O rugăciune disperată îi scăpă de pe buze, o rugăciune plină de vechile nume egiptene ale zeilor. Elliott își acoperi gura cu mîna.

Înaintînd, cu picioarele goale zgîriind pietrele cu un zgomot sec ca ronțăitul șoarecilor în pereți, creatura își coborî brațele și se îndreptă spre Ramsey.

Lumina îi lucea în ochii imenși, pătrunzători, fără pleoape, părul i se îndesea și se încrețea pe măsură ce devenea mai lucios și mai negru și, revărsîndu-se peste umerii osoși, se lungea.

Dar, Dumnezeule bun, ce erau petele albe răspîndite pe tot corpul? Erau oasele, oasele de pe care carnea pierise, poate cu secole în urmă! Os gol ieșind la vedere la piciorul stîng, os gol la piciorul drept, oase goale la degetele care se zbăteau să-l ajungă pe Ramsey.

„Nu este întreagă. Ai readus la viață o ființă care nu este întreagă!"

Lumina sporea la fereastra de deasupra. Primele raze distincte străpungeau atmosfera mohorîtă. În timp ce Ramsey se trăgea înapoi din nou, trecînd pe lîngă Elliott, aproape împleticindu-se, ca să ajungă la balustrada scării, creatura avansa, grăbind pasul pînă întîlni lumina soarelui.

Și iat-o întinzînd mîna, ca și cînd încerca să prindă razele, respirația-i greoaie devenind mai rapidă, mai disperată și plină de panică.

Carnea zbîrcită a mîinilor era acum arămie. Fața era arămie, devenind mai deschisă la culoare, mai albă, părînd din ce în ce mai omenească pe măsură ce era atinsă de soare.

Misterioasa ființă se învîrtea și se balansa pe picioare, de parcă ar fi vrut să soarbă lumina. Sîngele începea să-i mustească în rănile deschise care dădeau la iveală scheletul.

Elliott închise ochii. Preţ de o clipă aproape că îşi pierdu cunoştinţa. Auzea zgomotul de jos. Se auzi o uşă trîntită departe, în spatele clădirii uriaşe.

Deschise ochii şi văzu misterioasa fiinţă apropiindu-se. Privind peste umăr, îl văzu pe Ramses lipit de balustrada scărilor, cu privirea fixă, într-o vădită stare de spaimă.

„Dumnezeule din ceruri, fă-o cum a fost!" Elliott simţea arsuri în piept, nelipsitele spasme. Durerea îl săgeta în braţul stîng. Strîngea cu toată puterea bastonul de argint. Îşi impunea să respire, să rămînă în picioare.

Figura scheletică se rotunjea. Acum, carnea ei era de aceeaşi culoare cu cea a lui Elliott; iar părul, o claie ondulată acoperindu-i umerii complet. Şi îmbrăcămintea ei – chiar şi îmbrăcămintea se schimbase, pe unde fusese stropită cu elixir era din nou albă. În timp ce ofta, misterioasa făptură îşi dezvelea dinţii albi. Sînii prindeau contur, iar fîşiile de pînză căzeau de pe silueta feminină, de pe picioarele ce se mişcau cu greutate şi îndîrjit înainte.

Privirile ei se opriseră asupra bărbatului din capătul sălii. Respira sacadat. I se strîmbase gura.

Se auzi un zgomot venind de jos. Sunetul ascuţit al unui fluier... Un om strigînd în arabă...

Ramses şovăia. Ei urcau scările. Strigătele lor nu puteau să însemne decît că îl văzuseră.

Alarmat, se întoarse din nou către figura feminină care se apropia tot mai mult.

Un strigăt răguşit scăpă de pe buzele ei:

– Ramses!

Contele închise ochii. Apoi îi deschise şi privi lung la mîinile scheletice întinse de femeia aflată în trecere pe lîngă el.

Se auzi un strigăt: „Stai!" apoi o împuşcătură. Misterioasa fiinţă ţipă şi-şi astupă urechile cu degetele, mai să cadă pe spate. Ramses fusese lovit de glonţ şi se întoarse cu faţa spre cei care urcau scările. Disperat, privi din nou către femeie. O altă salvă de împuşcături! Zgomotul asurzitor

răsună în tot coridorul. Ramses căzu cu spatele pe balustrada de marmură.

Femeia tresări, cu mîinile încă acoperindu-și urechile. Părea să se fi dezechilibrat, mergînd șovăitoare printre sarcofagele de piatră de pe partea cealaltă a sălii. Cînd fluierul țiui din nou, ea țipă de spaimă:

– Ramses!

Era răcnetul unui animal rănit.

3.

DIN NOU, Elliott aproape că îşi pierdu cunoştinţa. Din nou, închise ochii şi începu să se zbată pentru a-şi umple plămînii cu aer. Mîna lui stîngă, strîngînd bastonul, era acum complet amorţită.

Auzea zgomotele paznicilor tîrîndu-l pe Ramses pe scări în jos. Era clar că Ramses se împotrivea. Dar ceilalţi erau prea mulţi.

Şi femeia?! Dispăruse! Apoi o auzi tîrîndu-şi din nou picioarele pe pardoseala de piatră. Elliott privi neliniştit prin geamul de lîngă el şi o văzu retrăgîndu-se spre celălalt capăt al sălii. Suspinînd, cu respiraţia încă întretăiată de sughiţuri, ea dispăru printr-o uşă laterală.

De jos nu mai venea nici un zgomot. Evident, Ramses fusese scos din muzeu. Fără îndoială, dintr-o clipă într-alta aveau să vină oameni să facă investigaţii.

Ignorîndu-şi stoic durerea din piept, Elliott grăbi pasul pe coridor. Ajunse la uşa laterală tocmai în momentul în care femeia se făcea nevăzută la capătul unei scări de serviciu. Brusc se întoarse, aruncînd o privire pe sub vitrine. Acolo, flaconul încă mai lucea în lumina tulbure. Lăsîndu-se pe un genunchi, reuşi să-l ia şi, astupîndu-l, îl băgă în buzunar.

Apoi, luptînd cu un val de ameţeala, se tîrî pe scări în jos după femeie, în condiţiile în care piciorul stîng amorţit aproape că nu-l mai asculta. La jumătatea drumului dădu cu ochii de ea: tulburata, uluită, cu mîna ca o gheară ridicată ca pentru a pipăi în întuneric.

O uşă se deschise pe neaşteptate, lăsînd să se strecoare pe coridor o şuviţă de lumină galbenă: apăru o femeie de serviciu, cu părul şi trupul acoperite, după rînduiala islamică, cu o îmbrăcăminte de lînă neagră. Avea în mîna dreaptă un pămătuf.

În aceeaşi clipă, văzînd apropiindu-se figura scheletică, servitoarea scoase un ţipăt ascuţit, scăpînd jos pămătuful. Fugi înapoi în camera luminată.

Dinspre femeia rănită se auzi un şuierat, apoi din nou acel mormăit înfricoşător, în timp ce o luă pe urmele servitoarei şi îşi întindea mîinile scheletice, ca şi cînd ar fi vrut să oprească ţipătul ascuţit.

Elliott se deplasă cît putu de repede. Pînă să ajungă la uşa camerei luminate, ţipetele încetaseră. În timp ce intra, văzu servitoarea prăbuşită, moartă, pe pardoseală. Părea că avea gîtul rupt, iar carnea de pe obraz sfîşiată. Ochii ei negri şi sticloşi priveau în gol. Iar cealaltă, cu rănile şi zdrenţele ei, păşi peste ea, îndreptîndu-se spre o oglindă aflată deasupra chiuvetei de la perete.

Suspină din toţi rărunchii văzîndu-şi chipul reflectat. Gîfîind, scuturată de frisoane, întinse mîna şi atinse sticla.

Din nou, Elliott fu cît pe ce să se prăbuşească. Priveliştea trupului neînsufleţit şi creatura fantomatică din faţa oglinzii depăşea capacitatea lui de a suporta. Dar îl susţinea o fascinaţie tenace, aşa cum se întîmpla de obicei. Acum trebuia să-şi pună mintea la contribuţie. Ducă-se naibii durerea din piept şi panica aceea care-i producea un fel de greaţă la stomac!

Fără zăbavă, închise uşa de la cameră. Zgomotul o făcu să tresară. Se răsuci pe călcîie, cu mîinile din nou gata de atac. Pentru un moment, fu paralizat de grozăvia a ceea ce

vedea acum. Lumina becului din tavan era necruţătoare. Ochii ei ieşeau din orbitele pe jumătate mîncate. Coaste albe îşi făcuseră drum în afară printr-o imensă rană laterală. Jumătate din conturul gurii se ştersese, iar de pe o frîntură de claviculă goală picura sînge.

Dumnezeule milostiv, ce mult trebuie să sufere! Biată şi nefericită fiinţă!

Mormăind pe un ton abia perceptibil, ea înaintă spre el. Elliott îi vorbi repede în greceşte:

– Prieten, zise el. Îţi sînt prieten şi-ţi ofer adăpost.

Întrucît nu-şi mai amintea antica limbă, continuă în latineşte:

– Să ai încredere în mine. Am să veghez să nu ţi se întîmple nici un rău.

Fără să-şi ia ochii de la ea nici o secundă, alese, pe pipăite, una dintre cele cîteva pelerine negre agăţate de perete. Da, ceea ce voia el era unul dintre acele veşminte diforme, purtate de femeile musulmane în public. Pelerina era suficient de mare, aşa că putea s-o acopere fără dificultate din cap pînă-n picioare.

Dînd dovadă de curaj, se apropie de ea, aruncîndu-i-o peste cap şi înfăşurîndu-i-o în jurul umerilor. Ridicîndu-şi imediat mîinile ca să-l ajute, ea îşi acoperi faţa cu pelerina, lăsînd la vedere numai ochii înspăimîntaţi.

O scoase pe coridor, închizînd uşa în urma lui, ca să ascundă cadavrul. De la etajul de deasupra veneau zgomote şi strigăte. Auzea voci venind dinspre o încăpere de la celălalt capăt al sălii. Zărind uşa de serviciu în dreapta lui, o deschise, conducînd-o pe femeie pe alee, unde lumina soarelui se revărsa asupra amîndurora.

În cîteva clipe, lăsară în urmă clădirea şi intrară în marele şuvoi de musulmani, arabi şi occidentali pe care-i întîlneşti pretutindeni în Cairo, oraşul în care mii de pietoni se mişcă în toate direcţiile, sfidînd claxoanele automobilelor şi înaintarea căruţelor trase de catîri.

Femeia se crispă cînd auzi claxoanele. La vederea unui automobil trecînd ca o nălucă pe lîngă ea, femeia se dădu

înapoi, țipînd printre dinții încleștați. Elliott îi vorbi din nou în latinește, asigurînd-o că va avea grijă de ea, că o să-i găsească un adăpost.

Cît înțelegea din ceea ce-i explica, nici Elliott nu știa. Cu o voce scăzută, ea pronunța echivalentul latinesc al cuvintelor „mîncare și băutură". Apoi murmură încă ceva, dar el nu înțelese. Era ceva care suna ca o rugăciune sau ca un blestem.

– Da, îi zise la ureche, cuvintele latinești venindu-i fără efort acum, cînd știa că ea le înțelege. Am să-ți fac rost de tot ce ai nevoie. Am să-ți port de grijă. Să ai încredere în mine.

Dar unde ar fi putut s-o ducă? Un singur loc îi veni în minte. Trebuia să ajungă în partea veche a orașului Cairo. Dar avea el curajul s-o ducă într-un taxi? Văzînd o birjă trasă de un cal, îi făcu semn. Femeia urcă de bunăvoie și se așeză pe bancheta de piele. Cum să procedeze el acum, cînd de-abia mai sufla, iar de piciorul stîng aproape că nu se mai putea folosi? Își puse bine în scară piciorul drept și se săltă, ajutîndu-se de brațul drept. Apoi, mai să leșine, așa cum i se întîmpla mereu, se prăbuși lîngă ființa ghemuita și, de-abia mai suflînd, îi spuse birjarului unde să-i ducă.

Birja porni ca din pușcă. Birjarul striga la pietoni și pocnea din bici. Biata făptură de lîngă el plîngea de-ți era mai mare mila, trăgîndu-și complet vălul peste față.

O îmbrățișă, neținînd seama de osul rece care se făcea simțit prin subțirele veșmînt negru. O ținea strîns lipită de el și, redobîndindu-și treptat suflul, îi spuse din nou, în latinește, că va avea grijă de ea, că-i este prieten.

În timp ce birja părăsea în viteză cartierul britanic, el încerca să gîndească. Dar, șocat și chinuit de durere, nu reușea să găsească o explicație rațională pentru cele al căror martor sau autor fusese.

Văzuse un miracol și o crimă, iar pentru el miracolul însemna infinit mai mult decît crima. Luă o hotărîre irevocabilă.

Julie era trează numai pe jumătate. Cu siguranță că îl înțelegea greșit pe funcționarul britanic care stătea în ușă.

– Arestat? Pentru a fi pătruns prin efracție în muzeu? Nu cred asta.

– Domnișoară Stratford, a fost rănit, grav. Se pare că sînt unele încurcături.

– Ce încurcături?

Doctorul era furios. Dacă bărbatul era rănit grav, atunci trebuia să stea în spital, nu în fundul pușcăriei.

– Faceți loc, strigă el la oamenii în uniformă din fața lui. Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai este și asta, un pluton de execuție?!

Nu mai puțin de douăzeci de puști erau îndreptate spre bărbatul înalt, cu ochi albaștri care stătea rezemat de perete. Cămașa îi era plină de sînge închegat. Umărul hainei fusese smuls. Sînge închegat peste tot. Cuprins de panică, el privea fix la doctor.

– Să nu vă apropiați! strigă el. Să nu mă examinați! Să nu mă atingeți cu instrumentele medicale! Nu sînt rănit. Vreau să plec de-aici.

– Cinci gloanțe, șopti ofițerul la urechea doctorului. I-am văzut rănile, pe cuvînt. Nu e posibil să reziste la o asemenea...

– Lasă-mă să te examinez! încercă doctorul să intervină.

Brusc, Ramses se repezi cu pumnul spre el, aruncînd geanta neagră în tavan. Una dintre puști se descărca în timp ce îi ataca pe polițiști, proiectîndu-i în zid pe cîțiva dintre ei. Doctorul căzu în genunchi. Ochelarii îi căzuseră pe jos. Simți tocul unei cizme călcîndu-l pe mînă în timp ce soldații năvăleau în sală.

Din nou împușcături... Strigăte și înjurături în egipteană. Unde îi erau ochelarii? Trebuia să-i găsească.

Deodată, cineva sări să-l ajute să se ridice în picioare. Ochelarii se aflau în mîna lui. Și-i puse la repezeală.

Văzu figura rafinată a unui englez.

– Vă simţiţi bine?

– Ce naiba s-a întîmplat? Unde-i el? L-au împuşcat din nou?

– Omul e vînjos ca un taur. A spart uşa din spate şi a ieşit, pur şi simplu. A fugit.

Slavă Domnului că Alex era cu ea! Nimeni nu-l putea găsi pe Elliott. Samir se dusese la circa de poliţie să afle ceva amănunte. În momentul în care fu poftită împreună cu Alex în birou, i se luase o piatră de pe inimă văzînd că era acolo adjunctul guvernatorului, Miles Winthrop, şi nu guvernatorul însuşi. Miles fusese coleg de şcoală cu Alex. Julie îl cunoştea de cînd era mic.

– Miles, aici este o neînţelegere, zise Alex. Asta trebuie să fie.

– Miles, zise ea, crezi că poţi să-i obţii eliberarea?

– Julie, situaţia este mai complicată decît ne-am închipuit. Înainte de toate, egiptenilor nu le plac cei care pătrund prin forţă în celebrul lor muzeu. Iar acum mai trebuie luate în considerare un furt şi un asasinat.

– Despre ce vorbeşti? întrebă Julie în şoaptă.

– Miles, Ramsey n-a omorît pe nimeni, zise Alex. E din cale afară de absurd să susţii acest lucru.

– Sper să ai dreptate, Alex. Dar în muzeu a fost găsită o femeie de serviciu moartă, cu gîtul frînt. S-a furat o mumie de la etajul al doilea. Iar prietenul tău a fugit de la închisoare. Acum, spuneţi-mi, de fapt, cît de bine îl cunoaşteţi pe omul ăsta?

După ce traversă în fugă acoperişul, dintr-un salt trecu peste aleea din faţa lui. În cîteva secunde, parcurse un alt acoperiş şi, apoi, un altul, după care sări de pe o casă pe alta, peste o alee îngustă.

Numai după aceea se uită înapoi. Urmăritorii săi îi pierduseră urma. Auzea pocnetul foarte îndepărtat, slab, al puştii. Poate că se împuşcau între ei. Treaba lor.

Sări în stradă şi o luă la fugă. După cîţiva metri, strada devenise o alee. Casele care-l împresurau aveau ferestre înalte, protejate de jaluzele de lemn. Nu mai întîlnea magazine britanice sau firme scrise în engleză. Pe lîngă el treceau numai egipteni, în majoritate perechi de femei vîrstnice, cu feţele acoperite cu văluri. Acestea îşi întorceau imediat ochii de la cămaşa pătată de sînge şi de la hainele lui rupte.

În cele din urmă, se opri în cadrul unei uşi să-şi tragă răsuflarea, apoi îşi strecură încet mîna pe sub haină. Rana i se vindecase la suprafaţă, dar încă o mai simţea cum zvîcneşte pe dinăuntru. Pipăi cureaua lată unde-şi ţinea banii. Flacoanele erau intacte.

Blestematele de flacoane! De n-ar fi luat niciodată elixirul din ascunzătoarea lui din Londra! Sau dacă măcar ar fi sigilat pulberea într-un vas de argilă şi l-ar fi aruncat în mare!

Ce-ar fi făcut soldaţii cu lichidul dacă ar fi pus mîna pe el? Nu suporta să se gîndească la cît de puţin lipsise să se întîmple aşa ceva.

Important acum era să se întoarcă la muzeu! Trebuia s-o găsească! Nu se putea gîndi la ceea ce i se întîmplase ei între timp; asta depăşea capacitatea lui de a suporta.

Niciodată în viaţa lui nu i se întîmplase să regrete un lucru atît de mult ca în acel moment. Dar faptul era împlinit! Nu rezistase tentaţiei... Trezise cadavrul acela pe jumătate putrezit.

Trebuia să găsească rezultatul nebuniei lui. Trebuia să afle dacă în acel cadavru exista vreo scînteie de inteligenţă!

Ah, dar pe cine înşela el? „Ea îl strigase pe nume!"

Se întoarse şi grăbi pasul pe alee. Trebuia să se travestească. Dar n-avea timp să se ducă să-l cumpere. Trebuia să facă rost de îmbrăcăminte de oriunde i-ar fi fost mai la îndemînă. Rufe, văzuse frînghii cu rufe. Îşi continuă cursa cu sufletul la gură pînă dădu peste o altă asemenea frînghie, întinsă de-a curmezişul unui gang, la stînga lui.

Îmbrăcăminte de beduin – strai cu mîneci lungi şi acoperămînt pentru cap. Le trase imediat de pe frînghie şi, lepădîndu-şi

jacheta, se îmbrăcă, apoi tăie un capăt de frînghie ca să şi-o lege în jurul capului.

Acum arăta ca un arab, excepţie făcînd doar ochii albaştri. Dar ştia unde ar putea găsi o pereche de ochelari negri. Văzuse la bazar. Iar acesta era pe drumul care ducea înapoi la muzeu. Porni glonţ într-acolo.

Din ziua anterioară, de cînd se întorsese de la Shepheard, Henry era aproape mort de beat. Într-un fel, scurta discuţie cu Elliott avusese un efect ciudat asupra lui: îi tăiase din entuziasm.

Încerca să nu uite că îl detestă pe Elliott şi că el însuşi hotărîse să plece în America, pentru a nu mai da niciodată ochii cu Elliott sau cu alţii ca el.

Întîlnirea îl obseda. Ori de cîte ori se trezea la realitate cît de cît, îl revedea pe Elliott cum îl fixează cu privirea plină de un dispreţ absolut. Sesiza o ură glacială în vocea lui Elliott.

Aplicîndu-i acest tratament, Elliott dovedea mult curaj. Cu ani în urmă, după o scurtă şi stupidă aventură, lui Henry îi stătuse în putere să-l distrugă pe Elliott, dar n-o făcuse nu pentru alt motiv decît acela că ar fi fost o cruzime din partea lui. Presupusese întotdeauna că Elliott îi poartă recunoştinţă pentru aceasta; că răbdarea şi politeţea lui Elliott sînt o expresie a gratitudinii. Pentru că, de-a lungul anilor, amabilitatea lui Elliott nu se dezminţise niciodată.

Nu aşa se petrecuseră lucrurile în ziua anterioară. Şi ceea ce era groaznic în toată povestea aceasta era faptul că ura pe care o manifesta Elliott fusese un răspuns la ura pe care Henry o simţea faţă de orice persoană cu care intra în contact. Lucrul acesta îl amărîse pe Henry şi-l înrăise.

De asemenea, îl speriase.

„Trebuie să rup orice legătură cu ei, cu toţi, socotea el. Nu fac decît să mă critice şi să mă judece strîmb, ei care nu valorează nici cît o ceapă degerată."

După plecarea lor din Cairo, va renunţa la băutură, se va întoarce la hotelul Shepheard şi va dormi cîteva zile. Apoi se

va învoi cu tatăl său şi va pleca în America, luînd cu sine averea foarte modestă pe care o economisise.

Dar, deocamdată, nu intenţiona să-şi restrîngă distracţiile. Azi nu va fi joc de cărţi; se va desfăta, fără exces, cu whisky scoţian, mulţumindu-se să moţăie în fotoliul împletit şi să mănînce, dacă şi cînd va vrea el, mîncarea pe care i-o va pregăti Malenka.

Chiar şi Malenka devenise cam cicălitoare. Tocmai îi gătise un mic desert englezesc şi dorea ca el să vină la masă. O plesnise cu dosul palmei peste fund şi-i spusese să-l lase în pace.

Cu toate acestea, ea continuă cu pregătirile. Auzea fluierăturile ibricului în clocot. Ea aranjase în curte o măsuţă împletită pe care pusese vase de porţelan.

Ei bine, la naiba cu Malenka! El avea trei sticle de whisky scoţian, ceea ce era destul. Poate că, mai tîrziu, dacă va fi posibil, se va încuia singur pe dinăuntru. Îi surîdea ideea de a sta singur-singurel acolo. Ideea de a bea, de a fuma şi de a visa. Şi poate de a asculta ceva la gramofon. Era pe cale chiar de a se obişnui cu acel papagal afurisit.

În timp ce moţăia, papagalul ţipa şi cîrîia, şi se mişca înainte şi înapoi, cu capul în jos, cu ghearele prinse de partea de sus a coliviei. Papagalilor cenuşii africani le plăcea să facă lucruri de genul acesta. În realitate, vietatea i se părea a fi un gîndac uriaş. Poate că în absenţa Malenkăi o să-l omoare.

Simţi o senzaţie de plutire, de toropeală, fiind aproape la un pas de a visa. Mai luă o sorbitură de whisky, care era atît de bun, şi-şi lăsă capul să alunece într-o parte. Casa lui Julie. Biblioteca... Creatura aceea la umărul lui... Ţipătul sugrumat în fundul gîtului.

– Doamne!

Sări de pe scaun, scăpînd ochelarii pe jos. Numai de s-ar termina odată cu visul acela...

Elliott trebui să se oprească pentru a răsufla. Cei doi ochi bulbucaţi îl fixau prin satinul negru. Păreau să încerce a privi

pe furiş în lumina soarelui, dar pleoapele pe jumătate mîncate nu o ajutau. Femeia strînsese mai bine vălul, ca şi cînd ar fi vrut să nu se lase iscoditâ de Elliott.

Cu vorbe dulci, şoptite în latineşte, el o rugă să aibă răbdare. Trăsura nu putuse să tragă foarte aproape de casa la care mergeau. Mai erau numai cîţiva paşi pînă acolo.

Îşi şterse fruntea cu batista. Dar stai! Mîna! Mîna care ţinea vălul negru peste gură... O privi din nou. Se schimba văzînd cu ochii sub influenţa soarelui arzător. Rana care scosese la vedere oasele încheieturilor era aproape închisă acum.

Elliott o privi cu atenţie o clipă, apoi cercetă din nou ochii femeii. Da, pleoapele aproape că se întregiseră şi, frumoase şi lungi, genele negre se arcuiau acum în sus, ascunzînd urmele ca de lepră ale pielii.

O luă din nou pe după mijloc: ea, vietate plăpîndă şi tremurîndă, se lipi de el, neputînd să-şi reprime un oftat discret.

Brusc, deveni conştient de parfumul pe care-l emana ea, un parfum persistent, desfătător şi foarte agreabil, încorporînd miros de praf, de noroi, de fapt, de aluviune cărată de marele fluviu – dar acest iz se simţea foarte vag. Era un parfum puternic, cu nuanţă de mosc. Elliott îi simţea căldura propagîndu-se prin postavul negru.

Dumnezeule sfinte, ce este această licoare? Ce minuni poate să facă?

– Hai, hai, draga mea, zise el în engleză. Sîntem foarte aproape. Uşa aceea din capăt.

Simţi cum mîna ei îi alunecă pe după mijloc. Cu o mişcare energică, femeia îl săltă puţin, uşurîndu-i sarcina ce presa asupra piciorului stîng amorţit. Durerea din şoldul stîng se atenuă. Chicoti uşurat. De fapt, puţin lipsi să izbucnească într-un adevărat hohot de rîs. Dar nu o făcu. Înaintă, pur şi simplu, lăsîndu-se ajutat de ea, pînă cînd ajunse la uşă.

Acolo se opri o clipă, apoi bătu cu pumnul drept.

Pasul următor nu-l mai putu face.

Urmă un lung răstimp în care nu auzi nimic. Bătu încă o dată şi încă o dată.

Apoi se auzi zăvorul alunecînd şi Henry apăru, privind pe furiş, nebărbierit, îmbrăcat într-un halat de mătase verde.

– Ce naiba vrei?

– Dă-mi voie să intru, zise Elliott, împingînd uşa şi conducînd-o în cameră pe femeia care-l însoţea.

Disperată, aceasta se înghesui în el şi-şi ascunse faţa.

În semiîntuneric, îşi dădu seama că interiorul era somptuos: covoare, mobilă, carafe lucitoare pe un bufet de marmură. În cadrul bolţii, o frumuseţe brunetă în costum de satin ca al dansatoarelor – de bună seamă, Malenka – tocmai pusese pe masă o tavă cu mîncare aburindă. O mulţime de portocali mici împungeau cu crengile lor zidul văruit al grădinii.

– Cine este femeia asta? îl întrebă Henry.

Continuînd să se ţină strîns de ea, Elliott ajunse cu chiu cu vai la scaun. Dar îşi dădu seama că Henry manifestă un interes deosebit pentru picioarele femeii. Văzînd oasele goale ieşind prin scobitura de la laba piciorului, o umbră de dezgust se aşternu pe faţa lui Henry. Şi de nedumerire.

– Cine este? De ce ai adus-o aici?

Apoi, zguduit, Henry se trase înapoi, izbindu-se de stîlpul care despărţea pasajul boltit de grădină. Fu cît pe ce să-şi spargă capul.

– Ce s-a întîmplat cu ea? întrebă el îngrozit.

– Răbdare, o să-ţi spun totul, îi şopti Elliott.

Îl durea atît de tare pieptul, încît aproape că nu mai putea să lege cuvintele. Aşezîndu-se comod în scaunul împletit, simţi că strînsoarea femeii slăbeşte.

O auzea scoţînd un sunet slab. Elliott îşi ridică privirea şi-şi dădu seama că aceasta văzuse bufetul din cameră, sticlele lucind în lumina ce venea din curte.

Ea se îndreptă spre bufet, gemînd. Veşmintele din postav negru îi căzură de pe cap şi de pe umeri, dezvelindu-i complet coastele ce se iveau din găurile foarte largi de

pe spinare şi resturile de îmbrăcăminte care cu greu îi ascundeau goliciunea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu intra în panică! strigă Elliott.

Dar fu prea tîrziu. Faţa lui Henry se făcu albă, gura i se strîmbă şi începu să tremure. În spatele lui, în curte, Malenka dădu drumul unui ţipăt cît o ţinu gura.

Femeia rănită scăpă sticla, cu un vaiet sfîşietor.

Henry îşi scoase mîna din buzunar, făcînd să lucească în soare ţeava unui pistol de argint.

– Nu, Henry! strigă Elliott, încercînd zadarnic să se ridice.

Împuşcătura răsună cu aceeaşi intensitate ca salvele din muzeu. Papagalul cîrîi strident în colivia lui.

Cu glonţul în piept, femeia ţipa ca din gură de şarpe, mergînd de-a-ndăratelea, clătinîndu-se pe picioare. Apoi, cu un urlet teribil, de durere, se repezi asupra lui Henry.

Ţipetele pe care le scotea Henry nu mai aveau aproape nimic omenesc. I se întunecase mintea complet. Se retrase în curte trăgînd întruna focuri de armă. Ţipînd de durere, femeia se năpusti asupra lui, zburîndu-i pistolul cît colo şi luîndu-l de gît. Se luptară, învîrtindu-se ca într-un oribil vals. Henry, disperat, atacînd-o cu unghiile, ea, cu degetele ei osoase, ţinîndu-l cu străşnicie de gît. Masa se răsturnă, vesela de porţelan făcîndu-se ţăndări. Împiedicîndu-se de portocali, provocară o adevărată ploaie de frunze minuscule.

Înspăimîntată, Malenka se ghemui lîngă zid.

– Elliott, ajută-mă! strigă Henry.

Fusese aruncat pe spate, cu genunchii îndoiţi şi bătînd aerul cu mîinile, prinzîndu-se nebuneşte de părul femeii.

Elliott reuşi, într-un fel, s-ajungă la capătul pasajului boltit. Dar numai cît să audă oasele trosnind. Se crispă văzînd trupul lui Henry înmuindu-se şi prăbuşindu-se fără zgomot, înconjurat de mătase verde, la pămînt.

Creatura se clătină pe picioare, gemînd şi suspinînd, contorsionîndu-şi din nou gura într-o grimasă, aşa cum făcuse în

muzeu. Veşmîntul ferfeniţit îi fusese smuls de pe umeri, sfîrcurile roz închis ale sînilor i se vedeau prin pînza de in veritabil. Picături mari de sînge i se scurgeau de pe feşile încă lipite de corp, fîşii de stofă îi cădeau de pe coapse cu fiecare pas pe care-l făcea. Ochii ei, congestionaţi şi scăldaţi în lacrimi, priverau cu insistenţă la corpul neînsufleţit şi la mîncarea împrăştiată, la ceaiul fierbinte aburind în soare.

Se lăsă, fără grabă, în genunchi şi ridică brioşele, îndesîndu-şi-le în gură. În patru labe, lipăi ceaiul de pe jos şi îşi supse cu frenezie degetele cu care strînsese gemul. Ronţăi puţin din bucata de şuncă, apoi o înghiţi cu totul.

Fără să scoată absolut nici un cuvînt, Elliott îi urmărea mişcările. Sesiză vag că Malenka vine tiptil spre el şi că, mai apoi, se ascunde în spatele lui. În mod deliberat, răsufla la intervale scurte, ascultînd în acelaşi timp la bătaia de ciocan a inimii sale.

Creatura devoră untul; sparse ouăle şi, cu dinţii, le răzui de pe coajă.

În cele din urmă, dispăru şi ultimul strop de mîncare. Totuşi, ea rămase acolo, în genunchi, contemplîndu-şi braţele întinse.

Soarele lumina din plin curtea mică, stîrnind reflexe în părul ei negru.

Înmărmurit, Elliott continua să urmărească îndeaproape ceea ce se petrecea. Nu putea pricepe ceea ce vedea. Şocul continuu al tuturor întîmplărilor la care fusese martor era prea mare.

Deodată, femeia se răsuci şi se culcă pe pavaj. Se întinse cît era de lungă, cu faţa în jos, plîngînd ca şi cînd ar fi fost cu faţa îngropată într-o pernă, zgîriind cu mîna dalele de cărămidă arsă. Apoi se rostogoli în baia de lumină solară, departe de umbra verde, tremurătoare a pomilor.

Preţ de o clipă, privi drept spre cerul dogoritor, apoi păru că-şi dă ochii peste cap. Nu i se vedeau decît semilunele irisului palid.

– Ramses, şopti ea.

O mişcare aproape imperceptibilă îi anima pieptul pe măsură ce respira. Altminteri, zăcea nemişcata.

Contele se întoarse şi întinse mîna spre Malenka. Sprijinindu-se cu toată greutatea pe ea, reuşi să facă drumul înapoi spre scaun. O simţea tremurînd. Se instală, fără un cuvînt, pe pernele înflorate şi-şi rezemă capul de spătarul înalt şi rotund al scaunului împletit din trestie indiană. „Totul este un coşmar", gîndi el. Totuşi, nu era un coşmar. O văzuse pe această femeie înviată din morţi. O văzuse omorîndu-l pe Henry. Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce trebuia să facă?

Malenka rămase lîngă el, apoi se aşeză încet în genunchi. Ochii i se dilataseră şi se goliseră de orice expresie, gura rămăsese căscată. Privea fix spre grădină.

Muştele roiau pe faţa lui Henry, se năpusteau asupra resturilor de mîncare împrăştiate pe jos.

– Hai, linişteşte-te, n-o să ţi se întîmple nimic rău, şopti Elliott.

Durerea arzătoare din pieptul lui ceda încet. Simţea o căldură vagă în mîna stîngă.

– Nu-ţi va face nici un rău. Te asigur. Îşi plimbă limba peste buzele uscate, apoi reuşi, într-un fel, să continue: Este bolnavă, iar eu trebuie să am grijă de ea. N-o să-ţi facă nici un rău, crede-mă.

Sprijinindu-şi fruntea de braţul scaunului, egipteanca se prinse de mîna lui Elliott. După un lung răstimp, începu să-l implore cu o voce de-abia perceptibilă:

– Nu poliţie. Nu englez în casa mea.

– Nu, murmură Elliott. Fără poliţie. Noi nu vrem poliţie.

Voia s-o mîngîie pe cap, dar nu reuşea să se mişte. Privea, trist şi încruntat, la femeia culcată cu faţa în jos, la părul ei negru lucios, răsfirat în lumina soarelui şi la bărbatul mort.

– Am grijă de..., şopti femeia. Duc departe pe englez. Nu poliţie venit.

Elliott nu înţelegea ce spune. Despre ce vorbea? Apoi încetul cu încetul se dumiri.

– Poţi să faci asta? întrebă el cu jumătate de gură.

– Da, pot. Vin prieteni. Iau englez.

– Da, este foarte bine.

Elliott oftă, iar durerea din piept i se agravă. Cu mare greutate îşi băgă mîna dreaptă în buzunar şi-şi scoase banii. Mişcînd anevoie degetele de la mîna stîngă, alese două bancnote a cîte zece lire.

– Pentru tine, zise el, închizînd din nou ochii, epuizat de efort.

Simţi cum îi ia banii din mînă.

– Dar trebuie să fii atentă. Să nu spui nimănui ce ai văzut.

– Nu spun la nimeni. Am grijă de... Asta este casa mea. Fratele meu dat.

– Da, înţeleg. Voi sta aici doar puţin timp. Îţi promit. Am să iau femeia cu mine. Dar, deocamdată, ai răbdare, şi o să fie bani mai mulţi, mult mai mulţi, zise el, privind încă o dată la teancul de bancnote.

Mai luă cîteva, fără să le numere, şi i le vîrî în mînă.

Apoi se lăsă iar pe spate şi închise ochii. Auzea paşii ei de pisică pe covor. Apoi îi simţi din nou atingerea mîinii.

Ridicîndu-şi ochii, o văzu îmbrăcată în negru, în mînă cu un alt veşmînt negru, împăturit.

– Tu acoperi, şopti ea, făcînd cu ochiul spre curte.

– O acopăr, şopti el, închizînd ochii din nou.

– Tu acoperi! îi auzi el vocea disperată.

La care el zise din nou că o va face. Cu un sentiment de uşurare, Elliott o auzi cum se îndepărtează şi închide uşa care dădea spre stradă.

Îmbrăcat în veşmintele largi specifice beduinilor, Ramses se plimba prin muzeu, prin furnicarul de turişti, scrutînd prin ochelarii întunecaţi spaţiul gol din capătul coridorului, unde fusese expusă mumia. Nu mai era nici un semn că ar fi fost

vreodată expusă acolo! Nici cioburi de sticla, nici aşchii de lemn. Iar de flaconul pe care-l scăpase jos, nici urmă.

Unde ar putea fi? Ce i s-a întîmplat? Cuprins de o neliniște chinuitoare, își aminti de soldații care-l împresuraseră. Oare, ea căzuse în mîinile lor?

Își continua turul, dînd colțul, plimbîndu-și ochii peste statui și sarcofage. Dacă mai trecuse printr-o suferința ca aceasta de-a lungul secolelor, acum nu-și putea aminti. Nu avea dreptul să se plimbe printre acești oameni, să respire același aer.

Nu știa unde să meargă și ce să facă. Dacă nu va găsi ceva în viitorul imediat, va înnebuni complet.

Poate că trecuse un sfert de oră, poate mai puțin. S-o acopere, da. Nu, s-o scoată din grădină înainte să vină oamenii. Era culcată la soare, într-o stare de letargie, murmurînd din cînd în cînd în somn.

Sprijinindu-se cu nădejde în baston, reuși să se ridice în picioare. Își simțea din nou piciorul stîng, ceea ce însemna că va avea dureri.

Intră în dormitor, unde, lîngă peretele din dreapta, trona un pat de modă veche în stil victorian. O plasă albă contra țînțarilor capta șuvoiul de lumină solară ce pătrundea prin fereastra cu storurile ridicate.

O masă de toaletă se afla imediat în stînga ferestrei. Un șifonier se afla ceva mai departe, în colțul stîng. Ușile lui căptușite, cu oglinzi, erau deschise, lăsînd să se vadă un șir de jachete și haine de stofă.

Un mic gramofon cu pîlnie se afla pe masa de toaletă. Alături era un set de discuri într-o cutie de carton, pe care era scris cu litere mari *Învățați engleza*. Mai exista un disc cu muzică de dans, o scrumieră, cîteva reviste și o sticla pe jumătate plină cu whisky scoțian.

Printr-o ușă de vizavi, în dreapta patului, se vedea o adevărată cameră de baie. Cadă de cupru; prosoape.

O luă în cealaltă direcţie, intrînd pe o uşă într-o altă cameră, aflată pe partea de nord a curţii interioare. Aici, toate storurile erau trase. Aici, îşi ţinea frumoasa brunetă ţipătoarele costume de dans şi bijuteriile ieftine. Un scrin gemea de rochii occidentale pestriţe. Erau acolo pantofi şi umbrele foarte colorate şi cîteva pălării imposibile, cu borurile late, toate de tip occidental.

Dar la ce-i foloseau aceste lucruri dacă femeia rănită trebuia să fie ascunsă de privirile curioşilor? Dădu peste obişnuitele veşminte musulmane, împăturite frumos pe fundul scrinului. Astfel, ar putea s-o acopere cu lucruri noi – adică, dacă Malenka i-ar permite, să cumpere aceste haine.

Se opri în uşă să-şi tragă sufletul, privind fix la patul regesc scăldat în lumina soarelui, cu plasa care atîrna de un suport circular, foarte asemănător cu o coroană suspendată. Momentul părea încărcat de vrajă, atemporal. Imagini ale morţii lui Henry îi fulgerau pe dinaintea ochilor. Însă el nu simţea nimic. Nimic, cu excepţia, poate, a unui fior rece de groază care-i tăia chiar pofta de viaţă.

Pofta de viaţă... Avea flaconul în buzunar. Avea cîteva picături de lichid preţios!

Nici asta nu avea nici o influenţă asupra lui; nu-l scotea din starea de lîncezeală. Fata moartă în muzeu; Henry mort în curtea interioară. Femeia culcată acolo, la soare!

Nu putea trage nici o concluzie. De ce să-şi bată capul? Trebuia să dea de Ramses, de asta era sigur. Dar unde era Ramses? Ce-i făcuseră gloanţele? Era reţinut de oamenii care-l luaseră tîrîş?

Dar, mai întîi, femeia, trebuia s-o pună la adăpost şi s-o ascundă în aşa fel, ca trupul lui Henry să poată fi ridicat.

Ea ar putea foarte bine să-i atace pe cei care ar veni să-l ia pe Henry. Numai simpla ei vedere ar putea să le facă un rău chiar mai mare.

Ieşind cu greu în curtea interioară, încercă să-şi limpezească gîndurile. El şi Ramses nu erau duşmani. Acum erau

aliaţi. Şi poate... Apoi nu mai avu putere pentru asemenea visuri şi ambiţii, ci numai pentru ceea ce trebuia făcut în acel moment.

Făcu cîţiva paşi prudenţi spre femeia adormită pe dalele curţii interioare.

Soarele amiezii dogorea, şi brusc, începu să se teamă pentru ea. O privi, ferindu-şi ochii de soare pentru că, în mod sigur, nu putea să vadă ceea ce credea că vede.

Ea gemea şi se agita; suferea – dar cea care zăcea era o femeie de o mare şi neobişnuita frumuseţe!

Un fragment mare de os alb se zărea prin părul ei negru ca pana corbului, adevărat, iar la falcă i se vedea o fărîmă de cartilagiu. Într-adevăr, mîna dreaptă mai avea două degete care erau numai oase, cu zgîrciurile de la încheieturi mustind de sînge. Rana din piept încă nu se vindecase, se căsca acolo, dînd la iveală un fragment alb de coastă, învelit cu o membrană subţire, plină de vinişoare roşii.

Faţa îşi redobîndise conturul pe deplin omenesc! O culoare vie urca în obrajii frumos modelaţi. Gura era roşiatică şi frumos conturată. Iar carnea, mai ales, avea o tonalitate măslinie, fermecător de uniformă.

Sînii îi erau durdulii şi tari cu sfîrcurile de un trandafiriu închis.

Ce se întîmpla? Elixirul avea nevoie de timp ca să-şi facă efectul?

Se apropie cu timiditate. Căldura era apăsătoare. Începu să i se învîrtă capul. Făcînd din nou eforturi, ca să nu-şi piardă cunoştinţa, se prinse de stîlpul din spate şi se rezemă de el. Privirile încă îi erau aţintite asupra femeii care îşi deschidea ochii căprui deschis.

Ea începu să se mişte, ridicîndu-şi mîna dreaptă şi privind-o din nou ca pe o curiozitate. Cu siguranţă, simţea ce se întîmplă cu ea. De fapt, se părea că rănile o dor. Gîfîind, atinse marginea sîngerîndă a rănii deschise de la mînă.

Dacă înţelegea că, de fapt, se vindeca, nu o arăta.

Îşi lăsă braţul să cadă liber şi închise ochii din nou. Plîngea din nou, liniştit.

– Ramses, zise ea, ca şi cînd ar fi fost pe jumătate adormită.

– Vino cu mine, îi şopti Elliott în latineşte. Hai înăuntru, să te aşezi în pat. Îl privi cu ochi inexpresivi. Soarele încălzeşte şi acolo, zise el.

N-apucă să rostească bine aceste cuvinte, că înţelese totul. Soarele era acela care o vindeca! Văzuse efectul acestuia asupra mîinii ei, în timp ce cutreierau străzile împreună. Era singura parte expusă, afară de ochi, şi ei pe cale de vindecare.

Soarele fusese acela care-l trezise pe Ramses. Acesta era înţelesul acelui straniu înscris de pe sicriu, că este interzisă pătrunderea soarelui în mormînt.

Dar nu era timp de analiză şi meditaţie pe această temă. Ea se ridicase în capul oaselor; zdrenţele îi căzuseră, dezgolindu-i complet sînii; faţa, căutîndu-l din ochi pe Elliott, era frumos dăltuită. Obrajii erau delicat adumbriţi, iar ochii plini de o lumină rece.

Ea îi dădu mîna, dar, văzîndu-şi degetele osoase, şi-o retrase cu un suspin.

– Nu, ai încredere în mine! zise el în latineşte, ajutînd-o să se ridice în picioare.

Apoi o conduse prin căsuţă şi în dormitor. În timpul acesta, ea studie obiectele din jur, iar picioarele ei simţiră cît de moale era covorul persan. Privea la gramofon ca la o minune. Ce-i sugera, oare, discul negru?

El încercă s-o dirijeze către pat, dar ea nu se urni din loc. Văzînd un ziar, se repezi asupra lui şi, ridicîndu-l brusc de pe masa de toaletă, privi cu ochii măriţi de uimire la reclama pentru spectacolul de operă, la femeia şi la amantul ei, amîndoi cu o pitorească aparenţă egipteană, la desenul celor trei piramide din spatele lor şi la palmierii egipteni în formă de evantaie.

Un acces de plîns o zgudui în timp ce-l studie cu atenţie. Îşi plimbă degetul peste paginile în engleză, apoi ridică privirea spre Elliott. Ochii ei mari luceau şi radiau un strop de nebunie.

– E scris în limba mea, îi zise el în latineşte. Engleza. Aici se face publicitate pentru o dramă muzicală. I se spune operă.

– Vorbeşte în engleză, îi zise ea în latină, cu o voce ascuţită, dar plăcută. Vorbeşte, îţi zic!

Se auzi un zgomot la uşă. Elliott o luă de braţ şi o trase într-o parte, ca să n-o lase la vedere.

– Străini, zise el în engleză şi apoi imediat în latină.

Elliott continuă în acest mod, alternînd limbile, traducînd pentru ea.

– Stai jos şi te odihneşte. Am să-ţi aduc de mîncare.

Ea îşi înălţă capul, ascultînd zgomotele ce veneau din cealaltă cameră. Apoi, zguduită de un spasm violent, îşi duse mîna la rana din piept. Da, o dureau acele groaznice ulceraţii umede, căci aşa păreau. Dar altceva nu era în regulă cu ea, ceva ce determina bruştele mişcări sacadate şi felul în care fiecare zgomot o făcea să tresară.

O duse în grabă la pat, dînd la o parte plasa, şi o îndemnă să se culce pe pernele de dantelă. Pe faţa ei se citea un sentiment de mare uşurare pe măsură ce dădea curs sfatului. Tremura din nou violent, plimbîndu-şi acum degetele prin faţa ochilor, în timp ce se întorcea instinctiv spre soare. Cu siguranţă, Elliott trebuia s-o acopere; numai cîteva zdrenţe mai rămăseseră agăţate de ea, subţiri ca hîrtia; dar ea avea nevoie de soare.

Ridică storurile de vizavi lăsînd toată căldura să intre înăuntru.

Apoi se duse în grabă să închidă uşa la salon şi privi atent prin fereastra ce dădea în curte.

Malenka tocmai deschidea poarta grădinii. Intraseră doi oameni cu un covor făcut sul pe care-l desfăşurară pe dalele de piatră. Ridicară trupul lui Henry şi-l înfăşurară în covor.

Pe Elliott îl dezgustă să vadă bălăbănindu-se mădularele greoaie ale mortului. Înghiţi uşor, apoi aştepta să-i treacă presiunea apărută brusc în piept.

Apoi auzi un plînset anemic venind dinspre pat. Se întoarse să vadă ce se întîmplă cu femeia. Nu putea stabili dacă vindecarea continua. Își aminti de flaconul din buzunarul hainei.

Pentru un moment șovăi. Cine n-ar fi făcut-o? Dar nu mai rămăseseră decît cîteva picături. Nu putea suporta s-o vadă suferind.

Morțile pe care le cauzase ea. Dar se întîmplaseră din greșeală. Era greu să-ți dai seama cît de mare era chinul ei și confuzia în care era.

Ea ridică ochii spre el, privindu-l pieziș, ca și cînd ar fi deranjat-o lumina. Într-o latinească șoptită, îl întrebă cum se numește.

Pentru un moment el nu-i putu răspunde. Simplitatea tonului ei era o dovadă de inteligență nativă. Și tot inteligență era ceea ce vedea în ochii ei.

Cu alte cuvinte, nu mai părea nebună sau dezorientată. Era numai o femeie suferindă.

– Iartă-mă, zise el în latinește. Elliott, lord Rutherford. În țara mea sînt lord.

Ea îl studia cu multă atenție. Ședea în capul oaselor și, aplecîndu-se apoi spre piciorul patului, luă de-acolo șalul împăturit cu care-și încinse mijlocul. Lumina soarelui îi juca în părul negru, și, din nou, el văzu șuvițele creț alunecîndu-i pe față.

Sprîncenele ei negre aveau un desen frumos; erau înalte și destul de depărtate. Ochii căprui erau superbi.

– Îmi dai voie să te întreb cum te cheamă? zise el în latinește.

– Cleopatra, zise ea, însoțindu-și răspunsul cu un zîmbet amar. În țara mea sînt regină.

Tăcerea părea plină de freamăte. Elliott se simți pătruns de o undă de căldură, cu totul diferită de cea care însoțea celelalte șocuri. Privi stăruitor în ochii ei, incapabil de vreun răspuns. Apoi se pomeni cuprins de o mare veselie, eliberîndu-i sufletul de orice teamă și regret.

– Cleopatra, şopti el, uimit, plin de respect.

– Vorbeşte-mi în engleză, lord Rutherford, zise ea în latineşte. Vorbeşte-mi în limba în care-i vorbeai tinerei sclave. Vorbeşte în limba în care e scris acolo, în carte. Adu-mi de mîncat şi de băut, pentru că sînt înfometată.

– Da, zise el în engleză, încuviinţînd din cap. De mîncat şi de băut, o aprobă, repetînd în latină.

– Şi trebuie să-mi spui..., începu ea, fără să-şi termine vorba.

Avea dureri într-o parte şi, într-un acces de furie, îşi pipăi rana de la cap.

– Spune-mi... încerca ea din nou, ca imediat să privească la el total derutată.

Era limpede că se căznea să-şi amintească; apoi, căzută prada panicii şi ducîndu-şi mîinile la cap, închise ochii şi începu să plîngă.

– Ai răbdare, am medicamentul, şopti el, lăsîndu-se încet pe marginea patului şi scoţînd flaconul din haină.

Mai rămăseseră numai cîteva picături, scînteind nefiresc în soare.

Flaconul nu-i inspira încredere Cleopatrei. Îl urmărea deschizîndu-l. El ridică flaconul, atingîndu-i părul foarte uşor cu mîna stîngă; dar ea îl opri, arătînd spre pleoapele ei. Se vede că mai avea mici zone cu pielea măcinată. Luă flaconul de la Elliott, turnă două trei picături pe degete şi le întinse pe pleoape.

Văzînd efectul substanţei, Elliott făcu ochii mari. Aproape că auzea fîşîitul, pîrîitul slab pe care-l producea fenomenul în desfăşurare.

Acum, într-o pornire disperată, ea luă întregul flacon şi-şi turnă lichidul rămas peste rana deschisă de la piept. Îl întinse cu degetele de la mîna stîngă, plîngînd înăbuşit. Apoi se culcă din nou, abia mai respirînd, legănîndu-şi capul pe pernă, apoi liniştindu-se.

Trecuseră cîteva minute. Era fascinat de ceea ce vedea. Dar vindecarea se realizase numai într-o anumită măsură,

apoi se oprise. Pleoapele ei erau complet normale, cu tivul negru, neîntrerupt al genelor. Dar rana din piept era la fel de urîtă.

Abia acum devenea conştient că ea era Cleopatra, că Ramses dăduse din întîmplare peste trupul iubitei sale pierdute. Abia acum înţelegea motivul care-l determinase pe Ramses să facă ce făcuse. Se întreba uluit ce însemna să ai asemenea putere. El visase nemurirea, dar nu puterea de a o dărui. Iar aceasta nu era puterea numai de a acorda nemurire, ci triumful absolut asupra morţii.

Dar implicaţiile... Acestea îl deconcertau. Această femeie – oare ce se petrecea în mintea ei? Într-adevăr, cum de gîndea ea aşa, cum se putea produce acest lucru? Dumnezeule, trebuia să-l găsească pe Ramsey!

– O să am mai mult medicament, zise el în engleză, traducîndu-şi vorbele imediat în latină. Am să-ţi aduc aici, dar acum trebuie să te odihneşti. Trebuie să stai întinsă la soare, încheie el, arătînd spre fereastră.

Folosind amîndouă limbile, îi arătă că soarele este cel care ajută medicamentul să-şi facă efectul.

Ea îl privea cu ochii cîrpiţi de somn şi repeta expresiile lui englezeşti, imitîndu-i perfect accentul. Dar ochii ei aveau din nou o lucire sticloasă, rătăcită. Murmura ceva în latineşte despre neputinţa de a-şi aminti, apoi începu să plîngă din nou.

Nu putea suporta o asemenea scenă. Dar ce mai putea face? Cît de repede putu, se duse în cealaltă cameră şi aduse o sticlă de lichior, o băutură consistentă şi aromată, pe care ea o luă imediat şi o bău pînă la fund.

Ochii ei se înceţoşară pentru un moment. Apoi, din nou copleşită de slăbiciune, izbucni într-un hohot de plîns.

Gramofonul... Lui Ramsey îl plăcea muzica. Îl vrăjea. Elliott examină cele cîteva discuri de lîngă micul aparat. O mulţime de prostii debitate în limba engleză. A, iată ceea ce-i trebuia: *Aida.* Caruso cîntînd în rolul lui Radames.

După ce învîrti manivela, puse acul pe disc. La primele acorduri uşoare ale orchestrei, ea se aşează în capul oaselor, privind îngrozită. Dar Elliott se apropie de ea, atingîndu-i uşor umărul.

– Operă, *Aida,* zise el, scotocindu-şi memoria în căutarea unor cuvinte latineşti, ca să-i explice că are în faţă o cutie muzicală şi că aceasta funcţionează datorită unor piese îmbinate. Cîntecul vine de la un bărbat pentru egipteanca inimii lui.

Ea coborî din pat şi trecu, şovăitoare, pe lîngă el. Acum era aproape complet goală, lăsînd să se vadă formele ei foarte frumoase, şolduri înguste şi picioare frumos proporţionate. Elliott încercă să nu manifeste curiozitate faţă de ea, faţă de sînii ei. Apropiindu-se încet, el ridică acul gramofonului. Ea începu să ţipe la el. Un val de blesteme în latineşte se revărsă din gura ei.

– Lasă muzica să continue!

– Da, dar vreau să-ţi arăt cum funcţionează, îi spuse el, învîrtind din nou de manivela aparatului şi punînd acul pe disc.

Numai atunci îi dispăru expresia sălbatică de pe chip. Începu să se tînguiască în ritm cu muzica, apoi îşi cuprinse capul cu mîinile şi strînse foarte tare din ochi.

Începu să danseze, legănîndu-se frenetic dintr-o parte în alta. Îl umplea de groază să o privească, dar îşi amintea că mai văzuse acest tip de dans şi înainte. Îl văzuse la copiii cu handicap sever; era reacţia atavică la ritm şi sunet.

Ea nu sesiză momentul cînd el dispăru ca să-i aducă mîncare.

Ramses cumpără ziarul de la standul britanic şi, agale, îşi continuă plimbarea prin bazarul aglomerat.

„ASASINAT ÎN MUZEU"
O MUMIE A FOST FURATĂ;
O FEMEIE DE SERVICIU A FOST UCISĂ"

Urma subtitlul articolului:

„UN EGIPTEAN MISTERIOS ESTE CĂUTAT PENTRU O CRIMĂ ÎNFRICOŞĂTOARE"

Citi repede detaliile, apoi mototoli ziarul şi-l aruncă. Cu capul plecat, cu braţele împreunate sub veşmîntul arab, continuă să facă turul bazarului. Oare ea o omorîse pe servitoare? De ce a făcut-o? Şi cum de reuşise să scape?

Desigur, s-ar fi putut ca autorităţile să mintă, ceea ce părea totuşi improbabil. Nu avuseseră suficient timp pentru punerea la punct a unui asemenea scenariu. Iar ea avusese posibilitatea să scape deoarece gardienii fuseseră ocupaţi să-l captureze pe el.

Încerca să revadă ceea ce văzuse în vestibulul acela întunecat: monstruozitatea oribilă din cutie pe care o înviase. O vedea cum îşi tîra picioarele, venind spre el; îi auzea vocea răguşită, aproape hîrîită. Vedea expresia suferinţei întipărite pe faţa pe jumătate mîncată!

Ce trebuia să facă el? În dimineaţa aceasta, pentru prima dată de cînd fusese muritor, îşi aminti de zeii lui. În muzeu, cînd stătuse aplecat asupra rămăşiţelor ei, îi reveniseră în memorie vechi cîntări religioase, vechi cuvinte pe care le pronunţase în faţa norodului şi în templul întunecat, înconjurat de preoţi.

Iar acum, în furnicarul străzii, încins de căldură, se trezea murmurînd din nou vechile rugăciuni.

Julie şedea pe mica sofa albă din salonul apartamentului excesiv mobilat al hotelului. Era bucuroasă că Alex o ţinea de mînă. Samir stătea liniştit lîngă singurul scaun neocupat. Doi funcţionari britanici erau vizavi. Miles Winthrop, stînd lîngă uşă, cu mîinile la spate, arăta jalnic. Cel mai vîrstnic dintre cei doi funcţionari, un bărbat cu numele Peterson, ţinea în mînă o telegramă.

– Dar înțelegeți, domnișoară Stratford, zise, zîmbind condescendent, cu o moarte la Londra și acum una aici, la Cairo...

– De unde știți că sînt legate una de cealaltă? întrebă Samir. Acest bărbat din Londra... Dumneata spui că aranja împrumuturi ilegale!

– A, Tommy Sharples, da, asta era pofesia lui.

– Ei bine, ce legătură ar avea domnul Ramsey cu el? întrebă Julie.

„Ce bine că par atît de calmă, se gîndea ea, cînd pe dinăuntru simt că înnebunesc."

– Domnișoară Stratford, moneda cu chipul Cleopatrei găsită în buzunarul mortului leagă între ele aceste asasinate. Cu siguranță, moneda era din colecția dumneavoastră. Este identică întru totul cu cele cinci monede catalogate.

– Dar nu este una dintre cele cinci monede. Dumneata mi-ai spus asta.

– Da, dar vedeți, noi am găsit multe altele, aici la Shepheard.

– Nu vă înțeleg.

– În camera domnului Ramsey.

Tăcere. Samir își drese glasul.

– Dumneata i-ai cercetat camera?

Miles fuse cel care răspunse:

– Julie, știu că omul acesta îți este foarte bun prieten și că întreaga situație este penibilă. Dar înțelegi, aceste omoruri sînt fapte extraordinar de grave. Trebuie să ne spui tot ce ne poate ajuta ca să-l prindem pe individ.

– N-a omorît pe nimeni la Londra!

Miles continuă cu un calm exasperant, ca și cînd n-ar fi auzit această punere la punct.

– Contele... trebuie să vorbim și cu contele, dar, deocamdată, nu-l găsim.

El privi la Alex.

– Nu știu unde este tata, zise Alex, ridicînd din umeri.

– Și pe Henry Stratford unde îl putem găsi?

Cei doi egipteni mergeau grăbiţi pe străzile înguste ale vechiului oraş Cairo, cu pătura pe umeri, cu cadavrul acela umflat, devenit o povară în căldura amiezii.

Dar merita sudoarea şi timpul investit, deoarece acel cadavru o să le aducă mari venituri. O dată cu apropierea iernii, turiştii veneau buluc în Egipt. Găsiseră tocmai la timp un cadavru frumos.

În cele din urmă, ajunseră la casa lui Zaki sau „fabrica", cum îi spuneau în limba lor. Intraseră pe poarta curţii interioare, grăbiţi să pătrundă în prima dintr-o serie de camere slab luminate. Nu dădură nici o atenţie mumiilor sprijinite de zidul de piatră pe lîngă care trecuseră sau numeroaselor cadavre negre, stafidite, de pe mesele din cameră.

Aşteptînd nerăbdători să vină Zaki, nu aveau decît o singură neplăcere: mirosul greu al chimicalelor.

– Bun cadavru, zise către lucrătorul care amesteca o imensă oală de bitum în mijlocul camerei.

Un strat gros de cărbuni făcea să clocotească oala din care venea acel miros urît.

– Oase bune, nu-i aşa? întrebă omul.

– A, da, frumoase oase, englezeşti.

Travestiul era reuşit. Mii de asemenea beduini hoinăreau prin Cairo. Era ca şi invizibil, atunci cînd îşi scotea ochelarii de soare care, uneori, atrăgeau priviri insistente.

Cînd intră în curtea din spate a hotelului Shepheard, îşi băgă ochelarii în buzunar, sub veşmîntul dungat. Cîţiva băieţi tuciurii, egipteni de bună seamă, care spălau un automobil, nu-i aruncară nici măcar o privire în momentul în care trecu pe lîngă ei.

Înaintînd pe lîngă zid, dincolo de pomii fructiferi, se apropie de o uşă mică, obişnuită. Dincolo de ea se afla o scară neacoperită cu covor. Acolo erau mături, perii, o găleată pentru spălat.

Luă mătura şi, fără grabă, urcă scările. Se temea de momentul inevitabil cînd Julie îl va întreba ce făcuse.

Îi adusese din curte măsuţa din papură împletită şi o tavă cu mîncare din care ea se servea, stînd pe marginea patului. Purta un combinezon subţire, singurul pe care-l găsise în dulapul Malenkăi. El o ajutase să-l îmbrace.

Malenka îi pregătise mîncarea – fructe, pîine, brînză şi vin – dar nu se apropiase de uşa camerei.

Pofta femeii era cumplită şi mînca aproape ca sălbaticii. Sticlele cu vin le bea de parcă ar fi fost pline cu apă. Deşi stătuse tot timpul la soare, nu se mai constata nici o vindecare, de asta era foarte sigur.

Cît despre Malenka, ea rămăsese, tremurînd, în camera din faţă. Lui Elliott nu-i era clar cît timp va putea s-o ţină sub control.

Ieşi din cameră şi porni în căutarea ei. O găsi ghemuită lîngă zid, cu braţele împreunate.

– Nu te speria, dragă, îi zise el.

– Bietul meu englez, şopti ea.

– Ştiu, draga mea, ştiu.

Dar tocmai asta nu ştia. Se aşeză din nou pe scaunul cu spătar şi mai scoase cîteva bancnote. Îi făcu semn să vină să le ia. Dar ea, cu priviri stinse, tremurînd, se mulţumi să se uite lung la el şi să-şi întoarcă faţa la perete.

– Bietul meu englez, zise ea, deja este în cada cu lichid clocotit.

O auzise el aşa cum trebuie?

– Ce cadă? întrebă el. Ce spui?

– Vor să facă un mare faraon din englezul meu. Din englezul meu frumos. O să-l bage în bitum şi o să facă din el o mumie bună de vîndut turiştilor.

Era prea şocat ca să-i răspundă. Rătăcea cu privirea, incapabil să lege două cuvinte.

– Englezul meu frumos, o să-l înfăşoare în pînză; o să facă din el un rege.

El voia să-i spună să se oprească: nu mai suporta s-o audă. Dar nu reuşi; rămase tăcut pînă cînd, brusc, sunetul gramofonului îl făcu să tresară – sunetul unei voci piţigăiate vorbind englezeşte răzbătea din cealaltă cameră. Discurile englezeşti. Ea le găsise şi spera că avea să fie mulţumită, lui rămînîndu-i răgaz pentru a se odihni.

În timpul acesta se auzi un trosnet puternic. Spărsese oglinda.

Atunci, el se ridică şi dădu fuga spre locul cu pricina; ea stătea în picioare, legănîndu-se înainte şi înapoi pe covor. În jurul ei cioburile acoperiseră masa. Gramofonul continua să hîrîie.

– *Regina,* zise el. *Bella Regina Cleopatra.*

– Lord Rutherford, strigă ea. Ce se întîmplă cu mine? Ce loc e ăsta?

Debită un lung şir de cuvinte într-o limbă stranie, apoi acestea degenerară în ţipete isterice, răguşite, rostogolindu-se în cascadă şi, în cele din urmă, topindu-se într-un geamăt prelung.

Zaki supraveghea operaţiunea, urmărindu-i pe cei care cufundau adînc trupul gol al englezului în lichidul verde, gros, vîscos. Cîteodată, el îmbălsăma aceste trupuri; putea să repete în cele mai mici detalii procedeul original. Dar acest lucru nu mai era necesar. Englezii nu mai ţineau aşa de mult ca mumiile să fie desfăşate la reuniunile lor din Londra. Nu era necesar decît să fie bine impregnate cu bitum şi, după aceea, să li se aplice feşile.

Se apropie de cadă; se uită cu atenţie la faţa englezului care plutea în masa de lichid. Trăsături frumoase, asta era adevărat. Asta este ceea ce le plăcea turiştilor – să vadă o faţă adevărată sub pînză. Iar acesta arăta, într-adevăr, foarte bine.

O bătaie uşoară în uşă.

– Nu vreau să văd pe nimeni, zise Julie.

Se aşeza pe sofaua din salonul apartamentului, lîngă Samir, care-i fusese alături în momentele ei de disperare.

Nu putea înţelege ce se întîmplase. Nu era nici o îndoială că Ramses fusese în muzeu, că fusese rănit şi că scăpase. Dar asasinarea servitoarei... Nu putea să creadă că el ar fi făcut aşa ceva.

– Furtul mumiei, asta înţeleg, îi spusese ea lui Samir numai cu cîteva clipe în urmă. O cunoştea pe femeia aceea; ştia cine era. Nu suporta să-i mai vadă trupul profanat, de aceea a încercat s-o mute.

– Informaţiile sînt contradictorii, zise Samir. Dacă a fost arestat, atunci cine a luat mumia?

El făcu o pauză în timp ce Rita se duse să vadă cine bătea la uşă.

Julie se întoarse, văzu în treacăt un arab înalt stînd în picioare, îmbrăcat în straie foarte largi. Era pe punctul de a pleca, dar sesiză o clipire a ochilor albaştri.

Era Ramses. Trecu nerăbdătoare pe lîngă Rita şi închise uşa. Se aruncă brusc în braţele lui.

Nu mai ştia dacă avusese îndoieli sau temeri. Se lipi de el, îngropîndu-şi faţa la pieptul lui. Simţea cum buzele lui se ating uşor de fruntea ei şi cum o strîngea în braţe din ce în ce mai tare. O sărută cu foc, dar cu tandreţe, pe gură.

Auzi şoapta insistentă a lui Samir:

– Maiestate, sînteţi în pericol. Sînteţi urmărit peste tot.

Ea nu putea să-i dea drumul. În straiele lui pitoreşti, arăta, mai mult decît oricînd, ca din altă lume. Dragostea curată, ieşită din comun, pe care o nutrea faţă de el, era atît de intensă, încît friza durerea.

– Ştii ce s-a întîmplat? întrebă ea în şoaptă. A fost omorîtă o femeie la muzeu, iar ei te urmăresc pe tine.

– Ştiu, scumpa mea, zise el cu blîndeţe. Moartea mă urmează. Şi orori mai mari decît ea.

Ea îl măsură din priviri, încercînd să pătrundă înţelesul cuvintelor lui. Apoi o podidiră din nou lacrimile, făcînd-o să-şi acopere faţa cu mîinile.

Ea şedea pe pat, fixîndu-l prosteşte. Oare înţelesese cînd el îi spusese că rochia este foarte frumoasă? Ea imita cuvintele gramofonului într-o engleză perfectă.

– Aş vrea puţin zahăr în cafea. Aş vrea puţină lămîie în ceai.

Apoi căzu din nou în muţenie. Îl lăsă să o încheie la nasturii din perlă; privi amuzată cum el îi leagă cordonul de la fusta trandafirie. Rîse răutăcios şi ridică, cu un picior, clinii grei ai fustei.

– Drăguţă, drăguţă, zise ea.

Învăţase cuvintele în limba engleză de la el.

– Rochie drăguţă.

Spunînd aceasta, trecu ca o săgeată pe lîngă el, luă de pe masa de toaletă o revistă şi se uită la pozele cu femei. Apoi, în latineşte, îl întrebă:

– Ce loc este acesta?

– Egipt, îi spuse el.

Îi repetase asta de nenumărate ori. Urma privirea golită de expresie, apoi durerea.

Luă, cu timiditate, peria şi i-o trecu prin păr. Fin şi frumos păr. Un păr atît de negru, încît avea slabe reflexe albăstrui. Suspinînd, ea ridică din umeri; îi plăcea ca el să-i perie părul. Rîse încet:

– Foarte bine, lord Rutherford, zise ea în engleză.

Îşi arcui spinarea, îşi undui languros trupul, ca o pisică ce se întinde, cu mîinile deosebit de graţioase balansîndu-le prin aer.

– *Bella Regina Cleopatra,* oftă el.

Era înţelept s-o părăsească acum? Putea s-o facă să înţeleagă? Poate, dacă Malenka ar sta afară, în stradă, în faţa uşii zăvorîte, pînă cînd s-ar întoarce el...

– Trebuie să plec, Maiestate. Trebuie să fac rost de mai multe medicamente, dacă voi putea.

Ea se răsuci, privindu-l cu ochi goi. Nu ştia despre ce vorbeşte! Era posibil ca ea să nu-şi poată aminti nici măcar ce se întîmplase cu cîteva momente mai înainte? Încercă totuşi.

– De la Ramses, zise el.

O scînteie i se aprinse în priviri, apoi o umbră profundă i se aşternu pe faţă. Şopti ceva, dar el nu o auzi.

– Amabil lord Rutherford, zise ea.

Trase mai energic de perie. Părul ei era acum o masă mătăsoasă de şuviţe ondulate.

O lumină stranie îi apăru pe faţă; gura se relaxase; obrajii se îmbujoraseră.

Se răsuci şi-i mîngîie faţa. Zise ceva repede în latină, ceva care voia să semnifice că el avea experienţa unui vîrstnic şi gura unui tînăr.

Îşi bătu capul cu această caracterizare, încercînd să-i pătrundă sensul, în timp ce ea îl privea în ochi. Se părea că propriul lui mod de a percepe lucrurile devenise neclar: preţ de o clipă pentru el ea era această femeie profund mîhnită de care el trebuia să se îngrijească, pentru ca, în clipa următoare, să fie marea Cleopatra, iar şocul puternic al acestei transformări îl tulbura din nou.

Era foarte atrăgătoare, această femeie, seducătoarea lui Cezar. Ea veni mai aproape de el. Se părea că îşi recăpătase arta de a cuceri. Îl cuprinse pe după gît. Îi mîngîie părul cu degetele-i dezmierdătoare.

Îi simţi trupul ei cald. Dumnezeule, era aceeaşi carne care putrezise şi se înnegrise sub geamul acela murdar! Aceeaşi carne, tare şi impenetrabilă ca gudronul...

Dar aceşti ochi, aceşti profunzi ochi căprui, cu punctişoare aurii în pupile, imposibil ca ei să fi revenit la viaţă din întuneric şi mizerie. Întunericul şi mizeria morţii... Buzele lor se suprapuseră instantaneu. Gura i se deschise spre a lui. El se trezi cu limba ei alunecîndu-i între dinţi.

Brusc, mădularul lui se trezi. Dar asta era o adevărată nebunie... Nu era capabil. Cu inima lui, cu durerea din oase, probabil că nu putea... Ea îl împunse cu sînii. Simţea, prin pînză, bătaia inimii ei alături de a lui. Dantela, nasturii din piele n-o făceau decît să pară cu atît mai seducătoare în răbufnirea ei.

Vederea i se tulbură, îi văzu oasele goale ale degetelor în clipa în care, într-un gest energic, ea întinse mîna să-i dea la o parte părul de pe frunte, sărutul ei deveni mai pasionat, iar limba îi pătrunse adînc în gură.

Cleopatra, amanta lui Cezar, a lui Antoniu şi a lui Ramses cel Blestemat. O îmbrăţişă pe după mijloc. Cleopatra se întoarse la pernele de dantelă şi-l trase peste ea.

El scoase un geamăt răsunător, gura lui muşcînd-o pe a ei. Dumnezeule, s-o poată avea... Îi ridică fusta de mătase şi îi băgă mîna între picioare. Păr cald şi umed acolo... Buze umede...

– E bine, lord Rutherford, zise în latineşte.

Şoldurile ei se loveau de-ale lui, de mădularul lui tare gata să se elibereze.

O descheie repede la cîţiva nasturi. Cîţi ani trecuseră de cînd făcuse aşa ceva în mare grabă? Dar acum nu mai era vorba de ceea ce urma să se întîmple.

– Ah, atinge-mă, lord Rutherford! se auzi şoapta ei şuierata. Înfige-ţi pumnalul în sufletul meu!

„Aşa voi muri. Nu din cauza grozăviilor pe care le-am văzut. Ci din cauza acestui lucru, a acestui lucru care este peste puterile mele, dar de la care nu mă pot abţine." O sărută aproape cu cruzime, în timp ce sexul i se mişca ritmic între coapsele ei jilave. Rîsul ei de înger şi demon era debordant.

El închise ochii, împingînd în mica fîntînă cu gura strîmtă.

– Nu puteţi sta aici, Maiestate, zise Samir. Riscul e prea mare. Intrarea este supravegheată. Cu siguranţă, sîntem urmăriţi oriunde ne ducem. Şi, Maiestate, v-au scotocit prin cameră, au găsit monedele antice. N-ar fi exclus să fi găsit... şi altceva.

– Nu. Altceva n-aveau ce găsi. Dar trebuie să vorbesc cu voi, cu amîndoi.

– Ne-ar trebui un fel de ascunzătoare, zise Julie. Unde să ne putem întîlni.

– Pot să aranjez treaba asta, zise Samir. Dar am nevoie de cîteva ore. Puteţi să veniţi la mine, dincolo de Marea Moschee, la ora trei? Am să mă îmbrac ca voi.

– Vin cu voi! insistă Julie. Nimic nu mă poate împiedica de la aceasta.

– Julie, tu nu ştii ce am făcut, îi şopti Ramses.

– Ah, atunci trebuie să-mi spui, zise ea. Samir poate procura aceste straie pentru mine, ca şi pentru el însuşi.

– O, cît te iubesc! murmură Ramses aproape imperceptibil. Şi am nevoie de tine. Dar spre binele tău, Julie, să nu...

– Orice ar fi, rămîn cu tine.

– Maiestate, pleacă acum! Hotelul ăsta este plin de poliţişti. O să vină din nou să ne interogheze. La moschee. La ora trei.

Tare îl mai durea pieptul, dar nu era pe moarte. Şedea prăbuşit pe un scăunel de lîngă pat. Avea nevoie de o sticla cu băutură, care se afla în cealaltă cameră, dar n-avea putere să se ducă s-o ia. Tot ce putea să facă era să-şi încheie încet nasturii la cămaşă.

Se întoarse să o privească din nou, să-i vadă faţa netedă ca ceara, în timp ce dormea. Dar acum îi erau ochii deschişi. Se ridică în capul oaselor şi-i întinse flaconul.

– Doctoria, zise ea.

– Da, am s-o aduc. Dar tu trebuie să rămîi aici. Înţelegi? îi explică mai întîi în latineşte. Aici eşti în siguranţă. Trebuie să rămîi în această cameră.

Se părea că ea nu voia să facă acest lucru.

– Unde o să te duci? întrebă ea, aruncînd o privire în jur; se uită la fereastra de lîngă pat, deschisă spre soarele pieziş al după-amiezei şi spre un perete văruit. Egipt. Nu cred că ăsta este Egiptul!

– Ba da, ba da, draga mea. Trebuie să încerc să-l găsesc pe Ramses.

Din nou scînteia aceea, apoi tulburarea şi, deodată, panica... Dar el se ridică; nu mai putea amîna acest lucru. Putea

numai să spere şi să se roage ca Ramses să fi scăpat într-un fel de urmăritorii lui. Cu siguranţă, Julie şi Alex mobilizaseră avocaţii potriviţi. Orice s-ar fi întîmplat, el trebuia să încerce să ajungă la hotel.

– Nu lipsesc foarte mult, Maiestate, îi zise. Am să mă întorc cît de curînd cu doctoria.

Ea nu părea să aibă încredere în el. Îl privi cu suspiciune cînd ieşi din cameră. Malenka şedea ghemuită tot în colţul salonului. Tremura şi se holba la el cu ochi goi, stupizi.

– Dragă Malenka, ascultă-mă, zise el, ducîndu-se să-şi ia bastonul de lîngă bufetul de băuturi. Vreau să ieşi cu mine, să încui uşa şi să fii cu ochii în patru.

Fata o fi înţeles? Privirea ei fixă aluneca pe lîngă el; el se învîrti pe loc şi o văzu pe Cleopatra în uşă: desculţă, cu părul în neorînduială, din nou arătînd ca o adevărată sălbăticiune, în rochia englezească de mătase trandafirie. Privea fix la Malenka.

Suspinînd şi scîncind, fata se dădu înapoi. Era clar că-i repugna ceva, că se temea de ceva.

– Nu, nu, scumpo. Vino cu mine, zise Elliott. Nu-ţi fie frică, n-o să-ţi facă nici un rău.

Malenka era prea îngrozită ca să mai asculte sau să dea curs vreunei sugestii. Plînsetul ei vrednic de milă devenise mai agitat. Faţa inexpresivă a Cleopatrei se transformă într-o mască a furiei.

Cleopatra veni spre femeia neajutorată, care se holba la oasele goale de la mînă şi de la picior.

– Ea nu e decît o servitoare, zise contele, întinzînd mîna spre braţul Cleopatrei.

Răsucindu-se brusc, ea îi dădu două palme, trîntindu-l pe spate. În cădere, contele se izbi de colivia papagalului. La auzul ţipetelor isterice ale Malenkăi, pasărea începu să cîrîie nebuneşte, lovindu-se cu aripile de stinghii.

Elliott încercă să revină la poziţia verticală. Fata trebuia să termine cu ţipetele. Era un dezastru. Cleopatra, mutîndu-şi

privirea de la pasărea care cîrîia la femeia care ţipa, părea a fi ea însăşi în pragul isteriei. Făcu un pas înainte spre femeie, apucînd-o de gît şi forţînd-o să cadă în genunchi, aşa cum făcuse cu Henry numai cu cîteva ore în urmă.

– Nu, opreşte-te!

Elliott se aruncă asupra ei. De data aceasta, nu trebuia să se mai întîmple, dar încă o dată simţi lovitura ei puternică proiectîndu-l cît colo. Se izbi de perete, mîinile proptindu-i-se de tapet. Apoi se auzi acel zgomot fără nume. Fata murise. Cleopatra îi frînsese gîtul.

Pasărea încetase să mai cîrîie. Scruta cu un ochi rotund şi inexpresiv interiorul camerei. Malenka zăcea cu faţa-n sus pe covor, cu capul sucit într-o parte, într-un unghi imposibil, cu ochii ei căprui închişi pe jumătate.

Cleopatra, în picioare, o ţintea cu privirea. Se vedea că gîndurile nu-i dădeau pace.

– Fata e moartă, zise ea în latineşte.

Elliott nu răspunse. Se prinse de marginea bufetului placat cu marmură şi, cu efort, se ridică în picioare. Bătăile din piept nu mai contau. Nimic nu se putea compara cu durerea din sufletul lui.

– De ce ai făcut asta? murmură el.

O, dar era o nebunie să ceri o asemenea explicaţie de la această fiinţă. De la această femeie al cărei creier era vătămat, fără îndoială, aşa cum trupul îi era vătămat. Deşi era frumoasă.

Era aproape inocent felul în care îl privea fix pe Elliott. Apoi se uită din nou la femeia moartă.

– Spune-mi, lord Rutherford, cum am ajuns aici?

În timp ce se apropia de el, ochii i se îngustau. Cu o mişcare a mîinilor şi fără efort, îl ajută să stea drept. Îi ridică bastonul de jos şi i-l puse în mîna stîngă.

– De unde am venit, lord Rutherford? întrebă ea, aplecîndu-se înainte, cu ochii dilataţi şi plini de spaimă. Lord Rutherford, am fost moartă?

Nu aşteptă să-i răspundă; ţipa cu intermitenţe. Elliott o îmbrăţişă şi cu mîna îi acoperi gura.

– Ramses te-a adus aici. Ramses! L-ai strigat pe nume. L-ai văzut.

– Da! zise ea.

Stătea dreaptă, fără să se agite, mulţumindu-se să-l ţină de mînă.

– Ramses era acolo. Şi cînd... cînd l-am strigat, a fugit de mine. Ca femeia, a fugit de mine! Cu aceeaşi privire în ochi.

– El a vrut să revină la tine, dar alţii l-au împiedicat. Acum, trebuie să mă duc să-l găsesc. Înţelegi? Trebuie să stai aici. Trebuie să mă aştepţi, îi spuse, în timp ce ea privea lung, părînd că nu-l vede. Ramses are doctoria, zise el. Am s-o aduc aici.

– În cît timp?

– În cîteva ore, răspunse el. Sîntem la jumătatea după-amiezei. Pînă se întuneca voi fi înapoi.

Ea gemu din nou şi, presîndu-şi dinţii cu policarul ei strîmb, privi fix spre duşumea. Brusc, arăta ca un copil, un copil luptîndu-se cu o enigmă de nepătruns.

– Ramses, murmură ea.

În mod clar, nu ştia bine cine era Ramses.

O bătu uşor pe umăr; apoi, cu ajutorul bastonului, se apropie de trupul fetei. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era să facă el cu acel trup neînsufleţit? Să-l lase să zacă şi să putrezească pe măsură ce trec orele? Cum să-l îngroape în grădină, cînd el de-abia se mişca? Închise ochii şi rîse amar în sinea lui. Parcă trecuseră o mie de ani de cînd nu îl văzuse pe fiul său sau pe Julie sau camerele civilizate ale unei clădiri banale, ca hotelul Shepheard. Parcă trecuseră o mie de ani de cînd începuse a se comporta şi el ca toţi oamenii, iubind ca toţi oamenii; sau de cînd credea în toate acestea; de cînd făcea sacrificiile care erau în firea lucrurilor să fie făcute.

– Du-te şi adu doctoria! îi zise ea.

Se postă între el şi fata moartă. Apoi se aplecă şi o ridică pe Malenka de braţul drept. Fără efort, tîrî femeia pe covor, pe lîngă pasărea cîrîitoare, care avea acum buna inspiraţie de a tăcea, şi o aruncă în curte, ca şi cînd ar fi fost o păpuşă de cîrpă. Cadavrul se izbi cu faţa de zidul de vizavi.

– Acum nu mai sta pe gînduri! Du-te la Ramses! Du-te!

– Trei ore, îi zise el, exprimîndu-se din nou în cele două limbi. Trage zăvorul după mine! Vezi zăvorul?

Ea se întoarse şi se uită la uşă. Încuviinţă din cap.

– Foarte bine, lord Rutherford, zise ea în latineşte. Pînă se întunecă.

Ea nu trase zăvorul. Aşteptă în prag, cu mîna pe tocul uşii, pîndind momentul plecării lui. Lui îi luă ceva timp pînă se făcu nevăzut.

Iar ea trebuia să plece de-aici! Trebuia să vadă unde se afla! Acesta nu putea fi Egiptul. Nu putea să înţeleagă de ce era aici, de ce-i era atît de foame, de ce nu se putea sătura şi de ce avea această dorinţă vie, mistuitoare de a fi în braţele unui bărbat. L-ar fi oprit cu forţa pe lordul Rutherford dacă n-ar fi trebuit să-l lase să plece în misiunea lui.

Dar ce misiune? Nu-şi aminti imediat. El spunea că vrea să procure doctoria, dar ce era doctoria? Cum să trăiască ea cu aceste răni cumplite?

Numai cu o clipă în urmă aflase ceva, ceva în legătură cu femeia aceea moartă, acea tînără sclavă care ţipa şi căreia ea îi frînsese gîtul.

A, dar primul lucru pe care-l avea de făcut era să plece de aici înainte ca lordul Rutherford să se întoarcă şi s-o dojenească precum un profesor şi să-i spună să rămînă.

Îşi amintea ca prin vis străzile pe care le văzuse mai înainte, pline de monştri bubuitori, făcuţi din metal, pline de fum înecăcios şi zgomot asurzitor. Cine erau oamenii pe care-i văzuse în jurul ei? Femei în rochii ca ale ei...

Fusese îngrozită atunci; își simțise trupul ca pe un focar al durerii și al destrămării. Acum îi era plin de pofte și obsesii. Nu trebuia să se teamă. Trebuia să aibă curaj.

Se întoarse în dormitor. Deschise revista *Harper's Weekly* și privi schițele cu femei drăguțe, îmbrăcate în rochii stranii care le făceau talia de viespe. Apoi se privi în oglinda din ușa dulapului.

Avea nevoie de ceva de pus pe cap și de sandale. Da, sandale. Scotoci repede prin dormitor și le găsi într-un dulap de lemn – sandale din piele încrustată cu aur, numai bune pentru picioarele ei; și un lucru mare, straniu, cu flori din mătase, un lucru ca acela pe care-l porți ca să nu te ude ploaia.

Privindu-l, îi veni să rîdă. Apoi și-l puse pe cap și-și legă panglicile pe sub bărbie. Acum semăna foarte mult cu femeile din revistă. Numai la mîini nu semăna. Cum să le facă să arate altfel?

Făcu ochii mari la oasele dezvelite ale degetului mare de la mîna dreaptă. Îl acoperea o pojghiță subțire de piele, ceva ca mătasea, o mătase mai diafană decît cea a rochiei. Pojghița era îmbibată cu sînge, dar era transparentă. Și simplul fapt că-și vedea oasele îi produse amețeli, o zăpăci din nou.

O amintire – cineva stînd aplecat asupra ei. Nu, să nu se mai repete povestea asta. Trebuia să-și înfășoare mîna în ceva, într-un bandaj. Mîna stîngă arăta destul de bine. Se întoarse și începu să scotocească prin dulapul cu îmbrăcăminte de damă.

Așa făcu cea mai drăguță descoperire! Aici erau două mici articole din mătase, bune pentru mîini. Erau albe și cusute cu perle! Fiecare avea cîte cinci degete și fusese croit ca să îmbrace mîna perfect. Cît ai clipi și le trase pe mîini; acum oasele nu se mai vedeau deloc.

Ah, minunile a ceea ce lordul Rutherford numise „timpuri moderne"! Aceste timpuri ale cutiilor muzicale și ale „automobilelor", cum le spunea el, ale lucrurilor pe care ea le

văzuse dimineaţă înconjurînd-o din toate părţile, ca nişte mari şi agitaţi hipopotami ieşiţi din apele unui rîu...

Cum le-ar zice lordul Rutherford acestor lucruri bune să-ţi îmbraci mîinile cu ele?

Ca să nu mai piardă timpul, se duse la masa de toaletă, luă de acolo cîteva monede mici şi le puse în buzunarul bine ascuns al fustei grele.

Cînd deschise uşa din faţă a casei, privirea i se opri asupra trupului neînsufleţit, afară, în curtea interioară, îngrămădit la zid. Era ceva – ce anume? – trebuia să-l înţeleagă, dar nu putea să-şi dea seama... Ceva...

Văzu din nou silueta vagă, aplecată asupra ei. Auzea din nou acele cuvinte sacre. O limbă despre care ştia că i se adresează ei. *Aceasta a fost limba bunicilor tăi, trebuie s-o înveţi.* Da, dar se întîmplase într-o altă epocă. Erau într-o cameră luminoasă, cu marmură italiană, iar el îi fusese profesor. De data aceasta, fusese întuneric şi cald şi ea se zbătuse să se ridice ca din genune, ea, cu membrele ei slabe, cu gura plină de apă de nici nu putea să strige.

– Inima ta bate din nou... Revii la viaţă... Încă o dată eşti tînără şi puternică. Acum şi pentru totdeauna.

„Nu, nu mai plînge! Nu te căzni să pătrunzi aceste lucruri, să le înţelegi." Silueta se îndepărtase; ochi albaştri. Ea cunoscuse acei ochi albaştri. „Îndată ce am băut lichidul, s-a produs efectul. Preoteasa mi-a arătat în oglindă... ochi albaştri. A, dar a cui voce a fost?" Acea voce care a spus rugăciunea în întuneric, vechea rugăciune sfîntă pentru ca gura mumiei să se deschidă...

Ea îl strigase pe nume! Iar aici, în această căsuţă stranie, lordul Rutherford îi pronunţase şi el numele. Lordul Rutherford pleca...

„Pînă se întunecă, va fi înapoi..."

N-avea nici un rost. Se uită lung prin pasajul boltit la trupul neînsufleţit. Trebuie să pătrundă în această ţară ciudată. Să-şi aducă aminte că era extrem de uşor să-i omori, să le frîngi gîtul, ca pe nişte tulpini fragile.

Se grăbi să iasă, fără să închidă uşa. Casele văruite îi păreau familiare şi ospitaliere. Cunoscuse asemenea oraşe. Poate că acesta era Egiptul; dar nu, nu era posibil.

Porni în grabă, ţinînd strîns de panglici, ca vîntul să nu-i zboare ciudatul lucru de pe cap. Ce uşor i se părea să meargă repede. Iar soarele îi făcea impresia că era atît de prietenos cu ea. Soarele... Într-o străfulgerare îl văzu revărsîndu-se printr-un portal înalt într-o peşteră. Se deschisese un oblon de lemn. Auzi zdrăngănitul lanţului.

Apoi totul pieri, amintirea, dacă o fi fost cu adevărat o amintire. „Trezeşte-te, Ramses!"

Acesta era numele lui. Dar acum puţin îi păsa. Era liberă să hoinărească prin acest oraş; liberă să descopere, să vadă!

4.

MERGÎND PRIN vechiul Cairo, Samir cumpără cîteva haine de beduin din primul magazin care vindea asemenea articole. Se furişă într-un restaurant, un loc murdar, plin de francezi scăpătaţi, şi acolo îşi puse pe el costumul larg, menit să-i servească de travesti, şi ascunse celelalte lucruri – cele pe care le cumpărase pentru Julie – la subsuoară, pe sub straie.

Îi plăcea acest costum ţărănesc, larg, care era infinit mai vechi decît hainele şi pălăriile făcute de comandă, purtate de majoritatea egiptenilor. De fapt, era, probabil, cea mai veche modă, încă la mare preţ – îmbrăcămintea lungă şi largă a celor ce cutreierau deşertul. Se simţea liber în acel costum şi ferit de toate privirile.

Pe străzile întortocheate, desfundate ale oraşului arab Cairo, îşi făcu în grabă drum spre casa lui Zaki, vărul său, un om cu care nu-i plăcea să aibă de-a face, dar un om de la care obţinea, mai uşor şi mai eficient ca de la nimeni altul, exact ceea ce-i făcea trebuinţă. Şi cine ştie cît timp avea să se ascundă Ramses în Cairo? Cine ştie cum se vor rezolva aceste cazuri de omor?

Ajungînd la atelierul de confecţionat mumii al vărului său – cu siguranţă, unul dintre cele mai neplăcute locuri din întreaga lume – intră pe poarta laterală. Afară, în bătaia cumplitului soare al după-amiezei, un morman de trupuri recent înfăşurate în pînză. Înăuntru, fără îndoială, altele fierbeau în cazan.

Un lucrător săpa un şanţ în care urma să fie puse, pentru cîteva zile, aceste noi mumii, ca să se închidă la culoare, în pămîntul jilav.

Priveliştea îl dezgustă total pe Samir, deşi cunoscuse încă de copil acest mic atelier, deci cu mult înainte de a şti că există mumii adevărate, trupuri ale strămoşilor care aşteaptă să fie studiate, să fie apărate de hoţi şi de răufăcători, să fie păstrate.

– Priveşte lucrurile din alt punct de vedere, îl contrazisese cîndva Zaki. Noi sîntem mai buni decît hoţii, care-i vînd pe vechii noştri regi bucată cu bucată străinilor. Ceea ce vindem noi nu este sacru. Este fals.

Bunul şi bătrînul Zaki! Samir era pe punctul de a se adresa unuia dintre oamenii prezenţi acolo, un om care, de fapt, era ocupat cu înfăşurarea unui cadavru. Chiar atunci Zaki însuşi ieşi din căsuţa plină de fum.

– Hei, Samir! Mă bucur de fiecare dată cînd te văd, vere! Hai şi bea o cafea cu mine, vere!

– Nu acum, Zaki. Am nevoie de ajutorul tău.

– Desigur, n-ai fi aici dacă n-ai avea nevoie de ajutor.

Samir primi reproşul cu un zîmbet umil în colţul buzelor.

– Zaki, am nevoie de un loc sigur, de o căsuţă cu o uşă solidă şi o intrare pe din dos. Secretă. Pentru cîteva zile sau, poate, pentru mai multe... Nu ştiu...

Zaki rîse îngăduitor, dar cu un aer superior:

– Ah, iată un om cult, unul pe care toată lumea îl respectă, care vine la mine pentru o ascunzătoare!

– Nu mă refuza, Zaki, zise Samir, scoţînd un teanc de bancnote de sub haină şi oferindu-l vărului său. O casă sigură. Plătesc!

– În regulă, cunosc un astfel de loc, zise Zaki. Hai înăuntru şi bea o cafea cu mine. Tragi o dată în piept şi te obişnuieşti cu mirosul.

Zaki spunea asta de zeci de ani. Samir nu se obişnuise niciodată cu mirosul. Dar, în acel moment, se vedea nevoit să facă ce-i zicea vărul lui, aşa că îl urmă în „camera de îmbălsămare", o încăpere mizerabilă, unde, în permanenţă, o cadă plină cu bitum şi alte chimicale fierbeau la foc mic, în aşteptarea îmbăierii unui alt cadavru.

În trecere, Samir văzu în cazan o nouă victimă. I se făcu rău. Întoarse capul în altă parte, dar nu înainte de a fi întrezărit un nefericit cu faţa în jos în masa lichidului şi cu părul negru plutind la suprafaţă.

– Ce zici de o mumie drăguţă, proaspăt confecţionată? îl tachină Zaki. Direct din Valea Regilor. Spune-mi din ce dinastie să fie şi ţi-o dau ţie. Bărbat, femeie, orice doreşti!

– Ascunzătoarea, vere!

– Da, da. Am libere cîteva asemenea case. Mai întîi, să bem cafeaua şi te trimit acolo cu o cheie. Spune-mi ce ştii despre furtul din muzeu! Despre mumia care a fost furată... Era autentică, tu ce crezi?

Elliott intră năucit în holul hotelului Shepheard. Ştia că e nepieptănat, că praful şi nisipul îi intraseră în pantaloni şi chiar în haină. Îl durea piciorul stîng, deşi nu-l mai simţea ca atare. Îl deranja faptul că sub cămaşa şi haina şifonată era lac de transpiraţie. Îşi zicea că trebuia să fi fost mulţumit că se afla acolo – la loc sigur şi depărtat de toate grozăviile la care fusese martor şi la care participase. Dar aceste lucruri i se păreau reale; nu scăpase de atmosfera acelei căsuţe.

Cît durase călătoria din partea veche a oraşului Cairo pînă la hotel, într-un taxi care-l hurducase pe un traseu insuportabil de aglomerat, se gîndise că Malenka murise deoarece el o dusese pe femeie acolo. Pentru Henry nu suferea. Dar Malenka îi va rămîne pentru totdeauna pe suflet. Şi ucigaşa, monstruoasa

lui regină înviată din morţi... Ce va face cu ea dacă nu-l va găsi pe Ramsey? Se va întoarce împotriva lui?

Ceea ce trebuia făcut acum era să-l găsească pe Samir, deoarece el ştia unde era Ramsey.

Nu era deloc pregătit să-l vadă pe Alex precipitîndu-se spre el şi îmbrăţişîndu-l, încercînd să nu-l lase să meargă la recepţie.

– Tată, mulţumesc cerului că eşti aici!

– Unde-i Ramsey? Trebuie să-i vorbesc imediat.

– Tată, nu ştii ce s-a întîmplat? E căutat prin toate ungherele oraşului Cairo. Pentru omor, tată, şi aici, şi la Londra. Julie este înnebunită. Nu mai ştim ce să facem. Şi Henry, nu-l găsim pe Henry! Tată, unde ai fost?

– Tu să stai cu Julie, ai grijă de ea, îi zise el. Să mai aştepte americanca ta, domnişoara Barrington!

Elliott încercă să se deplaseze spre recepţie.

– Domnişoara Barrington a plecat, zise Alex, făcînd un gest de abandonare a acestui subiect. Întreaga ei familie şi-a schimbat planurile azi-dimineaţă, după ce poliţia a venit să-i chestioneze despre Ramsey şi despre noi.

– Îmi pare rău, murmură el. Dar acum lasă-mă, trebuie să-l găsesc pe Samir.

– Atunci eşti un norocos. Tocmai a venit.

Alex făcu un semn înspre casier. Samir tocmai completase un mandat de plată pentru o sumă de bani pe care acum îi număra şi-i punea deoparte. Avea o bocceluţă la subsuoară şi părea să fie grăbit.

– Fiule, lasă-mă în pace acum! zise Elliott, grăbindu-se să-i iasă în întîmpinare lui Samir.

Samir ridică privirea tocmai în momentul în care Elliott ajunse la tejgheaua de marmură. Elliott îl trase deoparte.

– Trebuie să-l întîlnesc! şopti Elliott. Dacă ştii unde este, trebuie să-l întîlnesc!

– Domnule conte, vă rog.

Samir privi în jur, examinînd lent şi, aparent, la întîmplare, întregul hol.

– Autorităţile fac cercetări ca să-i dea de urmă. Oamenii sînt acum cu ochii pe noi.

– Dar dumneata ştii unde este. Sau cum să i se transmită un mesaj. Ştii totul despre el, de la început ai ştiut.

Ochii lui Samir deveniră impenetrabili. Era ca şi cînd poarta sufletului său s-ar fi închis ferm.

– Transmite-i mesajul ăsta din partea mea.

Samir dădu să plece.

– Spune-i că *ea* e la mine.

Samir şovăi.

– Cine? întrebă el în şoaptă. Ce vreţi să spuneţi?

Elliott îl apucă strîns de braţ.

– El ştie. Şi *ea* ştie cine este ea însăşi! Spune-i că am luat-o de la muzeu. Şi că o ţin într-un loc sigur. Am stat cu ea toată ziua.

– Nu vă înţeleg.

– Dar el o să înţeleagă. Acum, ascultă cu atenţie! Spune-i că soarele a ajutat-o. A vindecat-o, şi acelaşi efect l-a avut... şi doctoria din flacon.

Contele scoase flaconul gol şi-l puse în mîna lui Samir, care se încruntă, ca şi cînd i-ar fi fost frică de acea sticluţă; ca şi cînd n-ar fi vrut să fie atins de acel obiect şi n-ar fi ştiut ce Dumnezeu să facă din moment ce atingerea se produsese.

– Ea are nevoie de mai mult! zise Elliott. Este vătămată, pe dinăuntru şi pe dinafară. E nebună.

Cu coada ochiului, îl văzu venind pe Alex, dar îi făcu semn să aştepte şi se apropie şi mai mult de Samir.

– Spune-i să mă contacteze diseară la şapte. La cafeneaua franceză numită Babilon, în cartierul arab. Voi sta de vorbă numai cu el...

– Dar, aşteptaţi, trebuie să-mi explicaţi...

– Ţi-am spus. El o să înţeleagă. Sub nici un motiv să nu mă contacteze aici. E prea periculos. Nu vreau ca fiul meu să fie amestecat în afacerea asta. La Babilon, la şapte! Şi mai spune-i ceva: ea a ucis de trei ori. Şi o va face din nou...

Elliott îl părăsi brusc pe Samir, întorcîndu-se spre fiul său şi cerîndu-i să-l ajute.

– Hai, sprijină-mă să urc scările, zise el. Trebuie să mă odihnesc. Sînt pe punctul de a leşina.

– Dumnezeule mare, tată, ce se întîmplă?

– Asta să-mi spui tu acum. Ce s-a întîmplat de cînd am plecat? O, şi recepţia... Spune la recepţie că nu vreau să vorbesc cu nimeni! Să nu mă sune în cameră! Să nu dea voie nimănui să urce la mine!

„Numai cîţiva paşi în plus", îşi zise el cînd se deschiseră uşile liftului. Dacă ar putea să-i facă, pentru a ajunge la un pat curat. Acum avea ameţeli; şi aproape că-i era greaţă. Îi era recunoscător fiului său, care-l ţinea strîns de după umeri şi nu-l lăsa să cadă.

Îndată ce ajunse în cameră, Elliott îşi pierdu complet echilibrul. Dar Walter era de faţă şi, împreună cu Alex, îl ajută să ajungă la pat.

– Vreau să stau în capul oaselor, zise el, posomorît ca un invalid bătrîn.

– Vă pregătesc, stăpîne, o baie bună, fierbinte, odihnitoare.

– Bine, Walter, dar, întîi, să-mi aduci ceva de băut. Whisky scoţian. Şi să pui sticla lîngă pahar.

– Tată, nu te-am văzut niciodată într-o stare ca asta. Am să-l sun pe doctorul hotelului.

– Să nu faci asta! zise Elliott pe un ton care-l făcu pe Alex să tresară, ceea ce era foarte bine. Lady Macbeth ar fi avut vreun folos de la un doctor? Nu cred că vreun doctor ar fi ajutat-o...

– Tată, ce sînt vorbele astea?

Vocea lui Alex ajunsese o şoaptă, aşa cum i se întîmpla totdeauna cînd era, realmente, supărat. În faţa lui, Walter puse paharul în mîna lui Elliott.

Acesta luă o înghiţitură de whisky.

– Ah, ce bun este, oftă el.

În casa aceea îngrozitoare, în casa aceea a morţii şi a nebuniei, exista o duzină de sticle cu băutura preferată a lui Henry, dar el nu se putuse hotărî să se atingă de ele, să bea dintr-un pahar care fusese al lui Henry, sau să ia vreo îmbucătură din mîncarea lui. I-o oferise ei, dar el însuşi nu se putuse hotărî să se atingă nici de mîncarea, nici de băutura fiului lui Randolph. Acum se delecta cu whisky scoţian. Căldura plăcută pe care băutura i-o trimitea prin tot corpul se deosebea clar de arsura din piept.

– Acum, Alex, ascultă ce-ţi spun, zise el, luînd încă o înghiţitură. Trebuie să pleci imediat din Cairo. Trebuie să-ţi faci bagajul acum şi să iei trenul de ora cinci spre Port Said. Te duc chiar eu la gară.

Cît de lipsit de apărare păru dintr-o dată fiul său. Era doar un băiat, un băiat simpatic. „Acesta este visul meu de nemurire, îşi zise el în gînd; iar visul acesta dăinuia dintotdeauna. Alex al meu, trebuie să plece imediat în Anglia, unde va fi în siguranţă."

– Nici vorbă de aşa ceva, tată, zise Alex cu aceeaşi amabilitate. Nu pot s-o las pe Julie aici.

– Nu vreau s-o părăseşti pe Julie. Ai s-o iei cu tine. Du-te acum la ea! Spune-i să se pregătească! Fă cum îţi spun!

– Tată, nu înţelegi. Ea n-o să plece pînă nu-l scoate pe Ramsey din încurcătură. Şi nimeni nu-l găseşte pe Ramsey, nici pe Henry. Tată, pînă nu se rezolvă problema asta, nu cred că autorităţile vor permite ca vreunul dintre noi să plece.

– Doamne sfinte!

Alex îşi scoase batista, o împături cu grijă şi-i şterse fruntea lui Elliott. O împături din nou şi i-o dădu tatălui său.

– Tată, tu nu crezi ca tocmai Ramsey să fi săvîrşit aceste lucruri groaznice, nu-i aşa? Vreau să spun că ţin destul de mult la Ramsey!

– Baia e gata, stăpîne, zise Walter din pragul uşii.

– Bietul Alex, murmură Elliott. Bietul de el! E aşa cumsecade şi cinstit!

– Tată, spune-mi ce s-a întîmplat! Nu te-am văzut niciodată în starea asta. Nu mai eşti cel care erai.

– O, ba da, tot eu sînt. Cel adevărat. Disperat şi isteţ şi plin de visuri nebuneşti ca întotdeauna. Sînt pe deplin eu însumi. Să ştii, fiule, că atunci cînd vei moşteni titlul, vei fi, probabil, singurul conte Rutherford, decent şi onorabil, din toată istoria noastră.

– Eşti din nou filozof. Iar eu nu sînt chiar atît de decent şi onorabil. Nu sînt decît un om bine educat, ceea ce sper că este un substitut acceptabil. Acum, hai la baie! O să te simţi mai bine. Şi, te rog, nu mai bea whisky!

Apoi, Alex îl chemă pe Walter să-i dea o mînă de ajutor.

Miles Winthrop privea uimit la telegrama pe care i-o înmînase bărbatul din faţa lui.

– S-o aresteze? Pe Julie Stratford! Pentru furtul unei mumii de mare valoare din Londra? Dar asta e nebunie, oricum ai lua-o! Eu şi Alex Savarell am mers împreună la şcoală! Voi contacta chiar eu conducerea de la British Museum.

– Foarte bine, dar fă-o numaidecît! zise celălalt. Guvernatorul e furios. Departamentul Antichităţilor este scandalizat. Şi găseşte-l pe Henry Stratford! Dă-i de urmă acelei cucoane a lui, acelei dansatoare, Malenka. Stratford este pe undeva, prin Cairo, şi destul de ameţit de băutură, fii sigur de asta. Între timp, arestează pe cineva, să nu-i sară şefului ţandăra.

– Nici nu mă gîndesc! murmură Miles, ridicînd receptorul.

Ce mai bazar! Totul era de vînzare aici – ţesături scumpe, prafuri, mirodenii şi nişte mecanisme ciudate care fac tic-tac, tic-tac, şi au numere romane pe ele, bijuterii, oale de tot felul şi de-ale gurii! Dar ea n-avea bani să cumpere mîncare! Primul negustor ambulant îi spusese în engleză, gesticulînd semnificativ, că banii pe care-i avea nu erau buni de nimic.

Continuîndu-şi plimbarea, asculta vocile venite din toate părţile, sesiza crîmpeie de vorbe englezeşti, încerca să înţeleagă.

– Nu dau eu atîta. E prea scump, vrea să ne jupoaie...

– Numai un păhărel, hai! Ne coacem pe căldura asta.

– Oh, şi aceste coliere, ce drăguţe!

Rîsete, zgomote îngrozitoare ce-ţi sfredeleau timpanul... Le mai auzise înainte. Îşi duse mîinile la urechi, pe sub pălăria mare de pe cap. Trecuse mai departe, încercînd să facă abstracţie de ceea ce o deranja şi să asculte doar ceea ce-i era de trebuinţă pentru a învăţa.

Tresări brusc la auzul unui zgomot monstruos, inimaginabil, şi încercă să vadă de unde venea. Era pe punctul de a ţipa. Mîinile nu reuşeau să-i protejeze urechile. Înaintă poticnindu-se, sesizînd că oamenii din jur nu erau speriaţi, că abia dacă îi dădeau atenţie.

Trebuia să dezlege acest mister! Şi deşi lacrimile îi scăldau obrajii, continuă să înainteze.

Ceea ce zări imediat după aceea o umplu de o spaimă fără nume. Nu găsea în nici o limbă cuvinte ca să descrie ceea ce vedea. O măgăoaie imensă, neagră, ce înainta pe roţi de metal şi voma fum pe horn. Zgomotul era atît de mare, încît le acoperea pe toate celelalte. Urmau care mari, din lemn, prinse de măgăoaie prin cîrlige uriaşe din fier negru. Întreagă această caravană monstruoasă mergea bubuind de-a lungul unei subţiri benzi de metal. Zgomotul deveni şi mai puternic în momentul în care îi trecu prin faţă şi intră în gura de balaur a unui tunel, în care era o mare înghesuială, ca şi cînd toţi oamenii ar fi încercat să se apropie de ea.

Faţă-n faţă cu strania apariţie, Cleopatra oftă adînc. O, de ce îşi părăsise ascunzătoarea? De ce îl părăsise pe lordul Rutherford, care ar fi apărat-o? Dar tocmai în momentul în care se părea că n-ar putea să existe ceva mai rău decît huruitul îngrozitor al acelui lanţ de vagoane, intră în tunel ultimul vagon, iar ea zări, dincolo de drumul de fier, o mare statuie

de granit a lui Ramses. Faraonul apărea stînd în picioare, ţinînd sceptrul cu amîndouă mîinile.

Privi stupefiată la acest colos. Luat din ţara ei, din ţara a cărei regină fusese, acest monument părea acolo grotesc, stingher şi ilar.

Se trase înapoi. Se apropia un alt car demonic, scîrţîind şi pîrîind. Trecu pe lîngă ea cu vuiet, ascunzînd statuia faraonului.

În sufletul ei, departe de tot acest context, Cleopatra se simţea împinsă înapoi în întunericul, în apa neagră din care ieşise.

Deschizînd ochii, se trezi cu un tînăr englez aplecat asupra ei. O îmbrăţişase cu o mînă şi acum o ridica, spunîndu-le celorlalţi să plece. Femeia înţelese că tînărul se interesează de ea şi de ce serviciu i-ar putea face.

– Cafea, şopti ea. Aş dori puţin zahăr în cafea. Erau cuvinte auzite la maşina vorbitoare pe care i-o arătase lordul Rutherford.

– Aş vrea un pic de lămîie în ceai.

– Da, da, desigur. Îţi fac rost de cafea. Am să te duc acolo, la cafeneaua britanică! spuse englezul, înseninîndu-se la faţă.

Apoi o ajută să se ridice în picioare. Ce musculatură tinerească avea! Şi ochi albaştri, de o nuanţă atît de nobilă, aproape la fel ca...

Aruncă o privire înapoi, peste umăr. Nu era un vis. Statuia se afla acolo, dominînd de pe soclul ei drumul de fier; auzea vuietul acelor căruţe, deşi nu se vedea nici una.

Din nou se simţi slăbită şi se poticni; el o prinse şi o ajută să se ţină dreaptă.

Sorbea cuvintele tînărului englez.

– Este un loc drăguţ; poţi să stai jos, să te odihneşti. Află că m-ai băgat în sperieţi acum o clipă. Ai căzut de parcă ţi-ar fi dat cineva cu ceva în cap.

Cafeneaua. „Ne întîlnim în cafenea", spusese vocea din gramofon. Un loc unde oamenii beau cafea, evident, se întîlnesc,

şi stau de vorbă. Plin de femei îmbrăcate în rochii şi de tineri costumaţi ca lordul Rutherford şi ca această elegantă fiinţa, cu conformaţia solida a braţelor şi picioarelor.

Se aşează la măsuţa placată cu marmură. Voci şi iarăşi voci peste tot.

– Eu sînt convins că aici totul este de calitate, dar o ştii pe mama, cum vede ea lucrurile.

– Înspăimîntător, nu-i aşa? Se spune că avea gîtul rupt.

– O, ceaiul ăsta este rece. Cheama-l pe ospătar!

Îl observa pe bărbatul de la masa vecină cum îi număra ospătarului nişte hîrtii imprimate. Erau bani? Ospătarul îi dădu, în schimb, monede.

I se pusese în faţă o tavă cu cafea fierbinte. Îi era atît de foame, încît ar fi băut tot ce era în recipient, dar ştia că normal este să-l lase pe tînăr să-i toarne în ceaşcă. Lordul Rutherford îi arătase atîta lucru. Da, tînărul îi turnă cafea. Şi ştia să zîmbească drăguţ. Cum să-i spună că-l vrea imediat în pat? Ar trebui să găsească un mic han. Cu siguranţă, oamenii aceştia aveau hanuri.

Vizavi de ea, unei tinere îi mergea gura ca o meliţă:

– Mă rog, mie nici nu-mi place opera. Dacă aş fi la New York, nu m-aş duce deloc la aşa ceva. Dar, pentru că sîntem la Cairo, se presupune că toţi mergem la operă şi că ne place. E ridicol!

– Dar, scumpo, este *Aida.*

Aida. „Divină Aida". Ea începu să fredoneze melodia, apoi s-o cînte abia perceptibil, prea încet ca să audă şi ceilalţi. Dar companionul ei o auzea. El îi zîmbea, radia de satisfacţie. N-ar fi o problemă să îl atragă în pat. Mai greu ar fi fost de găsit patul. Desigur, putea să-l conducă la căsuţa aceea, dar era prea departe pînă acolo. Se opri din cîntat.

– O, nu, nu te opri, zise el. Cîntă mai departe.

Cîntă mai departe, cîntă mai departe. Secretul consta în a aştepta puţin, apoi înţelesul devenea surprinzător de clar.

De la Ramses ştia lucrul acesta. La început, orice limbă pare de nedesluşit. O vorbeşti, asculţi şi, treptat, totul se limpezeşte.

Ramses... Ramses, a cărui statuie se afla printre căruţele de fier! Se întoarse, întinzîndu-şi gîtul să vadă prin fereastră. Aceasta avea geamul murdar. Oare, s-a putut fabrica un asemenea lucru? „Timpurile moderne", zisese lordul Rutherford. Păi, dacă s-au putut face acele căruţe monstruoase, de ce nu s-ar fi putut fabrica şi un asemenea geam?

– Ai o voce frumoasă, foarte frumoasă. Mergi cumva la operă? La Cairo, toată lumea merge la operă sau, cel puţin, aşa se pare.

– Balul va ţine pînă în zori, zise femeia de vizavi către companioana ei.

– Ei bine, cred că este grozav. Sîntem prea departe de civilizaţie ca să ne plîngem.

El rîse. Fără să vrea, auzise şi el conversaţia femeilor.

– Aici balul se presupune că este evenimentul sezonului. Se ţine la Shepheard, zise el, luînd o înghiţitură de cafea.

Acesta fu semnalul pe care-l aştepta de la el. Ea dădu peste cap întreaga ceaşcă.

Tînărul englez zîmbi şi-i mai turnă din micul recipient.

– Mulţumesc, zise ea, imitînd cu grijă înregistrarea de pe disc.

– O, dar nu vrei zahăr?

– Prefer frişcă, dacă nu te superi.

– Sigur.

El îi turnă lapte din belşug în ceaşcă. Asta era frişcă? Da, lordul Rutherford îi dăduse ultimul strop pe care-l avea sclava în casă.

– Te duci la bal la Shepheard? Noi stăm la Shepheard, unchiul şi cu mine. Unchiul meu are un magazin aici.

El se opri din nou. La ce se uita atît de concentrat? La ochii ei? La părul ei? El era foarte drăguţ; îi plăcea tenul lui proaspăt. Lordul Rutherford era, fără discuţie, un bărbat chipeş; dar acesta avea frumuseţea vîrstei tinere.

Ea se întinse peste masă şi-i pipăi pieptul prin materialul hainei, prin mătasea care-i acoperea degetele. Numai de nu i-ar simţi oasele. Ce surprins era... Iată-l înroşindu-se, ca o vestală virgină. Îi năvălea sîngele în obraji. Ea zîmbi.

El privi spre cele două femei de vizavi. Dar ele îşi continuau discuţia.

– E, pur şi simplu, a-ntîia!

– Uite, am cumpărat rochia asta, am dat o avere pe ea. Mi-am zis, ei bine, dacă e să frecventez aceste locuri şi dacă toată lumea merge la...

– La operă, zise ea, rîzînd. Merge la operă.

– Da, zise el, încă uimit de ceea ce făcuse ea.

Cleopatra deşertă recipientul în ceaşcă şi bău tot conţinutul. Apoi luă ibricelul cu lapte şi-l bău şi pe acesta. Luă zahărul şi şi-l turnă în gură. A, asta nu-i plăcea. Îl puse jos, apoi îşi vîrî mîna pe sub măsuţă şi-l strînse de picior. El era gata pentru ea! A, bietul băiat, bietul băiat cu ochi mari!

Îşi aminti vremea aceea cînd, împreună cu Antoniu, adusese în cort cîţiva soldaţi tineri şi-i despuiase înainte de a face alegerea. Ce joc grozav fusese acela! Pînă aflase Ramses ce şi cum. Pînă la urmă, a existat, oare, ceva de care să n-o fi acuzat? Dar acesta era teribil de încins! O voia.

La un moment dat, ea se ridică de la masă, făcu un semn şi se duse spre uşi.

Afară zgomot. Căruţele. Puţin îi păsa. Dacă nu-i speriau pe toţi aceşti oameni, atunci, cu siguranţă, ele reprezentau ceva în firea lucrurilor. Problema pe care ea trebuia s-o rezolve acum era să găsească un loc. El fu imediat în spatele ei şi-i vorbea.

– Vino, zise ea în engleză. Vino cu mine.

O străduţă; ea îl conducea, păşind peste băltoace. Mai multă umbră aici şi mai multă linişte. Se întoarse şi-şi vîrî braţele sub ale lui. El se aplecă s-o sărute.

– Păi, nu aici, nu chiar aici! zise el nervos. Domnişoară, nu cred că...

– Eu zic aici, murmură ea, sărutîndu-l şi băgîndu-şi mîna pe sub hainele lui.

Era fierbinte pielea lui, exact cum îşi dorea. Fierbinte şi plăcut mirositoare... Şi era atît de pregătit mînzul... Îşi ridică poalele rochiei trandafirii.

Totul se termină prea repede; ea palpita, ţinîndu-se de el, cu trupul strîns de-al lui, cu braţele agăţate de gîtul lui. Îl auzi gemînd în momentul în care se revărsă în ea. Rămase nemişcat un moment, prea nemişcat. Ea încă mai era străbătută de fiori, dar nu-l putu ademeni din nou. Tînărul se desprinse de ea şi se rezemă de zid. Avea ochii febrili, de parcă ar fi fost bolnav.

– Aşteaptă, te rog, dă-mi un răgaz, zise el cînd ea începu să-l sărute din nou.

Ea îl studie preţ de cîteva secunde. Foarte uşor. Fulgerător, cu mîinile amîndouă, îi imobiliză capul şi i-l suci pînă îi frînse gîtul.

El privea în gol, aşa cum şi femeia, şi bărbatul priviseră în gol. Nu vedea nimic în ochii lui. Nimic. Apoi se prăbuşi lîngă zid, cu picioarele desfăcute.

Îl studie. Din nou, avea senzaţia sîcîitoare a unui mister, ceva ce era în legătură cu ea. Ceva în legătură cu ceea ce tocmai făcuse.

Îşi reaminti silueta aceea neclară stînd aplecată deasupra ei. Fusese un vis?

– Ridică-te, Cleopatra! Eu, Ramses, te chem!

A, nu! Era suficient să încerce să-şi aducă aminte, că o şi apuca o durere cumplită de cap. Dar durerea nu era fizică. Era o durere sufletească. Auzea femei ţipînd, femei pe care le cunoscuse. Femei plîngînd. Chemînd-o pe nume. Cleopatra! Apoi cineva îi acoperise faţa cu o pînză complet neagră. Mai trăia oare şarpele? I se părea ciudat ca şarpele să-i supravieţuiască. Simţea din nou muşcătura colţilor veninoşi în piept.

Un scurt geamăt înfundat îi scăpă în timp ce stătea acolo, rezemată de zid, privind la băiatul mort. Cînd se întîmplaseră toate acestea? Unde? Cine fusese ea?

Nu-şi amintea. „Timpuri moderne“ aşteaptă...

Se aplecă asupra băiatului şi-i luă banii din haină. Bani şi iarăşi bani într-o cărticică legată în piele. Şi-i vîrî în buzunarul adînc, împreună cu alte lucruri. Un carnet cu scriere englezească şi cu o poză minusculă a băiatului. Ce lucru interesant! Foarte frumoasă lucrare! Apoi două bucăţele de hîrtie tare avînd scris pe ele „AIDA“. Şi „OPERA“. Aveau acelaşi mic desen reprezentînd un cap de egipteancă pe care îl văzuse în „revistă“.

Cu siguranţă, şi acestea meritau a fi luate. Se debarasă de poza mortului. Băgîndu-şi în buzunar şi bucăţelele de hîrtie cu înscrisuri despre operă, cîntă din nou „Divină Aida“. Cu tandreţe, ca pentru ea însăşi, sărind peste trupul băiatului mort şi aventurîndu-se din nou în tumultul străzii...

„Nu-ţi fie frică. Fă cum fac ei. Dacă ei merg pe lîngă drumul de fier, mergi şi tu.“

De-abia îşi reîncepuse plimbarea, că o ajunse din urmă unul din acele scrîşnete de roţi care însoţesc căruţele de fier. Îşi acoperi urechile, ţipînd fără să vrea, iar cînd ridică privirea, văzu că un alt bărbat elegant îi stă în cale.

– Pot să vă ajut, domnişoară? Nu v-aţi rătăcit pe aici, nu-i aşa? Nu trebuie să mergeţi pe aici, prin zona gării, cu banii aceia care vi se văd în buzunar.

– Gară...

– N-aveţi o poşetă?

– Nu, răspunse ea cu inocenţă.

Îi permise s-o ia de braţ.

– Mă ajuţi? întrebă ea, amintindu-şi expresia pe care o auzise de o sută de ori de la lordul Rutherford. Pot să mă bizui pe dumneata?

– O, desigur! zise el.

Şi vorbea serios. Un alt tînăr. Cu ten neted, plăcut.

Doi arabi părăseau, prin spate, hotelul Shepheard, unul ceva mai înalt decît celălalt, amîndoi mergînd cu paşi mari şi repezi.

– Ţine minte, zise Samir în şoaptă, fă paşii foarte mari! Dumneata eşti bărbat. Bărbaţii nu fac paşi mici. Şi leagănă-ţi mîinile cu naturaleţe!

– De mult ar fi trebuit să învăţ această şmecherie, răspunse Julie.

Marea moschee mişuna de credincioşi şi de turişti, care veniseră să vadă această minune şi pe musulmanii îngenuncheaţi în adoraţie. Julie şi Samir se mişcau alene printre turiştii care se îmbulzeau. În cîteva minute, îl reperară pe arabul înalt cu ochelari fumurii, în straiele lui albe şi largi.

Samir puse o cheie în mîna lui Ramses. Îi şopti adresa şi instrucţiunile. Ramses trebuia să-l urmeze. Nu vor avea mult de mers.

El şi Julie se puseră în mişcare, avîndu-l pe Ramses la cîţiva paşi în urmă.

Ah, îi plăcea de acest bărbat, care-şi zicea american şi avea o voce atît de stranie. Mergeau împreună în trăsura „taxi", trasă de cai, printre „automobile". Iar ei nu-i mai era frică.

Înainte de a părăsi „gara", înţelesese că marile căruţe de fier îi duc pe oameni de colo pînă colo. Un simplu mijloc de transport. Ce ciudat!

Acest bărbat nu era atît de elegant ca lordul Rutherford, dar vorbea mai încet şi îi venea foarte uşor să-l înţeleagă, mai ales cînd arăta cu degetul la lucrurile despre care vorbea. Ea ştia acum ce este un automobil Ford şi un Stutz Bearcat, precum şi o maşină sport cu două locuri. Acest om vindea asemenea lucruri în America. Era negustor de automobile Ford, în America. Pînă şi săracii îşi puteau cumpăra asemenea maşini.

Strînse mai bine poşeta de pînză pe care i-o cumpărase el, în care ţinea banii şi bucăţelele de carton pe care scria „OPERA".

– Acesta este locul unde locuiesc turiştii, îi spuse el, mai mult sau mai puţin. Adică acesta este cartierul britanic...

– Englez, zise ea.

– Da, europenii şi americanii vin destul de des aici. Iar clădirea aceea de colo – în ea stau toţi oamenii de vază, britanici şi americani; acela este Shepheard, *hotelul,* dacă înţelegi ce spun.

– Shepheard, *hotelul?* întrebă, chicotind.

– Acolo, mîine seară urmează să aibă loc balul operei. Acolo stau şi eu. Eu nu mă omor după operă, zise el, făcînd o grimasă, niciodată nu m-a interesat din cale afară. Dar aici, la Cairo, mă rog, ăsta este un lucru important, înţelegi.

– Lucru important, înţelegi.

– Într-adevăr, important. De aceea, am ţinut destul de mult să merg şi la bal, deşi a trebuit să închiriez un frac şi toate celelalte.

Privind-o de la înălţimea lui, avea în ochi o lumină plăcută. Se distra grozav.

La fel şi ea.

– În *Aida* este vorba de Egiptul antic.

– Da, cîntă Radames.

– Da! Deci ştii despre ce este vorba. Pariez că-ţi place opera, că o apreciezi, zise el.

Deodată, se încruntă.

– Te simţi bine, micuţă doamnă? Poate că oraşul vechi o să-l găseşti mai romantic. Vrei ceva de băut? Ce-ar fi să facem o mică plimbare cu maşina? E parcată chiar în spate la Shepheard.

– Automobil?

– O, cu mine eşti în cea mai mare siguranţă, domnişoară, sînt un şofer excepţional. Ascultă ce spun! Ai fost la piramide?

Pi-ra-mide.

– Nu, zise ea. Cu maşina ta, bine!

Asta îl făcu să rîdă. Pe un ton imperativ, strigă la o trăsură, drept pentru care vizitiul trase calul pe stînga. Se plimbară în

jurul hotelului, în jurul lui Shepheard, o clădire impunătoare, cu parcuri drăguțe.

Ajutînd-o să coboare din trăsură, fusese la un pas de a-i atinge locul sensibil. Ea tresări. Dar n-o atinsese. Aceasta îi reaminti că are o rană. Cum se putea trăi cu asemenea dureri groaznice? Acesta era misterul. Orice ar fi, pe înserate trebuia să-l reîntîlnească pe lordul Rutherford. Acesta plecase să stea de vorbă cu omul care putea explica aceste lucruri – omul cu ochi albaștri.

Ajunseră împreună la ascunzătoare. Julie fusese de acord să aștepte în timp ce Samir și Ramses inspectară cele trei cămăruțe și grădina părăsită; apoi îi făcură semn să vină și ea înăuntru. Ramses zăvorî ușa.

În mijlocul unei măsuțe de lemn era o lumînare, fixată într-o sticlă veche de vin. Samir o aprinse. Ramses trase mai aproape două dintre scaunele cu spătare drepte. Julie îl aduse pe celălalt.

Ambianța era destul de plăcută. Soarele după-amiezei venea dinspre vechea grădină, prin ușa din spate. Încăperea era caldă, dar suportabilă. Fusese încuiată mult timp. În aer plutea un miros incert de mirodenii și cînepă.

Julie își luă de pe cap vălul arab și-și scutură părul. Nu și-l prinsese cu ace din cauza vălului, iar acum deznoda panglica fină care i-l ținea legat la ceafă.

– Nu cred că tu ai omorît-o pe femeia aceea, zise ea imediat, uitîndu-se la Ramses.

El arăta ca un șeic în straiele de beduin. Fața îi era parțial în umbră, iar lumina de la lumînare i se reflecta în ochi.

Samir ședea calm în stînga ei.

– N-am omorît-o, zise Ramses către ea, dar sînt răspunzător pentru moartea ei. Și am nevoie de ajutorul vostru, al amîndurora. Am nevoie de ajutorul cuiva. Am nevoie de iertarea voastră. A sosit timpul să vă spun totul.

– Maiestate, am un mesaj pentru dumneavoastră, zise Samir, şi trebuie să vi-l dau imediat.

– Ce mesaj? întrebă Julie.

De ce nu-i vorbise Samir şi ei despre acesta?

– E de la zei, Samir? Mă cheamă să dau socoteală? N-am timp pentru mesaje mai puţin importante. Trebuie să vă spun ce s-a întîmplat, ce am făcut.

– Este de la contele de Rutherford, Maiestate. M-a acostat la hotel. Arăta de parcă înnebunise; a zis să vă spun că *ea* este la el.

Ramses era vizibil uluit. Îl fulgeră pe Samir cu priviri aproape ucigătoare.

Julie nu putea suporta asta.

Samir scoase ceva de sub haină şi i-l întinse lui Ramses. Era un flacon de sticlă, ca acelea pe care Julie le văzuse printre borcănelele de alabastru din colecţie.

Ramses îl cercetă din ochi, dar nu încercă să-l atingă. Samir vru să vorbească din nou, dar Ramses îi făcu semn să tacă. Faţa îi era atît de desfigurată de emoţie, încît numai foarte vag aducea cu cel care fusese cîndva.

– Spune-mi ce înseamnă asta! zise Julie, incapabilă să se abţină.

– El m-a urmărit pînă la muzeu, şopti Ramses, uitîndu-se cu ochi dilataţi la flaconul gol.

– Dar despre ce vorbeşti? Ce s-a întîmplat la muzeu?

– Maiestate, el spune că pe ea soarele a ajutat-o. Că doctoria i-a folosit, dar că are nevoie de mai multă doctorie. Este vătămată, pe dinăuntru şi pe dinafară. A săvîrşit trei omoruri. E nebună. O ţine bine ascunsă, vrea să vă întîlnească. Mi-a indicat timpul şi locul.

Pentru un moment, Ramses nu zise nimic. Apoi se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă.

– Nu, stai! strigă Julie, repezindu-se după el.

Samir era şi el în picioare.

– Maiestate, dacă vă pripiţi să-l căutaţi, s-ar putea să vă aresteze. Hotelul este înconjutat. Aşteptaţi pînă pleacă el şi

ajunge la acel loc de întîlnire. Este singurul lucru înţelept pe care-l puteţi face!

Se vedea clar că Ramses era la ananghie. În silă, se întoarse, privind dincolo de Julie, cu ochi inexpresivi, de om nebun. Apatic, făcu cîţiva paşi înapoi şi se aşeză pe scaun.

Julie îşi şterse lacrimile cu batista şi luă din nou loc pe scaun.

– Unde şi cînd? întrebă Ramses.

– La ora şapte diseară. La Babilon, clubul de noapte francez. Ştiu unde este. Pot să vă conduc pînă acolo.

– Nu pot să aştept pînă atunci!

– Ramses, spune-ne ce înseamnă toate astea?! Cum să te ajutăm dacă nu ştim despre ce este vorba?

– Maiestate, Julie are dreptate! Acordaţi-ne încredere acum! Permiteţi-ne să vă ajutăm în această problemă! Dacă poliţia vă capturează din nou...

Printr-un gest exprimînd dezgust, Ramses excluse această eventualitate. I se schimbase expresia feţei din cauza emoţiei.

– Am nevoie de voi şi, spunîndu-vă asta, s-ar putea să vă pierd, dar fie. Pentru că v-am distrus viaţa...

– N-ai să mă pierzi niciodată, zise Julie, dar teama ei creştea.

În sufletul ei se năştea o mare spaimă în legătură cu ceea ce urma să se întîmple.

Cu cîteva clipe în urmă, crezuse că înţelegea ce se întîmplă. El luase din muzeu trupul iubitei sale. Voise s-o vadă pusă cum trebuie într-un mormînt. Dar acum, confruntată cu flaconul şi cu aceste cuvinte stranii din partea lui Elliott, lua în calcul ipoteze mai sinistre, respingîndu-le pe loc, dar întorcîndu-se din nou la ele.

– Acordaţi-ne încrederea dumneavoastră, Maiestate! Îngăduiţi-ne să preluăm şi noi o parte din această povară!

Ramses privi la Samir, apoi la ea.

– A, nu veţi putea niciodată să preluaţi o parte din vinovăţie, zise el. Cadavrul din muzeu... Femeia necunoscută...

– Ba da, murmură Samir.

– Mie nu-mi era necunoscută, dragii mei. Fantoma lui Iulius Cezar ar fi recunoscut-o. Umbra lui Marc Antoniu ar fi sărutat-o. Cîndva, milioane de oameni au plîns după ea...

Julie, din nou cu ochii în lacrimi, încuviinţă din cap.

– Am făcut un lucru incalificabil. Am dus elixirul la muzeu. Nu mi-am dat seama de ravagiile pe care le suferise trupul ei, de faptul că lipseau bucăţi întregi de carne. Am turnat elixirul peste ea! După două mii de ani, în trupul ei ruinat s-a trezit viaţa. A înviat! Cu rănile sîngerînde, s-a ridicat în picioare. A început să umble, să mă caute cu mîinile. M-a strigat pe nume!

Ah, mai plăcut decît vinul cel mai nobil, mai plăcut chiar decît să faci amor era să gonească într-un automobil american deschis, să-i fluiere vîntul prin păr, să-l audă chiuind vesel pe americanul care trage de tija schimbătorului de viteză încoace şi încolo. Să vadă casele dispărînd rapid pe laturile şoselei. Să-i privească pe egiptenii mergînd obosiţi alături de catîrii şi cămilele lor şi să-i lase în urmă, într-un nor de praf.

Adora această privelişte. Privea în sus, spre cer, lăsîndu-şi părul să fluture în vînt şi ţinîndu-şi ferm cu o mînă pălăria.

Din cînd în cînd, trăgea cu coada ochiului să vadă ce făcea el de punea în mişcare această căruţă. Americanul apăsa iarăşi şi iarăşi pe ceea ce numea el „pedale"; trăgea de tija schimbătorului de viteză; învîrtea volanul.

Ah, era din cale afară de palpitant; era minunat. Dar zgomotul acela groaznic de ascuţit o luă prin surprindere. Huruitul pe care îl auzise în „gară". Mîinile i se duseră automat la urechi.

– Nu te speria, domnişoară, nu-i decît un tren. Iată, vine trenul!

Automobilul se opri brusc.

În faţa lor, linii metalice paralele prin nisipul deşertului. Şi lucrul acela, marele monstru negru venind în fugă din dreapta. Se auzea un clopoţel. Ea avu percepţia vagă a unei fulgerări de lumină roşie, ca aceea a unei torţe. Oare n-o să scape niciodată de aceste lucruri hidoase?

El o cuprinse cu braţul.

– E în regulă, domnişoară. Trebuie să aşteptăm puţin pînă trece.

El încă vorbea, dar acum duduitul şi scîrţîitul monstrului îi acopereau vorbele. Îngrozitor, huruitul roţilor şi chiar şirul lung de vagoane din lemn, încărcate cu fiinţe omeneşti care şedeau pe bănci de lemn, ca şi cînd asta ar fi fost lucrul cel mai simplu din lume.

Încerca să redevină stăpînă pe sine. Îi plăceau atingerea mîinilor lui calde şi parfumul ce-l emana pielea lui. Privea pierdută, în timp ce trecea ultimul vagon. Din nou, sună clopoţelul. Lumina din vîrful barierei se aprinse o clipă.

Americanul apăsă din nou pe pedale, trase de tijă; maşina începu să se hurducăie: trecură peste şinele metalice şi intrară în deşert.

– Da, majoritatea celor din Hannibal, Missouri, nici n-au auzit de Egipt. Eu i-am zis tatei că vreau să vin aici, că asta am să fac. Că am să-mi iau banii pe care i-am cîştigat şi am să vin în Egipt, apoi am să mă stabilesc aici...

Ea îşi ţinu răsuflarea. Trăia din nou plăcerea acestei escapade. Apoi, departe în stînga, la orizont, văzu piramidele de la Giza! Figura Sfinxului se arăta din ce în ce mai desluşit.

Scoase un chiot scurt. Acesta era Egiptul. Ea era în Egiptul „timpurilor moderne", dar tot acasă.

O tristeţe plăcută o învălui. Mormintele strămoşilor ei şi Sfinxul la care venise, ca tînără fată, să se roage în templu între marile lui labe.

– A, da, este o privelişte frumoasă, nu-i aşa? Nici o problema, dacă cei din Hannibal, Missouri, nu înţeleg despre ce e vorba, este ghinionul lor.

– Ghinionul lor, zise ea, rîzînd.

Pe măsură ce se apropia de ţintă, desluşea mulţimea adunată. Era un cîmp mare, plin de automobile şi trăsuri. Şi femei în rochii pestriţe, pe talie, ca a ei. Bărbaţi cu pălării de paie, ca americanul. Şi mulţi arabi cu cămilele lor, şi care aveau braţele pline de coliere ieftine. Zîmbi.

În vremea ei, neguţătorii vindeau aici bijuterii ieftine vizitatorilor romani, îşi ofereau cămilele pentru plimbări călare. Făceau acelaşi lucru şi acum!

Dar rămase uluită în faţa acelui monument apărut ca din ceaţă: marele mormînt al regelui Kufu. Cît era de-atunci de cînd, la o vîrstă fragedă, venise pentru prima dată aici şi văzuse această construcţie uriaşă, alcătuită din blocuri pătrate? Şi mai tîrziu cu Ramses, singuri în răcoarea nopţii, cînd ea, ca o femeie de rînd, înfăşurată într-un veşmînt închis, mersese pe cămilă cu el chiar pe acest drum...

Ramses! Nu, făcuse ceva oribil de care nu voia să-şi amintească. Apele întunecate se strîngeau asupra ei. Ea venea spre el, iar el se îndepărta de ea!

Din nou, automobilul american se opri brusc.

– Hai, domnişoară, să coborîm şi să vedem a şaptea minune a lumii.

Cleopatra îi zîmbi americanului bucălat, care era atît de amabil cu ea.

– Bineee! Minunat! zise ea, sărind de pe scaunul înalt înainte ca el s-o poată ajuta să coboare.

Trupul ei era aproape lipit de-al lui. El îi zîmbea. Nasul lui cărnos se încreţea. Avea o gură dulce şi tînără. Ridicîndu-se în vîrful picioarelor şi îmbrăţişîndu-l, îi fură un sărut. Hmmmm! Dulce şi tînăr ca şi celălalt. Şi atît de surprins!

– Zău, eşti o copiliţă drăgălaşă, îi zise el la ureche, dar părînd că nu prea ştie ce să facă.

Bine, o să-i arate ea. Îl luă de mînă şi porniră, pe cărarea de nisip bătătorită, spre piramide.

– A, ia te uită! zise ea, arătînd spre palatul construit în dreapta.

– Acesta este Mena House, zise el. Nu e un hotel rău nici el. Nu este ca Shepheard, dar este acceptabil. Putem lua, mai tîrziu, o gustare acolo, dacă vrei.

– Am încercat să opun rezistenţă, zise Ramses. A fost imposibil. Ce să mai vorbim, au fost prea mulţi. M-au dus la închisoare. Am avut nevoie de timp ca să mă vindec. A trebuit să treacă o jumătate de oră pînă cînd am reuşit să scap.

Tăcere.

Julie îşi îngropă faţa în batistă.

– Maiestate, zise Samir pe un ton liniştit. Ştiaţi că elixirul ar putea avea un asemenea efect?

– Da, Samir. Ştiam, deşi nu l-am supus niciodată la o asemenea probă.

– Asta-i firea omului, Maiestate. Nici mai mult, nici mai puţin.

– Ah, Samir, am făcut atîtea greşeli de-a lungul secolelor... Cunoşteam pericolele la care te expune elixirul. Acum, şi tu trebuie să le cunoşti. Trebuie să le cunoşti dacă vrei să mă ajuţi. Creatura asta, această nebună pe care am readus-o la viaţă, nu poate fi distrusă.

– Cu siguranţă, există o posibilitate, zise Samir.

– Nu, am aflat asta cu preţul unor experienţe nereuşite. Iar cărţile voastre moderne de biologie mi-au aprofundat cunoştinţele. Îndată ce sînt saturate cu elixir, celulele corpului se reînnoiesc continuu. Plantă, animal, om – cu toate se produce acelaşi lucru.

– Nu îmbătrînesc, nu degenerează, murmură Julie.

Era mai calmă acum, mai sigură pe sine.

– Întocmai. O cupă plină m-a făcut nemuritor. Nu mai mult decît conţinutul acelui flacon. Sînt de-a pururi în floarea

tinereții. N-am nevoie de mîncare, însă mi-e foame mereu. N-am nevoie de somn, însă pot dormi. Am în permanență dorința de a... face dragoste.

– Iar femeia aceasta nu și-a primit măsura completă.

– Nu, și de la bun început ea a fost vătămată! Asta a fost prostia mea, înțelegeți? Trupul ei nu era complet! Dar, vătămată sau nu, ea este acum practic de nestăvilit. Am înțeles acest lucru cînd a venit spre mine, pe coridor! Înțelegeți?

– Tu nu gîndești în spiritul științei moderne, zise Julie, ștergîndu-și încet ochii. Trebuie să existe o posibilitate de a opri acest proces.

– Pe de altă parte, dacă ar trebui să-i dai măsura completă – mai multă doctorie, cum a spus contele...

– Asta-i nebunie, strigă Julie. Nici nu-ți dai seama. O faci mai puternică.

– Ascultați, amîndoi, zise Ramses, la ceea ce vă spun. Cleopatra este numai o parte a acestei tragedii. Contele, cu certitudine, știe acum secretul. Elixirul însuși este periculos, mai periculos decît vă închipuiți.

– Oamenii vor dori acest lucru, zise Julie, și vor face orice ca să-l găsească. Dar Elliott poate fi făcut să înțeleagă ce trebuie, iar Henry e un prost.

– Sînt mai multe de spus. Noi vorbim de un produs chimic care modifică orice substanță vie de care se lasă absorbit.

Ramses așteptă un moment, aruncîndu-le o privire amîndurora. Apoi continuă:

– Cu secole în urmă, cînd eram încă Ramses, suveran al acestei țări, visam să folosesc acest elixir, ca să produc hrană și băutură din belșug pentru poporul meu. N-am mai fi avut foamete. Grîul ar fi crescut imediat după fiecare seceriș. Arborii fructiferi ar fi rodit de-a pururi. Știți ce s-a întîmplat? Fascinați, se uitau la el în tăcere. Poporul meu n-a putut digera această hrană neperisabilă. Rămînea întreagă în stomacul oamenilor. Au murit în chinuri, de parcă mîncaseră nisip.

– Voi, zei, murmură Julie. Deocamdată, povestea este perfect logică. Desigur.

– Cînd am încercat să ard cîmpurile şi să omor găinile şi vacile nemuritoare, am văzut grîul revenind la viaţă îndată ce-l atingeau razele soarelui. Am văzut cadavre arse şi decapitate zbătîndu-se să învie. În cele din urmă, toate au fost aruncate în mare, li s-au legat greutăţi şi au fost trimise tocmai pe fundul mării, unde, firește, au rămas, întregi şi neatinse pînă în ziua de astăzi.

Samir se cutremură; îşi împreună braţele la piept, ca şi cînd i-ar fi fost frig.

Julie privea concentrată la Ramses.

– Deci ceea ce spui este că... dacă secretul cade în mîinile cui nu trebuie, regiuni întregi ale pămîntului ar putea fi făcute nemuritoare.

– Popoare întregi, răspunse Ramses pe un ton sec. Şi noi, care sîntem nemuritori avem senzaţia de foame la fel ca cei vii. Şi îi vom elimina pe ceilalţi vii, ca să consumăm ceea ce este dintotdeauna al lor!

– Va fi periclitat însuşi ciclul vieţii şi al morţii, zise Samir.

– Acest secret trebuie distrus cu desăvîrşire! zise Julie. Dacă ai elixirul la îndemînă, distruge-l! Acum!

– Şi cum să fac asta, scumpo? Dacă arunc în vînt pulberea uscată, particule fine vor cădea pe pămînt şi, la prima ploaie, se vor lichefia şi vor ajunge la rădăcinile arborilor. Drept urmare, aceştia vor deveni nemuritori. Turnat în nisip, lichidul se strînge într-o baltă şi vine cămila să-l bea. Dacă-l arunc în mare, peşti, şerpi sau crocodili vor deveni nemuritori.

– Opreşte-te! şopti ea.

– Dumneavoastră, Maiestate, puteţi să-l consumaţi fără să vă puneţi sănătatea în primejdie?

– Nu ştiu... Cred că aş putea. Dar cine poate şti?

– Să nu faci asta! şopti Julie.

El îi zîmbi slab, trist.

– Julie Stratford, pe tine te mai interesează ce se întîmplă cu mine?

– Da, mă interesează, murmură ea. Tu nu eşti decît un om; posesor al unui secret divin. Mă interesează...

– Este adevărat, Julie. Păstrez secretul aici, zise el, lovindu-se uşor peste frunte. Ştiu să fac elixirul. În definitiv, nu contează ce se întîmplă cu cele cîteva flacoane pe care le posed, pentru că pot, oricînd, să prepar altele.

Se uitară unul la celălalt. Era imposibil să pună o stavilă solidă în calea primejdiei ce se profila. Trebuia s-o ia în considerare, să se detaşeze de ea şi apoi s-o examineze din nou.

– Acum, înţelegeţi de ce timp de o mie de ani n-am împărţit elixirul cu nimeni: cunoşteam pericolul. Şi apoi, cu slăbiciunea unui muritor – ca să folosesc expresia voastră modernă – m-am îndrăgostit.

Ochii lui Julie se umplură din nou de lacrimi. Samir aştepta cu răbdare.

– Da, ştiu, zise Ramses oftînd. Am fost un prost. Acum două mii de ani, am preferat să-mi văd iubita murind, decît să-i dau elixirul celuilalt iubit al ei. Pentru formula acestuia, Marc Antoniu, un depravat, m-ar fi fugărit pînă la capătul lumii. Vă puteţi imagina: cei doi suverani nemuritori? „De ce nu putem face o armată nemuritoare?" m-a întrebat ea într-un moment în care influenţa lui o corupsese pînă în măduva oaselor. Ea devenise în acel moment pionul lui. Şi acum, la această dată şi în această epocă de minuni extraordinare, n-am mai ţinut cont de ultimele ei cuvinte şi am readus-o la viaţă.

Julie înghiţi în sec. Un şuvoi de lacrimi îi scăldau obrajii. Nici măcar nu şi le mai ştergea cu batista. Îşi întinse mîna peste masă, ca să i-o întîlnească pe a lui.

– Nu, Ramses, nu este Cleopatra. Nu înţelegi?! Ai făcut o greşeală teribilă, da, dar trebuie să găsim o cale de a o îndrepta. Dar nu este Cleopatra! Nu e posibil să fie ea.

– Julie, n-am făcut nici o greşeală în privinţa asta! Iar ea m-a recunoscut! Nu pricepi? Ea m-a strigat pe nume!

O muzică domoală venea ca purtată de vînt dinspre Mena House. La ferestrele hotelului se vedeau lumini galbene. Siluete mărunte se agitau pe vasta lui terasă.

Cleopatra şi americanul se aflau într-un tunel întunecat, sus, în vîrful piramidei; puţul ce ducea la mormîntul propriu-zis.

Ea îl îmbrăţişă cu febrilitate, băgîndu-şi pe sub cămaşa lui degetele acoperite cu mătase. Ah, sfîrcuri de bărbat, atît de fragede! Înaintea ei se deschidea acum poarta agoniei şi a extazului. Ce se mai gîdila el cînd i le strîngea delicat şi, într-un dus-întors repetat şi grăbit, îşi plimba limba prin gura lui!

Toată lăudăroşenia şi cutezanţa lui erau acum de domeniul trecutului. Devenise sclavul ei. Smulgîndu-i haina şi dezgolindu-i pieptul, îşi băgă mîna sub cureaua lui de piele pînă la rădăcina sexului.

El gemu. Simţea cum el îi ridică poalele rochei. Apoi, deodată, mîna lui încremeni. Întreg trupul lui împietri. Încurcată, ea îşi întoarse capul; el privea îngrozit la piciorul ei gol.

Priveliştea era îngrozitoare: un picior parţial descărnat, căruia i se vedea un fragment mare de os însîngerat.

– Iisuse Hristoase! şopti el, depărtîndu-se de ea, lipindu-se de perete. Iisuse Hristoase!

Ea izbucni într-un mîrîit înfundat de furie şi durere.

– Nu te mai uita la mine! vociferă ea în latineşte. Întoarce-ţi ochii de la mine! Să nu mă priveşti cu scîrbă!

Suspinînd, îl apucă de cap cu amîndouă mîinile şi-l izbi de zidul de piatră.

– Ai să mori pentru asta!

Apoi îi frînse gîtul. A murit şi el.

Trebuise s-o facă. Apoi urmă binecuvîntata linişte. Iar trupul lui zăcea acolo, cum se întîmplase şi cu trupul celuilalt, cu banii ieşind de sub haina mototolită.

Rănile ei n-o puteau ucide. Explozia produsă de acel Henry n-o omorîse, făcuse doar un zgomot oribil, insuportabil. Dar ceea ce se întîmplase acum era suficient pentru a ucide.

Privea la gura puțului, jos, peste nisipurile de culoare ocru-închis, spre luminile blînde ale lui Mena House. Auzea din nou muzica, atît de dulce, rătăcind ca adierile aerului răcoros.

Întotdeauna, noaptea e frig în deșert. Și aproape întuneric. Stele minuscule pe cerul azuriu... Trăia un straniu moment de pace. Era agreabilă plimbarea de una singură, în deșert, departe de toți...

Dar lordul Rutherford... Doctoria... Era aproape întuneric.

Aplecîndu-se asupra americanului, îi luă banii. Își aminti de frumosul automobil galben. O s-o ducă foarte repede înapoi, acolo de unde venise. Acum era al ei și numai al ei.

Izbucni în rîs, incitată de această perspectivă. Coborî val-vîrtej pe peretele piramidei, sărind cu ușurință de pe un bloc de piatră pe altul. Era atît de puternică acum. Apoi, alergă spre mașină.

Era simplu. Apasă pe butonul demarorului electric. Apoi împinse „pedala benzinei". Mașina începu imediat să duduie. Apoi, după ce luă piciorul de pe cealaltă pedală, împinse maneta de viteză, așa cum văzuse la american, și, minunea minunilor, alerga acum în mare viteză, învîrtind nebunește volanul.

Pătrunse cu mașina într-un mare scuar din fața lui Mena House. Cîțiva arabi înspăimîntați fugiră din calea ei. Apăsă gălăgiosul „claxon", cum îi zisese el, și le sperie cămilele.

Apoi se îndreptă spre șosea, trăgînd din nou de manetă, ca să mărească viteza, înaintînd impetuos, exact așa cum văzuse că făcuse americanul.

Cînd ajunse la drumul cu șina metalică, se opri și se prinse de volan, tremurînd. Dinspre marile întinderi ale deșertului nu venea nici un sunet. În față, se vedeau

luminile oraşului Cairo. Ce spectacol plăcut sub cerul înstelat, care începea să pălească!

Ambalînd motorul şi accelerînd ca la curse, cînta „Divină Aida".

– Ne-ai cerut ajutorul, zise Julie. Ne-ai cerut iertarea. Acum, vreau să mă asculţi.

– Da, de acord, zise Ramses din toată inima, dar tulburat. Julie, ea este... fără nici un dubiu.

– Trupul, da, răspunse Julie. E trupul ei, fără îndoială. Dar fiinţa care trăieşte acum? Nu. Nu este femeia pe care ai iubit-o cîndva. Acum, femeia aceea, oriunde ar fi, nu este conştientă de ceea ce se întîmplă cu trupul ei.

– Julie, m-a recunoscut! Ştie cine sînt!

– Ramses, creierul din acel trup te-a recunoscut. Dar gîndeşte-te la ceea ce spui! Gîndeşte-te la implicaţii! Implicaţiile contează, Ramses. Intelectul nostru – sufletul nostru, dacă vrei – nu aparţine cărnii, el dormitează de-a lungul secolelor, în timp ce trupul nostru putrezeşte. El ori se mută în sfere mai înalte ori încetează cu desăvîrşire de a mai exista. Cleopatra pe care ai iubit-o tu a încetat de a mai exista în acel trup în ziua în care a murit.

El o privea fix, încercînd să prindă înţelesul cuvintelor ei.

– Maiestate, cred că s-au spus lucruri înţelepte aici, zise Samir, deşi era şi el era nelămurit. Contele spune că ea ştie cine este.

– Ştie cine ar fi trebuit să fie, zise Julie. Celulele! Ele sînt aceleaşi, revitalizate, şi, probabil, au o anumită memorie codată în ele. Dar această fiinţă este geamăna monstruoasă a iubitei tale pierdute. *Ce ar putea fi ea mai mult decît atît?*

– Acest lucru ar putea fi adevărat, murmură Samir. Dar, dacă urmaţi sugestia contelui, dacă îi daţi mai multă doctorie, s-ar putea să revitalizaţi... un demon.

– Asta mă depăşeşte! mărturisi Ramses. Este Cleopatra!

Julie scutură din cap:

– Ramses, tatăl meu este mort numai de două luni! Nu s-a făcut nici o autopsie a rămăşiţelor lui. Singura îmbălsămare ce i s-a făcut a fost miracolul milenar al căldurii din Egipt şi al uscăciunii deşertului. El se află, intact, într-o criptă aici, în Egipt. Dar crezi că aş lua acest elixir, dacă l-aş avea la îndemînă, şi mi-aş învia tatăl din morţi?

– Dumnezeule din ceruri! şopti Samir.

– Nu! zise Julie. Pentru că n-ar fi tatăl meu. Legătura s-a desfăcut definitiv! Ar învia dublul tatălui meu, care ar şti, poate, tot ceea ce a ştiut tatăl meu. Dar n-ar fi tatăl meu. El n-ar şti că acesta l-a înlocuit. Ceea ce ai readus tu la viaţă este dublul Cleopatrei! Nu este iubita ta de altădată.

Ramses tăcea şi îl privea pe Samir. Aceste cuvinte păreau să-l fi zguduit profund.

– Maiestate, ce religie consideră că sufletul rămîne în carnea putrezită? Nu asta era credinţa strămoşilor noştri. În nici o ţară din lume nu există o asemenea credinţă.

– Tu eşti cu adevărat nemuritor, dragul meu, zise Julie. Dar Cleopatra este moartă de douăzeci de secole. Ea este şi acum moartă. Fiinţa pe care ai înviat-o trebuie distrusă!

5.

– NU, ÎMI PARE rău, Miles. Tatăl meu nu este aici. Da, o voi face. Imediat.

Alex puse receptorul în furcă. Elliott îl urmărea de la biroul din colțul camerei.

– Mulțumesc, Alex. A minți este, într-adevăr, o deprindere de ordin social subestimată. Cineva pe care-l duce capul ar trebui să scrie un ghid clasic al mincinosului. Să formuleze toate principiile care justifică pe deplin minciuna.

– Tată, nu te las să ieși singur!

Elliott se întoarse la treaba lui. Baia și scurta odihnă îl ajutaseră mult să-și revină, deși îi fusese imposibil să doarmă cu adevărat. Avusese un răgaz de o oră ca să reflecteze la ceea ce urma să facă; și se hotărîse, deși nu prea spera să-i reușească planul. Cu toate acestea, elixirul merita osteneala. Numai dacă Samir l-ar fi găsit pe Ramses! Totul în comportamentul lui Samir îi întărise credința că omul știa unde era Ramses.

Elliott sigilă ultimul dintre cele trei plicuri, pe care tocmai scrisese adresa, și se întoarse din nou la fiul său.

– Să faci exact cum ți-am spus! zise el cu fermitate. Dacă nu mă întorc pînă mîine la prînz, pune aceste scrisori la poștă.

Pentru mama ta şi pentru Randolph. Şi pleacă atît cît poţi de repede! Acum, dă-mi bastonul! Am nevoie şi de pelerină. În oraşul ăsta este al naibii de rece după ce se înserează.

Walter îi aduse imediat bastonul. Avea pelerina pe mînă. I-o puse lui Elliott pe umeri, potrivindu-i-o cu grijă.

– Tată, interveni Alex, pentru numele lui...

– La revedere, Alex! Nu uita! Julie are nevoie de tine. Are nevoie de tine aici.

– Maiestate, e trecut de şase, zise Samir. Trebuie să vă arăt cum găsiţi taverna asta.

– O găsesc şi singur, Samir, răspunse Ramses. Duceţi-vă înapoi la hotel, amîndoi. Trebuie să verific personal... situaţia. Apoi, cu prima ocazie, am să vă trimit vorbă.

– Nu, zise Julie, merg şi eu cu tine!

– E imposibil. E mult prea periculos. Iar acesta este un lucru pe care trebuie să-l rezolv singur.

– Ramses, eu nu te părăsesc, insistă ea.

– Julie, trebuie să ne întoarcem acum, zise Samir. Trebuie să ajungem mai înainte ca ei să înceapă să ne caute.

Ramses se ridică, încet, în picioare. Se întoarse cu spatele la singura lumînare din camera întunecoasă. Îşi ridică mîinile ca pentru rugăciune. Cum stătea acolo, cu o minusculă scînteie de lumină lucindu-i în ochi, trecea pentru toată lumea drept un musulman venit la moschee.

– Julie, zise el, întorcîndu-se din nou spre ea şi oftînd adînc. Dacă te duci acasă, în Anglia, încă mai poţi să-ţi reiei viaţa de mai înainte.

– Oh, mă jigneşti, Ramses! zise ea. Mă răneşti profund! O iubeşti, Ramses? O iubeşti pe fiinţa asta pe care ai ridicat-o din mormînt?

Nu voia să spună asta. Se opri, înfrîntă şi acum se întoarse cu spatele.

– Ştiu că te iubesc, Julie, şopti el. Te iubesc de cînd te-am văzut prima dată. Am riscat să fiu descoperit, ca să te salvez. Şi acum am nevoie de dragostea ta.

– Atunci, nu-mi mai spune că mă părăseşti, zise ea, cu vocea sugrumată. Ramses, dacă după noaptea asta n-am să te mai văd niciodată, viaţa mea va fi distrusă!

– Pe onoarea mea, că ai să mă vezi! spuse el şi o strînse în braţe. Dragostea mea, superba mea iubită, şopti el, mîngîind-o. Am nevoie de voi – de amîndoi – mai mult decît pot spune.

– Fie ca vechii zei să vă ocrotească, Maiestate, şopti Samir. O să numărăm clipele pînă o să primim de veste.

În biroul lui Winthrop ardea numai o lumină slabă. Era uluit de raportul pe care-l avea pe masa de lucru. Tînărul funcţionar din faţa lui aştepta ordine.

– Are capul zdrobit, ai zis?

– Şi gîtul rupt. Ca îngrijitoarea de la muzeu. Toţi banii i-au fost luaţi, deşi paşaportul i-a fost găsit în noroi.

– Dublează paza la Shepheard! zise Winthrop. Şi adu-l imediat pe contele Rutherford aici! Ştim că este acolo, nu mă interesează ce spune fiul său. Noi l-am văzut intrînd.

Elliott ieşi repede pe uşa din spate, încordîndu-şi piciorul stîng. Traversă parcarea întunecoasă şi se îndreptă spre partea veche a oraşului Cairo. Numai cînd ajunse la două străzi de Shepheard, chemă un taxi aflat în trecere.

Julie se strecură în apartamentul ei şi încuie uşa. Îşi împăturise rochia arabă şi o ţinea strîns la subsuoară. Şi-o scosese în taxi şi acum o înghesuia în fundul şifonierului, după geamantan.

După ce intrase în dormitor, trăsese valijoara de pe raftul şifonierului. De cîte lucruri avea nevoie? Nu mai conta cît de multe avea. Numai libertatea conta acum, libertatea alături de

Ramses, modalitatea de a ieşi într-un fel din această groaznică încîlceală de evenimente.

Ce-o să se întîmple dacă n-o să-l mai vadă niciodată pe acest bărbat care-i aruncase întregul trecut în umbră? Ce rost avea să-şi facă valiza înainte de a afla ce s-a întîmplat?

Deodată, simţi că întreaga poveste o copleşise. Stătea întinsă pe pat, neputincioasă, cu inima îndurerată.

Cînd Rita veni în cameră, o găsi plîngînd înăbuşit.

Babilonul... Grăbind pasul pe întortocheata străduţă pietruită, auzea tobe şi chimvale. Ce ciudat lucru că, în clipa aceea, amintirea lui Lawrence îi revenea în minte cu atîta claritate! Dragul său Lawrence...

Un amestec de sunete slabe din spatele lui îl făcu să se oprească brusc. Cineva căzuse de pe acoperiş! Se întoarse.

– Mergi înainte! zise arabul înalt, care nu era altul decît Ramsey. Prefer să ne întîlnim în barul de după colţ. E linişte acolo. Mergi înaintea mea şi ia loc!

Elliott se simţi uşurat. Se conformă imediat. Orice s-ar întîmpla, nu mai era singur în acest coşmar. Ramsey ştia ce trebuie să facă, aşa că merse direct la micul bar şi intră înăuntru.

Perdele de mărgele; lămpi cu petrol, slab pîlpîitoare; mese de lemn; obişnuita reuniune de europeni rău famaţi. Un picolo oarecare ştergea cu o cîrpă murdară o masă.

La ultima masă, cu spatele la peretele din dreapta, şedea un arab înalt, cu ochi albaştri, îmbrăcat în straie elegante. Era Ramsey. Probabil că intrase pe uşa din dos.

În drum spre partea din spate a localului, Elliott avu de înfruntat privirile arogante ale cîtorva clienţi. Prin eleganţa hainelor sale, el atrăgea atenţia curioşilor. Puţin îi păsa...

Se aşeză pe scaunul din dreapta lui Ramsey, cu spatele la uşa din dos.

Mica lampă sfîrîitoare de pe masă duhnea a petrol. Ramses era deja cu paharul în mînă. Pe masă era o sticlă fără etichetă şi un pahar curat.

– Unde este ea? întrebă Ramsey.

– N-am de gînd să-ţi spun, îi zise Elliott.

– Oh? Ce reguli are jocul ăsta? Sau trebuie ca eu să rămîn în pagubă?

Elliott nu zise nimic pentru un moment. Mai chibzui puţin asupra deciziei lui. Merita. Merita ruşinea momentului. Tuşi ca să-şi dreagă vocea.

– Dumneata ştii ce vreau, îi zise el lui Ramsey. Ai ştiut de la bun început. N-am făcut această călătorie în Egipt ca să veghez asupra castităţii viitoarei mele nurori. Ar fi fost absurd.

– Am crezut că eşti un om onorabil.

– Sînt, deşi astăzi am fost martorul unor lucruri care i-ar face scîrbă şi unui monstru.

– N-ar fi trebuit să vii după mine la muzeu.

Încuviinţînd din cap, Elliott luă sticla, o destupă şi îşi umplu paharul. Whisky. Ah, da! Luă o înghiţitură zdravănă.

– Ştiu că n-ar fi trebuit să vin după dumneata, zise el. A fost o nebunie de om tînăr. Şi poate că voi fi din nou tînăr... Şi pentru totdeauna...

Privi spre Ramsey. Era mai mult decît o urmă de maiestate la omul în straie albe. Arăta de parcă ar fi fost un personaj biblic; părea mai înalt decît în realitate. Ochii lui albaştri erau congestionaţi. I se citeau pe faţă oboseala şi suferinţa. Lucrul acesta era limpede.

– Am nevoie de elixir, zise calm Elliott. Îndată ce mi-l vei da, îndată ce-l voi fi băut, am să-ţi spun unde o găseşti. Şi îţi va aparţine în totalitate. Şi, crede-mă, nu te invidiez! Deşi am făcut tot ce am putut.

– În ce stare este? Vreau să ştiu precis.

– Vindecată, dar nu complet. Este frumoasă şi periculoasă. L-a omorît pe Henry şi pe Malenka, amanta lui egipteană.

– Ei bine, tînărul Stratford a primit ceea ce a meritat, ca să folosesc expresia dumitale modernă, zise Ramsey după

un moment de tăcere. El şi-a omorît unchiul. A încercat să-şi omoare verişoara. M-am ridicat din raclă ca să-l opresc. E adevărată povestea pe care ţi-a spus-o cu privire la încercarea mea de a-l strangula.

Elliott oftă. Avea din nou senzaţia clară a unei uşurări, însoţită însă de un gust amar, profund amar.

– Ştiam... partea despre Lawrence. Despre Julie n-am bănuit niciodată.

– Cu otrăvurile mele, oftă Ramses.

– L-am iubit pe Lawrence Stratford, şopti Elliott. Mi-a fost... iubit cîndva şi, totdeauna, prieten.

Ramses încuviinţă scurt din cap, în semn de respect.

– Asasinatul ăsta, i-a venit uşor să-l săvîrşească? Cum s-a întîmplat?

– Are o forţă supraomenească. Nu sînt sigur că înţelege pe deplin ce este moartea. L-a omorît pe Henry din cauză că acesta a tras cu pistolul în ea. Pe Malenka a omorît-o, deoarece fata s-a speriat şi a început să ţipe. Le-a frînt gîturile celor doi. Cu îngrijitoarea de la muzeu s-a întîmplat acelaşi lucru.

– Vorbeşte?

– Desigur. Prinde engleza cu o rapiditate uluitoare. Mi-a spus cine este, dar ceva se întîmplă cu ea, ceva ascuns. Nu prea ştie pe ce lume se află sau ce se întîmplă cu ea. Şi suferă. Suferă nespus din cauza plăgilor deschise, prin care i se văd oasele. Suferă şi sufleteşte, şi trupeşte, spuse Elliott şi mai luă o înghiţitură de whisky. Leziunile ei corporale... Cu siguranţă, ceva asemănător are şi la creier.

– Du-mă la ea imediat!

– I-am dat ceea ce mai rămăsese în flacon, în acela pe care dumneata l-ai abandonat cu atîta uşurinţă la muzeu. I l-am aplicat pe faţă şi pe mîini. Dar are nevoie de mult mai mult.

– I-ai văzut efectul? I-a închis rănile?

– Da, dar lumina soarelui o vindecase deja într-o foarte mare măsură. Elliott făcu o pauză; studie faţa aparent

impasibilă a lui Ramsey, ochii lui albaştri ce priveau obstinat înainte. Dar, cu siguranţă, acesta nu este un mister pentru dumneata!

– Greşeşti.

În mod mecanic, Ramses ridică paharul şi bău.

– Un sfert de flacon, atîta mai rămăsese, zise Elliott. Ar fi fost suficient pentru mine, dacă l-aş fi băut, în loc să i-l dau ei?

– Nu ştiu.

Elliot zîmbi amar.

– Nu sînt savant. Sînt doar un rege.

– Bine, aveţi oferta mea, Maiestate. Dumneavoastră îmi daţi elixirul. Şi într-o cantitate care să risipească toate îndoielile. Iar eu o să v-o dau pe Cleopatra, regina Egiptului, să faceţi ce vreţi cu ea.

Ramses îl privi drept în faţă.

– Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că te omor dacă nu-mi spui unde este?

– Să mă omorîţi... Fără elixir, oricum mor. Acestea sînt cele două lucruri la care mă gîndesc acum: moartea şi elixirul. Nu sînt sigur dacă le mai pot deosebi.

Îşi mai turnă încă un pahar de whisky, asta era tot ce mai putea să facă. Îl bău pînă la fund şi luă o mină uşor cătrănită.

– Ascultaţi, am să fiu sincer cu dumneavoastră. Nu mai am nici un chef de ceea ce am văzut astăzi. Dar vreau această licoare. Şi în faţa acestei dorinţe, toate celelalte pălesc.

– Da, ce bine mi-amintesc. Dar asupra ei n-a avut efect. Ea a ales moartea. Să fie cu iubitul ei Marc Antoniu, deşi i-am oferit elixirul. Aceea a fost alegerea ei.

– Atunci nu prea ştia ce este moartea, zise Ellioyy şi Ramses îi zîmbi. În orice caz, sînt sigur că nu-şi aminteşte de asta. Şi dacă îşi aminteşte, mă îndoiesc că o interesează. La ora actuală trăieşte, suferă, se luptă cu rănile, cu foamea...

Se opri.

– Unde este? întreba Ramses, aplecîndu-se în față.

– Dați-mi elixirul și am să vă ajut s-o găsiți. Voi face tot ce-mi stă în putință. Noi, eu și dumneavoastră, nu vom fi dușmani. Nici acum nu sîntem, nu-i așa?

– Nu, nu sîntem dușmani! șopti Ramses.

Vocea îi era blajină, dar ochii îi erau plini de furie.

– Dar nu pot să ți-l dau. Pericolul este prea mare. Dumneata, pur și simplu, nu înțelegi.

– Însă dumneavoastră, întocmai ca un alchimist desăvîrșit, ați înviat-o din morți! zise Elliott cu năduf. Și o să i-l dați lui Julie Stratford, nu-i așa? Și prietenului dumneavoastră devotat, Samir?

Ramses nu-i răspunse. Se rezemă cu spatele de perete, cu ochii ațintiți din nou înainte.

Elliott se ridică în picioare.

– Eu am să fiu la Shepheard. După ce preparați elixirul, sunați-mă acolo! Am să vă recunosc cînd mă veți chema. Dar aveți grijă! Atunci vom aranja o altă întîlnire.

Ridicîndu-și bastonul, porni spre ușă. Oricît de greu îi veni, nu întoarse capul spre ușă. Îi ardea fața de rușine. Dar aceasta era singura carte care-i rămînea și pe care o juca, oricît de neputincios era.

Plimbîndu-se singur pe aleea întunecoasă, avu un moment de teamă. Simțea cu acuitate nu numai obișnuitele dureri și junghiuri care-l chinuiau, ci și slăbiciunea generala de care suferea, blestemul acestei bătrîneți premature. Apoi îi trecu prin minte că Ramses ar fi putut să-l urmărească!

Se opri, ciuli urechile. Nici un zgomot în întuneric. Plecă mai departe.

Era în camera din față; nu se hotărîse dacă să omoare sau nu acea pasăre gălăgioasa. Deocamdată era liniștită, cîrîia și țopăia pe prăjina ei. Și era frumoasa. Dacă n-ar țipa atît, n-ar omorî-o. Raționamentul părea destul de logic.

Corpul dansatoarei începuse să se descompună. O tîrîse în colţul cel mai îndepărtat al grădinii şi acolo aruncase o mulţime de haine peste ea; dar încă îi simţea mirosul.

Pînă şi în bucătăria din spate îl simţea. Dar asta n-o împiedicase să consume toată mîncarea pe care o găsise. Cîteva lămîi, foarte zemoase şi o felie de pîine veche.

Apoi se schimbă, îmbrăcînd una dintre rochiile plisate. Aceasta era albă; îi plăcea această rochie, pentru că-i dădea tenului o nuanţă foarte fină şi vag aurie şi era lungă, cu pliuri bogate, ce-i ascundeau picioarele.

Picioarele o dureau cumplit. La fel şi şoldul. Dacă lordul Rutherford nu va veni curînd, ea va ieşi din nou. Deşi habar n-avea cum să-l găsească. Cu destulă greutate regăsise acea casă. Dusese automobilul american la marginea acelui curios cartier al oraşului, unde casele erau vechi şi lipsite de culoare sau de decoraţiuni. Apoi hoinărise pe străzile înguste pînă dăduse de uşa deschisă. Acum era pe punctul de a-şi pierde răbdarea.

Deodată, se auzi o bătaie în uşă.

– Cine este? întrebă ea în englezeşte.

– Elliott, lordul Rutherford! Deschide-mi!

Ea deschise imediat:

– De cînd te aştept, lord Rutherford! Mi-ai adus elixirul? Ştii unde este bărbatul cu ochi albaştri? Lordul Rutherford era uluit de engleza ei.

Închizînd uşa, ea ridică scurt din umeri:

– O, da, limba în care-mi vorbeşti nu-i o problemă pentru mine, zise ea. Pe străzile acestui oraş am auzit astăzi multă lume vorbind în engleză şi în alte limbi. Am învăţat multe lucruri. Trecutul rămîne o enigmă – e lumea pe care nu mi-o pot aminti!

Deodată, o apucă furia. De ce o privea ca pe o ciudăţenie?

– Unde este Ramses? întrebă ea.

Era sigură că acesta era numele bărbatului cu ochi albaştri.

– Am vorbit cu el. I-am spus de ce este nevoie.

– Da, lord Rutherford, zise ea, apropiindu-se de el, dar el se dădu înapoi. Ţi-e frică de mine?

– Nu ştiu. Eu vreau să te protejez, şopti el.

– Ah, adevărat! Şi Ramses, cel cu ochi albaştri... El de ce nu vine? E cam neplăcut, chiar foarte neplăcut.

Vedea imaginea înceţoşată a lui Ramses care dădea înapoi din faţa ei. Ramses care stătea departe de ea în timp ce ea striga cît putea de tare. Ceva despre veninul şarpelui şi... Ea ţipa, dar nimeni n-o auzea! Apoi îi acoperiseră faţa cu un văl negru. Se întoarse cu spatele la lordul Rutherford.

– Dacă nu mi-aş aminti nimic, ar fi mai uşor, şopti ea. Dar văd un lucru şi după aceea nu-l mai văd.

Se întoarse din nou cu faţa spre el.

– Trebuie să ai răbdare, zise lordul Rutherford. Va veni.

– Răbdare! Nu vreau să am răbdare! Vreau să-l găsesc. Spune-mi unde este! Mă voi duce la el.

– Nu pot. E imposibil!

– Imposibil?

Vocea i se ridicase pînă la ţipăt. Vedea că lui îi era frică de ea, vedea... ce era? Lui nu-i inspira silă ca celorlalţi. Nu, era altceva acum cînd făcea ochii mari la ea.

– Spune-mi unde îl găsesc! ţipă ea, făcînd încă un pas spre el şi împingîndu-l spre perete. Am să-ţi spun un secret, lord Rutherford! Voi sînteţi slabi, voi toţi. Sînteţi nişte fiinţe stranii! Mi-ar face plăcere să te omor. Aş vrea să te văd murind. Voi uita de durerea mea, privindu-te cum mori.

Se năpusti asupra lui, apucîndu-l de gît. Voia să smulgă de la el adevărul, apoi să-l omoare dacă nu i-l va spune. Dar, brusc, se simţi înşfăcată de mîini vînjoase, trasă cu putere înapoi. Pe moment, nu-şi dădu seama cine era; începu să ţipe prosteşte. Apoi se pomeni faţă-n faţă cu bărbatul cu ochi albaştri. Cine era acesta? Ştia, ah, dar era imposibil...

– Ramses! îi scăpă ei...

Da, acela era Ramses, cel cu ochi albaştri... Se repezi la el cu braţele întinse.

– Ieşi afară! strigă el la celălalt. Pleacă de aici! Pleacă!

Gîtul lui părea a fi de marmură. Ea nu putu să i-l frîngă! Dar nici el nu putu să se elibereze de ea oricît încercă. Vag, ea ştia că Elliott, lordul Rutherford, părăsise casa, trîntind uşa în urma lui. Acum era singură, luptînd cu adversarul ei, Ramses, care într-o altă epocă o părăsise; Ramses, care o rănise... N-avea importanţă faptul că nu-şi amintea. Nimerise numele. Ştia!

Se luptară prin cameră, ajungînd şi în cealaltă. Pînă s-o apuce el din nou de încheietura mîinii, ea îşi degajă mîna dreaptă, neputînd decît să-l zgîrie cu degetele descărnate. Clocotind de furie, ea lupta din răsputeri. Apoi îi văzu mîna ridicîndu-se. Încercă să facă un plonjon, dar lovitura o nimeri în plin. Căzu cu faţa-n sus, pe pat. Plîngînd în hohote, se răsuci şi-şi îngropă faţa în perne. Nu putuse să-l omoare! Nu putuse să-i frîngă gîtul.

– Blestematule, bombăni ea, nu în limba cea nouă, ci în cea veche. Ramses cel Rău!

Îl scuipă aşa cum stătea el, cu mîinile sub piept, aruncîndu-i priviri severe, părîndu-i rău că nu are agilitatea unei pisici, ca să sară la el şi să-i scoată ochii.

De ce se uita la ea ca la un spectru? De ce plîngea?

– Cleopatra! şopti el.

Ei i se înceţoşară ochii preţ de o clipă; un noian de amintiri îi stăruiau în preajmă, gata să şteargă complet prezentul, dacă cumva ar fi cedat. Amintiri întunecate, groaznice, amintiri ale suferinţei, pe care nu mai voia să le retrăiască.

Se ridică în capul oaselor, privindu-l, bătîndu-şi capul să înţeleagă expresia tandră, rănită a feţei lui.

Chipeş bărbat mai era! Era atît de frumos! Tenul lui era ca al tinerilor; gura exprima fermitate, amabilitate. Şi ochii, ochii albaştri şi mari erau luminoşi. Ridicîndu-se din abis, îl văzu în alt loc, într-un loc întunecos. El se apleca asupra ei,

spunînd vechea rugăciune în egipteană: „Tu eşti, acum şi pentru totdeauna."

– Tu mi-ai făcut asta, şopti ea.

Auzi sticla spărgîndu-se, scîndurile crăpînd, simţi pietrele sub picioare. Braţele i se înnegriseră, putreziseră.

– Tu m-ai adus aici, în această „epocă modernă", şi cînd m-am întins după tine, ai fugit de mine!

El îşi muşca buza, ca un copil; tremurînd, cu obrajii şiroind de lacrimi. De i-ar fi milă de suferinţa lui!

– Nu, îţi jur, zise el în vechea şi familiara latină. Alţii ne-au separat. Eu nu te-aş fi părăsit niciodată.

Asta era o minciună. O minciună groaznică. Încercase să se ridice din pat. Otrava şarpelui o paralizase. „Ramses!" Cuprinsă de panică, strigase după ajutor; îşi auzea propriul strigăt, dar el nu se întorsese de la fereastră. Şi femeile din jurul ei, toate se rugaseră de el. „Ramses!"

– Mincinosule! şuieră ea. Ai fi putut să mă ajuţi! M-ai lăsat să mor!

– Nu, zise el, scuturînd din cap. Niciodată.

Dar aşteaptă. Ea confunda două evenimente cruciale. Acele femei. Ele nu se aflaseră acolo cînd el spusese rugăciunile. Ea fusese singură... pentru totdeauna.

– Eu dormeam într-un loc întunecos. Apoi ai venit tu. Şi din nou am simţit durere. Durere şi foame, şi te-am recunoscut. Ştiam cine eşti! Şi te-am urît!

– Cleopatra! zise el, venind spre ea.

– Nu, nu te apropia. Ştiu ce ai făcut! O ştiam dinainte. Tu m-ai readus din morţi! şopti ea. Asta este ceea ce ai făcut. M-ai scos din mormînt. Şi iată dovada, aceste răni!

Aproape că îi pierise vocea de atîta amărăciune. Apoi simţi că-i vine să ţipe; gîfîi, incapabilă să se abţină.

El o prinse de braţe, o zgîlţîi.

– Dă-mi drumul! strigă ea.

Linişte... Nici un ţipăt...

Pentru un moment, el o ţinu strîns, iar ea nu se opuse; în definitiv, era inutil să lupte cu el. Apoi îi zîmbi nonşalant. Important era să-şi pună mintea la contribuţie. Să înţeleagă toate aceste lucruri o dată pentru totdeauna.

– O, dar eşti foarte frumos, nu-i aşa? zise ea. Totdeauna ai fost atît de frumos? Cînd ne-am cunoscut prima dată, am făcut dragoste, nu-i aşa?

Ridică mîna şi-i atinse buzele cu degetele.

– Îmi place gura ta. Îmi place gura bărbaţilor. Gura femeilor este prea moale. La tine îmi place senzaţia de mătase a pielii.

Îl sărută cu delicateţe. Se întîmplase şi înainte; fusese atît de înfocată, încît toţi ceilalţi bărbaţi nu însemnau nimic pentru ea. Dacă el i-ar fi redat libertatea, liniştea, ea s-ar fi întors mereu la el; de ce nu înţelesese? Ea trebuia să trăiască şi să se poarte ca regină a Egiptului. Să-l sărute tot atît de înfocat ca atunci!

– Nu te opri, gemu ea.

– Tu eşti? întrebă el cu glas îndurerat. Eşti tu cu adevărat?

Ea zîmbi din nou. Aceasta era grozăvia... Nici ea nu ştia răspunsul! Iat-o rîzînd. Ah, era foarte nostim. Simţindu-se sărutată pe gît, îşi dădu capul pe spate.

– Da, sărută-mă, ia-mă! zise ea.

Cobora cu buzele pe gîtul ei, alunecarea încheindu-se pe sfîrcuri. Simultan îi descheie rochia.

– Aaaaah!

Ea era aproape copleşită de emoţie, de plăcerea mistuitoare a experienţei pe care o trăia. El o luă brusc în braţe, cu gura lipită de gura ei, apoi cu limba pe vîrful sînilor, trăgînd de ei cu nesaţul unui sugar.

„Dacă te iubesc? Totdeauna te-am iubit. Dar acum să-mi părăsesc lumea mea? Cum să las în urmă toate lucrurile la care ţin? Tu vorbeşti de nemurire. Eu nu pot să pricep aşa ceva. Eu nu ştiu decît că aici sînt regină şi că tu te îndepărtezi de mine, ameninţîndu-mă că mă părăseşti definitiv..."

Se desprinse de el.

– Te rog, îl imploră ea.

Unde şi cînd pronunţase ea acele cuvinte?

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Nu ştiu... Nu pot... Văd unele lucruri, apoi totul dispare!

– Am atîtea să-ţi spun, atîtea să-ţi dezvălui. Ce bine ar fi să încerci să înţelegi...

Reuşi să se ridice în picioare şi se îndepărtă de el. Apoi, cu ochii în pămînt, îşi smulse rochia, sfîşiind-o pînă jos. Dezgolindu-şi picioarele, se roti pe loc şi rămase cu faţa la el.

– Da! Aruncă-ţi ochii asupra a ceea ce ai făcut! Iată ce pot înţelege! zise ea, pipăindu-şi rana din şold. Am fost regină, iar acum sînt hidoasă cum mă vezi! Asta este ceea ce ai readus tu la viaţă cu elixirul tău misterios! Cu medicamentul tău!

Îşi lăsă încet capul în jos, ducîndu-şi încă o dată mîinile la tîmple. De o mie de ori făcuse acest gest, dar prin aceasta nu scăpase de chinurile sufleteşti. Gemînd, se legăna înainte şi înapoi. Gemetele ei semănau cu un cîntec. Îşi calma durerea în felul acesta? Cu buzele lipite, fredona acea arie stranie şi melodioasă, „Divină Aida".

Apoi îi simţi mîna pe umăr; o răsuci cu faţa la el. A te uita la el era ca o trezire din somn. Ce frumos era Ramses!

Foarte încet, ea îşi lăsă ochii în jos şi văzu flaconul din mîna lui.

– Ah! exclamă ea, apucînd flaconul şi încercînd să şi-l toarne în palma făcută cupă.

– Nu, bea-l!

Ezită. Dar – îşi aminti ea – el îi turnase elixirul în gură. Da, pe gît, străbătînd întunericul ei.

Cu mîna stîngă, o apucă de ceafă şi cu dreapta îi duse flaconul la gură.

– Pînă la fund!

Se conformă şi, din cîteva înghiţituri, termină lichidul. În jur, camera era inundată de lumină. O vibraţie foarte plăcută

o străbătu din cap pînă-n picioare. Aproape îi venea să țipe de tare ce o usturau ochii. Pentru un moment îi închise. Apoi, deschizîndu-i, îl văzu cum o privește cu ochii măriți de uimire. El șopti cuvîntul „albaștri".

Dar rănile, rănile se vindecau? Își ridică degetele. Senzația de mîncărime și usturime era chinuitoare. Carnea îi acoperea osul. Și la șold, da, rana se închidea.

– O, voi, zei, vă mulțumesc! Vă mulțumesc din suflet! spuse ea, plîngînd în hohote. Sînt întreagă, Ramses, sînt întreagă!

Mîinile lui o atinseră dezmierdător încă o dată, trimițîndu-i fiori în tot corpul. Se lăsă sărutată, se lăsă dezbrăcată de hainele sfîșiate.

– Soarbe-mă, ține-mă! șopti ea.

O sărută pe carnea care tremura, acolo unde fusese rana, explorînd-o cu gura și cu limba. În timp ce îi săruta părul jilav dintre picioare, ea îl trase în sus.

– Nu, intră în mine. Umple-mă! strigă ea. Sînt întreagă!

Excitat, Ramses o luă în brațe și o penetră; ah, da, nu se mai gîndea la nimic acum, la nimic decît la plăcerea cărnii. Cu capul dat pe spate, cu ochii închiși, ea căzu în extaz.

Învins, își trăgea piciorul stîng ca un schilod, apropiindu-se tot mai mult de hotel. Dăduse dovadă de lașitate plecînd de acolo? Ar fi trebuit să stea și să se zbată, ca să fie de folos în acel război dintre titani? Ramsey, în ochii căruia se citea răutatea, îi spusese să plece. Intervenise și îi salvase viața; îl urmărise, făcînd o glumă pe seama ultimei lui încercări de a obține elixirul vieții.

Ah, ce importanță mai avea asta în acel moment? Trebuia, într-un fel, să-l scoată pe Alex din Egipt; să plece el însuși de acolo. Să se trezească din acel coșmar odată pentru totdeauna. Atît îi mai rămăsese de făcut. Abătut, se apropie de treptele din față ale hotelului Shepheard.

Pe cei doi oameni care-l opriră nu-i observă decît în momentul în care îi blocară trecerea.

– Lordul Rutherford?

– Lăsaţi-mă în pace!

– Îmi pare rău, domnule conte, regret că vă deranjăm. Sîntem de la cabinetul guvernatorului. Avem a vă pune cîteva întrebări.

Ah, ultima umilire. El nu lupta.

– Atunci, ajută-mă să urc scările, tinere, zise el.

Înfăşurată în lungul prosop de un alb murdar, cu părul încă umed şi încreţit din cauza aburilor, ieşi din cada de aramă. Era o baie demnă de un palat, acea încăpere cu faianţă colorată. Apa caldă venea printr-o ţeavă minusculă. Şi parfumurile peste care dăduse; ce mireasmă dulce, ca de crini striviţi!

Se întoarse în dormitor şi se văzu din nou reflectată în oglinda din uşa şifonierului. Întreagă. Perfectă. Picioarele îşi redobîndiseră conturul! Chiar şi durerea, pe care i-o provocase omul rău cu numele de Henry, dispăruse.

Ochi albaştri! Ce priveliştе şocantă!

Fusese atît de frumoasă şi în timpul vieţii? El ştia? Bărbaţii spuseseră întotdeauna că era frumoasă. Făcu o mică demonstraţie de dans, îndrăgostită fiind de propria ei goliciune, bucurîndu-se de moliciunea părului revărsat pînă peste braţe.

Ramses o privea mohorît dintr-un colţ. Nu era nimic neobişnuit în asta, nu? Ramses, observatorul din umbră. Ramses, judecătorul...

Ea întinse mîna şi luă sticla de vin de pe masa de toaletă. Era goală. O trînti de placa de marmură. Duşumeaua se umplu de cioburi.

Nici un răspuns de la el; numai privirea aceea care nu lăsa loc nici unei concesii.

Dar ce conta asta? De ce să nu danseze mai departe? Ştia că e frumoasă, că bărbaţii o vor iubi. Îi fermecase pe

cei doi bărbaţi pe care îi ucisese în acea după-amiază, iar acum nu mai exista nici una din dovezile îngrozitoare că înviase din morţi.

Învîrtindu-se pe călcîie, cu părul fîlfîind, strigă din răsputeri:

– Întreagă! Vie şi întreagă!

Din cealaltă cameră veni, deodată, ţipătul strident al acelui papagal, al acelei cobe. Venise timpul să-l ucidă, să-l sacrifice pentru fericirea ei. Era ca şi cum s-ar fi dus la tîrg şi ar fi cumpărat un porumbel alb şi i-ar fi dat drumul, în semn de mulţumire zeilor.

Se duse la colivie, deschise uşiţa şi-şi băgă mîna înăuntru, prinzînd imediat pasărea agitată, gălăgioasă.

O omorî, strivind-o în pumn. Apoi o lăsă să cadă pe fundul coliviei.

Întorcîndu-se, îi aruncă o privire lui Ramses. Ah, o faţă atît de tristă, pe care se citea întreaga lui dezaprobare! Dragul de el!

– Acum sînt nemuritoare. Aşa este? întrebă ea, dar nu veni nici un răspuns.

Ah, dar ea ştia. Reflectase asupra problemei încă de... încă de cînd începuseră toate acestea. Privind la ceilalţi, anumite lucruri începuseră să i se clarifice în minte. El o înviase din morţi. Acum era nemuritoare.

– Oh, ce aer neconsolat ai! Nu eşti mulţumit cu puterea ta magică? zise rîzînd şi veni spre el. Nu sînt frumoasă? Şi tu plîngi... Ce prost eşti! Totul a fost gîndit de tine, nu-i aşa? Ai intrat în mormîntul meu; m-ai readus la viaţă; şi acum plîngi de parcă aş fi moartă. Dar tu m-ai părăsit în momentul în care trăgeam să mor! Ai pus să mi se tragă giulgiul peste faţă!

El oftă.

– Nu. N-am făcut niciodată aşa ceva. Nu-ţi mai aminteşti ce s-a întîmplat.

– De ce ai făcut asta? De ce m-ai readus la viaţă? Ce eram noi unul pentru celălalt?

Cum se vor îmbina toate aceste frînturi de amintiri? Cînd vor forma ele un întreg?

Veni mai aproape, privindu-i cu interes pielea şi pipăindu-l din nou. Avea o piele atît de elastică...

– Nu ştii răspunsul? o întrebă el. Nu-l simţi că-i scris adînc în tine?

– Un singur lucru ştiu: cînd am murit, tu erai de faţă. Erai un bărbat pe care-l iubeam. Îmi amintesc... Erai de faţă şi eu eram înspăimîntată. Otrava şarpelui mă paralizase. Voiam să te strig, dar nu puteam. Mă zbuciumam. Ţi-am rostit numele. Mi-ai întors spatele.

– Nu! Nu, nu s-a întîmplat aşa! Am stat de veghe la căpătîiul tău.

Auzea din nou plînsetul femeilor. Să iasă din camera aceea sumbră, camera în care murise Antoniu, dragul de Antoniu. Nu i-a lăsat să scoată patul, deşi sîngele din rănile lui îmbibase toată mătasea.

– M-ai lăsat să mor...

O luă din nou de braţ, destul de dur. Aşa se comporta el întotdeauna?

– Doream să fii cu mine, aşa ca acum.

– Aşa ca acum. Şi cum vine asta? Ce fel de lume e asta? Este Hadesul legendar? Vom da şi peste alţii... peste... Dar adineaori m-am simţit ca-n Hades. Peste Antoniu! zise ea. Unde este Antoniu?

Oh, dar ştia...

Îi întoarse spatele. Antoniu era plecat din lumea celor vii; era în mormînt. Iar Ramses nu voise să-i dea elixirul; lucrul acesta îi era clar.

El veni în spatele ei şi o îmbrăţişă.

– Ce voiai cînd ai strigat după mine? întrebă el. Spune-mi acum.

– Să te fac să suferi! zise ea, rîzînd.

Îl vedea în uşa cu oglindă a scrinului. O amuza durerea ce se citea pe faţa lui.

– Nu ştiu de ce te-am strigat! Nici măcar nu ştiu cine eşti!

Brusc, îi trase o pereche de palme. Nici un efect. Ca şi cînd ar fi pălmuit o bucată de marmură.

Îl lăsă singur şi se duse în dormitor. Voia ceva frumos. Care era rochia cea mai fină a acelei nenorocite? Ah, aceasta din mătase roz, cu broderie delicată. O luă, o îmbrăcă şi se încheie repede la capse. Rochia îi punea sînii în valoare; iar fusta era frumoasă şi largă la poale, deşi acum nu mai avea de ce să-şi ascundă picioarele.

Încălţă din nou sandalele.

– Unde te duci?

– În oraş. Acesta este oraşul Cairo. De ce nu l-aş vizita?

– Trebuie să-ţi vorbesc...

– Trebuie? zise ea, luîndu-şi poşeta de pînză.

Pe placa de marmură a mesei de toaletă zări, cu coada ochiului, o bucată mare de sticlă. Un ciob de la sticla pe care o spărsese.

Făcu alene cîţiva paşi spre locul unde se afla ciobul şi răsfiră în joacă perlele de pe masă. Le-ar lua şi pe-astea. El, desigur, o urmărea.

– Cleopatra, uită-te la mine! zise el.

Ea se întoarse brusc şi-l sărută. Putea fi păcălit atît de uşor? Da, buzele lui îi spuneau asta, buzele lui, oh, atît de delicioase. Ce stoic suferea el! Bîjbîind la întîmplare prin jur, găsi ciobul acela şi, cît ai clipi, îi crestă gîtul.

Făcu cîţiva paşi înapoi. El rămase, holbîndu-se la ea. Sîngele îi şiroia pe haina albă. Dar nu-i era frică. Nu schiţă nici un gest, ca să oprească sîngerarea. Pe faţă nu i se citea decît tristeţe, nu teamă.

– Nici eu nu pot să mor, şopti el.

– Ah! zîmbi ea. Te-a trezit cineva din mormînt?

Din nou se repezi la el, lovindu-l, amenţînd să-i scoată ochii.

– Opreşte-te, te rog!

Ea îşi ridică genunchiul şi-l lovi între picioare. Da, această durere o simţi.

El se îndoi, iar ea îl izbi în cap.

Alergă prin curtea interioară, ţinînd în mîna stîngă poşeta, în timp ce cu dreapta căuta să se prindă de coama zidului. Într-o secundă, îl escaladă şi alergă pe strada îngustă, neluminată.

În cîteva minute, ajunse la automobil. Într-o clipă puse motorul în mişcare, apăsă pedala şi, vîjîind, ieşi din mica alee şi intră pe magistrală.

Ah, simţea din nou vîntul în faţă. Libertatea... Şi acel mare şi viguros animal metalic la dispoziţia ei..

– Du-mă spre luminile neadormite ale cartierului britanic din Cairo, zise ea, jivină mică şi scumpă. Da!

6.

HOLUL DIN FAŢĂ de la Shepheard. Luase gin bun de la bar, cu multă gheaţă şi doar puţină lămîie.

Le era recunoscător că îi permiseseră asta. Ce beţivan devenise! Avea parte de o revelaţie agreabilă. Cînd se va întoarce în Anglia, avea de gînd să se sinucidă prin exces de băutură.

Dar nu se vor opri la un moment dat? Înţeleseseră, cu siguranţă, că el nu le va spune nimic. Ei îi apăreau ca nişte manechine, cu grimasele pe care le făceau, manevrate parcă de nişte sforari. Toate gesturile lor păreau artificiale. Chiar şi băieţaşul chipeş care venea tot timpul cu gheaţă şi gin părea să joace teatru. Totul era fals. Erau groteşti figurile pe care le vedea mişcîndu-se prin hol; iar muzica, venind ca purtată de vînt dinspre baruri şi salonul de bal, vai, suna asemănător cu ceea ce, probabil, aveau să cînte la noapte în iad.

Uneori, cuvintele lor nu aveau nici o noimă. El cunoştea sensul fiecărui cuvînt, dar ce voiau ei să spună de fapt? Bărbaţi morţi, cu gîtul frînt. Făcuse ea acest lucru în scurtul timp al absenţei lui?

– Sînt obosit, domnilor, zise el, în cele din urmă. Căldura de aici nu-mi prieşte. Astăzi am făcut o criză. Acum am nevoie de odihnă. Permiteţi-mi să mă duc în cameră!

Cei doi bărbaţi schimbară priviri. Simulacru de frustrare. Nimic nu era real aici. Ce era real? Mîinile Cleopatrei strîngîndu-l de gît? Figura drapată în alb, venind din spate şi înşfăcînd-o?

– Lord Rutherford, acum ne confruntăm cu mai multe omoruri? Evident, înjunghierea de la Londra a fost doar începutul. Vă solicităm cooperare totală. Cei doi tineri omoriţi în această după-amiază...

– V-am spus deja. Nu ştiu nimic despre asta! Ce vrei să fac, tinere, să inventez poveşti? E absurd!

– Pe Henry Stratford; ştiţi unde-l putem găsi? A avut întîlnire cu dumneavoastră aici, la Shepheard, acum două zile.

– Henry Stratford frecventează cartierele cele mai rău famate ale oraşului Cairo. Umblă de unul singur noaptea pe străzi întunecoase. Nu ştiu unde este, Dumnezeu să-l aibă în grijă! Acum, chiar trebuie să plec.

Elliott se ridică de pe scaun. Unde era afurisitul ăla de baston?

– Să nu încercaţi să părăsiţi Cairo, domnule, îi zise cel mai tînăr, arogantul acela cu nasul ascuţit. Paşaportul dumneavoastră este la noi.

– Cum?! Asta e o mîrşăvie, murmură Elliott.

– Mă tem că aceeaşi măsură îl vizează şi pe fiul dumneavoastră. Şi pe domnişoara Stratford. Deja le-am ridicat paşapoartele de la recepţie. Lord Rutherford, avem datoria să lămurim problema pînă la capăt.

– Idiotule! strigă Elliott. Eu sînt cetăţean britanic! Cum îndrăzneşti să-mi faci una ca asta?

Interveni celălalt bărbat:

– Domnule conte, daţi-mi voie să vă vorbesc sincer! Cunosc relaţiile dumneavoastră strînse cu familia Stratford. Credeţi

că Henry Stratford ar putea avea vreo legătură cu aceste asasinate? El îl cunoştea pe bărbatul acela din Londra, cel care a fost înjunghiat. În ce-l priveşte pe americanul găsit la piramide, tipul a fost jefuit de o sumă foarte mare de bani. Noi ştim că Stratford a avut necazuri în privinţa banilor.

Elliott îi susţinu privirea, fără să vorbească. Să arunce bănuiala asupra lui Henry. La asta nu se gîndise. Oh, dar era evident! Să arunce toată vina asupra lui Henry, desigur. Henry îl ştia pe tipul din Londra. Ce noroc nemaipomenit! Privea iscoditor la cei doi domni care stăteau jenaţi în faţa lui. Poate va reuşi să-i convingă!

– Domnule conte, e vorba de ceva mai mult. Avem şi două furturi misterioase. Nu numai mumia furată de la muzeul din Cairo; dar se pare că a fost furată şi mumia din casa domnişoarei Stratford, din Mayfair.

– Posibil.

– Iar o bijuterie egipteană nepreţuită a fost găsită asupra metresei lui Henry Stratford, Daisy Banker, cîntăreaţa de music-hall...

– Da... zise Elliott, lăsîndu-se relaxat în scaunul său.

– Ei bine, părerea mea, domnule conte, este că, probabil, Stratford a fost implicat în ceva, ştiţi, într-un fel de contrabandă... bijuteriile, monedele şi mumiile...

– Mumii... Henry şi mumiile...

Oh, era prea frumos, iar Henry, bietul Henry, care îl omorîse pe Lawrence, fierbea chiar în acel moment în smoală topită. Ar începe să rîdă, subţire, isteric, dacă ar lua toate astea prea serios.

– Înţelegeţi, lord Rutherford, poate că umblăm după cine nu trebuie.

– Dar ce făcea Ramsey la muzeu? întrebă cam impacientat funcţionarul mai tînăr.

– A încercat să-l oprească pe Henry, murmură Elliott. Probabil că l-a urmărit... Voia neapărat să stea de vorbă cu Henry, de dragul lui Julie.

– Cum explicați ce s-a întîmplat cu monedele? întrebă tînărul, începînd să se cam înfierbînte. Noi am găsit, în camera lui Ramsey, șapte monede de aur cu chipul Cleopatrei.

– Dar lucrul acesta este evident, zise Elliott, ridicînd privirile, fiind tocmai pe punctul de a se dumiri. Probabil că le-a luat de la Henry cînd s-au certat. El știa de ce era în stare Henry. Probabil că a încercat să împiedice chestia asta. Asta a fost, sigur!

– Dar nimic nu e logic în povestea asta! zise mai tînărul bărbat.

– Ba da, e a naibi de multă logică acum în raport cu ceea ce știam mai înainte! făcu Elliott. Bietul Henry, bietul, nebunul, osînditul Henry!

– Da, încep să înțeleg, spuse bărbatul mai vîrstnic.

– Într-adevăr? se miră Elliott. Da, bineînțeles... Acum, dacă îmi permiteți, vreau să consult un avocat. Vreau să mi se restituie pașaportul! Presupun că încă mai pot apela la un avocat! Sau nu cumva a fost revocat privilegiul privitor la cetățenia britanică?

– În nici un caz, lord Rutherford, zise vîrstnicul. Ce l-a făcut pe tînărul Stratford să se comporte atît de nebunește?

– Jocul de cărți, domnule. Jocul de cărți. Este o adevărată patimă. I-a distrus viața.

Întreagă, vie și nebună! Mai nebună decît fusese înainte ca el să-i fi dat elixirul. Ceea ce se întîmpla cu ea era efectul acelei substanțe. Ah, era rodul geniului lui. Și cum s-ar putea sfîrși acest coșmar?

O căută prin toate ungherele, pe străzile desfundate ale vechiului Cairo. Dispăruse. Cum mai spera el s-o găsească atîta timp cît nu dădea nici un semn de viață?

Dacă n-ar fi umblat niciodată pe coridoarele întunecoase ale muzeului din Cairo, n-ar fi avut ocazia să-și oprească privirile asupra rămășițelor ei uitate de lume; viitorul ar fi fost altfel. Cu Julie Stratford alături, toată lumea ar fi putut fi a lui.

Dar acum era legat definitiv de monstrul pe care-l crease, tîrînd prin timp, alături de ea, suferința pe care căutase s-o aline; creatura nebună care-și amintea numai cît de mult îl urîse cîndva, iar nu cît de mult se iubiseră. Ah, dar la ce se așteptase? Sperase că, în această nouă și strălucitoare epocă, sufletul ei din perioada Antichității va trece printr-o mare primenire spirituală?

Dacă Julie avea dreptate și sufletul acela nici măcar nu era al Cleopatrei? Dacă făptura asta era numai un oribil dublu?

Adevărul era că nu știa. Cînd o ținuse în brațe, știuse doar că era faptura pe care o mîngîiase cîndva; că aceasta era vocea care-i vorbise și la mînie, și în momentele de dragoste; aceasta era femeia care, pînă la urmă, îl cucerise; și care, mai degrabă, s-ar fi sinucis decît să ia elixirul – și care îl sîcîia acum cu un crîmpei de amintiri disparate potrivit cărora, cu secole în urmă, pe patul de moarte, îl strigase sau încercase să-l strige și el nu-i ascultase chemarea. El o iubea, exact așa cum o iubea pe Julie Stratford. Le iubea pe amîndouă!

Își continuă drumul, din ce în ce mai repede, ca să iasă din liniștea lugubră a vechiului Cairo și să reintre în tumultul orașului nou. Tot ce putea face era să-și continue căutările. Și, în cele din urmă, ce indiciu i-ar putea da? O altă crimă absurdă; iar acel omor ar fi și el atribuit omului cunoscut sub numele de Reginald Ramsey, ceea ce ar însemna o altă sabie implîntată în inima lui Julie.

Erau slabe șanse ca Julie să-l ierte vreodată. Mersese cu nebunia nepermis de departe, iar ea așteptase mai multă înțelepciune din partea lui, mai mult curaj. Iar el stătuse în căsuța aceea, privind fix la imaginea îndurerată a fostei lui iubiri.

Sacrificase, deci, o dragoste mai pură, mai puternică, pentru o pasiune care-l robise cu secole în urmă. Nu o mai merita pe nevinovata lui iubită și știa acest lucru. Dar o dorea, tînjea după ea; la fel cum tînjea după blestemata

aceea pe care, într-un fel sau altul, trebuia s-o țină în frîu sau s-o distrugă.

Pentru el nu mai exista acum absolut nici o consolare.

Existau acum haine, rochii splendide care-i plăceau pentru că aveau vechea finețe și vechea simplitate și erau țesute de sus și pînă jos cu fir de argint și de aur.

Se opri la o vitrină bogat iluminată și puse mîna pe geam. Citi firma în engleză:

„NUMAI LUCRURI DE FOARTE
BUNĂ CALITATE
PENTRU BALUL OPEREI"

Da, avea nevoie de lucruri de calitate. Iar bani erau din belșug în această poșetă. Avea nevoie de pantofi ca aceștia, pantofi cu tocuri înalte. Și de bijuterii.

Se duse și bătu la ușă. O femeie înaltă, cu păr argintiu îi veni în întîmpinare.

– S-a închis, stimată doamnă. Regret, dacă reveniți...

– Vă rog, rochia aceea! zise ea.

Deschise poșeta și scoase un pumn de bani. Cîteva bancnote se împrăștiară pe jos.

– Stimată doamnă, nu mai arătați atîția bani la ora asta din noapte, îi zise femeia și se aplecă și strînse bancnotele împrăștiate. Veniți înăuntru. Sînteți chiar singură?

Oh, dar ce plăcut era înăuntru; pipăi stofa bogată a scăunelului aurit. Și iată mai multe statui ca acelea pe care le văzuse în vitrină, iar acestea erau acoperite nu numai cu mătăsuri bogat revărsate, ci și cu blănuri. Ceea ce o atrase cu deosebire fu fîșia lungă de blană albă.

– O vreau pe asta, zise ea.

– Desigur, stimată doamnă, desigur, zise patroana.

Îi trimise cel mai dulce zîmbet.

– Asta este... Asta este... pentru balul operei? întrebă ea.

– Oh, s-ar potrivi perfect! O împachetez pentru dumneavoastră.

– Ah, dar am nevoie de o rochie, înțelegeți, și de papucii aceia. Și am nevoie de perle și rubine, dacă aveți, pentru că, înțelegeți, mi-am pierdut toate podoabele, mi-am pierdut bijuteriile.

– Avem noi grijă de dumneavoastră! Vă rog să vă așezați. Acum, ce ați dori să vedeți pe măsura dumneavoastră?

Se părea că va reuși. Era o poveste absurdă: Henry spărgînd ușa la muzeul de antichități pentru a fura o mumie cu care să-și plătească datoriile. Dar simplul fapt era – și el trebuia să-și amintească acest lucru – că adevărul era și mai absurd. Nimeni n-ar fi crezut adevărul.

Îndată ce ajunse în apartament, îl sună pe vechiul său amic, Pitfield.

– Spune-i că este Elliott Rutherford la telefon. Aștept. Ah, Gerald. Scuză-mă că te deranjez de la masă. Se pare că am intrat într-o mică încurcătură juridică aici. Cred că Henry Stratford este amestecat în asta. Da. Da, diseară dacă ai putea. Eu sînt la Shepheard, firește. Ah, minunat, Gerald. Știam că pot conta pe tine. Peste douăzeci de minute. La bar.

Punînd receptorul în furcă, se uită spre ușă, unde apăruse Alex.

– Tată, slavă Domnului că te-ai întors! Ne-au confiscat pașapoartele! Julie este înnebunită. Și Miles doar ce a fost la ea cu o altă poveste absurdă. Un biet american omorît la piramide și un englez asasinat lîngă Cafeneaua Internațională.

– Alex, fă-ți geamantanul, zise el. Cunosc deja toată povestea asta. Gerald Pitfield vine încoace. Pînă dimineață vă va obține pașapoartele, îți promit, apoi tu și Julie trebuie să fiți în tren.

– Va trebui să-i spui și ei lucrul ăsta, tată.

– O să-i spun, dar acum trebuie să mă întîlnesc cu Pitfield. Dă-mi mîna și ajută-mă să ajung la lift!

– Dar, tata, cine este răspunzător...?

– Fiule, n-aş fi vrut să fiu eu cel care îţi spune. Şi, cu siguranţă, nici cel care-i va spune lui Julie... Dar se pare că Henry este implicat.

Liniştе... De-abia se auzea muzica de jos, de la ferestrele iluminate. Se strecurase singură-singurică pînă la capătul scărilor. Nu dorea decît să vadă stelele şi să fie departe de sîcîitoarele bătăi în uşă şi de enervantul zbîrnîit al telefonului.

Şi iată-l pe Samir, stînd undeva, spre marginea acoperişului, privind peste minarete şi domuri, şi peste miriadele de mici acoperişuri ale oraşului Cairo. Samir, cu ochii spre cer, ca şi cînd ar fi spus o rugăciune.

Se apropie de el, iar el o cuprinse cu braţul.

– Samir unde este el? întrebă ea în şoaptă.

– O să ne dea de veste, Julie. N-o să-şi calce promisiunea.

Aceasta fusese o alegere excelentă: „satin" verde pal, cu şiruri de „nasturi" de sidef şi cu „dantelă de Bruxelles". Şi comoda etolă de blană arată foarte bine, spusese femeia, iar ea sigur se pricepea, nu?

– Părul dumneavoastră este atît de frumos, încît ar fi un mare păcat să vi-l prindeţi sus, dar, în realitate, stimată doamnă, ar trebui, ştiţi. Arată mai degrabă... Poate mîine reuşesc să vă programez la un coafor.

Avea, desigur, dreptate. Toate celelalte femei aveau coafuri înalte, de natură să le degajeze ceafa şi gîtul, stil nu diferit de cel pe care ea îl practicase mereu, numai că cocurile lor erau altfel, aducînd mai mult cu o inimă mare, cu cîrlionţi ciudaţi. Da, i-ar fi plăcut să meargă la coafor.

– În special pentru balul operei!

Într-adevăr. Rochia pentru balul operei era o creaţie frumoasă, bine ascunsă acum într-un ambalaj de hîrtie tare şi lucioasă. Aşa erau toate celelalte lucruri: drăguţii pantaloni cu dantelă şi jupoanele delicate, nenumăratele rochii, pantofii

şi pălăriile, şi diferitele fleacuri pe care nu şi le mai amintea. Batiste cu dantelă, eşarfe şi o umbrelă albă de soare! Ce nimicuri încîntătoare! Parcă ar fi intrat într-o mare expoziţie cu articole de îmbrăcăminte. Asta însemna, oare, „timpuri moderne?" Probabil. Asemenea garnituri de îmbrăcăminte se găsesc aproape pretutindeni,

Patroana aproape terminase de socotit, cum se exprima ea. Numărase una cîte una multele hîrtii numite bani. Apoi trase sertarul unei maşini mari de bronz, numită „maşină de marcat", unde erau mult mai mulţi bani, mult mai mulţi decît avea Cleopatra.

– Trebuie să spun că arătaţi extraordinar cu această culoare! zise femeia. Asta face ca ochii dumneavoastră să treacă de la albastru la verde.

Cleopatra rîse... Grămezi de bani...

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă discret spre femeie, pocnetul acestor tocuri înalte pe pardoseala de marmură făcîndu-i oarecum plăcere.

Nici nu apucă biata femeie să-şi ridice privirile, că necunoscuta o şi prinse de gît. O strînse tare, apăsînd cu degetul mare pe osul fragil de la mijloc. Patroana încremenită mai putu să scoată doar un sughiţ slab. Apoi Cleopatra îşi ridică mîna dreaptă şi-i suci gîtul spre stînga, ca unui pui. Trosc! Patroana muri!

Acum n-avea nici un rost să reflecteze asupra celor întîmplate, să mediteze asupra diferenţei dintre ea şi această biată fiinţă care zăcea pe pardoseală, în spatele măsuţei, holbîndu-se spre tavanul aurit. Putea trimite pe oricare dintre aceste fiinţe în ghearele morţii, dacă aşa voia ea. Cine să i se fi opus?

Strînse banii într-o poşetă nouă, de seară, una din satin, pe care o găsi în acel loc. În poşeta veche puse ceea ce nu mai încăpea în cealaltă. Luă şi toate bijuteriile rămase în sertarul de sub „maşina de marcat". Apoi puse cutiile una peste alta,

făcînd cu ele o stivă înaltă; le scoase afară şi le aruncă pe scaunul din spate al maşinii.

De-acum, pornea spre aventura următoare. Aruncîndu-şi peste umeri cozile lungi şi groase ale blănii albe, bestia porni din nou.

Se îndreptă rapid spre locul unde „se află toată lumea bună din Anglia şi America", adică spre hotelul Shepheard, *hotelul*.

Rîse din toată inima cînd îşi aduse aminte de american şi de felul lui straniu de a-i vorbi, ca şi cînd ea ar fi fost o idioată; şi negustoreasa făcuse la fel. Poate că la Shepheard va întîlni pe cineva cu adevărat farmecător şi cu maniere alese, pe cineva infinit mai interesant decît toate aceste suflete jalnice, pe care le-a trimis în apele întunecate din care ea însăşi venise.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat aici? întrebă în şoaptă cel mai vîrstnic din cei doi funcţionari.

Se afla la Malenka, în pragul casei, şi nici nu se gîndea să intre fără un mandat sau o aprobare. Nici un răspuns la bătaia lui în uşă; nici un răspuns cînd strigă numele lui Henry Stratford.

Pe masa de toaletă din dormitorul cu luminile aprinse se vedeau cioburi. Părea să fie sînge pe duşumea.

Bărbatul cel tînăr, nerăbdător şi ambiţios ca întotdeuna, se aventură în curte, cu lanterna. Scaune răsturnate, porţelanuri sparte.

– Dumnezeule mare, Davis! Aici este o femeie moartă!

Bărbatul cel vîrstnic rămase o clipă nemişcat. Se holba la papagalul mort, pe fundul coliviei. La toate sticlele goale, înşiruite de la un capăt la celălalt al barului. Şi la haina de la costum care atîrna în cuierul din colţ.

Apoi îşi luă inima în dinţi şi intră în mica grădină întunecoasă, ca să vadă cu ochii lui cadavrul.

– Asta-i femeia, zise el. Asta-i Malenka de la Babilon.

– Ei bine, cred că, în situaţia asta, nu e nevoie de mandat.

Bărbatul mai vîrstnic reveni în salon. Intră precaut în dormitor.

Privi fix la rochia sfîşiată de pe duşumea şi la zdrenţele ciudate îngrămădite la perete. Nu prea îi dădea atenţie tînărului care trecea prin faţa lui şi care se mişca de colo-colo, vag amuzat de aceste semne evidente ale dezastrului, căutînd şi notînd într-un carnet.

Acele zdrenţe, da, semănau cu nişte giulgiuri de mumie, dar o parte din pînză părea a fi nouă. Ridică privirile în sus în momentul în care tînărul îi arăta un paşaport.

– E Stratford, zise tînărul. Toate actele lui de identitate sînt acolo, în haină.

Elliott ieşi din liftul de sticlă, sprijinindu-se de braţul lui Alex.

– Ce se întîmplă dacă Pitfield nu poate să aranjeze toate aceste lucruri? întrebă Alex.

– Atîta timp cît vom rămîne aici, vom continua să ne purtăm ca nişte oameni civilizaţi, zise Elliott. Mîine seară ai s-o conduci pe Julie la operă, conform programului. După aceea, ai s-o însoţeşti la bal. Şi să fii gata să pleci îndată ce ţi se va elibera paşaportul!

– Ea n-are nici un chef de asta, tată. O să prefere s-o însoţească Samir, dacă vrei să ştii adevărul. De cînd au început toate astea, Samir este acela în care are încredere. El este mereu în preajma ei.

– Cu toate acestea, tu trebuie să stai aproape de ea. Vreau să fim văzuţi împreună mîine. Totul corect şi decent. Acum de ce nu ieşi pe verandă să bei ceva şi să-mi laşi mie să rezolv problemele cu legea?

Da, îi plăcea hotelul Shepheard, deja îl cunoştea. Îi plăcuse priveliştea din această după-amiază: esplanada cu lungul şir de automobile descărcînd bărbaţi şi femei elegant îmbrăcate, care urcau scările.

Acum erau foarte puține automobile. Reuși să oprească exact în fața intrării; un tînăr și fermecător servitor veni să-i deschidă ușa. Cu poșeta de pînză și cu cea de satin în mînă, urcă senină treptele acoperite cu covor, în timp ce alți servitori se înghesuiau s-o ajute cu multele ei bagaje.

Holul o încîntă din prima clipă. Oh, nici nu bănuise că încăperile acestei clădiri grandioase sînt atît de frumoase. Iar mulțimea de oameni plimbîndu-se de colo-colo – femei îmbrăcate cu gust și bărbați în costume făcute după ultima modă – o fascină. Era o lume elegantă, pe măsura „timpurilor moderne". Trebuia să vii într-un asemenea loc ca să sesizezi posibilitățile pe care ți le ofereau aceste vremuri.

– Pot să vă ajut, domnișoară?

Un alt servitor se apropie; ce stranie era îmbrăcămintea lui, în special pălăria! Dacă existau lucruri care nu-i plăceau la aceste „timpuri moderne", acestea erau tocmai pălăriile!

– Oh, fiți, vă rog, amabil! zise ea pe un ton prudent. Aș vrea să mă cazez aici. Acesta este hotelul Shepheard? *Hotelul?*

– Da, desigur, domnișoară. Permiteți-mi să vă conduc la recepție.

– Un moment, șopti ea, zărindu-l pe lordul Rutherford care se găsea la cîțiva pași mai departe.

Nu i se părea. El era. Iar cu el era o frumusețe de tînăr, un băiat înalt, zvelt, cu trăsături fine ca din porțelan, un tînăr alături de care foștii ei companioni păreau niște figuri de-a dreptul grosolane.

I se îngustaseră pupilele; se concentra, încercînd să audă ce spunea acel tînăr. Dar distanța era prea mare. Și, în mișcare, cei doi cînd erau expuși, cînd se sustrăgeau vederii, dincolo de un șir de palmieri înalți, plantați în ghivece. Apoi, tînărul, după ce-i strînse mîna lordului Rutherford, se îndreptă spre ușile din față. Lordul Rutherford intră într-o cameră mare, slab iluminată.

– Acela este lordul Rutherford, domnișoară, zise tînărul serviabil de lîngă ea.

– Da, ştiu, zise ea. Dar frumosul acela cine este?

– Ah, acela este fiul său, Alex, domnişoara, tînărul viconte Summerfield. Ei vin des la Shepheard. Sînt prieteni ai familiei Stratford, domnişoară.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

– Lawrence Stratford, domnişoară, explică el, luînd-o de braţ şi arătîndu-i, ca o călăuză amabilă, ce să facă mai departe. Marele arheolog, cel care a descoperit de curînd mormîntul lui Ramses.

– Ce spui? şopti ea. Vorbeşte mai rar.

– Cel care a dezgropat mumia, domnişoară, mumia lui Ramses cel Blestemat.

– Ramses cel Blestemat!

– Da, e o întreagă poveste, domnişoară, zise el, arătînd în faţă, spre o masă lungă, împodobită, care, de fapt, semăna cu un altar. Acolo-i recepţia, domnişoară. Cu ce vă mai pot ajuta?

Ea avu un acces de rîs, reacţie de pură uimire.

– Nu, zise ea. Ai fost, pur şi simplu, grozav. Foarte în regulă!

El îi răspunse cu o privire dulce, încurajatoare, privirea pe care toţi aceşti oameni o îndreptau spre ea. Apoi îi făcu semn să se apropie de „recepţie".

Cînd Pitfield se aşează vizavi, Elliott intră direct în subiect. Ştia că vorbeşte prea repede şi că nu este exclus să spună lucruri ciudate, dar nu-şi putea reprima impulsivitatea. Trebuia să-l scoată pe Alex de acolo. Şi s-o scoată pe Julie, dacă mai este cumva posibil. Acestea erau singurele gînduri care-l obsedau şi, apoi, grija pentru Randolph.

– Nimeni dintre noi nu are nici cea mai mică legătură cu vreunul din cazurile acestea, zise el. Trebuie să li se permită tuturor să plece acasă. Eu pot sta aici, dacă este absolut necesar, dar fiului meu trebuie să i se permită să plece.

Gerald, mai vîrstnic cu zece ani decît el, cu părul alb şi trecut bine de jumătatea drumului vieţii, îl asculta cu mare

atenție. N-avea patima băuturilor tari și era dispus să lucreze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, ca să asigure familiei sale accesul la toate plăcerile vieții coloniale.

– Desigur, nu, zise el, la unison cu interlocutorul. Dar un moment, Winthrop este în pragul ușii. Are doi oameni cu el.

– Nu pot sta de vorbă cu el! zise Elliott. Nu acum, pentru numele lui Dumnezeu!

– Lasă toate astea în seama mea.

Ce uimiți fuseră cînd ea le plăti în avans cu teancuri întregi de bani ciudați, pe care ei îi numeau *pound*[1], deși ele nu cîntăreau nimic. Îi spuseră că tinerii servitori îi vor duce bagajele în apartamentul ei, că erau bucătării în care putea fi pregătit orice fel de mîncare dorea; la dreapta era sufrageria; și dacă dorea, putea să se ospăteze în camera ei. În privința coafezei pe care ea o cerea cu insistență ca să-i lege sus părul, acea doamnă nu va fi disponibilă decît a doua zi. Foarte bine. Mulțumesc!

Dădu drumul cheii în poșeta de satin. Avea să găsească mai tîrziu apartamentul 201. Se grăbi spre ușa camerei întunecoase în care intrase lordul Rutherford și îl surprinse bînd acolo de unul singur. El nu o văzu.

Afară, pe vasta terasă din față, îl văzu, rezemat de stîlpul alb, pe Alex, fiul lui; un tinerel atît de fermecător, stînd de vorbă agitat cu un egiptean măsliniu. Acesta se întoarse înăuntru. Tînărul părea dezorientat.

Se duse la el imediat. Se furișă fără zgomot și se opri lîngă el; îi studia fața – da, o frumusețe. Desigur, lordul Rutherford era un om cu un farmec de necontestat; dar fiul său era atît de tînăr, încît tenul lui avea finețea petalei și, în plus, era înalt și avea umeri puternici și drepți și, întorcîndu-se, îndreptă spre ea privirea încrezătoare a ochilor căprui.

[1] Liră sterlină, dar și livră = 435,6 gr. (engl., n. trad.).

– Tînărul viconte Summerfield, zise ea. Fiul lordului Rutherford, după cum mi s-a spus!

Scăpărarea unui zîmbet.

– Sînt Alex Savarell, da. Iertaţi-mă, nu cred să fi avut plăcerea de a vă cunoaşte.

– Mi-e foame, viconte Summerfield. Eşti atît de drăguţ să mă duci în sufrageria hotelului? Aş vrea să mănînc ceva.

– Aş fi încîntat! Ce plăcere neaşteptată!

Îi oferi braţul. Oh, îi plăcea de el foarte mult, iar el nu avea nici un fel de reţinere. O conduse înapoi în aglomeratul salon principal, prin faţa barului întunecos, unde bea tatăl său, şi mai departe, către un spaţiu mare, deschis, sub un plafon înalt, aurit.

Mese drapate în pînză umpleau laturile imensului salon. În centru dansau bărbaţi şi femei. Fustele femeilor semănau cu nişte flori delicat-unduitoare. Şi muzica, oh, atît de plăcută, deşi pentru ea era cam tare. Era mult mai stridentă decît cea de la gramofon. Şi era plină de tristeţe.

El se adresă îndată unui bărbat în vîrstă, rugîndu-l să-i conducă la o „masă". Ce mutră antipatică avea acest tip arogant, care se prezenta la fel de elegant îmbrăcat ca toţi cei prezenţi. Dar acesta spuse cu mare respect:

– Da, lord Summerfield.

Masa era, într-adevăr, frumoasă, împodobită cu farfurii splendide şi cu flori plăcut mirositoare.

– Ce muzică e asta? întrebă ea.

– Americană. De Sigmund Romberg, zise el în timp ce ea începu să se legene înainte şi înapoi. Aţi vrea să dansaţi? întrebă el.

– Asta ar fi grozav!

Oh, era atît de caldă mîna lui cînd o strînse pe a ei şi o conduse spre ringul de dans. Ce ciudat lucru era ca fiecare pereche să danseze ca şi cînd ar fi complet singură şi angajată într-un ritual intim! Imediat, ritmul melancolic o încălzi. Şi acest tînăr adorabil, cu cîtă dragoste îl privea. Era, într-adevăr, o frumuseţe acest tînăr, acest Alex, lord Summerfield.

– Ce încîntător este aici! zise ea. E un adevărat palat. Şi muzica, atît de stridentă, dar frumoasă. Dar, pe de altă parte, nu-mi plac zgomotele... cîrîit de păsări, pocnet de armă... mă zgîrie la ureche.

– Desigur, nu vă plac, spuse el cu surprindere. Sînteţi o fiinţă atît de plăpîndă. Şi părul dumneavoastră... Pot să vă spun că aveţi o minune de păr? E lucru rar să vezi o femeie care-şi poartă părul într-un mod degajat şi natural. Asta vă dă un aer de zeiţă.

– Da, este foarte bine. Mulţumesc.

El rîse afectuos. Era atît de sincer... Nici nu exista teamă în ochii lui, nici un sentiment apăsător. Era ca un prinţ crescut de guvernante blajine într-un palat. Într-un cuvînt: era prea delicat pentru lumea reală.

– V-ar supăra nespus de mult dacă mi-aţi spune cum vă numiţi? întrebă el. Noi nu ne-am prezentat aşa cum se cuvine, aşa că, se pare, trebuie să facem cunoştinţă acum.

– Numele meu este Cleopatra, regina Egiptului.

Ce mult îi plăcea să danseze, să fie purtată de braţ, să facă piruete; podeaua era lucioasă ca sticla sub picioarele ei.

– Oh, aproape că aş putea să vă cred, zise el. Semănaţi cu o regină. Pot să vă spun Alteţă?

Ea rîse.

– Al-teţă. Asta este formula potrivită de adresare către o regină? Da, poţi să-mi zici Alteţă. Iar eu am să-ţi zic lord Summerfield. Bărbaţii aceştia de-aici sînt cu toţii... lorzi?

În oglinda întunecoasă de pe peretele lambrisat, Elliott îl văzu pe Winthrop retrăgîndu-se împreună cu oamenii săi. Pitfield veni imediat înapoi şi se aşeză pe scaunul de vizavi. Făcu semn să i se mai aducă un whisky.

– Încă o crimă îngrozitoare! zise el. Ce Dumnezeu s-a întîmplat cu tînărul Stratford?

– Spune-mi!

– De necrezut! O dansatoare din buric, amanta lui Henry Stratford... A fost găsită moartă, cu gîtul frînt, în grădina

casei pe care o împărţea cu Henry. Toate lucrurile lui erau acolo: paşaportul, banii, totul.

Elliott înghiţi în sec. Simţea o mare nevoie să mai bea un pahar. Îi veni în minte că ar fi fost cazul să mănînce ceva, ca să poată bea în continuare, fără să i se facă rău.

– Acelaşi lucru care i s-a întîmplat în această după-amiază studentului de la Oxford, puştiului american la piramide şi îngrijitoarei de la muzeu. Stai şi te întrebi de ce s-a ostenit să folosească un cuţit împotriva lui Sharples! Mai bine mi-ai spune tot ce ştii despre asta.

Ospătarul le puse pe masă paharele cu whisky şi gin. Elliott îl luă pe-al lui şi sorbi dus pe gînduri.

– Exact lucrul de care m-am temut, exact. A înnebunit din cauza remuşcărilor.

– Legate de jocul de cărţi.

– Nu. Legate de Lawrence. Ştii, Henry a fost în mormînt, iar acolo se aflau şi otrăvurile.

– Dumnezeule, omule, vorbeşti serios?

– Gerald, aşa a început totul. El avea documente care trebuia să fie semnate de Lawrence. Probabil că le-a măsluit. Dar nu asta este problema. Şi-a recunoscut crima...

– Faţă de tine.

– Nu, faţă de altcineva, zise el, oprindu-se din relatare. Trebuia să chibzuiască bine, dar nu mai era timp. Faţă de Ramsey.

– Ramsey, cel urmărit de poliţie...

– Da, în primele ore ale dimineţii, Ramsey a încercat să stea de vorbă cu Henry, mai înainte ca acesta s-o ia razna şi să spargă uşa muzeului. Apropo... ai spus că au fost acasă, la dansatoarea din buric. Au găsit vreo urmă cum că acolo s-ar fi aflat la un moment dat o mumie sau vreun giulgiu? În felul acesta, cu siguranţă, s-ar încheia povestea şi s-ar sista urmărirea bietului Ramsey. El este cu totul nevinovat, mă înţelegi. El a mers la muzeu, ca să-i bage minţile în cap lui Henry.

– Ştii precis acest lucru?

– A fost în întregime greşeala mea. În ultimul timp, nu pot dormi, mă dor prea tare încheieturile. La ora cinci azi-dimineaţă tocmai mă întorceam de la plimbare. Lîngă muzeu, după cum ţi-am spus, îl văzusem pe Henry, mort de beat. Am crezut că merge la vreun cabaret. Am făcut greşeala să-i spun lui Ramsey, care tocmai venise la cafeaua de dimineaţă. El încercase şi mai înainte să-l dea pe brazdă pe Henry. Şi iată-l plecînd din nou să-l găsească, de dragul lui Julie!

– Julie şi acest Ramsey sînt...

– Da. Logodna cu Alex s-a desfăcut. S-a rezolvat totul pe cale amiabilă; Alex şi Ramsey sînt prieteni. Trebuia rezolvat totul.

– Desigur, desigur.

– Ramsey a încercat să zădărnicească furtul. În momentul acela, poliţia l-a arestat. El e un om ciudat. A intrat în panică. Dar, cu siguranţă, tu poţi clarifica problema.

– Ei bine, voi face şi pe dracu-n patru. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar forţa Stratford uşa unui muzeu, ca să fure o mumie?

– Partea asta nu prea o înţeleg.

„Minciuna anului, îşi zise în gînd."

– Tot ce ştiu este că mumia de la Londra, a lui Ramses cel Blestemat, lipseşte şi ea. Se pare că a furat şi nişte monede şi bijuterii. După părerea mea, e posibil să-l fi îndemnat la asta. Să furi două relicve preţioase, să obţii bani gheaţă, lucruri de genul ăsta.

– Aşadar, din prostie, forţează muzeul cel mai vestit din întreaga lume?

– Securitatea egipteană nu este foarte bună, amice. Nu-i aşa că nu l-ai văzut pe Henry în ultimele cîteva luni? S-a degradat într-un hal fără de hal, prietene. Ar putea fi vorba de un caz de curată nebunie. Problema este că eu nu pot accepta ca Alex şi Julie să fie reţinuţi la Cairo! Iar ei nu

vor pleca pînă nu se lămurește ce-i cu Ramsey, iar acesta chiar n-a făcut nimic, spuse, apoi bău ultima picătură de gin. Gerald, scoate-ne pe toți din încurcătură! Am să dau o declarație, dacă tu consideri că este necesar. Voi încerca să-l găsesc pe Ramsey. Dacă îl vor pune în libertate, atunci, în mod sigur, el o să mă sprijine. Tu poți să aranjezi asta, Gerald, îi știi pe idioții ăștia din colonii! Ai avut de-a face cu ei ani de zile.

– Da, desigur, am avut. Problema trebuie tratată cu tact, dar trebuie acționat imediat. Adevărul este că ei sînt pe urmele lui Stratford. Nu se pune decît problema de a-l scoate din cauză pe Ramsey.

– Procesul-verbal, cererea, toată scriptologia și celelalte formalități coloniale – ocupă-te tu de asta, Gerald! Nu mă interesează ce și cum faci, dar fiul meu trebuie să ajungă acasă. Am abuzat de el în toată această...

– Ce?

– Nimic... O rezolvi?

– Da, dar Henry însuși... Ai vreo idee unde poate fi?

„În butoiul cu bitum." Elliott se cutremură:

– Nu, zise el. Absolut nici o idee. Dar are mulți dușmani, oameni cărora le datorează bani. Am nevoie de încă un pahar. Fă-i semn nătăfletului ăluia!

– Tinere lord Summerfield, zise ea, pierdută în contemplarea gurii lui frumoase, hai să petrecem în apartamentul meu. Și să lăsăm liberă masa asta.

– Dacă doriți.

Nelipsita flacără în obraji. Oh, cum or fi celelalte părți ale trupului lui tînăr? Dă Doamne să fie printre ele un organ priapic, demn de toate celelalte farmece!

– Eu da, dar tu dorești? îl întrebă ea.

Îl atinse cu nodurile degetelor peste obraji. Apoi degetele îi alunecară pe sub stofa tare a hainelor lui.

– Da, doresc, murmură el.

Părăsind ambianța muzicii și a luminilor și adunîndu-și poșetele, îl conduse din salonul de dans înapoi în aglomeratul salon de onoare.

– Apartamentul doi zero unu, zise ea, scoțînd cheia. Cum îl găsim?

– Păi, n-avem decît să mergem cu liftul la etajul al doilea, zise el, zîmbindu-i radios. Să mergem în hol!

Liftul? Alex o conduse spre o pereche de uși metalice. Apăsă pe micul buton de pe perete.

Pe ușă era un afiș uriaș: *Aida*, opera. Cu aceleași figuri egiptene pe care ea le văzuse anterior.

– Ah, opera, zise ea.

– Da, un eveniment remarcabil.

Ușa metalică se deschise, iar bărbatul din cabina mică părea că-i așteaptă pe ei. Ea păși înăuntru. Era ca într-o colivie. Deodată, o cuprinse frica. Ușile se închiseră, zdrăngănind. Un fel de capcană. Cabina începu să urce.

– Lord Summerfield! strigă ea.

– Totul e în regulă, Alteță.

O cuprinse cu amîndouă brațele. Răsucindu-se, își rezemă capul de pieptul lui. Oh, el era cu mult mai tandru decît toți ceilalți, și, cînd un bărbat viguros este tandru, atunci, din vîrful Olimpului, chiar și zeițele privesc în jos, spre pămînteni.

În sfîrșit, ușile se deschiseră. El o conduse pe un coridor liniștit, îndreptîndu-se amîndoi spre fereastra din fund.

– Ce v-a speriat atît de tare? întrebă el.

În intonația lui nu era nici urmă de ironie sau de dezaprobare. Era aproape liniștitoare. Îi luă cheia și o băgă în broască.

– Camera se mișca, spuse ea, oftînd. Nu se zice așa pe englezește?

– Ba da, zise el.

Tăcu în momentul în care intrară în sufrageria mare, cu pereți bogați și scaune somptuoase, despre care ai fi jurat că sînt perne uriașe.

– Ei bine, sînteţi o fiinţă foarte stranie. Atît de nepămînteană...

Ea îi mîngîie faţa şi îl sărută discret. Ochii lui căprui se tulburară brusc, apoi îi întoarse sărutul. Această pasiune bruscă o surprinse şi o electriză.

– Pentru această noapte, lord Summerfield, acesta este palatul meu, iar acum să mergem să căutăm dormitorul regal.

Elliott se îndreptă spre uşa barului, cu Pitfield.

– Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru că ai venit imediat.

– Poţi avea toată încrederea, prietene, şi vezi dacă poţi afla ceva pentru mine! Desigur, nu te pot sfătui să...

– Ştiu, ştiu. Lasă în seama mea asta...

Elliott reveni în bar, se aşeză pe scaunul din piele şi-şi luă în primire ginul. Da, categoric, după ce vor fi rezolvate toate aceste probleme, va bea azi, va bea mîine şi aşa mai departe, pe neobservate, îşi va grăbi moartea.

O să meargă la ţară, o să se aprovizioneze cu cele mai fine soiuri de vin, de whisky şi de gin şi n-o să facă altceva decît să bea zi de zi pînă cînd din asta i se va trage moartea. Va fi de-a dreptul minunat. Se şi vedea acolo, la focul de buşteni, cu un picior pe divanul de piele. Imaginea îi apăru înaintea ochilor o clipă, apoi dispăru. Boala îi strîngea gîtul ca într-un cleşte. Era pe punctul de a leşina de-a binelea.

– Daţi-i drumul lui Alex să meargă acasă; daţi-i drumul să meargă acasă teafăr şi nevătămat! murmură el.

Apoi îl apucă un tremur aproape de nestăpînit. O vedea din nou pe ea, cea care umbla prin muzeu cu braţele dezgolite. Apoi în pat, privind în sus, la el: îi simţea mîngîierea şi coastele descărnate în timp ce se împingea în el. Îşi amintea de privirea de om nebun a lui Ramsey luptîndu-se cu ea.

Începu să tremure mai rău. Mult mai rău.

În barul întunecos, nimeni nu-l observă; între timp, apăru un pianist, un tînăr, care începu să cînte muzică de jaz lentă.

O ajută să-şi dezbrace rochia fină, din satin verde. I-o puse pe scaun şi, stingînd lumina, ea văzu oraşul prin perdelele galbene. Văzu fluviul.

– Nilul, şopti ea.

Voia să spună cît e de frumos scînteietorul curs de apă, şerpuind prin zona cu construcţii; dar o umbră i se aşternu peste suflet. O imagine îi apăru în faţa ochilor, o imagine ca toate celelalte; întreagă şi coerentă, apoi dispăru; aceasta fusese singura amintire care i se ştersese atît de repede. O catacombă, un preot mergînd înaintea ei.

– Ce se întîmplă, Alteţă?

Ea ridică, fără grabă, capul. Gemuse, şi asta o înspăimîntase.

– Eşti atît de tandru cu mine, tinere lord Summerfield, zise ea.

Unde era inevitabila răutate în acest băiat? Plăcerea sadică de a răni, pe care, mai devreme sau mai tîrziu, o manifestă toţi bărbaţii?

Ridicîndu-şi privirea, constată că şi el era gol, iar la vederea acelui trup tînăr, viguros, încercă o plăcere imensă. Îşi puse mîna pe abdomenul lui plat, apoi, cu delicateţe, pe pieptul lui. Duritatea bărbaţilor era elementul care o excita întotdeauna; senzaţia de putere pe care o resimţea cînd îşi lipea gura de gura lor; cînd se săruta cu ei, îi plăcea chiar să le simtă dinţii dincolo de buze.

Îl sărută cu patimă şi-şi presă sînii de pieptul lui. El se stăpînea cu greu; voia s-o ducă spre pat; încerca să fie delicat.

– Ce fiinţă sublimă! şopti el. De unde ai venit?

– Din frig şi întuneric. Sărută-mă! Mă încălzesc numai cînd mă sărută cineva. Fă un foc, lord Summerfield, să ne mistuie pe amîndoi!

Cleopatra se trînti pe perne, trăgîndu-l peste ea. Îi băgă mîna între picioare, îi prinse sexul şi i-l mîngîie, ciupindu-i-l de vîrf. Cînd el gemu, îl sărută, strecurîndu-şi limba printre buzele lui.

– Acum, zise ea. Intră-n mine! A doua oară ne vom bucura unul de celălalt pe-ndelete.

Apartamentul lui Julie. Samir puse ziarele pe masă. Julie bău a doua cafea dulce, egipteană.

– La noapte să nu mă părăseşti, Samir! Nu atîta timp cît nu avem veşti de la el, zise ea, ridicîndu-se în picioare. Mă duc să mă schimb. Promite-mi că n-ai să mă părăseşti!

– Ramîn aici, Julie, dar, poate, te culci. Am să te scol îndată ce aud ceva.

– Nu, nu pot. Nu vreau decît să mă dezbrac de hainele astea transpirate. Într-un minut sînt înapoi.

Julie se duse în dormitor. Cu o oră în urmă, o trimisese pe Rita în camera ei, slavă Domnului că făcuse aşa, voia să fie numai cu Samir. Era cu nervii la pămînt. Ştia că Elliott este în hotel, dar nu se putea hotărî să-l sune. Nu voia să-l vadă sau să-i vorbească. Întîi, să afle ce făcuse Ramses. Nu-şi putea reprima presentimentul nenorocirii.

Îşi scoase încet agrafele din păr, privindu-se absentă în oglindă. Pentru un moment, nu observă nimic nelalocul lui. Apoi îşi dădu seama, dintr-o dată, de prezenţa în colţul camerei a unui arab înalt în veşminte albe. În picioare, stătea nemişcat ca o umbră şi o urmărea arabul ei, Ramses.

Se răsuci pe loc, părul i se revărsă peste umeri. Mai să-i plesnească inima...

Ar fi leşinat pentru a doua oară în viaţa ei, dacă el n-ar fi prins-o. Apoi, îi văzu pata mare de sînge de pe mantie şi, din nou, i se făcu rău; în jurul ei se lăsase un fel de negură.

El o îmbrăţişă în tăcere, strîngînd-o la piept.

– Julie a mea! zise el, cu o voce îndurerată.

– De cînd eşti aici?

– Doar de puţin timp, zise el, Acum, lasă-mă să mă reculeg! Lasă-mă să te îmbrăţişez!

– Unde este ea?

El îi dădu drumul, întorcîndu-şi faţa.

– Nu ştiu, zise el cu vocea unui învins. Am pierdut-o.

Julie îl cerceta. El măsura camera cu paşii, se întorcea şi o privea de la distanţă. Era profund conştientă de faptul că-l iubea şi că avea să-l iubească, indiferent de ce se întîmplase. Dar nu putea să i-o spună, nu putea pînă nu afla...

– Să-l chem pe Samir, zise ea. Este aici, în salon.

– Vreau să fiu numai cu tine pentru moment, zise el.

Pentru prima dată, părea că încearcă o oarecare teamă faţă de ea. Era ceva difuz, dar nu insesizabil pentru ea.

– Trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat.

Rămase impasibil, privind la ea. Mantia de şeic era o adevărată podoabă diavolească şi făcea din el un tip irezistibil. Şi iată că, pe neaşteptate, citi pe faţa lui lucruri care îi frînseră inima. Iar el n-avea nici un rost să nege aceasta.

– I-ai dat şi mai mult elixir! zise ea cu voce tremurătoare.

– Tu n-ai văzut-o! zise el calm, cu vocea liniştită, cu ochii plini de tristeţe sinceră. Nu i-ai auzit timbrul vocii! Nu ai auzit-o plîngînd! Nu mă condamna! Ea este la fel de vie ca şi mine! Eu am readus-o la viaţă. Lasă-mă să mă judec eu însumi!

Ea îşi încleştă mîinile cu putere, rănindu-şi degetele mîinii drepte cu cele ale mîinii stîngi.

– Ce vrei să spui cu afirmaţia că nu ştii unde este?

– Vreau să spun că a fugit de mine. M-a atacat; a încercat să mă omoare. E nebună... Lordul Rutherford are dreptate. E absolut nebună. L-ar fi omorît dacă n-aş fi oprit-o eu. Elixirul n-a schimbat-o în privinţa aceasta. I-a vindecat numai trupul.

Făcu un pas spre ea, iar ea, înainte de a se controla, îi întoarse spatele. Avea să plîngă din nou... Oh, atîtea lacrimii! Ea nu mai voia.

– Roagă-te la zeii tăi! zise ea, privindu-l în oglindă. Întreabă-i pe ei ce să faci! Dumnezeul meu n-o să facă altceva decît să te condamne. Dar, orice s-ar întîmpla cu această creatură, un lucru este sigur.

Se întoarse şi-l privi în ochi:

– Să nu mai prepari niciodată, niciodată, elixir. Consumă tot ce a rămas! Fă-o acum, în faţa mea! Apoi, şterge-ţi din minte formula.

Nici un răspuns. Îşi scoase încet turbanul de pe cap şi-şi trecu mîna prin păr. Nu ştia de ce, dar acest lucru îl făcu să pară mai frumos şi mai seducător. Parcă ar fi fost o figură biblică acum, cu păr ondulat şi cu hainele în falduri. Situaţia aceasta o înnebunea şi făcea ca ameninţarea cu izbucnirea în plîns să devină tot mai apăsătoare.

– Îţi dai seama ce spui?

– Dacă e prea periculos să-l consumi, caută un loc undeva, departe, în nisipurile pustiului şi fă acolo o groapă adîncă în care să-l torni. Aruncă-l.

– Să-ţi pun o întrebare...

– Nu, zise ea, întorcîndu-se din nou cu spatele.

Îşi acoperi urechile. Căutînd cu privirea în sus, văzu în oglindă că el era chiar lîngă umărul ei. I se revela din nou că propria ei lume se prăbuşise şi că o lumină strălucitoare aruncase toate celelalte lucruri într-o umbră definitivă.

El îi luă, cu grijă, mîinile, coborîndu-i-le de la urechi. Se uita în ochii ei prin intermediul oglinzii, cu trupul lui cald, lipit de al ei.

– Julie, ultima noapte... Dacă în loc de a lua elixirul cu mine la muzeu, dacă în loc de a-l turna peste rămăşiţele Cleopatrei, ţi l-aş fi oferit ţie, nu l-ai fi luat? Ea refuză să răspundă.

El o apucă cu putere de mînă şi o întoarse cu faţa la el.

– Răspunde-mi! Dacă niciodată n-aş fi văzut-o acolo, în acea vitrină de sticlă...

– Dar ai văzut-o.

Ea intenţiona să nu cedeze, dar el o surprinse cu sărutul, cu îmbrăţişarea pătimaşă şi disperată, cu mîinile cercetîndu-i aproape cu cruzime faţa şi obrajii. Rostindu-i numele ca pe o rugăciune, el murmura ceva în vechea limbă egipteană. Ea nu ştia despre ce era vorba. Apoi el îi declară tandru, în limba

latină, că o iubeşte. O iubea. Aceasta părea atît o explicaţie, cît şi o scuză; era, într-un fel, motivul întregii suferinţe. O iubea. Spunea asta, ca şi cînd ar fi înţeles acest sentiment, iar acum lacrimile umezeau din nou obrajii lui Julie. Era stupid. Lucrul acesta o înfuria.

Ea se dădu înapoi, apoi îl sărută şi se lăsă sărutată din nou, lipindu-se de pieptul lui.

– Cum arată? întrebă apoi cu o voce şoptită.

El oftă.

– Este frumoasă?

– Totdeauna a fost frumoasă. Este şi acum. Este femeia care l-a sedus pe Cezar şi pe Marc Antoniu, şi, alături de ei, întreaga lume.

Ea se crispă, îndepărtîndu-se de el.

– E frumoasă ca tine, zise el. Dar ai dreptate cînd spui că ea nu este Cleopatra. E o străină în trupul Cleopatrei. Un monstru care priveşte prin ochii ei şi se străduieşte să-i folosească inteligenţa pentru a-şi atinge scopurile lipsite de noima.

Ce mai era de spus? Ce putea ea să facă? Situaţia era în mîinile lui, încă de la început fusese. Ea îl forţă să-i dea drumul, apoi se aşeză şi-şi sprijini cotul pe braţul scaunului şi fruntea în mîini.

– Am s-o găsesc, zise el. Voi repara această greşeală groaznică. Am s-o arunc în întunericul din care am scos-o. Iar suferinţa ei o să fie de scurtă durată. O să adoarmă.

– Oh, dar e groaznic! Trebuie să existe vreo altă modalitate...

Izbucni în hohote de plîns.

– Ce ţi-am făcut, Julie Stratford? spuse el. Cum ţi-am stricat viaţa şi toate ambiţiile, şi visurile tale tandre...

Julie îşi scoase batista din buzunar şi-şi şterse gura. Se căznea să se oprească din plînsul acela prostesc. Îşi şterse nasul, apoi îşi înălţă capul spre el, spre silueta lui magnifică. El avea iar aerul acela tragic. Era un om, doar un om. Nemuritor, da, rege cîndva, învăţător întotdeauna, poate, dar un om ca noi toţi. Supus greşelii ca noi toţi. Simpatic ca noi toţi.

– Nu pot trăi fără tine, Ramses, îi zise ea. Ei bine, aş putea. Dar nu vreau. Ah, acum era rîndul lui să verse lacrimi. Dacă nu şi-ar întoarce faţa în altă parte, ea ar plînge din nou. În situaţia dată, raţiunea nu ajută la nimic, continuă ea. Dar este vorba de această creatură faţă de care ai greşit. Fiinţa pe care ai înviat-o din morţi va fi cea care va avea de suferit. Spui că ai s-o îngropi de vie. Eu nu pot... nu pot...

– Fii sigură că am să găsesc o modalitate nedureroasă, şopti el.

Ea nu mai putea vorbi. Nu se mai putea uita la el.

– Şi vreau să-ţi spun ceva, ceva foarte important. Să ştii adevărul acum, pentru că, mai tîrziu, s-ar putea să dea naştere la confuzii. Vărul tău Henry este mort. L-a omorît Cleopatra.

– Ce?

– Locuinţa lui Henry din partea veche a oraşului Cairo a fost locul unde a dus-o Elliott. El, într-adevăr, a venit după mine la muzeu. Cînd soldaţii m-au arestat, Elliott i-a oferit adăpost creaturii pe care eu o înviasem. A dus-o acolo şi, acolo, ea l-a omorît atît pe Henry, cît şi pe Malenka.

Ea dădu din cap şi încă o dată îşi duse mîinile la urechi. Toate lucrurile pe care le ştia despre Henry, despre moartea tatălui ei, despre atentatul lui la viaţa ei, acum n-o puteau ajuta în nici un fel; nu ajungeau pînă la ea. Percepea numai sentimentul acela de oroare.

– Să ai încredere în mine cînd îţi spun că am să găsesc o modalitate nedureroasă! Pentru că trebuie să fac lucrul acesta înainte de a mai curge sînge nevinovat. Nu pot să dau bir cu fugiţii pînă nu rezolv problema.

– Fiul meu n-a lăsat nici un mesaj?

Elliott nu părăsise fotoliul de piele, nici ginul şi nici nu intenţiona să facă asta. Dar ştia că trebuia să-l cheme pe Alex înainte de a se îmbăta de tot. De aceea dăduse un telefon.

– Dar el nu pleacă în oraş fără să-mi spună. Foarte bine. Samir Ibrahaim unde este? Puteţi să-l sunaţi în cameră din partea mea?

– E în apartamentul domnişoarei Stratford, domnule. Doi-zero-trei. Dînsul a cerut ca orice mesaj să-i fie trimis acolo. Să-l sun? Este ora unsprezece, domnule.

– Nu, am să urc pînă acolo, mulţumesc.

Ea se aplecă asupra lavoarului de marmură şi-şi stropi faţa cu apă rece. Nu voia să se uite în oglindă. Apoi îşi şterse încet ochii cu prosopul. Răsucindu-se, îl văzu în salon. Auzea vocea blîndă, mîngîietoare, a lui Samir.

– Desigur, o să vă ajut, Maiestate, dar de unde să începem?

Se auzi o bătaie scurtă în uşa vestibulului.

Ramses se retrase în dormitor, iar Samir se duse să răspundă. Era Elliott. Ochii lor se întîlniseră numai pentru o clipă. Apoi ea îşi întoarse privirea în altă parte, incapabilă să-l judece şi să se confrunte cu el. Se gîndea că el era implicat în această afacere. „El ştie totul; ştie mai mult decît mine." Deodată simţi că repulsia faţă de întregul coşmar era insuportabilă.

Se duse în salon şi luă loc în fotoliu, într-un colţ.

– Am să pun punctul pe i, zise Elliott, uitîndu-se direct la Ramses. Am un plan şi am nevoie de cooperarea dumitale. Dar, înainte de a începe, dă-mi voie să-ţi amintesc că aici nu eşti în siguranţă.

– O să mă găsească, iar eu am să scap din nou, zise Ramses, ridicînd din umeri. Ce plan ai?

– Un plan ca să-i scot pe Julie şi pe Alex de aici, zise Elliott. Dar ce s-a întîmplat după plecarea mea? Vrei să-mi spui?

– Este aşa cum ai descris-o dumneata. Nebună, nemaipomenit de puternică şi periculoasă. Numai că acum este întreagă. Nu mai este desfigurată. Iar ochii ei au culoarea cerului, exact ca ai mei.

– Ah!

Elliott amuți, ca și cînd l-ar fi săgetat un junghi și ar fi trebuit să-și țină respirația ca să scape de el. Julie își dădu seama imediat că este beat, realmente beat. Poate că era prima dată că-l vedea în starea aceea. El avea o atitudine demnă, rezervată, dar era beat. Luă paharul lui Samir, încă plin pe jumătate cu coniac, și, aproape distrat, îl bău.

Calm, Samir se duse la micul bufet din colț și luă o sticlă pentru el.

– Dumneata mi-ai salvat viața, zise Elliott către Ramses. Îți mulțumesc.

Ramses ridică din umeri. Tonul acestor cuvinte îi părea lui Julie curios. Era intim, ca și cînd acești doi oameni s-ar fi cunoscut foarte bine. Nu avea nici urmă de animozitate.

– Care este planul? întrebă Ramses.

– Trebuie să cooperezi. Trebuie să spui minciuni. Trebuie să faci asta în mod concret. Rezultatul final va fi risipirea bănuielilor de crimă ce planează asupra dumitale, iar Julie și Alex vor fi liberi să plece de-aici. Nici Samir nu va mai fi suspectat. Apoi vor putea fi luate în considerație alte probleme...

– Eu nu plec nicăieri, Elliott, zise Julie obosită. Dar lui Alex trebuie să i se dea voie să meargă acasă cît mai curînd.

Samir mai umplu un pahar cu coniac pentru Elliott, și, ca un automat, acesta îl duse la gură și-l bău.

– Mai e gin, Samir? Prefer gin, ca să mă îmbăt.

– Treci la subiect, domnule conte, zise Ramses. Eu trebuie să plec. Ultima regină a Egiptului hoinărește singură prin oraș, cu gîndul de a ucide. Trebuie s-o găsesc!

– Asta cere curaj, nu glumă, zise Elliott, dar există posibilitatea de a arunca toate astea în spinarea lui Henry. El a pregătit terenul. Dar, Ramsey, dumneata trebuie să minți, așa cum ți-am spus...

Liniștea nopții. Alex Savarell dormea gol pe cearșafurile albe ca zăpada, întinse peste salteaua moale de puf. Cuvertura

din lînă subţire îl acoperea numai pînă la mijloc. Lumina lunii îi cădea pe faţa netedă, de paloarea cerii.

În tăcerea învăluitoare, ea îşi desfăcu discret multele-i pachete, examinînd papucii, mantiile, rochiile fine. Întinse pe masa de toaletă, cartonajele dreptunghiulare pe care le furase, cele pentru operă, lăsau să se vadă menţiunea „valabil numai pentru o persoană".

Luna poleia mătăsurile bogate, făcea să scînteieze colierul de perle, încolăcit ca un şarpe pe masă. Dincolo de perdelele diafane ale ferestrelor, poleia apele Nilului ce curgeau, cu unduiri line, printre clădirile cu acoperişuri şi turnuri rotunde ale oraşului Cairo.

Cleopatra stătea în picioare la fereastră, cu spatele la patul moale şi la tînărul cu trup de zeu. Dumnezeieşti plăceri îşi oferiseră unul altuia! Ingenuitatea şi masculinitatea lui frustă erau pentru ea o adevărată comoară; alura misterioasă şi priceperea ei îl copleşiseră. Cum zicea el, niciodată nu se lăsase ca acum în mîinile unei femei. Niciodată nu se lăsase în voia tuturor capriciilor cu o asemenea uitare de sine.

Dormea ca un copil care se ştie în siguranţă, în timp ce ea stătea la fereastră...

... În timp ce visele o copleşeau, părînd a fi amintiri. Îşi dădea seama că, de cînd fusese readusă la viaţă, nu cunoscuse noaptea. Nu cunoscuse misterul rece al nopţii, cînd gîndurile, în mod firesc, devin mai profunde. Şi ceea ce-şi amintea acum erau imagini ale altor nopţi, petrecute în palate reale, cu strălucirea pardoselilor şi a coloanelor lor de marmură şi a meselor încărcate cu fructe, fripturi şi vin în urcioare de argint. Şi imagini ale lui Ramses vorbindu-i, cînd stăteau împreună în întuneric.

– Te iubesc cum n-am iubit nici o altă femeie. Viaţa fără tine... n-ar mai fi viaţă.

– Regele meu, singurul meu rege, zisese ea. Ce sînt ceilalţi decît soldaţi pe un cîmp de luptă într-un joc pentru copii? Împăraţi din lemn pe care întîmplarea îi mînă din loc în loc.

Apoi viziunea se înnegura, se îndepărtă de ea. O pierdu, aşa cum pierduse şi celelalte amintiri. Ceea ce era real era vocea lui Alex, agitîndu-se în somn.

– Unde sînteţi, Alteţă?

O cuprinse o dezolare ca o vrajă, iar el nu putea străpunge vălul. Era prea greu; prea întunecat. Ea cînta pentru sine cîntecul acela, cîntecul acela plăcut pe care-l auzise venind din cutia cu muzică, „Divină Aida". Apoi, întorcîndu-se şi văzînd faţa lui Alex în lumina lunii, ochii închişi, mîna relaxată pe cearşaf, simţi o dorinţă profundă şi arzătoare. Cu buzele lipite, începu să îngîne cîntecul în timp ce se apropia de pat şi-l contempla pe cel care dormea fără griji.

Îl mîngîie tandru pe păr. Cu tandreţe, îşi trecu vîrfurile degetelor peste pleoapele lui. „Ah, zeu legănat de somn, dulcele meu Endimion!" Mîna coborî alene şi-i atinse gîtul, îi atinse oasele fragile, acele oase pe care altora li le frînsese.

„Fiinţă muritoare şi plăpîndă, în ciuda vigorii tale, a braţelor musculoase, a pieptului neted şi întins, a mîinilor tale vînjoase care-mi dau fiori!"

Nu voia ca el să cunoască moartea. Nu voia ca el să sufere. În ea se trezea un puternic sentiment protector. Ridică cuvertura albă şi se strecură în patul cald, lîngă el. Îi era limpede că în veci nu i-ar face acestui tînăr vreun rău. Deodată, moartea însăşi păru un lucru groaznic şi nedrept.

„Dar de ce sînt eu nemuritoare şi el nu?" O, zei! Pentru o secundă, păru că un portal mare se deschise spre un vast spaţiu de lumină şi că toate întrebările se clarifică; trecutul şi identitatea ei, ceea ce se întîmplase – toate acele lucruri se limpeziră. Dar era întuneric şi linişte în acea cameră. Nu exista nici urmă de asemenea lumină.

– Dragostea mea, tinerelul meu drag, zise ea, sărutîndu-l din nou.

Imediat, el se mişcă, răspunzîndu-i. Îşi deschise braţele spre ea.

– Alteţă!

Ea simţi din nou că între picioarele lui se întărea ceva; îşi dorea să fie din nou pătrunsă. Zîmbi ca pentru sine. „Dacă nu poţi fi nemuritor, atunci, cel puţin, să fii tînăr", gîndi ea cu tristeţe.

Înainte de a vorbi, Ramses ascultă liniştit o bună bucată de vreme.

– Aşadar, ceea ce spui dumneata este că noi trebuie să relatăm autorităţilor această poveste complicată, că eu am avut o discuţie cu el, că l-am urmărit, că l-am văzut scoţînd mumia din cutie şi că, apoi, soldaţii m-au arestat.

– Dumneata ai minţit pentru Egipt cînd ai fost rege, nu-i aşa? Minţeai în faţa oamenilor dumitale cînd le spuneai că eşti zeul cel viu.

– Dar, Elliott, interveni vehement Julie, ce-i de făcut dacă aceste crime continuă?

– Şi s-ar putea foarte bine să continue, zise Ramses impacientat, dacă nu ies de aici şi n-o găsesc.

– Nu există nici o dovadă că Henry este mort, zise Elliott, şi nimeni n-o să găsească vreuna. Este perfect plauzibil că Henry hoinăreşte prin oraşul Cairo. Şi dacă este plauzibil, autorităţile vor accepta. Pitfield a înghiţit imediat această prostie. Aşa vor reacţiona cu toţii. N-au decît să umble după Henry, aşa cum umbli tu după ea. Pînă atunci, Alex şi Julie vor fi ieşit cu bine din această situaţie.

– Nu. Ţi-am spus, zise Julie, am să-l conving pe Alex să plece...

– Julie, eu pot veni mai tîrziu la tine, la Londra, zise Ramses. Lordul Rutherford este un om inteligent. Ar putea fi un rege bun sau un abil consilier regal.

Elliott zîmbi amar şi bău pînă la fund al treilea pahar de gin sec.

– Am să fac ca această urzeală de minciuni să fie cît mai convingătoare. Ce mai este de discutat? întrebă Ramses.

– Ne-am înţeles. La zece dimineaţa mă suni. Pînă atunci, voi avea o garanţie de imunitate pentru dumneata din partea

guvernatorului însuşi. Apoi, te prezinţi la palatul guvernatorului ca să dai o declaraţie. Iar noi nu plecăm pînă nu primim paşapoartele.

– Foarte bine, zise Ramses. Acum vă las. Uraţi-mi noroc!

– Unde vei începe căutările? întrebă Julie. Şi cînd vei dormi?

– Tu uiţi ceva, frumoasa mea: eu n-am nevoie de somn. Am s-o caut pînă spre ora zece, cînd ne reîntîlnim aici. Lord Rutherford, dacă povestea nu este crezută...

– O să fie! Iar mîine seară mergem la operă, exact aşa cum ne-am propus, şi după aceea, la bal.

– Este absurd! zise Julie.

– Nu, copila mea. Fă asta pentru mine! E ultima rugăminte pe care ţi-o mai fac. Vreau să ne putem prezenta din nou în societate, fără complexe. Vreau ca fiul meu să fie văzut împreună cu tatăl său şi cu prietenii săi; şi cu Ramsey, al cărui nume va fi reabilitat. Vreau ca toţi să fim văzuţi împreună. Nu vreau să existe nici o umbră asupra viitorului lui Alex. Şi orice ţi-ar rezerva viitorul, nu uita ceea ce ai trăit cîndva! Merită să sacrifici o noapte, de fapt, o noapte pe care o vei petrece cu mare pompă, pentru a nu-ţi rata această şansă.

– Ah, lord Rutherford, cum reuşeşti dumneata, de fiecare dată, să mă amuzi şi să mă convingi, zise Ramses. Într-o altă lume şi într-o altă viaţă, obişnuiam şi eu să spun asemenea inepţii celor din anturajul meu. Există palate şi titluri care ne fac să spunem asemenea lucruri. Dar am zăbovit destul aici. Samir, vino cu mine dacă vrei! Dacă nu, mă duc singur.

– Vin cu dumneavoastră, Maiestate, zise Samir, ridicîndu-se şi făcînd o mică plecăciune ceremonioasă către Elliott. Pe mîine, domnule conte!

Ramses ieşi primul; apoi Samir. Pentru un moment, Julie nu se putu mişca; apoi, se ridică din fotoliu şi ieşi în fugă pe uşă după Ramses. Îl prinse din urmă în întunecoasa

casă a scării, în cealaltă aripă a clădirii, şi se îmbrăţişară din nou.

– Iubeşte-mă, Julie Stratford! Nu sînt mereu atît de prost, jur! şopti el, ţinîndu-i faţa cu mîinile. Ai să te duci la Londra, unde vei fi în siguranţă şi ai să mă vezi cînd se va termina cu această poveste oribilă.

Ea voi să protesteze.

– Nu te mint, o asigură el. Te iubesc prea mult ca să te mint. Ţi-am spus totul.

Îl privi cum se strecoară pe scară în jos, cum îşi pune din nou turbanul pe cap şi redevine şeic, înainte de a ieşi în întunericul de afară. Ridică o mînă în semn de elegant adio.

Nu voia să se întoarcă în apartament. Nu voia să-l vadă pe Elliott.

Acum ştia de ce făcuse el această călătorie; simţise tot timpul acest lucru, dar acum ştia sigur. Faptul că-l urmărise pe Ramses la muzeu, că putuse să meagă atît de departe o uimea.

Chibzuind mai profund, se întrebă de ce o mirau totuşi acele lucruri? În definitiv, el crezuse; fusese singurul, în afară de Samir, poate, care credea. Astfel, misterul şi promisiunea împlinirii acelui mister îl ademeniseră.

Întorcîndu-se în apartament, se ruga ca el să înţeleagă tot răul care se produsese. Cînd se gîndi că o fiinţă – fie ea cît de rea, periculoasă sau crudă – poate fi aruncată în întuneric, incapabilă să se trezească, se cutremură şi începu din nou să plîngă.

Foarte rezervat şi elegant chiar în starea de ebrietate în care se afla, cu mîinile încleştate pe baston, el era tot acolo, în fotoliu, bînd ultimele picături de gin.

Nu reacţionă în nici un fel cînd intră ea. Nu prinsese destulă putere ca să plece. Ea închise uşa şi se postă în faţa lui.

Julie îi vorbi într-un ritm alert, fără pauze de gîndire. Dar nu acuza pe nimeni de nimic. Nu făcu decît să-i relateze tot

ce aflase de la Ramses. Îi depănă povestea despre mîncarea ce nu putea fi consumată şi despre vitele care nu puteau fi duse la tăiere, despre foamea insaţiabilă şi despre nesaţul trupului, despre izolarea în singurătate. Amănuntele se precipitau în timp ce ea păşea înainte şi înapoi, fără să se uite la el, fără să-i întîlnească ochii.

În cele din urmă, totul fusese spus, iar în cameră se aşternu liniştea.

– În tinereţea noastră, zise el, tatăl tău şi cu mine am petrecut multe luni în Egipt. Ne cufundam în cărţi. Studiam mormintele antice. Traduceam textele. Hoinăream pe întinderile de nisip ziua şi noaptea. Egiptul antic devenise muza noastră, religia noastră. Visam să descoperim aici o ştiinţă secretă care să ne îndepărteze de toate lucrurile ce păreau să ducă la plictiseală şi, în final, la disperare. Conţineau piramidele, într-adevăr, vreun secret încă nedescoperit? Cunoşteau egiptenii o limbă magică la care zeii înşişi trăgeau cu urechea? Ce morminte nedescoperite se ascundeau în acele coline? Ce filozofie aştepta să fie scoasă la iveală? Ce alchimie? Sau cultura aceasta n-a produs decît simpla aparenţă a unei doctrine superioare, doar aparenţa unui mister? Ne întrebam, din cînd în cînd, dacă n-au fost cumva un popor, nu înţelept şi mistic, ci simplu, prozaic, brutal. N-am ştiut niciodată. Eu nu ştiu nici acum. Îmi dau seama că însăşi căutarea era ceea ce ne pasiona. Căutarea, înţelegi?

Ea nu-i răspunse. Privindu-l, constată că părea foarte bătrîn. Ochii îi erau obosiţi. Se ridică din fotoliu, veni spre ea şi o sărută pe obraji. Făcu asta cu aceeaşi eleganţă cu care făcea toate lucrurile. Lui Julie îi reveni în minte gîndul straniu care o obsedase atît de mult în trecut. Ar fi putut să-l iubească pe Elliott şi să se mărite cu el, dacă n-ar fi existat Alex sau Edith.

Sau Ramses.

– Mă tem pentru tine, draga mea, zise el, părăsind-o.

Se lăsase noaptea, noaptea cu vidul şi tăcerea ei, numai cu ecoul slab al muzicii de jos. Şi toate nenumăratele ei nopţi trecute, nopţi de somn nevinovat şi fără vise păreau a semăna cu siguranţa şi iluziile pierdute ale copilăriei.

7.

ZORI DE ZIUĂ. Imensitatea cerului trandafiriu se întindea dincolo de umbrele imprecise ale piramidelor şi de desfiguratul, posomorîtul Sfinx, cu labele sale întinse a nepăsare pe nisipul galben.

Forma imprecisă a lui Mena House se contura liniştită şi imobilă; se vedeau doar cîteva minuscule lumini în camerele din spate.

Un bărbat solitar, îmbrăcat în negru, călare pe cămila lui costelivă, se vedea la orizont. Undeva, o locomotivă cu aburi fluieră prelung, gîfîit.

Înfruntînd vîntul rece care parcă voia să-i smulgă hainele de pe el, Ramses străbătu nisipurile pînă ajunse la uriaşul Sfinx. Se opri între picioarele acestuia şi-şi ridică privirea spre faţa ruinată care, în vremea lui, fusese de o sobră frumuseţe, fiind acoperită de un strat neted de piatră de var lustruită.

– Tu eşti tot aici, şopti el în vechea limbă, contemplînd ruina.

În dimineaţa liniştită şi răcoroasă, se lăsă cuprins de amintirea unui timp cînd toate întrebările i se păreau atît de

simple; cînd el, bravul rege, lua vieţi omeneşti cu o scurtă lovitură de sabie sau de bîtă. Cînd o doborîse pe preoteasă în peştera ei, ca nimeni altcineva să nu ajungă în posesia tainei celei mari.

De mii de ori se întrebase dacă nu fusese acesta păcatul lui dintîi şi cel mai teribil: să omori o bătrînă nevinovată al cărei rîs încă îi mai răsuna în urechi.

„Eu nu sînt atît de proastă ca să beau asta."

Fusese el osîndit pentru acel lucru? Era el un rătăcitor pe faţa pămîntului, ca biblicul Cain, marcat de această mare şi eternă putere care-l separa pentru totdeauna de specia umană?

Nu ştia. Ştia doar că nu mai putea suporta să fie singurul în această postură. Făcuse greşeli grosolane şi o să mai facă. Asta era acum o certitudine.

Dar dacă izolarea lui era prestabilită? Şi orice încercare de a scăpa de ea s-ar termina cu un asemenea dezastru?

Pipăi cu mîna piatra zgrunţuroasă a labei Sfinxului. Nisipul era adînc şi moale aici, iar vîntul, care-l răvăşea, se juca în mantia lui şi-i biciuia faţa cu cruzime.

Ridică din nou privirea spre chipul desfigurat. Îşi amintea de epoca aceea, cînd venise aici în pelerinaj, într-o adevărată procesiune. Auzea flautele şi tobele. Simţea din nou mirosul de tămîie şi auzea incantaţiile domoale, ritmice.

Îşi făcu rugăciunea în limba şi în felul în care se obişnuia în acele vremuri, retrăind un dulce moment din copilărie.

– Zeu al părinţilor mei şi al ţării mele! Coboară-ţi privirea iertătoare asupra mea! Învaţă-mă pe ce drum să merg; învaţă-mă ce să fac, ca să înapoiez naturii ceea ce i-am luat! Sau să mă retrag smerit şi umilit, strigînd că am făcut destule greşeli mari? Nu sînt zeu. Nu ştiu nimic despre creaţie. Ştiu prea puţin despre justiţie. Dar un lucru e sigur. Ştiu că nici cei care ne-au creat pe noi toţi nu ştiu prea multe despre dreptate. Sau ceea ce ei totuşi ştiu, mare Sfinx, se aseamănă cu înţelepciunea ta, care e o foarte mare taină.

Umbra mare, cenuşie a hotelului Shepheard se întunecă şi mai mult în lumina răsăritului de soare, în momentul în care Samir şi Ramses se apropiau de el – două siluete în mantii, înaintînd repede şi silenţios.

Un camion negru şi greoi, legănîndu-se pe cele patru roţi, ajunse înaintea lor în faţa hotelului. Pe trotuar se descărcau ziare în pachete legate strîns.

Samir scoase la repezeală un exemplar din primul pachet în momentul în care cîţiva băieţi de serviciu de la hotel veniră să le ridice pe celelalte. Se căută în buzunar după o monedă şi i-o dădu unuia dintre ei, care nu dădu prea mare importanţă gestului.

„TÎLHĂRIE ŞI OMOR ÎNTR-UN MAGAZIN DE CONFECŢII"

Ramses citi titlul, privind peste umărul lui Samir.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt. Apoi se depărtară de hotelul cufundat în somn, căutînd o cafenea, unde să stea, să reflecteze, să citească ştirile negre şi să chibzuiască la ceea ce era de făcut.

Ea se trezi cînd primele raze ale soarelui pătrundeau prin perdelele subţiri. Ce privelişte frumoasă i se oferea: braţele mari ale zeului, căutînd s-o atingă. Ce neghiobi erau grecii cînd vedeau în puternicul disc solar carul unei zeităţi, mînat fără nici o socoteală pe deasupra orizontului.

Strămoşii ei cunoscuseră adevărul: soarele este zeul Ra, dătătorul de viaţă. Cel mai puternic dintre zei, în faţa căruia toţi ceilalţi zei nu însemnau nimic.

Soarele căzu pe oglindă şi o lumină aurie scăldă camera, orbind-o pentru o clipă. Stătu în capul oaselor în pat, sprijinindu-se uşor cu mîna pe umărul amantului. O cuprinse ameţeala. Simţea cum creierul începe să-i funcţioneze brusc, ca sub impulsul unui şoc.

– Ramses! şopti ea.

Simţea soarele cald alunecîndu-i pe obraji, pe sprîncenele îmbinate şi pe pleoapele închise. Îl simţea pe sîni şi pe braţul întins.

Freamăt; căldură; o neaşteptata adiere de sănătate.

Se ridică din pat şi începu să sară pe covorul verde şi gros. Mai moale decît iarba, covorul absorbea complet zgomotul paşilor ei.

Stătea la fereastră, contemplînd scuarul, contemplînd din nou imensa strălucire argintie a fluviului. Cu dosul palmei îşi pipăi obrazul cald.

Un fior adînc o străbătu. Era ca şi cînd un vînt îi prindea parul şi i-l ridica uşor, lăsîndu-i gîtul descoperit; un vînt fierbinte de deşert, furişîndu-se pe deasupra nisipurilor, insinuîndu-se prin saloanele palatelor. Părul ei scotea un sunet moale-şuierător ca atunci cînd îţi treci peria prin el.

Totul începuse în catacombe! Bătrînul preot spusese povestea şi toţi rîseseră la masa de seară. Un nemuritor dormita într-un mormînt adînc, săpat în stîncă; era Ramses cel Blestemat, sfetnic al trecutelor dinastii, care se dusese să se ascundă în întuneric în timpul stră-străbunicilor ei.

Cînd se trezise, ceruse să-l vadă pe preot.

– Este o legendă veche. Tatăl tatălui meu i-a spus-o lui, deşi el n-a crezut-o. Dar eu l-am văzut cu ochii mei pe regele adormit. Iar tu trebuie să te fereşti de această primejdie!

La treisprezece ani, nu credea în ceea ce numim „primejdie". Dar primejdii existaseră întotdeauna.

Se plimbau împreună prin galeria din piatră cioplită. De sus, de pe tavanul şubred, cădea praf. Preotul, cu torţa în mînă, îi preceda.

– Ce primejdie? Primejdios e să intri în catacombele astea. Se pot prăbuşi peste noi!

Cîteva pietre căzuseră la picioarele ei.

– Îţi spun clar că mie nu-mi place aici!

Preotul continuase. Un omuleţ pleşuv, adus de umeri:

– Legenda spune că, odată trezit, e greu să mai scapi de el. Nu este un obiect neînsufleţit, ci un nemuritor cu voinţă proprie. Va fi sfetnicul regelui sau reginei Egiptului, aşa cum a fost şi în trecut, dar va face şi ceea ce va pofti el.

– Tatăl meu ştia acest lucru?

– I s-a spus. N-a crezut. Nici tatăl tatălui tău, nici tatăl tău. Ah, dar regele Ptolemeu, în vremea lui Alexandru, ştia şi l-a trezit pe Ramses cu aceste cuvinte: „Ridică-te, Ramses cel Mare, un rege al Egiptului are nevoie de sfatul tău".

– Şi acest Ramses s-a întors în încăperea lui întunecată, lăsîndu-i numai pe preoţi cu taina?

– Mie aşa mi s-a spus. Aşa i s-a spus şi tatălui meu. Şi am datoria să mă prezint la suveranul timpului meu şi să spun povestea.

Era cald, de-a dreptul sufocant, în acel loc. Nu se simţea răcoarea din adîncuri. Ea nu mai voise să meargă mai departe. Nu-i plăcea pîlpîitul torţei care arunca străluciri diabolice pe tavanul rotunjit. Pe pereţi, din loc în loc, erau semne, mîzgăleli în limba veche. Ea nu le putea citi; cine, oare, ar fi putut? Toate acestea îi inspirau teamă, sentiment care-i repugna.

Traseul fusese atît de şerpuitor şi întortocheat, încît niciodată nu-şi va putea găsi propria cale de ieşire.

– Da, spune-i reginei timpului tău povestea, zisese ea, cît timp mai este suficient de tînără şi suficient de proastă ca să asculte.

– Suficient de tînără ca să creadă. Asta este ceea ce aveţi: credinţă şi visuri. Înţelepciunea nu este întotdeauna dar la bătrîneţe, Maiestate. Dimpotrivă, uneori este un blestem.

– Deci mergem la acel străbun? întrebase ea, rîzînd.

– Curaj, Maiestate! El se află acolo, dincolo de uşile acelea.

Ea privise insistent înainte. Văzuse o pereche de uşi – uşi enorme! Căptuşite cu straturi de praf, iar sub praf, se vedeau inscripţii. Inima ei îşi accelerase bătăile.

– Du-mă în încăpere!

– Da, Maiestate. Dar nu uitaţi pericolul: odată trezit, nu ne mai putem debarasa de el. Este nemuritor şi puternic.

– Puţin îmi pasă. Vreau să văd!

Ea trecu înaintea bătrînului. În lumina tremurătoare a torţei, citise cu voce tare inscripţia grecească: „Aici odihneşte Ramses Nemuritorul, Ramses cel Blestemat, cum îşi zice el, pentru că nu poate muri. Şi doarme de-a pururi, aşteptînd să fie chemat de regii şi reginele Egiptului." Făcuse un pas înapoi.

– Deschide uşile! Repede!

În spatele ei, el atinsese un loc secret în perete. Scîrţiind strident, uşile se deschiseseră încet spre interior, dînd la iveală o vastă încăpere neîmpodobită.

Intrînd împreună cu ea, preotul ridică torţa. Praf, praful de un galben pal şi curat al unei peşteri necunoscute animalelor sălbatice sau bieţilor pribegi şi căutători de adăpost, prin hrube şi morminte.

Acolo, pe altar, se afla o siluetă stafidită şi zbîrcită, cu mîinile ofilite încrucişate pe piept; smocuri de fire de păr castaniu se vedeau în jurul craniului.

– Sărmane prostănac... Este mort... Aerul uscat de aici îl ajută să se conserve.

– Nu, Maiestate. Priviţi oblonul de sus şi lanţurile care atîrnă de el! Trebuie deschis acum.

El îi dăduse ei torţa şi trăsese cu amîndouă mîinile de lanţuri. Din nou, uşi scîrţiind, balamale gemînd; praf umplînd atmosfera, intrîndu-le în ochi. Apoi se deschisese sus, în tavan, un mare oblon cetluit cu fier. Semăna cu un ochi privind spre cerul albastru.

Soarele verii fierbinţi se revărsase asupra bărbatului adormit. Ochii ei se dilataseră. Cu ce cuvinte să descrie ceea ce văzuse?! Trupul acela se împlinea, învia. Capul se acoperea cu şuviţe de păr castaniu. Apoi văzuse tremurul pleoapelor, arcuirea genelor.

– Trăiește! Este adevărat!

Aruncase torța într-o parte și alergase la altar. Se aplecase asupra lui numai atît, cît să nu-i facă umbră

Ochii de peruzea se deschiseseră!

– Ramses cel Mare, ridică-te! O regină a Egiptului are nevoie de sfatul tău!

El, nemișcat, tăcut, fixînd-o cu privirea.

– Ce frumoasă ești! șoptise el.

Cleopatra privea la scuarul din fața hotelului Shepheard. Vedea cum se trezește la viață orașul Cairo. Căruțele, automobilele mergeau cu zgomot pe pavajul străzilor curate; păsările cîntau în coroanele dichisite ale copacilor. Bărci alunecau pe oglinda fluviului.

Cuvintele lui Elliott Rutherford îi reveneau în memorie:

„Au trecut multe secole... Timpuri moderne... Egiptul a avut mulți cuceritori... Minuni pe care nu poți să ți le închipui..."

Ramses stătea în fața ei în straiele lui de beduin, plîngea, o ruga să asculte.

Suferindă, cu brațele desfăcute, strigînd numele lui, ea se ridicase în locul acela întunecos, cu sticlă, statui și sicrie nesfîrșite.

Sîngele îi țîșnise pe cămașă, acolo unde fusese rănit. Însă el se îndreptase, clătinîndu-se, spre ea. Apoi primise a doua împușcătură în braț. Aceeași durere atroce pe care un anume Henry i-o provocase ei, același sînge și aceeași durere. În lumina tulbure a dimineții, ea îi văzuse luîndu-l pe sus.

„Acum nu pot să mor. Nu acesta-i adevărul?"

Ramses așteptase în picioare la ușa dormitorului ei. Ea plînsese; era o tînără regină chinuită.

– Dar cîți ani...?

– Nu știu. Știu doar că nu poți renunța la toate astea acum. Tu nu înțelegi sensul ofertei mele. Așa că lasă-mă să plec. Folosește-te de cunoștințele pe care ți le-am dat! Mă voi întoarce. Fii sigură de asta! Mă voi întoarce atunci cînd o să ai cea mai mare nevoie de mine și atunci, poate, vei fi

avut amanţii tăi şi războaiele, şi necazurile tale şi mă vei primi cu bucurie.

– Dar te iubesc.

Dormitorul de la hotelul Shepheard era inundat de o lumină orbitoare; mobilierul dispăruse în lumina care pulsa. Umflîndu-se, perdelele moi îi atingeau faţa. Se aplecă peste pervazul ferestrei, moţăind, simţindu-se ameţită.

– Ramses, îmi amintesc!

În magazinul de confecţii, expresia de pe faţa acelei femei... Ţipătul tinerei servitoare... Şi tînărul, bietul tînăr care se uitase în jos şi văzuse oasele ei!

„Voi, zei, ce mi-aţi făcut?"

Se întoarse, şovăitoare, cu spatele la lumină, dar aceasta părea totuşi că venea din toate părţile. Oglinda era ca o flacără. Se lăsă în genunchi, sprijinindu-şi mîinile de covorul cald. Se întinse pe jos, zvîrcolindu-se, întorcîndu-se, încercînd să ţină piept energiei impetuoase care-i inunda creierul; care-i inunda inima. Tot trupul îi vibra. Plutea în spaţiu. În cele din urmă, se lăsă în voia marelui curent răscolitor, cu pielea învăluită de lumina fierbinte, cu pleoapele asaltate de un foc portocaliu.

Elliott stătea singur pe veranda spaţioasă. Sticla goală scînteia în lumina soarelui matinal. Cu spatele lipit de spătarul capitonat al scaunului, moţăia şi, din cînd în cînd, vorbea în somn. Din cauza mîncării, a băuturii, a lungilor nopţi nedormite i se ascuţiseră simţurile, devenind uşor nebun. Însăşi lumina părea un miracol fulgerînd cerul; maşina argintie intrînd cu zgomot pe alee părea o glumă ieftină; la fel, nostimul bărbat cărunt care coborî din maşină şi veni spre el.

– Am fost cu Winthrop toată noaptea.

– Îţi sînt recunoscător.

– Prietene, avem întîlnire la zece şi jumătate, ca să clarificăm totul. Te simţi în stare?

– Da. Am să vin. Poţi conta pe mine. Şi Ramsey poate să fie acolo dacă... dacă... ai obţinut imunitate deplină.

– Deplină şi completă, în măsura în care va semna o declaraţie sub jurămînt împotriva lui Stratford. Ştii, desigur, că a mai dat o lovitură noaptea trecută, a jefuit un magazin: acolo era o femeie cu un sertar plin de bani. A luat totul.

– Hm! Nenorocitul! şopti Elliott.

– Prietene, este foarte important să te scoli de pe scaunul ăsta, să faci o baie bună, să te bărbiereşti şi să vii acolo...

– Gerald, îţi dau cuvîntul meu. Voi veni. La zece şi jumătate, la palatul guvernatorului.

Binecuvîntată linişte. Maşina aceea nesuferită plecase. Băiatul de serviciu veni din nou.

– Micul dejun, domnule conte?

– Adu ceva şi nişte suc de portocale. Şi mai sună o dată în camera fiului meu. Verifică şi la recepţie. Cu siguranţă că a lăsat un mesaj!

Se făcuse ziuă de mult cînd tînărul ei lord se trezi, în sfîrşit.

Roma căzuse. Două mii de ani trecuseră.

Ea şezuse ore-n şir la fereastră, îmbrăcată într-o rochie fină, albastră, contemplînd oraşul modern. Toate frînturile şi crîmpeiele pe care le văzuse şi pe care le auzise formau acum un tablou complet. Însă mai erau multe de cunoscut, multe de înţeles.

Se ospătase din plin şi ceruse servitorilor să înlăture urmele excesului; nu voia să se ştie nimic despre nesaţul animalic cu care consumase atîtea alimente.

Acum, pe el îl aştepta un mic banchet. Cînd ieşi din dormitor, îndreptîndu-se spre ea, cu răsuflarea tăiată, ea şopti:

– Atît de frumos!

– Ce anume, Alteţă?

Se aplecă s-o sărute. Ea îl prinse cu braţele pe după mijloc şi-l sărută pe pieptul gol.

– Ia-ţi micul dejun, tinere lord! zise ea. Sînt atîtea lucruri pe care trebuie să le descopăr! Atîtea lucruri pe care trebuie să le văd!

El se aşeză la măsuţa acoperită cu pînză. Aprinse lumînările cu „chibritul".

– Nu mîncaţi împreună cu mine?

– Eu m-am ospătat deja, dragostea mea. Îmi arăţi şi mie oraşul modern? Îmi arăţi palatele englezilor care domnesc în această ţară?

– Am să vă arăt totul, Alteţă, zise el, cu aceeaşi amabilitate imprudentă.

Se aşeză vizavi de el.

– Dumneavoastră, cum să vă spun, sînteţi persoana cea mai ciudată din cîte am cunoscut, zise el, de data aceasta fără ironie sau răutate. De fapt, îmi amintiţi de un om foarte enigmatic... dar asta nu contează. De ce îmi zîmbiţi aşa? La ce vă gîndiţi?

– Atît de frumos, şopti ea din nou. Tu şi tot ce e viu, tînărul meu lord. Este totul şi nimic. Şi atît de frumos!

El roşi ca o domnişoară, apoi puse jos tacîmurile de argint şi, aplecîndu-se peste masă, o sărută încă o dată.

– Dumneavoastră plîngeţi, zise el.

– Da. Dar sînt fericită. Rămîi cu mine, tinere lord! Nu mă părăsi în acest moment!

Cuvintele ei păreau să-l fi făcut să tresară, apoi să înlemnească. Ea îşi trecea încet în revistă trecutul; cunoscuse vreodată pe cineva atît de gentil? Poate în copilărie, cînd era prea naivă ca să ştie ce înseamnă aceasta.

– Nu vă părăsesc pentru nimic în lume, Alteţă!

Preţ de o secundă, el păru din nou trist, pe jumătate sceptic, apoi dezorientat.

– Şi la operă diseară, lordul meu, mergem împreună, nu-i aşa? Vom dansa la balul operei?

Ochii lui Alex se înseninară.

– Ar fi dumnezeiesc, şopti el.

Ea îi făcu semn spre farfuriile puse în faţa lui.

– Mănîncă, lordul meu!

El luă din mîncare aşa cum fac, de obicei, muritorii. Apoi, luă pachetul de lîngă farfurie, pachetul pe care ea îl ignorase complet. Îi rupse ambalajul şi scoase la iveală ceea ce părea a fi un manuscris gros cu litere mărunte.

– Spune-mi ce e asta!

– Păi, un ziar, zise el, aproape rîzînd. Privind la ziar, adăugă: Şi conţine o ştire groaznică.

– Citeşte cu glas tare.

– Nu v-ar face plăcere să auziţi despre ce este vorba. O biată femeie într-un magazin de confecţii, a fost găsită cu gîtul rupt ca la găină. Şi există o fotografie a lui Ramsey cu Julie. Ce nenorocire!

„Ramses?"

– Aşa se vorbeşte la Cairo, Alteţă. S-ar putea ca şi dumneavoastră să ştiţi... Prietenii mei sînt implicaţi într-un bucluc destul de mare, dar tocmai asta este, ei n-au nici o legătură cu asta. S-au pomenit, pur şi simplu, băgaţi în chestia asta. Iată... îl vedeţi pe acest bărbat?

Ramses. „Ei sînt prieteni ai lui Lawrence Stratford, arheologul, cel care a dezgropat mumia lui Ramses cel Blestemat."

– Este un bun prieten al tatălui meu şi al meu. Şi acum este căutat. O prostie în legătură cu furtul unei mumii de la muzeul din Cairo... Vorbe goale... În curînd, vor fi date uitării, spuse, apoi făcu o pauză. Alteţă? Nu vă speriaţi de povestea asta. E apă de ploaie, vă spun eu.

Ea privi această „fotografie". Nu era un desen, ci o imagine densă, mai degrabă o pictură, însă toată în cerneală, evident. Cerneala chiar i se prinse de degete. Şi iată-l pe el, pe Ramses, lîngă o cămilă şi un păstor de cămile, îmbrăcat în curioasele haine grele ale acestei epoci. Dedesubt era imprimat: „Valea Regilor".

Ea aproape că rîse în hohote; dar nu se mişcă şi nu zise o vorbă. Părea că momentul o să ţină o eternitate. Tînărul

lord vorbea, dar ea nu-l auzea. Zicea că trebuia să-l sune pe taică-său, că acesta s-ar fi putut să aibă nevoie de el în acel moment.

În transă, îl vedea depărtîndu-se. Pusese ziarul jos. Fotografia. Ea îl privea. Alex ridică un instrument de pe masă şi vorbi în el. Întrebă de lordul Rutherford.

Deodată, ea fu în picioare. Uşor, îi luă instrumentul din mînă. Îl puse jos.

– Nu mă părăsi acum, tinere lord! Tatăl tău poate să aştepte. Eu am nevoie de tine acum.

Derutat, îi aruncă o privire; nu schiţă nici un gest de respingere în momentul în care ea îl îmbrăţişă.

– Lasă-i în pace pe ceilalţi, îi şopti ea în ureche, sărutîndu-l. Să fim numai noi doi.

El cedă complet. Focul pasiunii se aprinse din nou.

– Nu fi timid, îi şopti. Mîngîie-mă; dă-le voie mîinilor tale să facă ce vor, aşa cum au făcut noaptea trecută!

El i se oferea din nou, subjugînd-o cu sărutări, pipăindu-i sînii prin rochia albastră.

– Aţi apărut în viaţa mea prin magie? întrebă el în şoaptă. Tocmai cînd mă gîndeam... cînd mă gîndeam...

Apoi o sărută din nou, iar ea îl conduse spre pat.

Cînd intră în dormitor, ea ridică ziarul. Cînd se prăbuşiră amîndoi pe cearşafuri, îi arătă fotografia. Era exact în momentul în care el o dezbrăca de rochie.

– Spune-mi, zise ea, arătînd spre micul grup de figuri care stăteau în soare, lîngă cămilă. Cine este femeia aceea de lîngă el?

– Julie, Julie Stratford, răspunse el.

Apoi nu mai existară cuvinte, numai îmbrăţişări nebuneşti, grăbite şi desfătătoare, şoldurile lor strivindu-se reciproc, bărbăţia lui intrînd din nou în trupul ei.

După ce trecu totul şi el se întinse liniştit pe pat, ea începu să-şi plimbe degetele prin părul lui.

– Femeia aceasta... El ţine la ea?

– Da, zise el somnoros. Şi ea îl iubeşte. Dar asta nu mai contează acum.

– De ce spui asta?

– Pentru că te am pe tine, zise el.

Ramsey era în formă, radiind acel farmec liniştit care-i subjugase pe toţi în timpul călătoriei pe mare; stătea cu braţele încrucişate, în costumul de pînză de un alb imaculat şi de o croială nonşalant-elegantă, cu părul ciufulit, cu ochii albaştri radiind de o vigoare aproape adolescentină.

– Am încercat să ajung la o înţelegere cu el. Cînd a spart vitrina şi a scos mumia, mi-am dat seama că situaţia este fără ieşire. Am încercat să mă descurc pe cont propriu, dar gardienii, mă rog, ştiţi povestea...

– Dar au spus că v-au împuşcat, că...

– Domnule, aceşti oameni nu sînt ostaşii Egiptului antic. Sînt mercenari care de-abia ştiu să tragă cu puşca. Astăzi, ei n-ar mai fi cîştigat războiul cu hitiţii.

Winthrop rîse fără să vrea. Chiar şi Gerald era încîntat. Elliott privea la Samir, care nu îndrăznea să schiţeze nici măcar un început de zîmbet.

– Bine, numai de l-am găsi pe Henry, zise Miles.

– Fără îndoială că şi creditorii îl caută, zise Ramsey cu vorbă repezită.

– Bine, să ne întoarcem la chestiunea puşcăriei... Se pare că era un doctor acolo cînd dumneata...

În cele din urmă, interveni Gerald:

– Winthrop, zise el, ştii foarte bine că acest om este nevinovat. Henry este vinovatul. Toate indiciile duc la această concluzie. El a spart muzeul din Cairo, a furat mumia, a vîndut-o, a cheltuit nebuneşte cu beţiile. Tu ai găsit giulgiurile acasă la dansatoarea din buric. Numele lui Henry a fost găsit pe lista cămătarului din Londra.

– Dar întreaga poveste este aşa...

Elliott făcu semn să se facă linişte.

– Ramsey a fost supus la destule încercări, la fel şi noi. A făcut deja declaraţia cruciala cum că Henry a recunoscut a fi asasinul unchiului său.

– Mi-a spus-o foarte clar, zise Ramsey pe un ton sec.

– Cer să ni se restituie imediat paşapoartele, zise Elliott.

– Dar British Museum...

– Tinere, începu Gerald.

– Lawrence Stratford a dat o avere la British Museum, declară Elliott. De fapt, nu mai putea să suporte.

Era pe punctul de a depăşi orice limită cu farsa aceea.

– Ascultă, Miles, zise el, aplecîndu-se înainte. Lămureşte povestea asta acum şi pentru totdeauna, dacă n-ai de gînd să te autoexcluzi din societate. Te asigur că, dacă grupul meu, inclusiv Reginald Ramsey, nu este mîine la amiază în trenul de Port Said, pe viitor nu vei mai avea intrare la nici una dintre familiile din Cairo sau Londra care întreţin relaţii cu cel de-al şaptesprezecelea conte de Rutherford. M-am exprimat suficient de clar?

În birou se lăsă liniştea. Tînărul se făcu alb la faţă. Situaţia devenise insuportabilă.

– Da, domnule conte, răspunse el în şoapta.

Trase imediat sertarul mesei de lucru şi scoase paşapoartele unul cîte unul, punîndu-le pe registrul din faţă.

Elliott reuşi să le adune cu o îndemînare care-l surclasă pe Gerald.

– Ca şi dumneata, şi eu găsesc că acest lucru este dezagreabil, zise el. În viaţa mea n-am folosit asemenea cuvinte în faţa vreunei fiinţe omeneşti, dar fiul meu trebuie lăsat să se înapoieze în Anglia. Eu am să rămîn în locul acesta nenorocit atît timp cît vei avea nevoie de mine. Am să-ţi răspund la orice întrebare doreşti.

– Da, domnule conte, dacă-i pot spune guvernatorului că veţi rămîne...

– Tocmai asta am spus, nu-i aşa? Vrei să mă jur pe tot ce am mai sfînt?

Spusese deja destul. Își simți brațul atins de mîna lui Gerald. Avea ce-i trebuia.

Samir îl ajută să se ridice în picioare. Grupul fu condus din birou, prin vestibul, spre veranda din față.

– Bine lucrat, Gerald, zise el. Am să te sun dacă o să am nevoie de dumneata. Ți-aș fi recunoscător dacă l-ai pune în temă și pe Randolph. Momentan, este destul de mult pentru mine. Dar în curînd am să-i scriu o scrisoare lungă...

– Am să îndulcesc eu povestea. Nu este deloc nevoie ca el să cunoască toate amănuntele. Cînd Henry o să fie arestat, situația va fi destul de înfricoșătoare.

– Hai să ne ocupăm de asta după consumarea faptului.

Ramsey, în mod clar, nu mai avea răbdare. Începuse să coboare scările spre mașina care-l aștepta. Elliott îi strînse mîna lui Gerald, apoi îl urmă.

– Măcar am terminat cu comedioara asta? întrebă Ramsey. Îmi irosesc din timpul meu prețios!

– De fapt, dumneata ai timp berechet, nu-i așa? zise Elliott, zîmbind amabil.

Brusc, îl cuprinse euforia. Cîștigaseră. Copiii puteau să plece.

– Este neapărat necesar să te întorci la hotel acum, zise el, să fii văzut acolo, continuă el.

– E o prostie! Iar ideea cu opera diseară este de-a dreptul caraghioasă.

– Trebuie să fim în rîndul lumii! zise Elliott, strecurîndu-se pe bancheta din spatele mașinii. Urcă!

Ramsey rămase în picioare, furios, descurajat.

– Maiestate, ce putem face pînă vom avea mai multe elemente privind locul unde se găsește ea? întrebă Samir. Noi singuri nu putem s-o găsim.

De data aceasta, nu se mai sperie de cămăruța mișcătoare. Știa acum ce este și că oamenii acelor timpuri se folosesc de ea; la fel cum se servesc de drumul de fier, de

automobile şi de toate născocirile stranii, care, într-o vreme, i se păruseră a fi nişte lucruri groaznice, aducătoare de suferinţă şi de moarte.

Pentru oamenii de acum nu era o tortură a fi înghesuiţi într-o cămăruţă şi a călători în sus şi în jos. Ei nu se foloseau de marile locomotive pentru a duce armate în ţări care nu sînt ale lor. Ce straniu că ea interpreta lucrurile în termenii celei mai nefaste utilizări a lor.

Acum, el îi explica dezinvolt despre una şi alta – de fapt, vorbea de ore în şir. Nu era necesar să-i pună întrebări de detaliu, decît din cînd în cînd; lui îi plăcea să-i povestească totul despre mumia lui Ramses cel Blestemat, despre ce femeie modernă era Julie Stratford, despre cum îşi gospodărea Anglia marele ei imperiu şi aşa mai departe. Că el o iubise pe Julie Stratford era evident; Ramsey o „furase", dar, iarăşi, asta nu mai conta. Cîtuşi de puţin. Ceea ce crezuse el că era iubire nu era iubire, ci un sentiment inconştient, artificial şi mult prea facil. Dar era ea realmente interesată să afle lucrurile acestea? Nu, atunci să-i vorbească despre istorie, despre Cairo, Egipt şi despre lume...

Cu trudă şi osteneală, putu fi împiedicat să-l sune pe taică-său. Se simţea vinovat, dar ea îşi folosi toată puterea de convingere şi toată iscusinţa. El nu ceru haine noi; cămaşa şi jacheta lui arătau tot atît de bine ca şi noaptea trecută.

Acum traversau holul aglomerat al hotelului ca să ajungă la Rolls-Royce-ul lui Alex şi să plece, să vadă mormintele mamelucilor şi urmele acelei „istorii" despre care tot întrebase ea; iar tabloul devenea din ce în ce mai bine conturat.

Dar el remarcase nu o dată cît de schimbată părea faţă de noaptea trecută, cînd fusese aproape zburdalnică. Şi asta o făcea să pară uşor temătoare. Ce afecţiune puternică încerca ea pentru el!

– Îţi place să facem asta? îl întrebă ea în timp ce se îndreptau spre uşa principală.

El făcu o pauză. Era ca şi cînd ar fi văzut-o pentru prima dată. Era atît de simplu să-i zîmbeşti lui; merita zîmbetul cel mai tandru.

– Tu eşti fiinţa cea mai frumoasă, cea mai minunată din cîte am întîlnit vreodată în viaţa mea, zise el. Îmi pare rău că nu pot să exprim prin cuvinte impresia pe care mi-o faci. Eşti ca o...

Stăteau printre grupurile din hol, pierduţi în contemplare reciprocă.

– Ca o fantasmă? sugeră ea. Un vizitator de pe alt tărîm?

– Nu, eşti mult prea... prea reală pentru asta! zise el, zîmbind dulce. Eşti mult prea vie şi caldă!

Traversară terasa împreună. Maşina îi aştepta, exact aşa cum zisese el. Un lung salon negru, îi explicase el, cu scaune adînci de catifea şi cu acoperiş. Vor continua să simtă vîntul prin ferestrele deschise.

– Un moment, să las vorbă la recepţie pentru tata, că ne vedem diseară.

– Asta o pot face eu pentru dumneavoastră, domnule viconte, zise servitorul care le ţinea uşa.

– O, mulţumesc, eşti foarte drăguţ, spuse Alex politicos, manifestînd acea generozitate de care dai dovadă în raport cu subalternul cel mai de jos.

Dîndu-i un mic bacşiş, Alex îl privi drept în ochi.

– Diseară, ne vedem la operă – aşa te rog să-i spui.

Ea îi admira graţia subtilă cu care făcea lucrurile cele mai neînsemnate. Îl luă de braţ în timp ce coborau scările.

– Vorbeşte-mi, zise ea în timp ce el o ajuta să se aşeze pe scaunul din faţă, despre această Julie Stratford. Ce este o femeie modernă?

Ramsey încă mai discuta cînd maşina trase pe aleea din faţa hotelului.

– Vom face tot ceea ce societatea aşteaptă de la noi, zise Elliott. Ai tot restul eternităţii ca să-ţi cauţi regina pierdută.

– Dar ceea ce mă frămîntă pe mine este altceva, insistă Ramsey.

Deschise uşa cu brutalitate, aproape smulgînd una dintre balamale.

– Dacă vărul ei este căutat pentru delicte grave, cum poate Julie să danseze la un bal ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat?

– După legea engleză, prietene, un om este nevinovat pînă la proba contrară, explică Elliott, acceptînd mîna lui Ramsey. Şi, în mod public, presupunem că Henry este nevinovat; nu ştim nimic despre aceste crime, aşa că, în particular, noi ne-am făcut datoria de supuşi ai Coroanei.

– Da, categoric, dumneata ar fi trebuit să fii consilierul unui rege, zise Ramsey.

– Dumnezeule bun, priveşte!

– Ce?

– Nimeni altul decît fiul meu în maşină cu o femeie. La o oră ca asta!

– Ah, dar poate că face ceea ce aşteaptă societatea de la el! zise Ramsey maliţios, conducîndu-l în sus pe scări.

– Lord Rutherford, mă scuzaţi, fiul dumneavoastră a zis să vă anunţ că vă aşteaptă diseară la operă.

– Mulţumesc, zise Elliott cu un zîmbet ironic.

Intrînd în salonul apartamentului său, Elliott avea o singură dorinţă: să doarmă. Încă mai era puţin ameţit; deja se săturase pînă-n gît să se tot îmbete. Avea nevoie de cap limpede. Ramsey îl ajută să se aşeze pe scaun.

Brusc, îşi dădu seama că erau singuri. Samir se dusese în camera lui; iar Walter dispăruse.

Elliott şedea pe scaun, încercînd să-şi adune puterile.

– Ce vrei să faci acum, lordul meu? întrebă Ramsey, care rămăsese în picioare în mijlocul camerei, studiindu-l pe Elliott. Te întorci acasă în Anglia după mult doritul dumitale bal al operei, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic?

– Secretul dumitale este în siguranţă. Totdeauna a fost. Nimeni n-ar crede ce am văzut eu. Nu doresc decît să uit acest lucru, deşi nu e posibil.

– Setea de nemurire s-a stins?

Elliott se gîndi un moment. Apoi răspunse pe-ndelete, cu un glas resemnat şi cu un oarecare sentiment de uşurare:

– Poate în moarte voi găsi ceea ce caut, chiar mai mult decît merit. Există totdeauna această şansă.

Ridică o privire surîzătoare către Ramsey, care părea complet surprins de reacţie.

– Din cînd în cînd, continuă Elliott, îmi imaginez cerul ca fiind o bibliotecă vastă, cu nenumărate volume de citit. Şi cu o mulţime de tablouri şi statui de examinat. Ca o mare fereastră către ştiinţă. Crezi că lumea de dincolo ar putea fi aşa ceva? Nu doar un singur şi banal răspuns la toate întrebările noastre?

Ramsey îi zîmbi trist.

– Un cer cu lucruri făcute de mîna omului... Ca vechiul nostru cer egiptean.

– Da, presupun că da... Un mare muzeu. Un eşec al imaginaţiei.

– Nu cred.

– Oh, sînt atîtea lucruri pe care voiam să le discut cu dumneata, atîtea pe care voiam să le cunosc.

Dar Ramsey nu-i răspunse. Nu făcea decît să stea acolo, privindu-l; iar Elliott avu foarte ciudata impresie că este ascultat, studiat. Asta îi demonstra cît de neatenţi sînt, în general, cei mai mulţi oameni.

– Dar este prea tîrziu pentru toate astea, oftă Elliott. Fiul meu, Alex, este singura problemă care mă preocupă în momentul de faţă.

– Dumneata eşti un om înţelept. Am ştiut aceasta de prima dată cînd te-am privit în ochi. Şi, apropo, dumneata eşti slab în materie de trădare. Spunîndu-mi că asasina lui Henry şi a amantei sale este Cleopatra, mi-ai spus, de fapt, unde o ţineai

pe faptașă. Ascunzătoarea trebuia să fi fost casa dansatoarei din buric. Ţi-am jucat jocul pînă la capăt. Am vrut să văd cît de departe vei merge. Dar te-ai dat de gol. Nu eşti aşa de bun la lucruri de felul ăsta.

– Mă rog, cariera mea pe acest plan s-a încheiat. Doar dacă nu vrei să rămîn aici după plecarea copiilor acasă. Dar nu văd cum un beteag, îmbătrînit înainte de vreme, ar putea să te ajute. Dumneata ce crezi?

Ramsey părea dezorientat.

– Cum de nu ţi-a fost frică de ea cînd ai văzut-o în muzeu? întrebă el.

– Mi-a fost frică de ea. M-a îngrozit.

– Dar ai adăpostit-o. Asta nu putea să fie numai pentru folosul dumitale personal.

– Folos? Nu. Eu sînt de altă părere. Am găsit-o irezistibilă, aşa cum şi pe dumneata te-am găsit irezistibil. Era misterul. Am vrut să-l cunosc. În plus...

– Da?

– Ea era... o fiinţă vie. O fiinţă care suferea mult.

Ramsey se gîndi, pentru un moment, la acest aspect.

– Ai s-o convingi pe Julie să se întoarcă la Londra – pînă ce se lămuresc lucrurile? întrebă Elliott.

– Da, neapărat, zise Ramsey, ieşind în linişte şi închizînd uşa.

Se plimbară prin Oraşul Morţilor, „locul celor preaslăviţi", cum li se spunea în arabă, pe acolo pe unde sultanii mamelucilor îşi construiseră mausoleele. Vizitară cetatea Babilonului; colindară bazarele. Căldura după-amiezei îl moleşise pe Alex, iar lucrurile pe care le descoperise o liniştiseră şi o şocaseră pe Cleopatra. Firul lung al istoriei lega acum, pentru ea, două intervale temporale distincte: epoca în care trăise şi acea splendidă după-amiază.

Nu mai voia să vadă ruine antice. Singura ei dorinţă era să fie cu el.

– Te iubesc, tinere lord, îi zise. Tu îmi dai curaj. M-ai făcut să-mi uit durerea. Şi conturile pe care trebuie să le reglez.

– Ce vrei să spui, draga mea?

Îl simţea fragil pe acest muritor, iar simţământul acesta o copleşea. Îşi duse degetele la gîtul lui. Amintirile se treziseră, ameninţînd s-o sufoce, căci prea semănau cu apa neagră a morţii din care ieşise.

Starea aceasta se deosebea de la o fiinţă la alta? Antoniu se cufundase în apa neagră? Nimic n-o despărţea de acel moment, în caz că ar fi vrut să-l reţină, să-l vadă pe Ramses întorcîndu-i din nou spatele şi refuzînd să-i dea lui Antoniu elixirul; să se vadă pe ea însăşi în genunchi, rugîndu-se. „Nu-l lăsa să moară!"

– Sînteţi aşa de fragili, voi toţi... şopti ea.

– Nu înţeleg, scumpo.

„Deci trebuie să fiu singură, nu-i aşa? În pustietatea celor care pot muri! Oh, Ramses, te blestem!" Totuşi, cînd revăzu vechiul dormitor, cînd îl văzu murind întins pe pat, iar pe celălalt, nemuritorul, întorcîndu-i spatele, înţelese ceva ce nu înţelesese în acele momente tragice. Înţelese că amîndoi erau fiinţe umane: văzuse tristeţea din ochii lui Ramses.

Mai tîrziu, cînd zăcuse ca moartă ea însăşi, refuzînd să se mişte sau să vorbească, după ce-l înmormîntaseră pe Antoniu, Ramses îi spusese:

– Tu ai fost cea mai strălucită dintre toţi. Ai fost unică. Ai avut curajul unui bărbat şi inima unei femei. Ai avut înţelepciunea unui rege şi şiretenia unei regine. Ai fost cea mai strălucită. Eu am crezut că de la amanţii tăi vei învăţa, nu că te vor ruina.

Ce-ar fi zis ea acum dacă ar fi putut revedea acea încăpere? Era de bănuit ce. Însă amărăciunea ţîşnea din ea, ura incontrolabilă, în timp ce-l privea pe tînărul lord Summerfield care o însoţea, acest tînăr muritor, frumos şi delicat.

– Scumpa mea, vrei să ai încredere în mine? Nu te cunosc decît de puţin timp, dar...

– Ce vrei să spui, Alex?

– Sună atît de prosteşte ce vreau să spun.

– Spune-mi.

– Te iubesc.

Ea îşi apropie mîna de obrazul lui, i-l atinse tandru cu degetele.

– Dar cine eşti? De unde ai venit? întrebă el în şoaptă.

El îi luă mîna şi i-o sărută, frecîndu-i palma cu degetul mare. Un slab curent pasional o înmuie complet; făcu să-i bată inima mai tare.

– Niciodată n-o să-ţi fac nici un rău, lord Alex.

– Alteţă, spune-mi cum te cheamă.

– Dă-mi un nume, lord Alex. Spune-mi cum vrei, dacă nu crezi în numele pe care ţi l-am spus.

Ochii lui căprui se tulburară. Dacă el s-ar apleca s-o sărute, l-ar trage aici grămadă peste pietre. Ar face dragoste cu el pînă l-ar vlăgui din nou.

– *Regina*, şopti el. Regina mea.

Deci Julie Stratford îl părăsise, nu-i aşa? Femeia modernă care se ducea unde i se năzărea şi făcea ce poftea. Apoi un mare rege a sedus-o. Şi acum Alex îşi avea regina lui.

Îl revăzu pe Antoniu, mort, pe pat.

„Maiestate, ar trebui să-l ducem de-aici."

Ramses se întorsese spre ea şi şoptise:

– Vino cu mine!

Lordul Summerfield întreţinea focul din ea, cu gura lipită de-a ei, ignorînd turiştii care treceau pe lîngă ei. Lordul Summerfield care avea să moară aşa cum murise Antoniu.

I s-ar îngădui lui Julie Stratford să moară?

– Du-mă înapoi în dormitor! şopti ea. Mi-e foame de trupul tău, lord Alex. Îţi voi scoate hainele de pe tine aici dacă nu plecăm.

– Sînt sclavul tău pe vecie, răspunse el.

În maşină, se lipi de el.

– Ce se întîmplă, Alteţă, spune-mi!

Ea privea la gloata de muritori care-i treceau prin faţă; mii şi mii de locuitori ai acestei cetăţi antice, în straiele lor ţărăneşti dintotdeauna.

De ce o readusese la viaţă? În ce scop? Îi revedea faţa umezită de lacrimi. Vedea poza în care el stătea zîmbind la miracolul camerei de luat vederi, cu braţul pe după Julie Stratford, a cărei ochi erau întunecaţi.

– Ţine-mă, lord Alex! Încălzeşte-mă!

Ramses umbla singur pe străzile vechiului Cairo.

Cum putea s-o convingă pe Julie să se urce în tren? Cum putea s-o lase să se întoarcă la Londra? Dar nu era ăsta lucrul cel mai bun pentru ea? De data aceasta, nu trebuia să gîndească şi el aşa? Nu făcuse destul rău?

Dar datoria faţă de contele de Rutherford? Avea o datorie faţă de omul pe care-l iubea şi pe care şi-l dorea aproape, faţă de omul care o adăpostise pe Cleopatra; faţă de omul al cărui sfat îi era întotdeauna binevenit, faţă de omul pentru care avea o profunda şi capricioasă afecţiune ce putea fi chiar dragoste.

Cum putea s-o urce pe Julie în tren? Gîndurile i se învălmăşeau. Iarăşi şi iarăşi îi auzea îndemnul. „Distruge elixirul! În viaţa ta să nu mai prepari elixir!"

Îşi amintea de titlul din ziar. O femeie pe duşumeaua unui magazin de confecţii. „Îmi place să ucid. Asta mă face să sufăr mai puţin."

Elliott dormea în patul sculptat în vechiul stil victorian din apartamentul lui. Visa ceva în legătură cu Lawrence. Se făcea că vorbeau la Babilon, că Malenka dansa şi că Lawrence zicea: „Aproape că e timpul să vii."

„Dar eu trebuie să merg acasă la Edith. Trebuie să am grijă de Alex, spusese el. Şi vreau să mă sinucid prin exces de băutură undeva, la ţară. Treaba este deja stabilită."

„Ştiu, zicea Lawrence, asta este ceea ce vreau să spun. Asta n-o să-ţi ia prea mult timp."

Miles Winthrop nu ştia ce să facă. Se emisese un mandat de arestare pe numele lui Henry, dar, de fapt, în acest moment totul sugera posibilitatea ca ticălosul să fi fost mort. Haine, bani, acte de identitate, toate rămăseseră la locul unde fusese omorîtă Malenka. Şi nici un indiciu cu privire la momentul cînd fusese asasinată patroana magazinului.

Avea o presimţire că acest caz încîlcit n-o să se rezolve niciodată.

Singurul lucru bun era acela că, momentan, lordul Rutherford nu-i era duşman făţiş. Un asemenea obstacol n-ar fi putut fi depăşit niciodată.

Cel puţin pînă în acel moment, ziua fusese liniştită. Fără cadavre hidoase cu gîtul rupt, înspăimîntîndu-te cînd le vedeai întinse pe dalele de piatră, vrînd parcă să te oprească în loc cu întrebarea lor şoptită: „O să-l descoperiţi pe cel care ne-a ucis?"

Se temea de ce va fi diseară la operă, de întrebările insistente, pe care o să i le pună întreaga comunitate britanică. Şi ştia că nu se va putea ascunde după lordul Rutherford. Dimpotrivă, se temea de o nouă ceartă. O va ţine pe-a lui.

Ora şapte.

Julie stătea în picioare în faţa oglinzii din salon. Îmbrăcase rochia decoltată care-l scotea din sărite pe Ramses, dar n-avea altceva potrivit pentru acea ocazie stupidă. Îl privea pe Elliott în oglindă, în timp ce acesta îi încheia la ceafă nasturii din perle.

Elliott totdeauna arăta mai bine decît aproape toţi ceilalţi din anturajul lui. Cochet, încă prezentabil la cincizeci şi cinci de ani, purta cravată şi frac alb, ca şi cînd ar fi fost cu totul firesc să se îmbrace aşa.

Aproape că o îngrozea faptul că puteau să se reîntîlnească în felul acesta, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Ar fi putut la fel de bine să fie şi în Londra; Egiptul devenise dintr-o dată un coşmar; numai Julie nu se trezise la acea realitate.

– Iată-ne puşi la patru ace, gata pentru dansul ritual, glumi ea.

– Ţine minte, pîna-l arestează, ceea ce nu se va întîmplă, noi avem tot dreptul să-l considerăm ca şi cînd ar fi nevinovat.

– E un lucru monstruos, şi dumneata ştii asta!

– E un lucru necesar.

– Pentru Alex, da. Iar Alex n-a găsit de cuviinţă să ne sune toată ziua. În ce mă priveşte, nu contează.

– Trebuie să te întorci la Londra, zise el. Vreau să te văd plecată la Londra.

– Am să te iubesc mereu, zise ea. Îmi eşti foarte apropiat, totdeauna mi-ai fost. Dar ceea ce vrei dumneata acum nu se mai poate...

Se întoarse.

Avea ocazia să vadă de foarte aproape urmele pe care încordarea le lăsase asupra lui; îmbătrînise brusc, în felul în care îmbătrînise Randolph cînd aflase de moartea lui Lawrence. Era arătos ca întotdeauna, dar acum frumuseţea lui avea o nuanţa tragică; o anumita tristeţe filozofică îi înlocuise scînteierea de altădată a ochilor.

– Nu mă pot întoarce la Londra, zise el. Dar voi face în aşa fel ca Alex să fie în acel tren.

„Distruge elixirul." Stătea în picioare în faţa oglinzii. Era aproape îmbrăcat cu cele necesare, luate din geamantanul lui Lawrence Stratford: pantalonii negri, pantofii, cureaua. Gol de la mijloc în sus, îşi studia propria imagine. Chimirul îl încingea aşa cum îl încinsese tot timpul de la plecarea din Londra. Iar flacoanele luceau în buzunarele lui.

„Distruge elixirul. Nu-l mai folosi niciodată."

Luă cămaşa albă şi o îmbrăcă cu grija, forţînd nişte nasturi nesuferiţi să intre în cheotorile lor. Îl văzu pe Elliott Savarell obosit şi tras la faţă. „Dumneata ai s-o convingi pe Julie să se întoarcă la Londra – pînă se lămuresc lucrurile."

Dincolo de ferestre, oraşul Cairo părea că fierbe mocnit, însufleţit fiind de acea marea trepidaţie a oraşelor moderne, al cărei ritm Antichitatea nu-l cunoscuse niciodată.

Unde era ea regina cu părul negru şi cu ochii albaştri, răi? O revedea: gemea sub el, cu capul lăsat pe perne şi aceeaşi carne. „Posedă-mă!" strigase ea, aşa cum mai făcuse cu atîta vreme în urmă. Îşi arcuise spinarea ca o pisică. Apoi un zîmbet îi luminase faţa; era ca zîmbetul cuiva venit de pe alte meleaguri.

– Da, domnule Alex, zise Walter în receptor, la apartamentul doi-zero-unu. Vă aduc hainele imediat. Dar sunaţi-l pe tatăl dumneavoastră în apartamentul domnişoarei Stratford. Este nerăbdător să dea de dumneavoastră. Este îngrijorat că nu v-a văzut toată ziua. S-au întîmplat, domnişorule Alex...

Dar legătura deja se întrerupsese. Walter o sună imediat pe domnişoara Stratford. Nici un răspuns. Nu mai avea timp. Trebuia să ducă hainele numaidecît.

Cleopatra stătea la fereastră. Se îmbrăcase în splendida rochie cu fir de argint, pe care o luase de la biata femeie din micul magazin. Şiraguri de perle i se revărsau peste sînii proeminenţi. Niciodată nu-şi aranjase părul cu adevărat; îi cădea peste ceafă şi umeri, ca un văl negru, încă umed de la baie şi parfumat. Îi plăcea cum arăta. Zîmbea amar la gîndul că arăta acum ca şi cînd ar fi fost fată din nou.

Alerga prin grădinile palatului cu părul ei fluturînd.

– Îmi place lumea ta, lord Alex, zise ea, urmărind luminile tremurătoare ale oraşului Cairo, sub bolta palidă a cerului de seară. Stelele păreau atît de palide deasupra acelei splendori orbitoare. Chiar şi farurile care se mişcau pe străzi aveau o frumuseţe liniştitoare. Da, îmi place lumea ta. Îmi place tot ceea ce ţine de ea. În această lume, vreau să am bani şi putere; şi pe tine lîngă mine.

Se întoarse. El o fixa cu privirea, ca şi cînd îl rănise. Ea ignoră bătaia în uşă.

– Draga mea, în lumea mea aceste lucruri nu merg totdeauna mînă-n mîna, zise el. Terenuri, un titlu, educaţie – astea le am, dar bani, nu.

– Nu-ţi face griji, zise ea, foarte mulţumită că este vorba numai de-atîta. Eu voi dobîndi bogăţia, lordul meu, asta nu-i nimic. Nu e nimic atunci cînd eşti invulnerabil. Dar sînt cîteva socoteli pe care trebuie să le reglez, în primul rînd. Trebuie să-i fac rău cuiva care mi-a făcut mie rău. Trebuie să iau de la el... ceea ce a luat el de la mine.

Se auzi din nou o bătaie în uşă. Ca şi cînd s-ar fi trezit dintr-un vis, el îşi luă ochii de la ea şi se duse la uşă. Un valet. I se aduseseseră hainele de seară.

– Tatăl dumneavoastră a şi plecat, domnule. Biletele dumneavoastră vor fi la casa de bilete, pe numele dumnealui.

– Mulţumesc, Walter.

Îi mai rămăsese foarte puţin timp ca să se îmbrace. După ce închise uşa, se uită din nou la ea, cu curiozitate, cu acea uşoară umbră de tristeţe.

– Nu acum, zise ea, sărutîndu-l în grabă. Putem folosi aceste bilete, nu-i aşa?

Luă de pe masa de toaletă cele două bilete pe care le furase de la nefericitul băiat mort în alee. Bucăţile de hîrtie pe care scria „Valabil numai pentru o persoană".

– Vreau să-l cunoşti pe tatăl meu, vreau să-i cunoşti pe toţi. Vreau ca ei să te cunoască!

– Desigur, şi o să-i cunosc destul de curînd. Dar hai să fim singuri undeva, pierduţi în mulţime! O să-i întîlnim atunci cînd o să ne convină nouă. De acord?

El vru să obiecteze, dar ea îl sărută, îl mîngîie din nou pe păr.

– Dă-mi prilejul s-o văd de la distanţă pe Julie Stratford, pe fosta ta iubită.

– Oh, dar toate lucrurile astea nu mai au nici o importanţă acum, îi zise el.

8.

ALT PALAT modern – Opera House, plin de femei împodobite cu bijuterii, femei în rochii de culorile curcubeului. Alături de ele, bărbaţi eleganţi, îmbrăcaţi în alb şi negru. Curios, numai femeile se îmbrăcau în orice culoare doreau. Bărbaţii purtau uniforme, se pare, toate perfect identice între ele. I se împăienjeniseră ochii, văzînd atîtea culori, mai ales roşu şi albastru, înaintea sa.

Urmărea mareea umană pe scările somptuoase. Se simţea cercetată de priviri admirative, acoperită de vălul moale al admiraţiei ca de un nor luminos.

Lordul Summerfield o privea cu ochi radiind de mîndrie şi afecţiune.

– Tu eşti regina aici, şopti el, cu obrajii îmbujoraţi preţ de o clipă.

Se întoarse către unul dintre negustorii care vindeau mici instrumente ciudate. La ce foloseau acestea era o enigmă pentru Cleopatra....

– Ia un binoclu pentru operă, zise Alex, înmînîndu-i-l. Şi programul, da, poftim.

– Dar ce sînt astea? întrebă ea.

El, surprins şi contrariat, avu un scurt acces de rîs.

– Tu chiar ai picat din cer? întrebă el, punîndu-şi buzele pe gîtul, apoi pe obrajii ei. Pune-ţi-l la ochi, potriveşte-ţi-l pînă ai imaginea clară. Da, aşa... Vezi?

Era şocată. Sări înapoi în momentul în care oamenii de la galeria de sus părură a veni peste ea.

– Ce curios lucru! De ce se întîmplă asta?

– Are lentile de mărire, zise el. Arată ca nişte bucăţi de sticlă.

Ce încîntat părea că ea nu auzise niciodată despre aşa ceva. Ea se întreba cum Ramses stăpînise toate aceste mici secrete; Ramses, al cărui „mormînt misterios" fusese descoperit numai cu o lună în urmă de către „bietul Lawrence", care acum era mort. Ramses, care-şi povestise „în sulurile de papirus" dragostea pentru Cleopatra. Era, oare, posibil ca Alex să nu fi ştiut că mumia şi Ramsey erau unul şi acelaşi?

Dar cum putea el să priceapă asta? Să lege cele două lucruri numai cu povestea searbădă a vărului ei cu un aşa de prost renume? Crezuse ea atunci cînd bătrînul preot o condusese în peşteră?

Se auzi gongul. Începea spectacolul.

Urcară pe scări împreună. I se părea că o lumină orbitoare îi înconjura pe amîndoi, îi separa de ceilalţi şi că aceştia puteau vedea această lumină, că îi priveau cu înţelegere, dîndu-şi seama că era vorba de iubire. Iubire. Ea îl iubea cu adevărat; nu era o iubire totală ca aceea care o legase de Antoniu; nu era acea precipitare prin întuneric şi pierzanie, provocată de neputinţa de a-i rezista celuilalt, de neputinţa de a trăi cu sau fără el, de neputinţa de a te opri, ştiind foarte bine că te aşteaptă abisul.

Nu, aceasta era o iubire la început, imatură şi plăpîndă ca şi Alex, dar era iubire. Julie Stratford făcuse prostia de a nu-l iubi; dar nu e mai puţin adevărat că Ramses putea s-o seducă şi pe zeiţa Isis. Dacă n-ar fi fost Antoniu, Cleopatra

nu l-ar fi iubit decît pe Ramses. Lucrul acesta lui îi fusese clar întotdeauna.

Ramses, tatăl, judecătorul, învățătorul... Antoniu, băiatul rău cu care ea fugise... Se jucaseră ca niște copii în dormitorul regal, amețiți, nebuni, neascultînd de nimeni, pînă cînd apăruse Ramses după toți acei ani.

„Asta ai făcut tu cu libertatea ta? Cu viața ta?"

Întrebarea era ce ar vrea să facă acum cu libertatea ei? De ce n-o paralizase durerea? Deoarece lumea proaspăt ivită era prea minunată. Deoarece ea avea acum ceea ce visase în acele ultime luni, cînd oștile romane năvăliseră asupra Egiptului, cînd Antoniu era disperat și plin de iluzii: *o altă șansă*. Altă șansă, fără povara unei iubiri care o tîra pentru totdeauna în apa aceea neagră; altă șansă, fără ura împotriva lui Ramses, care nu voise să-i salveze iubitul osîndit; care nu voise s-o ierte, pentru că se osîndise ea însăși.

– Alteță, te pierd din nou, șopti el.

– Nu, nu mă pierzi, zise ea, în timp ce luminile o învăluiau. Sînt cu tine, lord Alex.

Înaltul candelabru de cristal de deasupra era plin de mici curcubee scînteietoare; auzea clinchetul slab al cristalelor mișcate de adierea de vînt venită prin ușile deschise.

– Oh, ia privește, ei sînt! zise Alex, arătînd spre locul unde balustrada făcea un cot și urca pînă în capul scărilor.

În jurul ei zgomotul amuțise – grupurile și rumoarea mulțimii. Luminile parcă dispăruseră. Ramses era acolo!

Ramses în veșminte moderne și femeia de o mare frumusețe, tînără și fragilă, așa cum era Alex. Părul ei castaniu, cu o pieptănătură superbă, era dat pe spate. Văzu strălucirea ochilor ei întunecați care se uită înspre ei, fără a-i vedea. Și lordul Rutherford, dragul lord Rutherford, sprijinindu-se cu greu în bastonul de argint. Oare, Ramses chiar îi păcălea pe muritorii din jurul lui? Acest bărbat uriaș, cu fața care, parcă, radia continuu vigoare, cu părul ca o coamă rebelă. Și femeia... Ei nu îi dăduse elixirul. Ea

încă era muritoare. Cu disperare, cu teamă, se agăța de brațul lui Ramses.

– Dragule, nu acum, se rugă ea.

Grupul se depărtă, pierzîndu-se în mulțime.

– Dar, scumpa mea, numai să le spunem că sîntem aici. Serios, e splendid, înseamnă că Ramsey a fost scos din cauză. Totul a revenit la normal. Pitfield a făcut un miracol.

– Stai doar cu mine acum, Alex, te rog!

Devenise tonul ei imperativ?

– Foarte bine, Alteță, zise el cu un zîmbet iertător.

Departe de ei! Era agitată, parcă s-ar fi sufocat. Ajungînd în capul scărilor, privi înapoi. Ei trecuseră în spatele unei uși îmbrăcate în catifea. Alex o duse în altă direcție. Slavă zeilor pentru asta!

– Ei bine, se pare că sîntem la capătul opus al balconului întîi, îi zise el, zîmbind. Cum poți fi atît de timidă cînd ești atît de frumoasă? Cînd ești mai frumoasă decît toate femeile pe care le-am întîlnit?

– Sînt geloasă pe tine, pe orele pe care le-am petrecut împreună. Crede-mă, lumea o să distrugă toate astea, lord Alex.

– Ah, asta este imposibil, spuse el cu totală candoare.

Elliott stătea în picioare la ușa cu draperii.

– Unde, oare, o fi Alex? Ce-o fi cu el de hoinărește la ora asta? Oh, dar e scandalos!

– Elliott, nu Alex este în acest moment problema cea mai mare! zise Julie. A găsit, probabil, vreo altă moștenitoare din America. A treia mare iubire consecutivă în decurs de o săptămînă...

Intrînd în lojă, Elliott schiță un zîmbet cu o umbră de amărăciune. Nu reușise s-o vadă pe Femeia cu care urcase în mașină. Doar pălăria, părul și panglicile ei fluturînd în vînt. Poate că începea să aibă noroc fiul său.

Un arc de cerc format din scaune... Un uriaș amfiteatru numai pe jumătate ocupat... În față se afla scena, evident,

ascunsă de draperii strălucitoare şi într-o fosă, o mulţime de bărbaţi şi femei care scoteau sunete groaznice din instrumentele lor cu coarde şi de suflat. Îşi puse mîinile la urechi.

Alex o conduse la rîndul din faţă al acestui mic sector. Comodele scaune roşii de lîngă rampă erau ale lor. Ea se întoarse spre stînga. Dincolo de slab luminatul interval despărţitor îl văzu pe Ramses! O văzu pe femeia palidă, cu ochi mari şi trişti. Lordul Rutherford se aşezase imediat în spatele lor; alături de el era un egiptean măsliniu, îmbrăcat nu mai puţin elegant decît ceilalţi.

Ea încercă să-şi ia ochii de la ei; nu înţelegea pe deplin frămîntarea prin care trecea şi continua să privească fix în direcţia aceea. Apoi, Ramses o cuprinse cu braţul pe femeia de lîngă el. O îmbrăţişă ca pentru a o consola. Femeia lăsă ochii în jos. Pe neaşteptate, obrajii i se înrourară de lacrimi. Ramses o sărută, iar ea, înclinîndu-se spre el, îi întoarse sărutul.

Ce dureros era pentru Cleopatra să vadă acel lucru! Parcă, brusc, un cuţit îi crestă faţa, despicîndu-i-o. Îşi întoarse capul, zguduită, privind fix în întuneric.

Ar fi ţipat dacă ar fi putut. Dar de ce, ce simţea ea? Fierbea de ură împotriva acelei femei; o ardea sufletul. „Dă-i lui Antoniu elixirul."

Deodată, marea sală se cufundă în întuneric. Un bărbat apăru în faţa spectatorilor; în jurul ei izbucniră aplauze, apoi totul se transformă într-un vacarm. Ca multe lucruri în epoca modernă, fenomenul era copleşitor, dar, în mod straniu, ţinut parcă sub control.

Bărbatul se înclină, ridică mîinile, apoi se întoarse cu faţa spre instrumentiştii care se liniştiseră şi stăteau nemişcaţi. La un semn al lui, aceştia începură să cînte; sunetul crescu, se amplifică, răscolitor şi sublim.

Păreau s-o tulbure aceste sunete. Simţea mîna lui Alex pe mîna ei. Sunetele o împresurau, făcînd-o să-şi uite instantaneu durerea.

– Epoca modernă, şopti ea.

Plîngea şi ea? Nu voia să urască. Nu voia să sufere. Din nou, cu ochii minţii îl văzu pe Ramses deasupra ei în întuneric; acest lucru se petrecuse într-un mormînt? Simţea elixirul umplîndu-i gura. Şi apoi, de frică, el fugise de lîngă ea. Ramses... Oare îi părea rău că făcuse lucrul acela? Putea ea, într-adevăr, să-l blesteme?

Era vie!

Elliott dădu draperia la o parte şi ieşi din lojă pe coridor, ca să citească biletul la lumina becului.

– Era la recepţie, la Shepheard, domnule, zise băiatul, aşteptînd ca Elliott să se scotocească în buzunar şi să-i dea bănuţul:

Tată, ne vedem la operă sau la balul de după spectacol. Îmi pare rău că sînt atît de misterios, dar am cunoscut-o pe cea mai încîntătoare femeie. Alex.

Scandalos! Dar, fie! Se întoarse în sala cu luminile stinse.

Ramses nu crezuse că va putea să se bucure de acest spectacol. Încă era furios pe Elliott că-l tîrîse acolo fără voia lui. Şi, într-adevăr, opera ar fi fost caraghioasă dacă muzica n-ar fi fost atît de frumoasă... Grasele figuri „egiptene" cîntînd acolo, jos, în italiană, pe un fundal de imitaţii de temple şi statui ce păreau absolut groteşti. Dar muzica îl cuceri în timp ce pe Julie o făcu să sufere mai mult. În cadrul intim creat de întuneric, ea se lăsă pe umărul lui Ramses. Vocile plăcute răsunînd în întuneric îl emoţionară. Orele acestea nu erau chinul pe care şi-l închipuise; în laşitatea lui, chiar îi trecuse prin minte ideea că, poate, Cleopatra, fugise din Cairo, că, din acel moment, se pierduse în lumea modernă şi că nu mai exista nici o posibilitate de-a o găsi. Gîndul acesta îl uşura, dar îl şi îngrozea. Singurătatea ei, mînia ei, la ce-ar fi putut să ducă o dată cu trecerea săptămînilor şi lunilor?

Ea luă binoclul magic şi-l îndrepta spre Ramses şi Julie, uimita cît de aproape îi vedea. Femeia plîngea, asta era clar. Ochii ei negri priveau fix scena, unde omuleţul urît cînta, cu voce de uriaş, frumoasa arie „Divina Aida", a cărei melodie îţi sfîşia inima.

Cleopatra era pe punctul de a-şi lua binoclul de la ochi cînd, deodată, Julie Stratford îi şopti ceva partenerului ei. Cei doi se ridicară, ea grăbindu-se să iasă printre draperii, iar Ramses urmînd-o.

În aceeaşi clipă, Cleopatra atinse mîna lui Alex.

– Tu stai aici, îi şopti ea la ureche.

Lui i se păru că această atitudine era cu totul în firea lucrurilor. Nu încercă s-o oprească. Ea ieşi în grabă prin nişa din spatele lojei lor şi intră încet şi prudent în somptuoasa sală de la etajul al doilea.

Era aproape goală. La o masă placată cu marmura cîţiva ospătari turnau în pahare unor bărbaţi bătrîni care arătau lamentabil în combinaţia de negru şi alb a uniformelor, unul dintre ei trăgîndu-se de guler cu evidentă lehamite.

La o masă în fund, lîngă o fereastră mare, arcuită, cu draperii, Julie Stratford şi Ramses vorbeau în şoaptă, încît nu era posibil să-i audă. Se apropie mai mult, în spatele unui rînd de arbuşti în ghivece. Îşi puse binoclul la ochi, studiindu-le feţele mărite şi vorbele pe care şi le spuneau.

Julie Stratford scutură din cap, dîndu-se înapoi. Ramses o ţinea de mînă, nu voia s-o lase să plece. Ce-i spunea ea, oare, cu atîta patos? Şi cum se ruga el de ea; ea, Cleopatra, ştia cît era el de convingător, de insistent, dar Julie Stratford era fermă, exact aşa cum fusese şi ea.

Deodată, Julie Stratford se ridică, îşi luă mica poşetă şi plecă val-vîrtej, cu capul plecat. Ramses era disperat. Îşi sprijini fruntea în palmă.

În mare grabă, se luă după Julie Stratford, strecurîndu-se pe lîngă perete, rugîndu-se să n-o vadă Ramses.

Julie Stratford intră pe o uşă de lemn.

CAMERA DE TOALETĂ

Era dezorientată, nesigură. Deodată, se auzi o voce; era un tînăr plasator.

– Căutaţi camera pentru doamne? E chiar acolo.

– Mulţumesc, zise ea şi se duse spre locul indicat.

Era, evident, o cameră publică.

Slavă Domnului, încăperea era goală! Julie se aşează pe ultimul scaun de catifea din faţa lungii mese de toaletă şi încercă să se relaxeze, acoperindu-şi ochii cu mîinile.

Individa era liberă, monstrul, creatura sau cum i s-ar putea spune; iar ei stăteau în sala asta stupidă ca să asculte muzică, de parcă nu fuseseră săvîrşite orori, de parcă n-aveau să se mai săvîrşească.

Dar răul cel mai mare îl făcea Ramses care, ţinînd-o de mînă şi spunîndu-i că nu putea să se împace cu ideea de a o pierde, împingea relaţiile lor spre acest deznodămînt.

Şi ea, ea izbucnise:

– Îmi pare rău că te-am cunoscut! Îmi pare rău că nu l-ai lăsat pe Henry să-şi facă treaba!

Chiar asta voise să spună? O duruse mîna de tare ce-o strînsese; o durea şi acum cînd plîngea în tăcere, în acea cameră liniştită, suspinele ei foarte slabe stîrnind ecouri între pereţii reci, placaţi cu oglindă.

– Julie, îi zisese el, e oribil ceea ce am făcut, da, ştiu. Dar acum vorbesc despre tine şi despre mine. Tu eşti vie, eşti întreagă şi frumoasă, sănătoasă...

– Nu, să nu spui asta! îl rugase ea.

– Ia elixirul şi vino cu mine, pentru totdeauna!

Nu mai putuse să rămînă acolo. Fugise, pur şi simplu. Şi, în acel moment singură, plîngea în această cameră. Încerca să se consoleze; încerca să se gîndească, dar nu putea. Îşi spunea că trebuie să-şi planifice viaţa în perspectivă, mulţi ani de-atunci înainte, cînd asta va părea o sumbră aventură,

de mărturisit numai celor deosebit de apropiaţi. Va povesti despre bărbatul misterios care apăruse în viaţa ei... Dar situaţia aceasta era insuportabilă.

În momentul în care se deschise uşa camerei de toaletă, îşi acoperi faţa cu batista, ţinîndu-şi capul plecat, încercînd numai să fie calmă, să respire.

I se părea cumplit să fie văzută în acel moment, cînd voia să se retragă şi să se întoarcă singură la hotel. Şi acea femeie care intrase, de ce, oare, se aşezase atît de aproape, exact pe scaunul de lîngă ea? Julie întoarse capul spre dreapta. Trebuie să se stăpînească. Îşi împături batista, acea pînză brodată, acum îmbibată de lacrimi, şi-şi şterse ochii.

Aproape întîmplător se uită în oglindă. Să înnebunească şi mai multe nu! Femeia din stînga o fixa cu ochi albaştri, mari, plini de furie. Într-adevăr, aceasta era doar la cîţiva centimetri de ea... Şi ce înfăţişare avea, cu părul negru, lung şi buclat, revărsîndu-i-se peste umeri.

Julie se întoarse cu faţa spre femeie, dîndu-se cît mai într-o parte, cu mîna spre oglindă, ca să se sprijine.

– Doamne Dumnezeule!

Tresări; tremura atît de tare, încît nu putea să-şi stăpînească mişcările.

– Oh, eşti frumoasă, da, zise femeia încet, cu un accent britanic perfect. Dar el nu ţi-a dat preţiosul lui elixir. Eşti muritoare. Fără doar şi poate.

– Cine eşti? o întrebă ea cu voce pierită.

„Dar ştia."

– Tu îi zici altfel? întrebă femeia, băgîndu-se în ea, copleşind-o cu faţa sculptural modelată, cu părul negru şi buclat care părea să absoarbă însăşi lumina. De ce m-a trezit din somnul meu şi nu ţi-a dat ţie licoarea magică?

– Lasă-mă în pace! şopti Julie, scuturată acum de frisoane puternice.

Încercă să se ridice, dar femeia o înghesui bine în colţ. Intrînd în panică, era pe punctul de a ţipa.

– Cu toate acestea, eşti atît de vie, şopti femeia. Tînără, delicată, ca o floare, aşa uşor de cules!

Julie se sprijini cu spatele de peretele placat cu oglinzi. Dacă i-ar da un brînci, oare, ar reuşi s-o dezechilibreze? Acest lucru părea imposibil din punct de vedere practic; şi, aşa cum simţise atunci cînd Ramses se ridicase din sicriu, simţea şi de data aceasta că îi vine să leşine.

– Pare monstruos, nu-i aşa? continuă femeia în acelaşi ciudat stil britanic. Să smulg această floare din cauza a ceea ce am iubit eu şi a fost lăsat să moară. Ce legătură ai tu cu pierderea suferită cu atîta amar de vreme în urmă? Julie Stratford pentru Antoniu... Mi se pare nedrept.

– Doamne, ajută-mă! zise Julie cu voce pierită. Să ne ajute pe amîndouă, şi pe mine, şi pe tine. Oh, te rog lasă-mă să plec!

Femeia se repezi cu mîna spre ea, apucînd-o de beregată. Nu mai putea rezista, degetele ei o lăsau fără suflare; capul ei fu izbit de oglinda din spate, o dată, de două ori. Era pe cale de a-şi pierde cunoştinţa.

– De ce nu te-aş omorî? *Spune-mi!* îi răsuna în urechi vocea furioasă.

Deodată, îşi luă mîna de pe ea. Gîfîind, Julie se prăbuşi peste masa de toaletă.

– Ramses! strigă ea, cu răsuflarea tăiată. Ramses!

Uşa camerei de toaletă se deschise; două femei se opriră în prag, uluite. Cleopatra se ridică de la masă şi trecu ca o vijelie prin faţa lor, dărîmînd-o pe una din ele. Cu părul negru fluturînd şi cu rochia răspîndind reflexe argintii în jur, dispăru.

Julie, plîngînd, căzu pe podea.

Se auziră strigăte şi paşi grăbiţi. O bătrînă cu mîinile moi, zbîrcite, o ajută să se ridice în picioare.

– Trebuie să merg la Ramses! spuse ea, înaintînd cu greu spre uşă.

Celelalte femei încercară s-o oprească, s-o facă să ia loc pe un scaun.

– Aduceți-i un pahar cu apă!

– Nu, lăsați-mă să plec!

În cele din urmă, ajunse la ușă, croindu-și cu greu drum prin micul grup de plasatori adunați acolo. Ramses veni în fugă spre ea; Julie se prăbuși în brațele lui.

– Era acolo, îi gîfîi ea în ureche. Mi-a vorbit. M-a atins, mai zise ea, ducîndu-și mîna la gîtul care încă o durea. Cînd au intrat celelalte, a fugit...

– Ce s-a întîmplat, domnișoară?

– Domnișoară Stratford, s-a întîmplat ceva?

– Nu, mi-e bine acum.

El o luă mai mult pe sus, ducînd-o departe de ei.

– Ei bine, tot ce am văzut a fost o femeie înaltă, cu părul negru, continuă ea.

O duse în foaierul lojii, un loc liniștit, ferit. Ea încerca să-și revină; în spatele ei, Elliott și Samir apărură brusc. Muzica devenise o larmă îngrozitoare venind dinspre scenă. Samir îi umplu un pahar de șampanie. Ce absurd! Șampanie!

– Aici, în această sală, undeva... Dumnezeule, e ca un înger răzbunător! O zeiță! Ramses, ea mă știa, îmi știa numele... Mă cunoștea! A vorbit despre răzbunare pentru Antoniu. Ramses, ea știa cine sînt!

Fața lui se transformase într-o o mască a mîniei. Porni spre ușă. Ea îl prinse de mînă, răsturnînd paharul de șampanie.

– Nu, nu pleca! Nu mă părăsi! șopti ea. Ar fi putut să mă omoare! A vrut să mă omoare, dar apoi a renunțat! Ramses! E o ființă vie, sensibilă! Oh, Doamne, ce ai făcut, ce *am* făcut?

În sală bătuse gongul. Spectatorii se revărsau pe coridoare. Probabil că Alex o căuta; și poate că avea să-i găsească pe ei.

Nu putea să-și limpezească gîndurile; nu se putea hotărî să se urnească.

Stătea în picioare în înaltul balcon metalic, deasupra treptelor care coborau spre un pasaj întunecos, rar folosit, cu ușa

deschisă spre lumini şi spre zgomotul care venea din dreapta. Oraşul era o masă difuză de acoperişuri şi lumini palide, de domuri aurii şi de turnuri ce sfredeleau cerul adînc, azuriu. De aici nu vedea Nilul, dar asta n-avea importanţă. Aerul era răcoros şi proaspăt, plin de parfumul copacilor verzi de jos.

Deodată, auzi vocea lui:

– Alteţă, te-am căutat peste tot.

– Ţine-mă, Alex! şopti ea. Ţine-mă în braţe!

Simţindu-i apropierea, simţindu-i atingerea mîinii calde, ea suflă adînc. El o conduse tandru să se aşeze pe treptele metalice ce duceau în sus, la un alt balcon.

– Nu te simţi bine, zise el. Trebuie să-ţi fac rost de ceva de băut.

– Nu, stai aici, lîngă mine.

Ştia că vorbea cu voce stinsă. Privea obstinat luminile oraşului. Voia, într-un fel, să se agaţe de această viziune a oraşului modern; se concentra asupra acestei imagini, încercînd astfel să iasă din cercul neliniştilor ei. Era singura ei scăpare. Asta şi tînărul de lîngă ea, atît de pur şi tandru, care o ţinea în braţe şi o săruta.

– Ce se întîmplă cu mine? murmură ea în latina veche. Este ciudă sau mînie ceea ce simt? Ştiu numai că e ceva dureros.

Ea îl supunea la chinuri, deşi nu asta îi era voia. Îi înţelesese el cuvintele?

– Deschide-ţi inima către mine! o rugă el preocupat de starea ei sufletească. Te iubesc, Alteţă! Spune-mi ce te necăjeşte! N-am să las pe nimeni să te supere! Dacă va fi în puterea mea s-o fac, o voi face!

– Te cred, tinere lord. Şi eu te iubesc!

Dar ce voia ea, în realitate? Răzbunarea i-ar fi putut potoli mînia care clocotea în ea? Sau era mai bine să se retragă, luîndu-l cu ea pe tînărul lord Alex, să plece cît mai departe de maestrul, de creatorul ei? Deocamdată, se părea că durerea care o măcina o va mistui cu totul: gînd, speranţă,

voință. Dar apoi își dădu seama de ceva și aceasta fuse ca o nouă zi cu soare, cu soare cald.

A iubi și a urî cu atîta înverșunare, aceasta era însăși esența vieții. Iar acel lucru o bucura ca o zi însorita și călduroasa.

Ultimul act se apropia de sfîrșit. Elliott ședea și privea, plictisit, frumoasa scenă, amanții osîndiți să se sufoce în mormînt, în timp ce prințesa Amneris se ruga deasupra lor.

Slavă Domnului că era pe sfîrșite! Deși reprezenta apogeul creației sale, în acel moment opera lui Verdi îi părea de-a dreptul ridicolă. Cît privește participarea lor la bal, aceasta nu avea să dureze mai mult de un minut, două, înainte de a o conduce pe Julie în camera ei.

Julie era pe punctul de a se prăbuși. Încă se afla în foaier, în spatele lui Ramses. Tremura, se lipea de el.

Refuzase să-l lase să plece de lîngă ea; așa că, în pauze, Elliott și Samir îi iscodeau pe spectatorii care se strîngeau în grupuri. Urcau și coborau scările, în căutarea femeii pe care numai Elliott ar fi recunoscut-o cu precizie, pe care însă Samir ar fi putut s-o repereze după părul revărsat pe umeri și după rochia cu fir de argint.

Nu era de găsit nicăieri. Și nu era de mirare. Se putea foarte bine ca după scurtul atac să fi părăsit sala. Misterul era altul: de unde o cunoștea pe Julie? Cum o descoperise pe Julie aici?

Un alt aspect năucitor al întregii povești era că nu era de găsit nici Alex. Dar poate că tot răul era spre bine. Într-un mod oarecum miraculos, Alex rămînea în afara celor întîmplate. Poate că el avea să fie condus acasă fără alte explicații, dar acest lucru părea prea frumos ca să fie adevărat.

În acel moment, Elliott nu mai avea nici o îndoială că, în ziua ce urma, Julie va fi împreună cu Alex în trenul acela ce pleca la prînz. El însuși va rămîne la Cairo pînă ce va vedea încheiat acest proces. Samir se va întoarce la Londra cu Julie, lucrul acesta fusese deja hotărît; deoarece, în mod cert, Alex

nu putea s-o protejeze sau s-o consoleze, întrucît el nu ştia şi nu trebuia să ştie ce se întîmpla.

Samir va sta cu Julie în Mayfair pînă la întoarcerea lui Ramses. Ce rost mai avea ca el să rămînă în Egipt, nu-i era prea clar. Dar voia să rămînă. Trebuia să rămînă. Iar Julie trebuia dusă departe, foarte departe.

Ultimul duet al operei era la momentul său cel mai sfîşietor. Nu mai putea suporta spectacolul prea mult. Îşi puse binoclul şi începu să examineze sala. „Alex, unde naiba eşti?" Examină încet latura stîngă a balconului întîi şi apoi se întoarse treptat spre dreapta.

Capete cărunte, diamante scînteietoare; oameni moţăind, guri căscate, sub mustăţi albe. Şi o superbă femeie cu păr buclat, lăsat pe umeri, coborînd în grabă spre rîndul din faţă al lojii din capăt, cu mîna în mîna lui Alex.

Elliott îngheţă.

Potrivi mica lentilă, ca să mărească imaginea. Femeia se aşezase în stînga lui Alex; curba balconului întîi îi plasa foarte bine, pe amîndoi la vedere. „Să nu faci infarct acum, Elliott, nu după ce ai trecut prin toate cîte ai trecut!" Alex se întoarse şi sărută obrazul femeii care-şi pironea privirile asupra scenei – mormîntul, amanţii osîndiţi. Apoi, într-o clipă de delir mut, îşi întoarse spre Alex ochii îndureraţi şi se lăsă pe braţul lui.

– Ramsey, şopti Elliott, deranjîndu-i pe cei din jur şi chiar trezind pe cineva din loja vecină.

Ramsey îl auzise şi dăduse deoparte draperiile, lăsîndu-se pe vine lîngă scaunul lui.

– Iată, priveşte! Cu Alex... Ea este!

Şoapta era ca un gîfîit. Întinzînd binoclul spre Ramsey, el privi către cele două siluete îndepărtate. Elliott nu avea nevoie de binoclu ca să vadă că Cleopatra şi-l ridicase pe al ei şi se uita în direcţia lor. Auzi geamătul disperat al lui Ramsey.

Alex îşi schimbase poziţia şi le făcea un mic gest de bună dispoziţie, un mic şi discret semn cu mîna stîngă.

Se consumară ultimele note ale duetului. Din toate părțile izbucniră aplauze. Din toate colțurile se auzea inevitabilul „bravo". Luminile se aprindeau. Spectatorii se ridicau în picioare.

Julie și Samir stăteau în cadrul ușii.

– Ce se întîmplă? întrebă Julie.

– Ei pleacă. Mă duc după ei! zise Ramses.

– Nu! strigă Julie.

– Julie, ea este cu Alex Savarell! zise Ramsey. L-a ademenit pe fiul contelui! Voi amîndoi, stați cu Julie! Duceți-o pe Julie la hotel!

Îndată ce ajunse la lojă, știu că era inutil să-i mai caute. Plecaseră. Cel puțin trei scări metalice duceau la trei ieșiri pe latura clădirii. Și lumea le folosea pe toate. Străbătu în fugă mezaninul, fiind cu luare aminte la cei care coborau pe scara principală. Nici o șansă să-i mai găsească.

Era la ușile din față cînd Elliott, Samir și Julie coborau scările. Julie semăna, mai degrabă, cu o umbră, lipindu-se de Samir. Elliott era, în mod clar, la capătul puterilor, fața lui devenise de o paloare cadaverică.

– N-are nici un rost, explică Ramses. Au dispărut din nou.

– Singura noastră șansă a rămas balul, zise Elliott. Se joacă, nu vezi? Alex nu înțelege ce se întîmplă. El a zis că o să ne întîlnim aici sau la bal.

9.

SE ALĂTURASERĂ șuvoiului de spectatori care ieșeau din clădirea Operei și traversau scuarul spre hotel.

Ea nu se îndoia cîtuși de puțin că Ramses vine după ei. Fără îndoială, lordul Rutherford va veni și el, în speranța de a-și salva fiul.

Nu luă nici o hotărîre cu privire la ce trebuia să facă. Întîlnirea era inevitabilă. Trebuia discutat; și afară de asta? Ea vedea numai libertatea, dar nu știa unde să fugă sau ce altceva să facă pentru a o obține.

A omorî nu era o soluție. Se produsese o schimbare bruscă în atitudinea ei față de viețile pe care le curmase cu nesăbuință, chiar și față de viața acelui bărbat, indiferent cine o fi fost el, care o împușcase.

Dezlegarea enigmei cu privire la motivele care-l determinaseră pe Ramses s-o readucă la viață, cu privire la modul în care realizase acest lucru – iată ce urma să figureze printre lucrurile ce le avea de rezolvat. Dar poate că trebuia să le lase deoparte, iar de el să fugă.

Privea automobilele care urcau prudent pe esplanada circulară din fața intrării la Shepheard. De ce nu fugeau, ea

şi Alex, chiar acum? Avea timp suficient să-l caute pe vechiul său maestru, cel care-i influenţase viaţa ei de muritoare şi care o înviase pentru motive pe care ea nu le putea înţelege.

Preţ de o secundă o zgudui o presimţire groaznică. Se prinse şi mai tare de mîna lui Alex. El zîmbi din nou, liniştitor. Ea rămase tăcută. În momentul în care intrară în holul strălucitor al hotelului şi urcară după ceilalţi o altă scară somptuoasă, în mintea ei încă nu se făcuse lumină.

La etajul al doilea se deschise, în faţa lor, salonul de bal, o încăpere vastă, mult mai mare decît cea pe care o văzuse seara trecută. Mesele acoperite cu pînză erau aşezate la perete la parter, pe fiecare latură; salonul însuşi părea să se întindă la infinit, muzica venind ca o maree de la orchestra ascunsă dincolo de mulţimea forfotitoare.

Draperii aurii atîrnau de tavanul înalt, lambrisat. Cît de mult le plăceau acestor oameni ornamentele din ghips; uşile şi ferestrele erau acoperite cu asemenea podoabe ce păreau confecţionate cu migală din frişcă bine bătută. Cîteva perechi începuseră deja să danseze. Lumina se revărsa din marile candelabre de cristal. Tineri ospătari se mişcau în toate direcţiile, oferind vin alb în pahare superbe, aşezate pe tăvi de argint.

– Cum o să-i găsim? întrebă Alex. Oh, doresc atît de mult să te cunoască şi el.

– Adevărat? şopti ea. Şi dacă ei nu sînt de acord cu alegerea, ce ai să faci, lord Alex?

– Ce ciudat vorbeşti! zise el, cu naivitatea care-l caracteriza. Nu pot să nu fie de acord. În definitiv, părerea lor nu contează.

– Te iubesc, lord Alex! Nu credeam că am să te iubesc cînd te-am văzut prima dată. Credeam doar că eşti drăguţ şi că ar fi o plăcere să te am în braţe. Dar te iubesc!

– Înţeleg perfect ce spui, şopti el, cu o lumină stranie în ochi. Te surprinde asta?

Părea că voia să-i fi spus altceva, dar nu-şi găsise cuvintele. Se instală o atmosferă de tristeţe, umbra fină a tristeţii pe care o observase la el încă de la început, şi, pentru prima dată, ea îşi dădu seama că exista ceva în felul ei de a fi care stîrnea din partea lui această reacţie; era un răspuns la ceva ce el observase pe faţa ei.

Cineva îl strigă pe nume. Era tatăl lui. Ştiu a cui era vocea înainte de a se întoarce să vadă cu ochii ei.

– Nu uita, te iubesc, Alex, repetă ea.

Avea sentimentul foarte straniu că-şi ia adio. Prea naive, acestea erau singurele vorbe care-i veneau clar în minte.

Întorcîndu-se, îi văzu pe toţi venind către ea dinspre uşile deschise.

– Tata şi Ramsey! Ramsey, prietene, zise Alex, sînt foarte bucuros să te văd!

Ea îi vedea ca în vis: Alex scuturîndu-i mîna lui Ramses şi acesta fixînd-o cu privirea.

– Scumpa mea, încercă Alex să se facă auzit de ea. Să-ţi prezint pe tata şi pe prietenii mei cei mai buni. Dar, Alteţă...

Tăcu brusc. Cu voce stinsă, mărturisi:

– Nici măcar nu-ţi cunosc numele adevărat.

– Ba da, dragul meu, îl cunoşti. Ţi l-am spus de prima dată. Cleopatra. Tatăl tău mă cunoaşte, la fel şi bunul tău prieten Ramsey, cum îi spui tu. Am cunoscut-o şi pe prietena ta, Julie Stratford.

Îl ţintui cu privirea pe lordul Rutherford; muzica şi larma mulţimii îi deranjau urechile.

– Dă-mi voie să-ţi mulţumesc, lord Rutherford, pentru recenta amabilitate pe care ai avut-o faţă de mine. Ce-aş fi făcut fără dumneata? Iar eu, în schimb, am fost atît de rea...

Presimţirile o apăsau tot mai mult. Era pierdută dacă rămînea în această încăpere. Totuşi, rămase pe loc. Se ţinea cu mîna tremurătoare de Alex, care, complet dezorientat, se uita cînd la ea, cînd la taică-său.

– Nu, nu înţeleg... vrei să spui că l-ai cunoscut?

Ramses făcu brusc un pas înainte. O prinse cu brutalitate de braţ şi o smulse de lîngă Alex.

– Trebuie să-ţi vorbesc, zise el, săgetînd-o cu privirea, acum, între patru ochi.

– Ramsey, ce vrei să faci?

Ceilalţi îi priveau cu ochi dilataţi de uimire.

– Alex, stai pe loc! strigă tatăl lui.

Ramses o trase mai încolo. Ea îşi scrînti glezna în pantofii înalţi.

– Lasă-mă în pace! şopti ea.

Ca prin ceaţă, o văzu pe palida Julie Stratford întorcîndu-se disperată spre egipteanul măsliniu, iar pe bătrînul Rutherford ţinîndu-şi fiul, pur şi simplu, de mînă.

Într-un acces de furie, ea se desprinse de Ramses, făcîndu-l să tresară, eliberîndu-se din mîna lui imediat. Simţea răsuflarea agitată a tuturor acelor oameni ai epocii moderne care îi priveau pe furiş. În tăcerea care se lăsase în jurul lor, numai muzica se mai auzea, ca un vuiet.

– O să vorbim cînd o să vreau eu, iubitul meu învăţător! Îmi strici şi acum plăcerea, aşa cum ai făcut totdeauna în trecut.

Alex sări de partea ei. Ea îl cuprinse cu braţul pe după mijloc în timp ce Ramses venea din nou spre ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine, Ramsey?! protestă Alex.

– Am să-ţi spun. Acum, trebuie să vorbim, eu cu tine, între patru ochi, îi spuse Ramses, nebăgîndu-l în seamă pe iubitul ei.

Ea spumega de o furie care îi sugruma cuvintele şi cuvintele îi sugrumau gîndurile.

– Crezi că mă poţi sili să-ţi fac pe plac?! Am să-ţi plătesc pentru ce mi-ai făcut! Am să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă!

Ramses o înşfăcă, smulgînd-o de lîngă Alex. Elliott interveni din nou, ca să-şi ia fiul de braţ. Ea privi înapoi şi-l văzu

pe Alex dispărînd printre grupurile care-l împresurau. Ramses o împingea tot mai adînc printre dansatori, refuzînd să-i dea drumul, deşi ea se zbătea din răsputeri ca să scape. Cu mîna dreaptă o prinse de încheietura mîinii stîngi, cu stînga o apucă de mijloc.

În jurul lor – numai cupluri în vîrtejul muzicii asurzitoare şi al ritmului ameţitor. Mai înalt decît ea, o forţă să danseze, luînd-o pe sus, învîrtind-o, făcînd împreună piruete.

– Dă-mi pace! şuieră ea. Crezi că mai sînt nebuna pe care ai lăsat-o în acea cocioabă din vechiul Cairo? Crezi că sînt sclava ta?

– Nu, nu, văd că eşti altfel, zise el, dînd-o pe latineasca veche. Dar, de fapt, cine eşti?

– Elixirul tău mi-a redat raţiunea şi memoria. Tot ce am suferit nu se uită, iar acum te urăsc mai profund decît am făcut-o înainte.

Ce buimăcit era; cît de mult suferea! Trebuia să-l compătimească?

– Ai fost totdeauna superb în suferinţa ta! îi aruncă ea cuvintele, ca şi cînd l-ar fi scuipat. Şi în judecăţile tale! Dar eu nu sînt sclava sau proprietatea ta. Cea pe care ai readus-o la viaţă ar vrea să fie liberă să trăiască.

– Eşti tu regina care era şi înţeleaptă, şi impulsivă? Care iubea nebuneşte, dar ştia să cucerească şi să domnească?

– Da, exact. Regina care te-a rugat să-ţi împarţi darul cu un om muritor, iar tu ai refuzat-o. Egoist, răutăcios şi meschin pînă la urmă.

– Oh, nu, tu ştii că nu este aşa. Aceeaşi vrajă de altădată, aceeaşi putere de convingere de altădată... Şi aceeaşi îndîrjire şi voinţă inflexibilă... Ar fi fost o eroare groaznică!

– Şi eu? Eu nu sînt o eroare?

Se zbătea ca să scape din mîinile lui. Nu putea. El descrise din nou, în ritmul muzicii, un cerc mare cu ea. Fuste o atingeau pe măsură ce evoluau în jurul lor alte perechi, neatente, se pare, la lupta ei cu Ramses.

– Aseară mi-ai spus că, pe moarte fiind, ai încercat să mă chemi, zise el. Veninul şarpelui te paralizase. Îmi spuneai adevărul?

Ea încercă din nou să se desprindă de el.

– Nu-mi spune mie lucrurile astea! zise ea.

Reuşi să-şi degajeze braţul stîng, dar el i-l prinse din nou. În sfîrşit, înţeleseră şi ceilalţi ce se întîmpla. Se întorceau din ce în ce mai multe capete. Cuprinşi de panică, doi dansatori se opriră:

– Răspunde-mi, îi ceru el. Ai încercat să mă chemi în acele ultime momente? Este adevărat?

– Tu crezi că asta justifică ceea ce ai făcut!

Ea îl forţă să se oprească. Nu voia să se lase tîrîtă de el.

– Mi-a fost frică. Puţin a lipsit ca să mor! mărturisi ea. Teamă a fost, nu iubire! Crezi că aş putea vreodată să te iert pentru că l-ai lăsat pe Antoniu să moară?

– Oh, tu eşti, zise el pe un ton blînd.

Rămaseră nemişcaţi amîndoi.

– Eşti tu cu adevărat! Cleopatra mea, cu toată viclenia şi pofta ta de viaţă. Tu eşti!

– Da, şi este adevărat cînd îţi spun că te urăsc, strigă ea cu lacrimi în ochi. Ramses cel Blestemat! Blestem ziua în care am lăsat lumina soarelui să pătrundă în mormîntul tău! Cînd iubita ta, muritoarea Julie Stratford, va sta moartă la picioarele tale, aşa cum a stat Antoniu la picioarele mele, vei afla ce este înţelepciunea, dragostea, puterea celei care totdeauna cucereşte şi domneşte! Julie Stratford a ta este muritoare. Gîtul ei poate fi rupt cum rupi o trestie de baltă.

Vorbea serios? Nici ea nu ştia. Cunoştea ura şi toată dragostea care înflăcăraseră acele momente, care le făcuseră cu putinţă. Furioasă, se trase înapoi, în sfîrşit desprinsă de el, şi o luă la fugă.

– Nu, n-ai să loveşti în ea! N-ai să loveşti nici în Alex! strigă el în latineşte. Nici în altcineva!

Îi îmbrînci pe dansatori, ca să-şi facă drum. O femeie ţipă; un bărbat căzu peste partenera sa. Alţii se agitau să-i facă loc.

Cleopatra întoarse capul şi-l văzu pe Ramses venind întins spre ea, strigînd-o.

– Am să te bag din nou în mormînt înainte să apuci să faci vreun rău! În întuneric!

Îngrozită, îşi făcu cu greu drum prin mulţime. Se auzeau ţipete de pretutindeni. Dar înainte era uşa şi libertatea, şi ea fugea de-i scăpărau picioarele într-acolo.

– Aşteaptă, stai, ascultă! strigă Ramses.

Ajunsă la uşă, privi înapoi şi-l văzu pe Alex imobilizîndu-l pe Ramses.

– Stai, Ramsey, las-o să plece!

Alţi bărbaţi făcură cerc în jurul fostului faraon.

Ea alerga pe palierul din capul scărilor. Acum se auzea chemată de vocea lui Alex, care o ruga să aştepte, să nu-i fie frică. Dar Ramses se va debarasa de cei care-l reţineau. Aceştia nu vor putea să-l facă inofensiv; ameninţările lui îi răsunau în urechi.

O luă în jos, pe scări, ţinîndu-se de balustradă, împiedicîndu-se întruna din pricina pantofilor cu tocuri înalte.

– Alteţă! strigă Alex.

Traversă în fugă holul şi ieşi pe uşa din faţă. O maşină tocmai se oprise la peron. Bărbatul şi femeia coborîseră deja. Un portar le deschidea portiera.

Aruncă o privire înapoi. Alex, urmat îndeaproape de Ramses, cobora în fugă scările:

– Alteţă! Aşteaptă!

Ea trecu ca o vijelie de partea cealaltă a maşinii, îmbrîncindu-l pe portarul derutat care-i stătea în cale. Se aşeză la volan şi apăsă cu putere pe pedală. În timp ce maşina pornea, Alex, dintr-o săritură, ateriză pe scaunul de lîngă şofer. Ea se lupta să stăpînească volanul, cît pe-aci să nimerească într-o grădină, virînd înapoi spre strada care dădea în bulevard.

– Dumnezeule din ceruri! strigă Alex, în zadar. Ramses a luat maşina din spatele nostru! Vine după noi!

Ea ţinu pedala lipită de podea, virînd periculos, ca să ocolească maşina din faţă, apoi goni nebuneşte pe şoseaua ce se deschidea în faţa lor.

– Alteţă, o să murim!

Aerul rece o izbea cînd se apleca în faţă, sucind volanul în toate părţile, ca să depăşească maşinile prea lente care-i stăteau în cale. Alex se ruga de ea. Dar nu auzea decît vocea lui Ramses: „Am să te bag din nou în mormînt... În întuneric." Să fugă, trebuia să fugă!

– N-am să-l las să-ţi facă vreun rău!

În cele din urmă, ieşiră din bulevard, începînd să ruleze pe un drum de ţară, liber. Acum nu mai avea nici un obstacol în cale. Totuşi, continua să ţină pedala lipită de podea.

Undeva, departe, erau piramidele, apoi deşertul, nesfîrşitul deşert. Dar cum să se ascundă acolo; unde să meargă?

– Mai este în spatele nostru? întrebă ea, mai mult ţipînd.

– Da, dar n-am să-l las să-ţi facă vreun rău, ţi-am spus! Ascultă-mă!

– Nu, ţipă ea. Nu încerca să mă opreşti!

Cînd el vru s-o îmbrăţişeze, îl respinse cu un brînci. Maşina devie, ieşi de pe carosabil. Înaintă cu greu peste nisipul compact, lumina slabă a farurilor nereuşind să înfrîngă bezna deşertului nemărginit. Părăsise şoseaua!

Cleopatra văzu departe, în dreapta, o luminiţă care parcă venea spre ea. Apoi auzi zgomotul acela, zgomotul acela înfricoşător: duduitul locomotivei cu aburi! Voi, zei, de unde se auzea asta?

O cuprinse panica. Auzea huruitul înfundat al roţilor de fier!

– De unde vine asta? ţipă.

– Opreşte, trebuie să opreşti! Nu încerca să mai accelerezi!

Un şuvoi de lumină se reflectă în mica oglindă de deasupra Cleopatrei, orbind-o. Ea îşi ridică pentru o clipă mîinile la ochi, apoi apucă din nou volanul. Atunci văzu grozăvia grozăviilor, monstrul urlător care fusese pentru ea teroarea

cea mai mare. Uriaşa şi neagra locomotivă de fier se contura amenințătoare în dreapta maşinii.

– Frînele ! strigă Alex.

Automobilul sări în sus şi se opri brusc. Locomotiva trecu doar la un pas prin faţa maşinii, iar uriaşele roţi cu scrîşnetul lor îi trecură prin faţa ochilor.

– Sîntem prinşi pe linie, fir-ar să fie, hai să ieşim! strigă Alex.

Pe fundalul huruitului metalic, se auzi un nou fluier. Venea o altă locomotivă, de data aceasta din stînga. Cleopatra îi văzu ochiul galben, rotund, săgetînd-o cu fasciculul lui luminos, îi văzu masivul piept din metal lucitor.

Căzuse în capcana acestor stihii. Cum să scape de ele? Iar Ramses în spatele ei, Ramses care îi striga numele. Simţi cum Alex o prinde de braţ şi încearcă s-o tragă afară. Locomotiva hidoasă era deasupra ei; cînd lovi maşina, Cleopatra scoase un ţipăt.

Trupul ei fu proiectat în sus. Într-un moment de groază, simţi că zboară pe deasupra deşertului, azvîrlită ca o păpuşă în vînt. Jos, oribilii monştri de fier treceau unul pe lîngă altul, peste nisipurile nemărginite. Apoi, sub ea, se stîrni dogoarea unei flăcări portocalii; o învălui o căldură insuportabilă, dublată de un zgomot asurzitor cum nu mai auzise niciodată.

Proiectat înapoi de explozie, Ramses căzu lat pe nisip. Într-o clipă, văzuse trupul ei, aruncat din maşină. Apoi maşina explodase, iar Cleopatra fusese înghiţită în vîlvătaia portocalie. O altă explozie puternică, însoţită de şi mai înalte jeturi de foc, zgudui pămîntul. Preţ de o clipă, el nu mai văzu nimic.

În timp ce se căznea să se ridice în picioare, locomotiva în deplasare spre nord încerca să se oprească. Gîfîind, încă scrîşnind, intră frontal în epava în flăcări a maşinii, împingînd-o în lături, dincolo de linia ferată. Celălalt tren, huruind, nepăsător parcă la cele întîmplate, îşi continua drumul spre sud. Vagoanele sale de marfă amplificau zgomotul aflat şi aşa dincolo de limita suportabilului.

Ramses alergă spre maşina care ardea. Carcasa distrusă arăta ca o grămadă de fiare înnegrite în amestecul de foc şi fum.

Nu vedea nici o urmă de viaţă, nici o mişcare, nici un semn din partea ei! Era cît pe ce să dea buzna în foc în momentul în care Samir trase de el. Apoi auzi ţipătul lui Julie.

Se întoarse năucit şi se uită la ei. Alex Savarell se căznea să se ridice în picioare, cu hainele înnegrite şi fumegînde. Tatăl lui stătea lîngă el, cu o haină arsă în mînă. Tînărul scăpase. Asta era clar.

Dar ea? Unde era ea? Cu ochii măriţi de spaimă, privea trenurile uriaşe: unul oprise, celălalt dispărea cu repeziciune. Unde se mai pomenise vreodată o asemenea descătuşare de forţe? Şi explozia... Parcă erupsese un vulcan.

– Cleopatra! strigă el.

Apoi, cu toată vigoarea pe care i-o dădea nemurirea, simţi că se prăbuşeşte. Julie Stratford îl ţinea în braţe.

La orizont se încingea vatra zorilor; soarele, prins într-o pîclă, părea nu atît un disc, cît un strat gros de jăratic ce mocneşte. Treptat, stelele piereau.

Încă o dată Ramses merse înainte şi înapoi pe aceeaşi porţiune de cale ferată. Samir îl urmărea cu răbdare. Julie Stratford se dusese să se culce pe bancheta din spate a maşinii.

Elliott şi fiul său se întorseseră la hotel.

În timp ce examina din nou maşina arsă şi distrusă, nu-l avea lîngă el decît pe credinciosul Samir. Era oribil scheletul vehiculului, oribile bucăţile de piele carbonizată, prinse de arcurile înnegrite.

– Maiestate, zise Samir calm, nimic nu putea să supravieţuiască unei asemenea explozii. În vechime, Maiestate, o asemenea energie era necunoscută.

„Ba era cunoscută", îşi zise el în gînd. Se ştia că ţîşneşte din miezul unui munte care erupe. Era însăşi imaginea care-i apăruse în noaptea trecută.

– Dar trebuie să fie vreo urmă, Samir. Ceva trebuie să fi rămas.

Dar de ce să-l chinuie pe acest biet muritor, care întotdeauna nu făcuse altceva decît să-l consoleze? Şi Julie, biata lui Julie... Trebuia s-o ducă înapoi la confortul şi tihna hotelului. De cînd cu întîmplarea asta, ea nu mai vorbise. Stătuse lîngă el, îi fusese sprijin, dar nu scosese un cuvînt.

– Maiestate, fiţi mulţumit că s-a întîmplat aşa! zise Samir, încercînd să-l liniştească. Moartea a cerut-o înapoi. Cu siguranţă, şi-a regăsit liniştea.

– Crezi? întrebă el în şoaptă. Samir, de ce am terorizat-o? De ce am făcut-o să fugă în noapte? Samir, noi ne-am certat aşa cum ne certam şi altădată. Am căutat să ne facem rău unul altuia! Deodată, timpul a dispărut; eram, cumva, în afara timpului, războindu-ne unul cu celălalt.

Se opri, nemaiputînd continua.

– Haideţi să vă odihniţi acum, Maiestate. Chiar şi nemuritorii trebuie să se odihnească.

10.

SE AFLAU cu toţii în gară. Pentru Ramses, era un moment de acută şi reală sfîşiere lăuntrica. Nu mai avea cuvinte care s-o convingă; cînd se uită în ochii ei, nu văzu răceală, ci o rană adîncă şi sîngerîndă.

Şi Alex devenise altul. Mai păstra de la Alex, cel de altădată, doar faţa şi aspectul exterior. El ascultase înciudat semiadevărurile ce îi fuseseră servite. O femeie pe care Ramsey o cunoscuse... Nebună... Periculoasă... Apoi se închisese în sine; nu mai voise să asculte.

Erau mai bătrîni acum, acest tînăr şi această tînără. Exista o vagă notă sumbră în expresia lui Julie; lîngă ea, Alex părea marcat de oboseală şi de o cumînţenie posacă.

– N-o să mă mai ţină aici mai mult de cîteva zile, îi zise Elliott fiului său. Poate că am să fiu acasă la o săptămînă după sosirea voastră. Ai grijă de Julie! Dacă ai grijă de Julie...

– Ştiu, tată, va fi foarte bine pentru mine.

Era atît de glacial zîmbetul care fusese, cîndva, atît de cald.

Conductorul dădu semnalul. Trenul era gata de plecare. Ramses nu voia să-l vadă punîndu-se în mişcare; nu voia să audă acel zgomot. Ar fi vrut să fugă, dar ştia că va sta pînă la sfîrşit.

– Tu n-ai să te răzgîndeşti, şopti el.

Ea continua să-i evite privirea.

– Am să te iubesc mereu, şopti ea.

El trebui să se aplece ca să audă aceste cuvinte, iar buzele ei aproape îl atinseseră.

– Pînă la moarte am să te iubesc. Nu, nu mă pot răzgîndi.

Alex îl luă brusc de mînă.

– La revedere, Ramsey. Sper să ne vedem în Anglia.

Ritualul era aproape pe sfîrşite; el se întoarse s-o sărute pe Julie, dar ea plecase deja. Era pe scara vagonului şi, preţ de o clipă, ochii lor se întîlniseră.

Nu era reproş; nu era condamnare; ea nu putuse face altceva. Îi explicase lucrul acesta de o mie de ori cu aceleaşi cuvinte, puţine.

În final, din nou zgomot, ceva ca vuietul unei mări ce înghite totul. Cu pufăituri inegale, şirul de vagoane începu să avanseze; el îi văzu faţa la fereastră. Ea trase geamul în jos şi, din nou, îi aruncă o privire şi, din nou, el încercă să interpreteze expresia ochilor ei. Era acolo un regret de o clipă?

El auzea, plictisit şi abătut, vocea Cleopatrei: „Am avut mare nevoie de tine în acele ultime momente."

Trenul aluneca pe şine; mişcîndu-se în lumina soarelui, fereastra luci deodată ca argintul. Ramses n-o mai văzu.

Contele de Rutherford îl conduse din gară la locul de parcare a maşinilor, unde şoferi în uniformă aşteptau cu portierele deschise.

– Unde vrei să mergi? îl întrebă contele.

Ramses privea cum dispărea trenul, cum devenea din ce în ce mai mic ultimul vagon, cu poarta lui de fier. Zgomotul devenise, în acel moment, de-a dreptul suportabil.

– Are vreo importanţă? îi răspunse el.

Apoi, ca trezit dintr-o vrajă, îl privi pe Elliott. Expresia acestuia îl surprinse aproape tot atît de mult ca şi cea a lui Julie. Nici un reproş; numai o tristeţe meditativă.

– Ce ai învăţat dumneata din toate astea, domnule conte? întrebă el pe neaşteptate.

– Va fi nevoie de timp ca să-mi dau seama, Ramses. Timp pe care, poate, nu-l am.

Ramses scutură din cap.

– După tot ce-ai văzut, întrebă el, coborîndu-şi vocea ca să-l audă numai Elliott, ai mai cere elixirul? Sau ai refuza, aşa cum a făcut-o Julie?

Trenul dispăruse. În gara pustie domnea liniştea, dacă nu ţineai cont de rumoarea înfundată a conversaţiilor ocazionale.

– Are, într-adevăr, vreo importanţă acum, Ramses? întrebă Elliott şi, pentru prima dată, Ramses sesiză la interlocutorul lui o undă de amărăciune şi de resentiment.

Îl luă pe Elliott de mînă.

– O să ne mai întîlnim. Acum, trebuie să plec ca să nu întîrzii.

– Unde te duci? îl întrebă Elliott.

Nu-i răspunse. Se întoarse şi-i făcu cu mîna în timp ce traversa triajul. Elliott îi răspunse cu o respectuoasă înclinare din cap şi cu o uşoară mişcare a mîinii, apoi se îndreptă spre maşina care-l aştepta.

Era o după-amiază tîrzie. Elliott deschise ochii. Lumina soarelui pătrundea în cameră fragmentată de zăbrelele de lemn. Ventilatorul atîrnat de tavan zumzăia leneş.

Îşi luă ceasul de buzunar de pe noptieră. Era din aur şi arăta ora trei şi ceva. Vaporul lor plecase. Înainte de a se gîndi la ce mai avea de făcut, se relaxă îndelung.

Apoi, îl auzi pe Walter deschizînd uşa.

– Au sunat afurisiţii ăia de la oficiul guvernatorului? îl întrebă Elliott.

– Da, stăpîne. Au venit de două ori. Le-am spus că dormiţi şi că nici nu mă gîndesc să vă deranjez.

– Eşti un băiat bun, Walter. Lasă-i să ardă în focul iadului!

– Stăpîne?

– Nu, nimic, Walter.

– Oh, excelenţă, prietenul dumneavoastră egiptean a fost pe aici.

– Samir?

– A adus sticla cu doctoria de la Ramsey. Este chiar aici, stăpîne. A zis că ştiţi dumneavoastră...

– Ce?

Elliott se ridică în coate. Apoi, fără grabă, îşi mută privirea de la Walter la masa din dreapta.

Era un flacon de sticlă din acelea care se folosesc pentru votcă sau whisky, dar incoloră. Era plină ochi cu un lichid lăptos, care avea reflexe stranii, aproape luminescente.

– Eu aş fi atent cu asta, stăpîne, zise Walter, deschizînd uşa, dacă este un lucru egiptean, eu m-aş păzi.

Elliott aproape izbucni în rîs. Lîngă flacon era un bileţel cu numele lui. Se aşeză în capul oaselor şi rămase nemişcat pînă plecă Walter. Apoi luă bileţelul şi-l desfăcu.

Era scris cu litere mari, foarte asemănătoare cu cele romane, colţuroase şi clare:

Lord Rutherford, rămîne la latitudinea dumitale. Fie ca filozofia şi înţelepciunea să-ţi servească drept sprijin! Fie să alegi calea cea dreaptă!

Nu putea să prindă sensul. Nu, pur şi simplu, nu putea să creadă. Se uită îndelung la bileţel; apoi cercetă sticla.

Pe jumătate adormită, stătea întinsă pe pernă. Deschizînd ochii, îşi dădu seama că fusese trezită de propria-i voce. Îl strigase pe Ramses. Se ridică alene din pat şi-şi trase rochia de casă pe ea. Avea vreo importanţă dacă o vedea cineva pe punte în rochie de casă? Dar era ora mesei, nu-i aşa? Trebuia să se îmbrace. Alex avea nevoie de ea. Oh, numai de-ar putea gîndi coerent! Se duse la şifonier şi începu să se schimbe. Unde erau? De cîte ore erau pe mare?

Îl găsi stînd la masă şi privind fix în zare. El nu-i adresă nici un cuvînt şi nici nu se ridică să-i ofere un scaun. Ca şi cînd a fi sau a nu fi amabil nu mai avea nici o importanţă. Începu să vorbească:

– Încă nu înţeleg nimic din toate acestea. Serios, nu înţeleg. Nu părea deloc nebună.

Era mai mult decît chinuitor, dar Julie se forţă să asculte.

– Vreau să spun că era doar ceva sumbru şi trist în felul ei de a fi, zise el. Ştiu numai că am iubit-o şi că m-a iubit. Crezi ce spun?

– Da, cred, zise ea.

– Ştii, spunea nişte lucruri foarte ciudate. Spunea că nu-şi propusese să mă iubească. Dar întîmplarea a vrut altfel şi să ştii, i-am zis că ştiam exact ce voia să spună. Nu m-am gîndit niciodată... Vreau să spun că a ieşit cu totul altfel. N-aş fi crezut că de la o simplă amabilitate se ajunge la ceva serios!

– Da, ştiu.

– Şi de la călduţ la fierbinte.

– Da.

– Ai văzut-o bine? Ai văzut ce frumoasă era?

– N-are nici un rost să zăbovim asupra acestui lucru. Nu poţi s-o readuci în viaţa ta.

– Ştiam că am s-o pierd. Ştiam asta încă de la început. Nu ştiu de ce. Pur şi simplu, ştiam. Ea nu era din această lume, înţelegi? Şi totuşi, era cu mult mai reală decît oricare alta...

– Ştiu.

El privea fix înainte; părea că se uită la ceilalţi meseni. Ospătarii în jachete negre se mişcau de la o masă la alta; poate că ascultau vocile ce şuşoteau civilizat. Un vapor aproape plin doar cu britanici. Părea să fie ceva foarte straniu în povestea asta.

– Este posibil să uităm! zise ea pe neaşteptate. Este posibil, ştiu că este.

– Da, să uităm, zise el şi zîmbi rece, deşi nu în mod special către ea. Să uităm de asta, repetă el. Este ceea ce vom

face. Tu ai să uiţi de Ramsey, întrucît s-a petrecut ceva care v-a despărţit. Iar eu am s-o uit pe ea. Şi o să ne luptăm cu viaţa, ca şi cînd n-am fi iubit niciodată în felul acesta, nici unul din noi. Tu şi Ramsey şi eu cu ea.

Julie se uita la el cu oarecare surprindere. Îşi îngustă ochii.

– Să ne luptăm cu viaţa! şopti ea. Ce lucru îngrozitor!

El nici măcar n-o auzea. Luă furculiţa şi începu să mănînce sau, mai degrabă, să ciugulească bucatele. Se lupta cu mîncarea.

Ea tremura pe scaun, privind în farfurie.

Afară se întunecase. O lumină albastră se strecura prin jaluzele. Walter venise din nou să-l întrebe dacă dorea să ia masa. Răspunsul fusese negativ. Elliott nu voia decît să fie singur.

Stătea în halat şi papuci, examinînd flaconul de pe masă. Biletul era acolo unde-l lăsase, lîngă flaconul care lucea în întuneric.

În cele din urmă, se duse să se îmbrace, operaţiune care-i luă cîteva minute, deoarece fiecare mişcare în parte presupunea o anumită încordare, dar, în final, problema se rezolvă. Avea pe el îmbrăcăminte din lînă gri, cam prea groasă pentru zilele de acolo, însă numai bună pentru noapte.

Apoi se duse la masă, sprijinindu-se cu mîna stîngă în baston. Cu dreapta ridică flaconul şi-l puse în buzunarul de la piept, unde de-abia încăpea, apăsîndu-i pieptul.

După aceea plecă în oraş. Durerea din picior i se agravă, după ce se îndepărtă puţin de Shepheard. Dar continuă, schimbîndu-şi bastonul dintr-o mînă într-alta, în căutarea unei formule mai convenabile. Se oprea cînd trebuia; apoi, după ce mai prindea un pic de putere, pleca mai departe.

Aproximativ într-o oră, ajunsese în vechiul Cairo. Mergea fără ţintă, pe alei şi străduţe. Nu căuta casa Malenkăi. Pur şi simplu, mergea. Şi mergea. Spre miezul nopţii, piciorul stîng îi amorţi din nou. Dar nu mai conta.

Pe oriunde trecea, cerceta cu privirea lucruri şi oameni. Cerceta pereţi şi uşi, şi chipuri omeneşti; se oprea în faţa cabaretelor şi asculta muzică disonantă. Din cînd în cînd, zărea cîte o dansatoare din buric producîndu-se în micul ei spectacol aţîţător. O dată se opri să asculte un bărbat cîntînd la flaut.

Nu zăbovea prea mult nicăieri, decît atunci cînd era foarte obosit; atunci se aşeza şi, uneori, chiar moţăia. Noaptea era liniştită, paşnică. Părea să nu ascundă pericole, precum nopţile la Londra.

Se făcuse ora două şi el încă se mai plimba. Străbătuse cetatea medievală şi se reîntorcea spre cartierele noi.

Julie stătea lîngă parapet, strîngînd în mîini capetele şalului. Privea în jos, la apa întunecată. Simţea vag înţepăturile aerului foarte rece. Mîinile îi îngheţau. Dar nu conta. Deodată, i se păru interesant că asemenea lucruri n-o afectau. Că o lăsau indiferentă.

De fapt, ea nu era acolo. Era acasă, la Londra. Şedea în sera plină de flori. Ramses era acolo, cu feşile de pînză care-l acopereau; în timp ce ea îl cerceta, el îşi îndepărtă mîna de pe faţă. Ea deveni ţinta directă a privirilor lui. A ochilor lui albaştri, radiind deodată de preaplinul dragostei.

– Nu, nu e bine, şopti ea.

Dar cui îi vorbea? Nu era nimeni în preajmă care să-i audă spusele. Toţi cei de pe vapor dormeau, toţi acei politicoşi pasageri englezi în drum spre casă, după micul lor sejur în Egipt, fericiţi că văzuseră piramidele, templele. „Să distrugi elixirul. Pînă la ultima picătură!"

Privea stăruitor marea agitată. O rafală de vînt se năpusti în părul ei, în ciucurii şalului. Se prinse de parapet. Şalul îi zbură de pe umeri, se învălătuci, mînat de colo pînă colo prin întuneric, îl înghiţi ceaţa.

Ea nu-l văzu căzînd în apă. Iar vuietul vîntului şi duduitul motoarelor se contopiră brusc, părînd a fi una cu ceaţa.

Lumea ei, dispărută... Lumea ei de culori palide şi sunete stinse, era dusă. Îi auzea vocea cînd îi spunea:

– Te iubesc, Julie Stratford.

Se auzea pe ea însăşi spunînd:

– Îmi pare rău că te-am întîlnit. Că nu l-ai lăsat pe Henry să-şi facă treaba.

Zîmbi pe neaşteptate. Îi mai fusese vreodată atît de frig? Lăsă privirile în jos. Era îmbrăcată numai într-o cămaşă de noapte subţire. Nu era de mirare. Şi adevărul era că ar fi putut fi moartă în acel moment. Moartă asemenea tatălui ei. Henry îi pusese otravă în ceaşcă. Închise ochii, expunîndu-şi vîntului cînd un obraz, cînd pe celălalt.

– Te iubesc, Julie Stratford.

Vocea lui îi revenea în memorie, şi, de data aceasta, se auzea pe ea însăşi răspunzînd cu vechiul clişeu, atît de frumos:

– Am să te iubesc pînă la moarte.

N-avea nici un rost să meargă acasă. N-avea nici un rost, absolut nici unul. Aventura se sfîrşise. Coşmarul se sfîrşise. Acum lumea normală va fi coşmarul. Singura scăpare era să fie cu tatăl ei sau să întrerupă orice contact cu realitatea. Ultimele ei gînduri se îndreptară spre toate momentele luminoase pe care le trăise.

În cort cu el, făcînd dragoste cu el, în sfîrşit a lui... În templu, sub stele.

La bătrîneţe n-o să spună nici unui copil de ce nu s-a măritat. N-o să spună nici unui tînăr povestea voiajului la Cairo. Nu voia să fie acea femeie care ascunde toată viaţă o taină teribilă, un regret teribil.

Dar toate acestea erau lucruri prea neplăcute. Nu avea nevoie de asemenea gînduri prozaice. Apele întunecate aşteptau. În cîteva clipe, ar putea fi dusă departe, foarte departe; n-ar fi existat nici o posibilitate de salvare. Deodată, perspectiva i se păru extraordinar de frumoasă. Trebuia doar să se urce pe parapet, ceea ce făcu în acel moment şi să se lase în voia vîntului rece.

Da, vîntul chiar o va ajuta. Îi prinsese cămaşa şi i-o smulgea. Îşi întinse braţele şi se aplecă înainte. Vîntul parcă vuia mai tare, iar ea zbura spre apă. „S-a terminat!"

Într-o fracţiune de secunda îşi dădu seama că nimic nu putea s-o salveze, probabil nimic; era deja în cădere şi voia să pronunţe numele tatălui ei. Dar ceea ce-i veni în minte fu numele lui Ramses. Ah, armonia acestui nume, muzicalitatea perfecta a tot ce se lega de el...

Două braţe puternice o prinseră. Rămase suspendată deasupra mării, uluită, bîjbîind prin ceaţă.

– Nu, Julie.

Era Ramses care o ruga. Ramses care o ridică deasupra parapetului şi o ţinu strîns în braţe. Ramses care stătea pe punte cu ea în braţe.

– Nu va fi moarte în locul vieţii, Julie, nu.

Izbucni în hohote de plîns; simţea că se topea ca gheaţa, cu obrajii şiroind de lacrimi fierbinţi în timp ce-l îmbrăţişa şi-şi ascundea faţa la pieptul lui.

Repetîndu-i numele la nesfîrşit, se simţi cuprinsă de braţele lui, protejată contra vîntului tăios.

Cairo se trezea o dată cu soarele. Dogoarea părea sa se ridice chiar de pe străzile murdare în timp ce bazarul se anima, se întindeau prelatele vărgate şi se făceau auzite răgetele măgarilor şi cămilelor.

Elliott era mort de oboseală. Prea mult nu mai putea rezista somnului, dar de umblat, tot mai umbla. Abia se mişca printre negustorii de obiecte de alamă, printre negustorii de covoare şi vînzătorii de *gellebbiyya* şi de antichităţi contrafăcute, „comori" egiptene la cîţiva penni bucata. Mai erau şi vînzătorii de mumii, care pretindeau că oferă, la un preţ de nimic, trupuri de regi.

Mumii... Stăteau înşirate în lumina soarelui arzător, de-a lungul peretelui văruit, mumii pătate, decrepite, în feşi zdrenţuite, cu chipurile vizibile sub straturile de pînză şi negreală.

Se opri. Părea că se scutură de toate gîndurile care-l frămîntaseră cît fusese noaptea de lungă. Imaginile celor dragi care-i fuseseră atît de aproape pieriră instantaneu. Era în bazar; soarele se deschidea spre el ca o gură de cuptor încins; cerceta un rînd de mumii sprijinite de perete.

Îşi aminti de cuvintele Malenkăi:

– Ăştia fac din englezul meu un mare faraon. Din englezul meu drăgălaş. Îl pun în bitum şi fac din el o mumie bună de vîndut turiştilor... Englezul meu drăgălaş... Îl înfăşoară în pînză şi fac din el un rege.

Elliott veni mai aproape, atras irezistibil de ceea ce vedea, deşi îi producea o senzaţie de totală repulsie. Se simţi invadat de primul val de greaţă în clipa în care privirile i se opriră pe prima mumie, cea mai înaltă şi cea mai subţire, proptită la marginea peretelui. Apoi al doilea val îl invadă în clipa în care negustorul, cu mîinile la spate, ieşi în faţă, precedat fiind de burdihanul său îmbrăcat în mantie de bumbac vărgată.

– Permiteţi-mi să vă propun o afacere grozavă! spuse negustorul. Cea de aici se deosebeşte de celelalte. Înţelegeţi? Dacă vă uitaţi, îi puteţi vedea oasele fine, deoarece a fost un mare rege. Haideţi! Veniţi mai aproape. Uitaţi-vă bine la el.

Ezitînd, Elliott se conformă. Feşile erau groase, putrede, în aparenţă la fel de vechi ca oricare dintre cele văzute de el vreodată! Şi mirosul pe care-l emanau, mirosul greu, de putrefacţie, al pămîntului şi bitumului; dar acolo, sub acel strat gros, văzu faţa; văzu nasul şi fruntea lată, văzu clar ochii înfundaţi în orbite, gura subţire! Privea uluit faţa lui Henry Stratford. Nu era nici o îndoială că era el.

Razele strălucitoare ale soarelui matinal pătrundeau prin hubloul rotund, oprindu-se pe lenjeria de un alb imaculat a micului pat de alamă.

Şedeau împreună pe patul fără saltea; încălziţi după partidele de amor; încălziţi de vinul pe care-l băuseră.

Ea îl urmărea cum turna din flacon în pahar. Lumini minuscule jucau în straniul lichid. Ramses i-l oferi.

Ea luă paharul, apoi privi în ochii partenerului. Pentru un moment foarte scurt îi fu din nou frică. Deodată, i se păru că nu se mai afla în acea încăpere. Că se afla pe punte, în ceață, și că este frig. Marea aștepta. O străbătu un frison; simți căldura, de parcă soarele s-ar fi topit pe pielea ei. Și în ochii lui se citea frica.

„Și el este doar un om. Și el știe la fel de puține ca și mine, nu-și dă seama ce anume se va întîmpla." Zîmbi. Bău paharul pînă la fund.

– Trupul unui rege, vă spun eu, zise negustorul, aplecîndu-se înainte, într-un gest de falsă confidențialitate. Vi-l dau la un preț de nimic! Pentru că îmi place de dumneavoastră. Văd că sînteți un gentleman. Sînteți un om de gust. Mumia aceasta puteți s-o scoateți din Egipt, nu e nici o problemă. Plătesc eu mita pentru dumneavoastră...

Nu se mai termina „Aria minciunilor", acea poliloghie a vînzătorului, prin care încerca să imite adevărul, părea că nu se va mai termina.

Henry sub pînza acea de in! Henry prins pentru totdeauna într-un bandaj murdar! Henry cu care el se iubise în cămăruța aceea din Paris... Trecuse o viață de om de-atunci...

– Haideți, domnule, nu dați ocaziei cu piciorul... Misterele Egiptului, domnule, Egiptul străvechi, pierdut în noaptea timpului, domnule. Țara magiei...

Vocea scăzu în intensitate; o mai auzi un timp, pînă ce se îndepărtă, șchiopătînd, spre lumina plină a soarelui.

Astrul zilei atîrna, ca un mare disc de foc, deasupra acoperișurilor. Privind în sus, clipi din ochii fulgerați de raze.

Rămînînd mai departe cu ochii în soare, cu o mînă apucă strîns bastonul, cu cealaltă se căută în buzunar și scoase flaconul. Apoi, renunțînd la baston cu totul, destupă

flaconul, şi, fără efort şi cu ample înghiţituri, bău conţinutul pînă la ultima picătură.

Cuprins de frisoane, împietrit, se debarasă de flacon, lăsîndu-l să cadă. Simţi cum îl cuprinde căldura. Îşi simţi piciorul amorţit revenind la viaţă. Marea greutate din piept se micşora treptat; şi, întinzîndu-şi membrele fără nici o reţinere, asemenea unui animal, privi ţintă la cerul strălucitor, la discul de aur.

În faţa lui, lumea pulsa, se colora, îşi redobîndea formele.

Ultima dată cînd o văzuse atît de minunată, se afla la jumătatea drumului vieţii, dar, de-atunci, vederea începuse să-l cam lase. Vedea firele de praf la picioarele sale.

Păşind peste bastonul de argint, ignorîndu-l pe negustorul care-i striga din spate că-şi pierduse ceva şi să aştepte să i-l aducă, ieşi din bazar cu paşi mari şi sprinteni.

Părăsind Cairo, o luă spre est, pe drumul îngust. Soarele era sus, în crucea zilei. Elliott habar n-avea unde merge, dar ce mai conta? Mai erau de vizitat destule monumente, miracole şi oraşe. Mergea repede, iar deşertul, acest mare şi monoton ocean de nisip, nu i se păruse niciodată atît de frumos.

O făcuse! De desfăcut nu mai putea s-o desfacă... Privind fix spre vastul neant albastru de deasupra, scoase un strigăt abia perceptibil, fără adresă. Nu era decît expresia cea mai directă, cea mai spontană a bucuriei sale.

Stăteau pe punte, soarele cald învăluindu-i în timp ce se îmbrăţişau. Se simţea cuprinsă de vrajă. Îşi simţea buzele atinse de ale lui. Deodată, se pomeni sărutîndu-se cum nu se sărutaseră niciodată înainte. Era acelaşi foc, da, dar acum vitalitatea şi nerăbdarea ei veneau în întîmpinarea vitalităţii şi nerăbdării lui.

O luă în braţe, o duse înapoi în micul dormitor şi o aşeză pe pat. Vălurile baldachinului căzură moi în jurul lor, întinzînd capcane luminii şi proiectînd-o asupra celor doi.

– Eşti a mea, Julie Stratford, şopti el. Regina mea, pentru totdeauna. Iar eu sînt al tău. Pentru totdeauna.

– Frumoase cuvinte, şopti ea, zîmbindu-i aproape trist.

Voia să nu uite niciodată acest moment; să nu uite expresia ochilor lui albaştri.

Apoi încet, dar febril, începură să facă dragoste...

11.

TÎNĂRUL DOCTOR înşfăcă geanta în grabă şi alergă, împreună cu tînărul infanterist, spre infirmerie.

– De-a dreptul înspăimîntător, domnule, arsă complet, domnule, şi strînsă acolo de fiarele automobilului, chiar sub vagonul de marfă. Nu ştiu cum ar mai putea să fie în viaţă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o să fie el în stare să facă pentru ea în acel avanpost uitat de oameni şi de Dumnezeu din jungla sudaneză?

Intrînd în cameră, se rezemă de tocul uşii.

Venind spre el, infirmiera scutură din cap.

– Eu nu înţeleg chestia asta, zise ea în şoaptă, privind ţintă spre pat.

– S-o văd.

Dădu la o parte plasa contra ţînţarilor

– Dar această femeie nu e arsă deloc.

Era adormită cu capul pe perna albă, cu părul negru unduindu-se în lumina soarelui, ca şi cînd o briză imaterială venea de undeva în acea cameră infernal de fierbinte.

El nu-şi amintea să fi văzut vreodată o femeie atît de frumoasă şi, la drept vorbind, nici nu voia să i se reamintească

acest lucru tocmai atunci. Era aproape dureros s-o priveşti, atît era de frumoasă! Dar nu era drăgălăşenia unei păpuşi de porţelan; avea trăsături puternice, deşi superb proporţionate. Părul ondulat, cu cărare la mijloc, părea o minunată piramidă de întuneric în jurul capului ei.

Cînd se apropie de marginea patului, ea deschise ochii. Ce minunat că erau atît de albaştri! Apoi minunea minunilor... Ea îi zîmbi. Privind-o, nu ştia ce să creadă. Îi veneau în minte noţiuni ca „soartă" şi „destin", încet, dar persistent. Cine putea fi?

– Ce bărbat frumos eşti, şopti ea. Avea un accent britanic perfect. „E una de-a noastră", îşi zise în sinea lui, detestîndu-se pe loc pentru gîndul snob. Vocea ei suna precum aceea a unei nobile doamne.

Infirmiera mormăi ceva. În spatele lui se auzeau şoapte. Îşi aduse scaunul pliant mai aproape şi se aşeză lîngă ea. Îi trase, cu cea mai mare discreţie, cearşaful alb peste sînii pe jumătate goi.

– Adu ceva de îmbrăcat pentru femeia aceasta, zise el, fără să-şi ridice ochii la infirmieră. Ne-ai făcut să tragem o spaimă grozavă, înţelegi? Au crezut că ai ars.

– Aşa au crezut? întrebă ea, şoptit. A fost drăguţ din partea lor că m-au ajutat. Am fost într-un loc închis, unde de-abia mai respiram. Nu ştiam ce e cu mine, zise ea, clipind la lumina soarelui ce intra pe fereastră. Trebuie să mă ajuţi să mă ridic şi să ies la soare.

– Oh, e mult prea devreme pentru asta.

Dar ea se ridică în capul oaselor, în mod evident hotărîtă să nu renunţe la idee, şi începu să se înfăşoare în cearşaf ca într-o togă. Sprîncenele negre, fine, îi dădeau un aer distins de voinţă şi fermitate, pe care el îl găsea bizar de excitant în înţelesul cel mai concret al cuvîntului.

Cu cearşaful acoperindu-i un umăr, părea o zeiţă în momentul în care se ridică în picioare. Zîmbi spre el din nou, subjugîndu-l complet.

– Uite, trebuie să-mi spui cine eşti. Familia, prietenii... Trebuie să-i anunţăm.

– Hai afară cu mine, zise ea.

O urmă aproape prosteşte, luînd-o de mînă. „Lasă-i să şuşotească! O să vină cu poveşti cum că a fost arsă ca un biftec ţinut prea mult pe grătar! Nimic rău nu i s-a întîmplat acestei femei. A înnebunit oare lumea?"

Ea traversă curtea prăfuită şi-l conduse în mica grădină, care era a lui, de fapt, nu pentru pacienţi; din dormitorul şi biroul lui se intra direct în grădină.

Ea se aşeză pe o bancă de lemn, iar el, alături. Ea îşi dădu părul pe spate cînd privi spre cerul fierbinte.

– N-are nici un rost să stai afară pe căldura asta cumplită, îi zise el. Mai ales dacă eşti arsă.

Remarca era stupidă. Tenul ei era fără cusur şi strălucitor; sîngele pulsînd îi dădea obrajilor o culoare frumoasă. În viaţa lui nu văzuse o fiinţă omenească să pară mai sănătoasă.

– Ai pe cineva pe care să contactezi? întrebă el din nou. Avem aici telefon şi telegraf.

– Nu te preocupa de asta, îi zise ea, luîndu-i mîna stîngă şi jucîndu-se copilăreşte cu degetele lui.

Brusc, el se ruşina de senzaţiile pe care i le stîrnea. Nu-şi putea lua privirile de la ea, de la ochii şi, apoi, de la gura ei. Îi vedea sfîrcurile sînilor prin cearşaf.

– Am prieteni, da, zise ea pe un ton aproape visător, şi întîlniri la care trebuie să mă duc. Şi conturi de reglat. Dar povesteşte-mi despre tine, doctore! Şi povesteşte-mi despre locul acesta...

Aştepta să fie sărutată? Lui îi venea greu să creadă asta, dar n-avea intenţia să rateze ocazia. Îşi atinse buzele de buzele ei. Nu-i păsa dacă-l vedea cineva. O cuprinse brusc cu braţele şi o lipi de el, uluit de totala ei dăruire, cu sînii presaţi de pieptul lui.

În secunda următoare o va trage cu forţa spre pat, dacă nu va veni de bunăvoie. Dar el ştia că ea va veni.

– În ce privește contactarea cuiva, mare grabă nu e, șopti ea, vîrîndu-și mîna pe sub cămașa lui.

Străbătură amîndoi curtea pavată, îndreptîndu-se spre ușa dormitorului. Ea se opri, ca și cînd n-ar fi putut să mai aștepte. El o luă în brațe și o duse înăuntru.

Se simțea un păcătos, slab, dar nu putea să se abțină. Ea își puse ca o ventuză gura pe gura lui, iar el fu aproape să cadă. O așeză pe saltea și trase în jos jaluzelele de lemn. „Ducă-se dracului restul lumii!"

– Ești sigură că tu... îngăimă el, scoțîndu-și cămașa.

– Îmi plac bărbații care se înroșesc, șopti ea, privindu-l fix. Da, sînt sigură. Vreau să fiu pregătită înainte de a-mi revedea prietenii.

Desfăcu cearșaful.

– Foarte pregătită.

– Poftim?

Stătea întins lîngă ea, sărutînd-o pe gît, mîngîindu-i sînii. Șoldurile ei țînură contră în clipa în care se urcă pe ea. Se unduia ca o șerpoaică în pat, dar nu era șerpoaică. Era caldă și parfumată și gata pentru el!

– Prietenii mei... șopti ea, privind țintă spre tavan, ușor uimită, cu o minusculă umbră de tristețe în ei ochii albaștri. Apoi, își întoarse privirea spre el... Era înfometată. Vocea îi ajunsese o șoaptă. Îl mîngîia, unghiile ei atingîndu-i provocator umerii: Prietenii mei pot să aștepte. Avem timp să ne vedem unii cu alții. Tot timpul din lume!

El habar n-avea ce voia ea să spună. Și nici nu-i păsa.